

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUSAN NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF WHAT I DID FOR LOVE
ELIZABETH
PHILLIPS

The Great Escape

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Büyük Kaçış

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

ŞAFAK İÇİN

*Daha güzel olsan ve daha iyi giyinsen de
seni hâlâ seviyorum sevgili dostum.*

Epigraf

*Yine de Lucy milyonuncu kez gerçek bir aileye sahip olmayı diliyordu.
Hayatı boyunca, çimleri biçen ve onu arayan bir babaya sahip olmayı hayal
etmişti.
ve sarhoş olmayan, işini kaybetmeyen ve herkesle seks yapmayan bir anne.*

First Lady'den

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Epigrafi](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dört Bölüm On](#)

[Beş Bölüm On Altı](#)

[Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm On Sekiz](#)

[Bölüm On Dokuz](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Bir Bölüm](#)

[Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç Bölüm](#)

[Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm](#)

[Yirmi Altı Bölüm](#)

[Sonsöz Yazarın](#)

[Notu Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Susan Elizabeth Phillips tarafından](#)

[da yazılmıştır Credits](#)

[Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Birinci Bölüm

LUCY NEFES ALAMIYORDU. Üzerine o kadar mükemmel oturan gelinliğinin gövdesi şimdi kaburgalarını bir boa yılanı gibi sıkıyordu. Ya burada, Wynette Presbiteryen Kilisesi'nin girişinde havasızlıktan ölürse?

Dışarıda, uluslararası bir gazeteci ordusu barikatlarda duruyordu ve içerideki kutsal alan zengin ve ünlülerle dolup taşıyordu. Sadece birkaç adım ötede, Amerika Birleşik Devletleri'nin eski başkanı ve kocası, Lucy'nin dünyanın en mükemmel erkeğiyle evlenebilmesi için ona koridorda eşlik etmek üzere bekliyordu. Herkesin hayalindeki adamla. En nazik, en düşünceli, en zeki... Aklı başında hangi kadın Ted Beaudine ile evlenmek istemez ki? Tanıştıkları andan itibaren Lucy'nin gözlerini kamaştırmıştı.

Gelin alayının başladığını haber veren trompetler çaldığında Lucy ciğerlerine birkaç molekül hava çekebilmek için mücadele etti. Düğünü için bundan daha güzel bir gün seçemezdi. Mayıs ayının son haftasıydı. Texas Hill Country'nin bahar kır çiçekleri solmuş olabilirdi ama krep mersinleri çiçek açmıştı ve kilisenin kapısının önünde güller yetişiyordu. Mükemmel bir gündü.

Modaya uygun olmayan küçük düğün partisindeki dört nedimenin en küçüğü olan on üç yaşındaki kız kardeşi çıktı. Ondan sonra on beş yaşındaki Charlotte ve sonra da Lucy'nin üniversiteden beri en iyi arkadaşı olan Meg Koranda geliyordu. Baş nedimesi ise on sekiz yaşındaki güzeller güzeli kız kardeşi Tracy'ydi ve Lucy'nin damadına o kadar aşıktı ki damat onunla konuştuğunda hâlâ yüzü kızarıyordu.

Lucy'nin duvağı yüzünün önünde dalgalanıyor, beyaz tül katmanları boğuyordu. Ted'in ne kadar inanılmaz bir aşık olduğunu, ne kadar zeki, ne kadar nazik, ne kadar muhteşem olduğunu düşündü. Onun için ne kadar mükemmeldi. Bunu herkes söylerdi.

En iyi arkadaşı Meg hariç herkes.

Dün gece prova yemeğinden sonra Meg Lucy'ye sarılmış ve fısıldamıştı: "O harika biri Luce. Söylediğin her şey. Ve onunla kesinlikle evlenemezsin."

"Biliyorum," diye fısıldadığını duymuştu Lucy. "Ama yine de yapacağım. Artık geri adım atmak için çok geç."

Meg onu sertçe sarsmıştı. "Çok geç değil. Sana yardım edeceğim. Elimden geleni yapacağım."

Meg için söylemesi kolay. Meg tamamen disiplinsiz bir hayat yaşıyordu ama Lucy öyle değildi. Lucy'nin Meg'in anlayamayacağı sorumlulukları vardı. Lucy'nin annesi yemin etmeden önce bile ülke Jorik'in üçü evlatlık, ikisi biyolojik olan çocuklarına hayran kalmıştı. Ailesi küçük çocukları basından korumuştur ama Lucy, Nealy'nin ilk yemin töreni sırasında yirmi iki yaşındaydı ve bu da onu adil bir oyun haline getirmişti. Halk Lucy'nin ailesine olan bağlılığını, Nealy ve Mat'in sık sık yokluğunda kardeşlerine vekil ebeveynlik yapmasını, çocuk savunuculuğu alanındaki çalışmalarını, seyrek flört hayatını, hatta pek de heyecan verici olmayan moda seçimlerini bile takip etmişti. Ve kesinlikle bu düşünüyü takip ediyorlardı.

Lucy, on dört yaşında asi bir cehennem çocuğuyken hayatına girmelerinin bir sembolü olarak anne ve babasıyla koridorun yarısında buluşmayı planlıyordu. Nealy ve Mat, her iki yanında birer kişi olmak üzere onunla birlikte son düzlükte yürüyeceklerdi.

Charlotte beyaz koşucunun üzerine çıktı. Lucy'nin kardeşleri arasında en utangaç ve ablasının yanında olmamasından en çok endişe duyan oydu.

Lucy ona "Her gün telefonda konuşabiliriz," demişti. Ama Charlotte Lucy'nin aynı evde yaşamasına alışkındı ve bunun aynı şey olmayacağını söylüyordu. Meg için ayrılma vakti gelmişti. Omzunun üzerinden Lucy'ye

baktı ve Lucy metrelerce uzunluktaki tüllerin arasından bile Meg'in gülümsemesindeki endişeyi gördü. Lucy onunla yer değiştirmeyi arzuluyordu. Meg'in kaygısız hayatını yaşamak, yetiştirmeye yardım edecek kardeşleri olmadan ülkeden ülkeye koşmak.

Koruması gereken bir aile itibarı, her hareketini izleyen kameralar yok.

Meg arkasını döndü, buketini beline kadar kaldırdı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Ve ilk adımını atmaya hazırlandı.

Düşünmeden, kendine böyle bir şeyi -bu kadar korkunç, bu kadar bencilce, bu kadar hayal edilemez bir şeyi- yapmayı nasıl düşünebildiğini sormadan, kıpırdamamak için kendini zor tutarken bile, Lucy elindeki buketi bıraktı, kız kardeşinin etrafında sendeledi ve daha fazla ilerleyemeden Meg'i kolundan yakaladı. Meg'in sesinin çok uzaklardan geldiğini duydu, kelimeler zayıftı. "Ted'le hemen konuşmam gerekiyor."

Arkasından Tracy'nin nefesi kesildi. "Luce, ne yapıyorsun?"

Lucy Tracy'ye bakamıyordu. Teni sıcaktan kavruluyor, aklı başından gidiyordu. Parmaklarını Meg'in koluna geçirdi. "Onu bana getir, Meg. Lütfen." Bu kelime bir yalvarış, bir duaydı.

Boğucu tül örtünün altından Meg'in dudaklarının şokla ayrıldığını gördü. "Şimdi mi? Bunu birkaç saat önce yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"Haklıydın," diye haykırdı Lucy. "Söylediğin her şeyde. Tamamen haklıydın. Bana yardım et. Lütfen." Kelimeler diline yabancı geliyordu. O, insanlarla ilgilenen biriydi. Çocukken bile hiç yardım istememişti.

Kız kardeşi Tracy Meg'e döndü, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Anlamıyorum. Ona ne söyledin?" Lucy'nin elini tuttu. "Luce, panik atak geçiriyorsun. Her şey yoluna girecek."

Ama bu iyi olmazdı. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. "Hayır. Ted'le konuşmam gerek."

"Şimdi mi?" Tracy, Meg'i yineledi. "Onunla şimdi konuşamazsın."

Ama yapmak zorundaydı. Tracy anlamasa bile Meg bunu anlıyordu. Meg endişeli bir baş hareketiyle buketi yerine koydu ve onu almak için koridordan aşağı inmeye başladı.

Lucy bedenini ele geçiren bu histerik kişiyi tanımıyordu. Kız kardeşinin kederli gözlerine bakamıyordu. Elindeki buketten kopardığı calla zambakları ayağındaki stilettoaların altında yassılaşıırken, körlemesine antreye doğru ilerledi. Bir çift Gizli Servis ajanı, gözleri tetikte, ağır ön kapıların yanında duruyordu. Az ötede bir izleyici kalabalığı bekliyordu; bir televizyon kamerası denizi, bir muhabir sürüsü....

Bugün, Başkan Cornelia Case Jorik'in en büyük kızı, otuz bir yaşındaki Lucy Jorik, tek oğlu Ted Beaudine ile evleniyor.

Golf efsanesi Dallas Beaudine ve televizyon habercisi Francesca Beaudine'in oğlu. Kimse gelinin düğün yeri olarak damadın küçük memleketi Wynette, Teksas'ı seçmesini beklemiyordu, ama

...

Mermer zeminde erkek ayak seslerinin amaçlı vuruşlarını duydu ve Ted'in kendisine doğru adım attığını görmek için döndü. Peçesinin ardından bir güneş ışınının Ted'in koyu kahverengi saçlarında oynaşmasını, bir diğerinin de yakışıklı yüzüne vurmasını izledi. Bu hep böyleydi. Nereye gitse güneş ışınları onu takip ediyor gibiydi. Güzeldi, nazikti, bir erkekte olması gereken her şeye sahipti. Tanıdığı en mükemmel adamdı. Ailesi için en mükemmel damat ve gelecekteki çocukları için hayal edilebilecek en iyi baba. Ona doğru koştu, gözleri öfkeyle değil -o tür bir adam değildi- endişeyle doluydu.

Ailesi hemen arkasındaydı, yüzlerinde endişe maskeleri vardı. Daha sonra onun anne ve babası ortaya çıkacak, sonra da hepsi akın edecekti - kız ve erkek kardeşleri, Ted'in arkadaşları, misafirleri... Değer verdiği o kadar çok insan vardı ki. Sevdigi.

Cılgınca kendisine yardım edebilecek tek kişiyi aradı.

Meg bir kenarda durmuş, elleriyle nedimesinin buketini ölümüne kavramıştı. Lucy gözleriyle yalvardı, Meg'in ihtiyacı olanı kavraması için dua etti. Meg ona doğru koşmaya başladı, sonra durdu. En iyi arkadaşların paylaştığı zihinsel telepati sayesinde Meg anlamıştı.

Ted Lucy'nin kolundan tuttu ve onu yan taraftaki küçük bir antreye götürdü. Kapıyı kapatmadan hemen önce Lucy, Meg'in derin bir nefes aldığını ve kararlı adımlarla Lucy'nin ailesine doğru yürüdüğünü gördü. Meg dağınıklıklarla uğraşmaya alışkındı. Lucy'nin ne yapmasına yetecek kadar uzun süre hepsini savuştururdu.

Uzun, dar antre, mavi koro cüppelerinin asılı olduğu kancalar ve ilahi kitaplarının, müzik dosyalarının ve küflü, eski karton kutuların bulunduğu yüksek raflarla kaplıydı. Bir damla kükürtlü güneş ışığı, sondaki bir kapının tozlu pencere camlarından sızarak bir şekilde yanığını buldu. Ciğerleri çöktü. Havasızlıktan başı dönüyordu.

Ted ona baktı, o soğuk kehribar gözleri endişeyle gölgelenmişti, kız ne kadar telaşlıysa o kadar sakindi. Lütfen her şeyi düzelttiği gibi bunu da düzeltsin. Bırak onu da düzeltsin.

Tül yanağına yapışmış, terle ya da gözyaşlarıyla -hangisi olduğunu bilmiyordu- orada tutulurken, söylemeyi hayal bile edemeyeceği kelimeler ağzından döküldü. "Ted, yapamam. Yapamam."

Adam tıpkı hayal ettiği gibi duvağını kaldırdı, ancak bunu törenin sonunda, onu öpmeden hemen önce yaptığını hayal etmişti. Yüz ifadesi şaşkıındı. "Anlamıyorum."

Ve o da bilmiyordu. Bu ham panik daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Başını eğdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Lucy, birlikte mükemmeliz." "Evet. Mükemmel... Biliyorum."

Bekledi. Daha sonra ne söyleyeceğini düşünemiyordu. Keşke nefes alabilseydi. Dudaklarını hareket ettirmeye zorladı. "Öyle olduğumuzu biliyorum. Mükemmeliz. Ama... yapamam."

Onunla tartışmasını bekledi. Onun için savaşmasını. Onu hatalı olduğuna ikna etmesini. Onu kollarına almasını ve bunun sadece bir panik atak olduğunu söylemesini bekledi. Ama adamın yüz ifadesi, ağzının köşesinde neredeyse fark edilmeyen bir sıkışma dışında değişmedi. "Arkadaşın Meg," dedi. "Bu onun yüzünden, değil mi?"

Öyle miydi? Meg aşkıyla, kaosuyla ve hızlı, acımasız yargısıyla ortaya çıkmasaydı bu kadar hayal edilemez bir şey yapıyor olur muydu? "Yapamam." Parmakları buz gibiydi ve elmasını çekiştirirken elleri titriyordu. Sonunda çıktı. Cebine iterken neredeyse düşürüyordu.

Peçesinin düşmesine izin verdi. Yalvarmadı. Nasıl yapacağını bilemezdi. Fikrini değiştirmek için en ufak bir girişimde bile bulunmadı. "Pekala, o zaman..." Kaba bir baş hareketiyle arkasını döndü ve uzaklaştı. Sakin. Kontrollü. Mükemmel.

Kapı arkasından kapanırken, ellerini karnına bastırdı. Onu geri getirmeliydi. Peşinden koşmalı ve ona fikrini değiştirdiğini söylemeliydi. Ama ayakları hareket etmiyordu; beyni çalışmıyordu.

Kapı kolu döndü, kapı açıldı ve babası orada durdu, annesi de hemen arkasındaydı, ikisinin de beti benzi atmış, endişeyle gerilmişlerdi. Onun için her şeyi yapmışlardı ve Ted'le evlenmek, karşılığında onlara verebileceği en iyi teşekkür hediyesi olmuştu. Onları bu şekilde küçük düşüremezdi. Ted'i bulup geri getirmesi gerekiyordu. "Henüz değil," diye fısıldadı, ne demek istediğini merak ediyordu, sadece kendini toparlamak ve kim olduğunu hatırlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Mat tereddüt etti ve sonra kapıyı kapattı.

Lucy'nin evreni çöktü. Öğleden sonra bitmeden Ted Beaudine'i terk ettiğini tüm dünya öğrenecekti. Bu düşünülemezdi.

Kameralar denizi... Muhabir sürüleri... Bu küçük, küflü odadan asla çıkmayacaktı. Hayatının geri kalanını burada, ilahiler ve koro cüppeleriyle çevrili bir şekilde, tanıdığı en iyi adamı incittiği, ailesini küçük düşürdüğü için kefarete ödeyerek geçirecekti.

Duvağı dudaklarına yapıştı. Başlığını yırttı, taraklar ve kristaller saçlarını çekerken acıyı memnuniyetle karşıladı. Delirmişti. Nankördü. Acıyı hak ediyordu ve her şeyi yırtıp attı. Duvağı, gelinliği - beyaz saten ayak bileklerinin etrafında bir su birikintisi oluşturan ve nefis Fransız sütyeni, dantelli gelin külodu, mavi jartiyeri ve beyaz saten stiletoları içinde nefes nefese kalana kadar fermuarı açmak için kollarını arkaya attı.

Kaçın! Bu kelime beyninde çığlık çığlığa yankılandı. *Kaçın!*

Odanın dışından kalabalığın sesinin bir an için yükseldiğini ve sonra sanki biri kilisenin ön kapılarını açmış ve sonra hızla kapatmış gibi tekrar sustuğunu duydu.

Koşun!

Eli koyu mavi koro cüppelerinden birini kavradı. Kancasından çekip çıkardı ve dağınık saçlarının üzerine geçirdi. Serin, küflü cüppe vücudunda kayarak Fransız sütyenini ve minik külotunu örttü. Ön odanın sonundaki küçük kapıya doğru tökezledi. Tozlu pencere camlarından, kül bloklu bir duvarla çevrili dar, aşırı büyümüş bir yürüyüş yolu gördü. Elleri düzgün çalışmıyordu ve kilit ilk başta açılmadı ama sonunda açmayı başardı.

Yürüyüş yolu kilisenin arka tarafına doğru uzanıyordu. Bir klima ünitesinin yanından geçerken çatlak kaldırım, ince topuklu ayakkabılarını yakaladı. Bahar fırtınaları yolun kenarındaki çakıllara çöpler savurmuştu: ezilmiş meyve suyu kutuları, gazete parçaları, bir çocuğun kum havuzundan alınmış parçalanmış sarı bir kürek. Yolun sonuna ulaştığında durdu. Her yerde güvenlik vardı ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Birkaç ay önce, annesinin görevden ayrılışının ilk yılının sonunda Gizli Servis ekibini kaybetmişti ama teşkilat hâlâ Nealy'yi koruyordu ve annesiyle çok sık birlikte oldukları için kendi ekibinin yokluğunu pek fark etmemişti. Ted kasabanın küçük polis gücünü desteklemek için özel güvenlik tutmuştu. Kapılarda korumalar vardı. L şeklindeki park yeri arabalarla dolup taşıyordu. Her yerde insanlar vardı.

Washington onun eviydi, değerini bilemediği bu Orta Teksas kasabası değil, ama kilisenin eski bir yerleşim bölgesinin kenarında olduğunu hatırladı. Bacakları onu ara sokaktan geçirip diğer taraftaki evlerin arkasına taşıyabilirse, kimse görmeden o ara sokaklardan birine girebilirdi.

Sonra ne oldu? Bu, Nealy'nin yıllar önce Beyaz Saray'dan yaptığı gibi iyi planlanmış bir kaçış değildi. Bu bir kaçış bile değildi. Bu bir kesintiydi. Bir askıya alma. Nefesini geri alabileceği, kendini toparlayabileceği bir yer bulması gerekiyordu. Bir çocuğun boş oyun evi. Birinin arka bahçesindeki gizli bir köşe. Basının karmaşasından, ihanete uğramış damadından ve şaşkın ailesinden uzak bir yer. Kim olduğunu ve onu kabul eden insanlara ne borçlu olduğunu hatırlayabileceği geçici bir sığınak.

Tanrım, ne yapmıştı?

Kilisenin diğer tarafındaki bir kargaşa muhafızların dikkatini çekti. Ne olduğunu görmek için beklemedi. Bunun yerine kül bloklu duvarın ucundan tökezleyerek geçti, sokağı koşarak geçti ve bir çöp konteynerinin arkasına çömeldi. Dizleri o kadar kötü titriyordu ki kendini paslı metal çöp kutusunun kenarına yaslamak zorunda kaldı. Çöpten pis bir koku yayılıyordu. Alarm çığlıkları duyulmuyordu, sadece kilisenin önüne kurulan tribünleri dolduran kalabalığın uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu.

Bir kedi yavrusunun miyavlamasına benzeyen ince bir çığlık duydu ve bunun kendisinden geldiğini fark etti. Eski Viktorya dönemi evlerini birbirinden ayıran çalılar boyunca sürünerek ilerledi. Çalılar tuğla döşeli bir sokakta son buluyordu. Koşarak karşıya geçti ve birinin arka bahçesine girdi.

Yaşlı ağaçlar küçük arsaları gölgeliyor ve müstakil garajlar dar sokaklara açılıyordu. Koro cübbesini daha sıkı çekerek bir avludan diğerine körlemesine ilerledi. Topukları, yeni asmaların üzerinde mermer büyüklüğünde yeşil domateslerin yetiştiği yeni ekilmiş sebze bahçelerinin arkasındaki toprağa battı. Açık mutfak pencerelerinden birinden rosto kokusu, diğerinden televizyondaki yarışma programının sesi geliyordu. Az sonra aynı televizyon eski başkan Cornelia Case Jorik'in sorumsuz kızının hikayesini yayınlayacaktı. Otuz bir yaşındaki Lucy, bir öğleden sonra içinde on yedi yıllık iyi davranışlarını mahvetmişti. Mat ve Nealy'ye onu evlat edinmekle hata yapmadıklarını kanıtladıkları on yedi yıl. Ted'e yaptıklarına gelince... Onu daha fazla incitemezdi.

Bir köpek havladı ve bir bebek ağladı. Bir bahçe hortumuna takıldı. Salıncak setinin arkasına geçti. Köpeğin havlaması daha da arttı ve paslı tüylü bir köpek bir sonraki bahçeyi işaretleyen tel çite saldırdı. Meryem Ana heykelinin etrafından dolanarak sokağa doğru geri geri gitti. İnce topuklu ayakkabılarının parmakları çakıl taşlarıyla doldu.

Bir motor sesi duydu. Sırtını dikleştirdi. Eski püskü, siyah ve gümüş rengi bir motosiklet ara sokağa girdi. İki garajın arasına eğildi ve omurgasını soyulan beyaz boyaya yasladı. Motosiklet yavaşladı. Nefesini tuttu, geçmesini bekledi. Geçmedi. Onun yerine sürünerek ilerledi, sonra önünde durdu.

Atlı, garajların arasındaki boşluğa, onun durduğu yere doğru baktı.

Onu incelemek için zaman ayırırken motor rölantide çalıştı. Siyah bir çizme çakıllara çarptı. "N'aber?" dedi motor gürültüsünün üzerine.

N'aber! Müstakbel kocasını ezmiş, ailesini mahcup etmişti ve bir an önce bir şeyler yapmazsa ülkenin en kötü şöhretli kaçak gelini olacaktı, ama bu adam ne olduğunu öğrenmek istiyordu?

Yakasına kadar kıvrılan çok uzun siyah saçları, yüksek elmacık kemiklerinin üzerine yerleşmiş soğuk mavi gözleri ve sadist dudakları vardı. Yıllarca Gizli Servis'in korumasında kaldıktan sonra, güvenliğini hafife almaya alışmıştı ama şimdi kendini güvende hissetmiyordu ve motorcuyu dün geceki prova yemeğinin konuklarından biri -Ted'in tuhaf arkadaşlarından biri- olarak hayal meyal tanıması da onu pek rahatlatmamıştı. Üzerine tam oturmayan koyu renk takım elbisesi, yakası açık buruşuk beyaz gömleği ve tozunu almaktan başka bir şey yapmamış gibi görünen motosiklet botlarıyla yarı temiz olsa bile, ara sokakta karşılaşmak isteyeceği birine benzemiyordu. Tam da onun olduğu yerde.

Burnu küttü, ucu kare şeklindeydi. Buruşuk bir kravat, üzerine tam oturmayan takım elbisesinin cebinden dışarı fırlamıştı. Kıvrım kıvrım ve karmakarışık uzun saçları, Van Gogh'un gece gökyüzünün özensiz siyah mürekkeple yapılmış bir parmak resmine benziyordu.

On yıldan fazla bir süredir, Nealy'nin ilk başkanlık kampanyasından beri, doğru şeyi söylemeye, doğru şeyi yapmaya, her zaman gülümsemeye, her zaman kibar olmaya çalışmıştı. Uzun zaman önce havadan sudan konuşma sanatında ustalaşmış olan kadın, şimdi söyleyecek bir şey bulamıyordu. Bunun yerine, "Neyin *var* *senin*?" diye alay etmek için neredeyse karşı konulmaz bir istek duydu. Ama tabii ki yapmadı.

Başını bisikletinin arkasına doğru salladı. "Gezintiye çıkmak ister misin?" Şok, damarlarından kılcal damarlarına kadar vücuduna yayıldı, Deriyi ve kasları kemiğe doğru deliyordu. Soğuktan değil ama o bisiklete binmeyi uzun zamandır hiçbir şeyi istemediği kadar arzuladığını bildiği için titredi. O bisiklete binmeyi ve yaptıklarının sonuçlarından kaçmayı.

Kravatını takım elbisesinin cebine soktu ve ayakları hareket etmeye başladı. Sanki vücudunun geri kalanından ayrılmış gibiydiler. Onları durdurmaya çalıştı ama itaat etmeyi reddettiler. Motosiklete yaklaştı ve yıpranmış deri koltuğun bir kısmını kaplayan köpek kulaklı bir tampon etiketi ile birlikte hırpalanmış bir Teksas plakası gördü. Yazılar solmuştu ama kelimeleri hâlâ seçebiliyordu.

BENZİN, OT YA DA KIÇ. KİMSE BEDAVAYA BINMEZ.

Mesaj ona bir şok dalgası gibi çarptı. Görmezden gelemeyeceği bir uyarı. Ama bedeni -hain bedeni- kontrolü ele almıştı. Eli koro cübbesini çekiştirdi. Bir ayağı yerden kesildi. Bacağı koltuğa yapıştı.

Tek kaskı ona uzattı. Berbat gelin saçının üzerine geçirdi ve kollarını onun beline doladı.

Koro cübbesi dalgalanarak, çıplak bacakları rüzgârın kenarına takılarak, saçları uçuşarak, vizörünü kamçılایarak ara sokaktan aşağıya doğru fırladılar.

Adam bir sokaktan diğerine geçerken, keskin bir sağa ve sonra bir başkasına dönerken, sırtındaki kaslar takım elbisesinin ucuz malzemesi altında esnerken, bornozu bacaklarının altına sıkıştırdı.

Wynette'ten çıkıp sarp bir kireçtaşı kayalığı boyunca uzanan iki şeritli bir otoyolda ilerlediler. Kask onun kozası, bisiklet ise gezegeniydi. Çiçek açmış lavanta tarlalarının, bir zeytinyağı fabrikasının ve Hill Country'de yeni yeni filizlenmeye başlayan üzüm bağlarının yanından geçtiler. Rüzgâr bornozunu çekiştiriyor, dizlerini, kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Güneş gökyüzünde alçaldı ve artan soğuk, sabahlığın ince kumaşını kesti. Soğuğu memnuniyetle karşıladı. Sıcak ve rahat olmayı hak etmiyordu.

Tahta bir köprünün üzerinden geçtiler ve yan tarafında Lone Star bayrağı olan eskimiş bir ahırın yanından geçtiler. Mağara turları ve ahbap çiftlikleri için tabelalar yanıp sönüyordu. Kilometreler akıp gidiyordu. Yirmi mi? Daha fazla mı? Bilmiyordu.

Tek ışıklı bir kasabanın kenar mahallelerine vardıklarında, eski püskü bir markete doğru döndü ve binanın kenarındaki gölgelere park etti. Başını sallayarak ona inmesini işaret etti. Kadın bacaklarını bornozuna doladı ve neredeyse düşüyordu.

"Aç mısın?"

Yemek düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Kaskatı kesilmiş bacaklarını gevşetti ve başını salladı. Omuz silkti ve kapıya yöneldi.

Kaskın tozlu vizöründen adamın düşündüğünden daha uzun olduğunu gördü, yaklaşık iki metre, bacakları gövdesinden daha uzundu. Yabani mavi-siyah saçları, zeytin rengi teni ve inişli çıkışlı yürüyüşüyle, hayatını dolduran kongre üyeleri, senatörler ve endüstri kaptanlarından daha farklı olamazdı. Pencereden dükkânın içinin bir kısmını görebiliyordu. Arka taraftaki soğutucuya doğru yürüdü. Kadın tezgâhtar onu izlemek için işini bıraktı. Adam birkaç dakikalığına gözden kayboldu, sonra tekrar ortaya çıkarak tezgahın üzerine altılı bir bira paketi koydu. Tezgâhtar saçlarını savurarak onunla açıkça flört etti. Adam kasanın yanına birkaç ürün daha koydu.

Lucy'nin ayakkabıları ayağındaki su toplamasına neden oluyordu. Ağırlığını kaydırırken penceredeki yansımasına bir an göz attı. Büyük mavi kask başını yutmuş, onu her zaman yaşından daha genç gösteren küçük yüz hatlarını gizlemişti. Bornoz, düğün öncesi stresin normalde ince olan vücudunu biraz fazla zayıflattığı gerçeğini saklıyordu. Otuz bir yaşındaydı, 1.80 boyundaydı ama kendini küçük, aptal, bencil ve sorumsuz bir kimsesiz gibi hissediyordu.

Etrafta görececek kimse olmamasına rağmen miğferini çıkarmadı ama hafifçe kaldırarak saç tokalarının kafa derisine yaptığı baskıyı hafifletmeye çalıştı. Normalde saçlarını neredeyse omuzlarına kadar düz ve derli toplu bırakır, genellikle Meg'in nefret ettiği o dar saç bantlarından biriyle arkada toplardı. *"Seni elli yaşında bir Greenwich sosyetesine gibi gösteriyor,"* demişti Meg. *"Ve kot pantolon giymediğin sürece o aptal incilerden kurtul. Aynı şekilde tüm o aptal tiki gardırobunu da."* Sonra yumuşadı. *"Sen Nealy değilsin, Luce. Senin öyle olmanı beklemiyor."*

Meg anlamamıştı. Los Angeles'ta onu doğuran aynı anne babayla büyümüşü. İsteddiği kadar abartılı kıyafetler giyebilir, boynuna egzotik mücevherler takabilir, hatta kalçasına bir ejderha dövmesi yaptırabilirdi ama Lucy bunu yapamazdı.

Dükkânın kapısı açıldı ve motorcu bir elinde market poşeti, diğerinde bira taşıyarak dışarı çıktı. Adamın aldıklarını sessizce motosikletin yıpranmış heybesine yerleştirmesini endişe içinde izledi. Adamın altılı paketin tamamını içtiğini hayal ederken, bunun devam etmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Birini aramak zorundaydı. Meg'i arayacaktı.

Ama kimseyle yüzleşecek cesareti kendinde bulamıyordu, diğerlerinden çok daha fazla şey anlayan en iyi arkadaşıyla bile. Ailesine güvende olduğunu söyleyecekti. Yakında. Sadece... henüz değil. Ne söyleyeceğini bulana kadar olmazdı.

Motorcunun önünde büyük, mavi kafalı bir uzaylı gibi duruyordu. Adam ona bakıyordu ve onunla hâlâ tek bir kelime bile konuşmadığını fark etti. Ne kadar garip. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Ted'i nereden tanıyorsun?"

Heybelerin tokalarını bağlamak için geri döndü. Motosiklet eski bir Yamaha'ydı ve siyah yakıt deposunun üzerinde gümüşle WARRIOR yazıyordu. "Huntsville'de birlikte hapis yatmıştık," dedi. "Silahlı soygun ve adam öldürme."

Onu yemliyordu. Ne kadar sert olmadığını görmek için bir çeşit motorcu testi. Bunun daha fazla devam etmesine izin vermesi için deli olması gerekirdi. Ama o zaman deliydi. Kötü bir delilik. Derisinden düşmüş ve nasıl geri sürüneceğini bilmeyen birinin deliliği.

Gölgeli gözleri, başka türden bir tehditle ağırlaşarak kızın üzerinde kayıyordu. "Seni geri götürmeme hazır mısın?"

Tek yapması gereken evet demekti. Basit bir kelime. Dilini uygun pozisyona getirdi. Dudaklarını düzenledi. Zorlayamadı. "Henüz değil."

Kaşlarını çatı. "Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

Bu sorunun cevabı o kadar açıktı ki, o bile bunu anlayabilirdi. Kadın cevap vermeyince omuz silkti ve bisiklete geri bindi.

Otoparktan çıktıklarında, bu tehditkâr motorcuyla gitmenin, çok sevdiği ailesiyle yüzleşmekten nasıl daha az ürpertici görüldüğünü merak etti. Ama o zaman bu adama hiçbir şey borçlu değildi. Yapabileceği en kötü şey - yapabileceği en kötü şeyi düşünmek istemiyordu.

Rüzgâr bir kez daha bornozunu yırttı. İnce takım elbisesinin içinden yayılan vücut ısısı sayesinde sadece elleri sıcak kalmıştı. Sonunda otoyoldan çıkıp tekerlek izleri olan bir patikaya saptı. Motosikletin farları çalılıkların üzerinde ürkütücü bir desen çiziyordu ve beyni atlayıp kaçması için bağırsa da kız onun beline daha sıkı sarıldı. Sonunda küçük bir açıklığa ulaştılar.

bir nehrin kenarındaydı. Daha önce gördüğü bir tabeladan buranın Pedernales olduğunu tahmin etmişti. Bir cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer.

Motorun gürültüsü olmadan, sessizlik boğucuydu. Motosikletten indi ve geri çekildi. Heybelerden birinden eski bir stadyum battaniyesine benzeyen bir şey çıkardı. Battaniyeyi yere bırakırken, kadın hafif bir motor yağı kokusu aldı. Adam birayı ve market poşetini kaptı. "Bütün gece bunu mu giyeceksin?"

Kaskı sonsuza kadar takmak istedi ama çıkardı. İğneler yuvarlandı ve aşırı spreyleneş saçlarından bir tutam yanağına battı. Sessizlik yoğun ve nehrin kayalar üzerindeki akıntısıyla gürültülüydü. Adam birayı ona doğru kaldırdı. "Bunun sadece altılı paket olması çok kötü."

Kadın sert bir gülümseme verdi. Üstünü açtı, battaniyenin üzerine yayıldı ve uzun boynu ağzına götürdü. Ted'in arkadaşıydı, değil mi? Tehditkâr görünüşüne ve kaba tavırlarına, birasına ve yıpranmış tampon etiketine rağmen güvende olmalıydı.

BENZİN, OT YA DA KIÇ. KİMSE BEDAVAYA BINMEZ.

"Bir tane al," dedi. "Belki seni gevşetir."

Gevşemek istemiyordu ve işemesi gerekiyordu ama yine de topallayarak yanına gitti ve içmesini engellemek için bir şişe aldı. Battaniyenin uzak köşesinde onun uzun bacaklarına sürtünmeyeceği ya da genel tehdit havasını solumayacağı bir yer buldu. Şu anda Austin Four Seasons'ın gelin süitinde Bayan Theodore Beaudine olarak şampanya içiyor olmalıydı.

Motorcu market poşetinden selofanla sarılmış birkaç sandviç çıkardı. Birini ona doğru fırlattı ve diğerini açtı. "Onu terk etmek için büyük düğün yemeğinin sonrasını beklememiş olman çok kötü. Yemek bundan çok daha iyi olurdu."

Yumru yengeç parfe, lavantalı ızgara dana bonfile, ıstakoz madalyonları, beyaz trüflü risotto, yedi katmanlı düğün pastası ...

"Gerçekten mi? Ted'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Sandviçinin büyük bir köşesini dişleriyle kopardı ve ağzındaki tomarın etrafında konuştu. "Birkaç yıl önce Wynette'te bir inşaat işinde çalışırken tanıştık ve çok iyi anlaştık. Buralara geldiğimde görüşüyoruz."

"Ted çoğu insanla iyi anlaşır."

"Hepsi onun gibi iyi adamlar değil." Elinin tersiyle ağzını sildi ve birasından gürültülü bir yudum daha aldı.

İçmediği birayı bir kenara bıraktı. "Yani buralardan değilsin?"

"Hayır." Selofan sandviç paketini topladı ve yabancı otların arasına attı.

Etrafı kirleten insanlardan nefret ederdi ama bundan bahsetmeyecekti. Sandviçini mideye indirmek tüm dikkatini gerektiriyor gibiydi ve daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı.

Ormana gitmeyi daha fazla erteleyemezdi. Market poşetinden bir peçete aldı ve her adımda yüzünü buruşturarak ağaçların arasına daldı. İşi bittiğinde battaniyenin yanına döndü. Biraz daha bira içti. Kendi sandviçini midesi kaldırmadı ve bir kenara itti. "Beni neden aldın?"

"Sevişmek istedim."

Tüyleri diken diken oldu. Bunun onun kaba bir şaka girişimi olduğuna dair bir işaret aradı ama adam gülümsemedi bile. Öte yandan, Ted'in arkadaşıydı ve bazıları ne kadar tuhaf olsa da, Ted suçlu olanlarla hiç karşılaşmamıştı. "Ciddi olamazsın," dedi.

Gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Bu olabilir."

"Hayır, olamaz!"

Yüksek sesle değil ama yine de iğrenç bir şekilde geçirdi. "Son zamanlarda kadınlar için çok meşguldüm. Arayı kapatmanın zamanı geldi."

Ona dik dik baktı. "Arkadaşınızın gelinini düğününden kaçarken alarak mı?"

Göğsünü kaşıdı. "Asla bilemezsin. Çılgın kadınlar her şeyi yapar." Birasını boşalttı, tekrar geçirdi ve boşunu çalıların arasına fırlattı. "Peki ne diyorsun? Seni anne ve babana geri götürmeme hazır mısın?"

"Hayır diyorum." Artan endişesine rağmen geri dönmeye hazır değildi. "Bana adını söylemedin."

"Panda."

"Hayır, gerçekten."

"Beğenmedin mi?"

"Bunun gerçekte adın olduğuna inanmak zor."

"İster inanın ister inanmayın, benim için sorun değil. Ben Panda'yım."

"Anlıyorum." Adam bir paket cipsi yırtıp açarken kadın bunu düşündü. "Güzel olmalı."

"Nasıl yani?"

"Uydurma bir isimle kasaba kasaba dolaşmak." Ve altına saklanmak için büyük mavi bir bisiklet kaskı.

"Sanırım."

Bunu durdurmak zorundaydı ve cesaretini topladı. "Ödünç alabileceğim bir cep telefonunuz var mı? Birini aramam gerekiyor."

Takım elbisesinin cebini karıştırdı ve telefonunu ona fırlattı. Kadın telefonu yakalayamadı ve bornozunun kıvrımlarını karıştırmak zorunda kaldı.

"Burada sinyal almakta iyi şanslar."

Bunu düşünmemiştii ama mantıklı düşünme yeteneği saatler önce onu terk etmişti. Nehir kıyısında zayıf bir sinyal alabildiği bir yer bulana kadar artık işkenceye dönüşmüş topuklarının üzerinde açıklıkta topallayarak ilerledi. Meg cevap verdiğinde "Benim," dedi.

"Luce? İyi misin?"

"Fikir meselesi." Boğuk bir kahkaha attı. "Her zaman bahsettiğin o vahşi yanımı biliyor musun? Sanırım onu buldum." Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. O hayal edilebilecek en az vahşi insandı. Bir zamanlar belki, ama uzun zamandır değil.

"Oh, tatlım..." Sinyal zayıftı ama arkadaşının endişesini bastıracak kadar zayıf değildi.

Wynette'e geri dönmek zorundaydı. Ama... "Ben bir korkağım, Meg. Henüz ailemin yüzüne bakamam."

"Luce, seni seviyorlar. Seni anlayacaklardır."

"Onlara üzgün olduğumu söyle." Gözyaşlarına karşı koydu. "Onları sevdiğimi, her şeyi berbat ettiğimi ve geri dönüp temizleyeceğimi söyle ama... Bu gece olmaz. Bunu bu gece yapamam."

"Pekâlâ. Onlara söyleyeceğim. Ama-"

Meg ona cevaplayamayacağı başka sorular sormadan bağlantıyı kesti.

Üzerini ezici bir yorgunluk kapladı. Haftalardır çok az uyumuştı ve bugünkü korkunç olaylar kalan tüm enerjisini tüketmişti. Panda ormanda kaybolmuştu ve dışarı çıktığında onun huzur içinde sarhoş olmasına izin vermeye karar verdi. Sert zemine serilmiş battaniyeye baktı ve

Air Force One'ın özel başkanlık odalarındaki dar, rahat yatakları ve bir düğmeye basarak pencereleri kapatan karartma perdelerini düşündü. Usulca battaniyenin en uzak kenarına uzandı ve yıldızlara baktı.

Arkasına saklanabileceği bir motorcu ismi olmasını diledi. Sert bir şey. Güçlü ve tehditkar bir şey. Olmadığı her şey.

Motorcu isimleri düşünürken uyuyakaldı. Yılan... Diş... Zehir...
Viper.

İkinci Bölüm

NEMLİ SABAH SERİNLİĞİ onu uyandırdı. Gözlerini hafifçe araladığında alçak bulutların arasından süzülen şeftali salkımlarını gördü. Vücudunun her yeri ağrıyordu; üşüyordu, kirliydi ve şimdi de uykuya daldığında olduğu kadar midesi bulanıyordu. Bu onun balayı olması gereken günün ilk günüydü. Ted'in uyandığını, aynı şeyleri düşündüğünü ve kendisinden nefret ettiğini hayal etti...

Panda buruşuk beyaz gömleğiyle onun yanında uyuyordu. Sırtüstü yatıyordu, vahşi, sorumsuz saçları başının etrafında karmakarışık kıvrımlar ve bukleler halindeydi. Mavi-siyah kirli sakalları çenesini kaplamıştı ve kirli bir leke küt uçlu burnunu lekeliyordu. Ona bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu, bu yüzden beceriksizce ayağa kalktı. Takım elbiseli ceketini üzerinden kayıp battaniyeye düştü. Ayaklarını ince topuklu ayakkabılarının içine sokup ağaçların arasına doğru topallayarak yürürken yüzünü buruşturdu. Yolda, yabani otların arasına atılmış altı boş bira şişesi gördü, kendini neyin içine soktuğunun iğrenç sembolleri.

Ted, St. Barts sahilinde bir balayı villası kiralamıştı. Belki de tek başına gidecekti, gerçi tek kişilik bir balayından daha kötü ne olabilirdi ki? Hiçliğin ortasında bir nehrin kenarında, asık suratlı, akşamdan kalma, potansiyel olarak tehlikeli bir motorcunun yanında uyanmak bile değil.

Kız dışarı çıktığında, adam nehrin kenarında duruyordu, sırtı ona dönüktü. Dün geceki sert konuşan motorcu kız Viper fantezisi kaybolmuştu ve onu görmezden gelmek kabalık gibi görünüyordu. "Günaydın," dedi sessizce.

Homurdandı.

O izlerken adamın nehre işemeye karar vermesinden korkarak hızla başka tarafa baktı. Sıcak bir duş, temiz giysiler ve bir diş fırçası için can atıyordu,

Eğer o koridorda yürüseydi, tam da keyfini çıkaracağı konfor. Bir fincan kahve. Güzel bir kahvaltı. Ted'in elleri vücudundaydı ve onu o lezzetli orgazmlara ikna ediyordu. Bunun yerine etrafı boş bira şişeleri ve "sevişmek istediğini" açıkça itiraf eden bir adamla çevriliydi. Bu karmaşadan, belirsizlikten nefret ediyordu. Yaşadığı panikten nefret ediyordu. Adam hâlâ dönmemişti ama fermuarını karıştırdığını da görmemişti, o yüzden soru sorma riskini göze aldı. "Bu sabah... Wynette'e geri mi dönüyorsun?"

Bir homurtu daha.

Wynette'te hiç rahat edememişti, her ne kadar orayı Ted kadar çok seviyormuş gibi davransa da. Ama ne zaman orada olsa, herkesin onu yargıladığını hissediyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin eski başkanının evlatlık kızı olmasına rağmen, ona sanki onun için yeterince iyi değilmiş gibi hissettiriyorlardı. Elbette onları haklı çıkarmıştı ama onunla tanıştıklarında bunu bilmiyorlardı.

Panda nehre bakmaya devam etti, uzun vücudu kireçtaşı kayalıklarına karşı siluet halindeydi, gömleği kırıksıklıklarla doluydu, kuyruğu bir taraftan dışarı sarkıyordu, onunla ilgili her şey itibarsızdı. Ayakkabıları işkence gibiydi ama acının cezasını çekmek istiyordu, bu yüzden onları çıkarmadı.

Gözcülük görevini aniden bırakıp ona doğru yürümeye başladı, botlarının topukları toprağa sürtünüyordu. "Berbat hayatına geri dönmeye hazır mısın?"

Hazırdan da öte. Sorumluluklarını ertelemekten bıkmıştı. On dört yaşındayken bile sorumluluk sahibiydi. Geçen on yedi yıl boyunca Nealy ve Mat ona kaç kez kardeşlerine iyi bakmazsa işlerini yapamayacaklarını söylemişlerdi?

Kendi işinde de çok çalışmıştı. İlk başta sosyal hizmet alanındaki lisans derecesini, kamu politikaları alanında yüksek lisans yaparken sorunlu gençlere danışmanlık yapmak için kullanmıştı. Ancak birkaç yıl sonra, sevdiği vaka çalışmasını bıraktı ve ünlü adını daha az tatmin edici ama daha etkili bir görev olan lobicilik için kullanmaya başladı. Kısmen onun sayesinde, dezavantajlı çocuklara yardım eden önemli yasalar kabul edilmişti. Ne kadar cazip olursa olsun, evlendikten sonra da lobicilik işinden vazgeçmeyi planlamıyordu. Her ay birkaç günlüğüne Washington'a uçacak ve işinin geri kalanını Teksas'taki üssünden yapacaktı. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmenin zamanı çoktan gelmişti.

Ama midesi kabul etmedi. Çalkantılar şiddetlendikçe aceleyle ormana doğru koştu ve tam zamanında kusmak için ağaçların arasına girdi. O kadar uzun zamandır bir şey yememişti ki acı veriyordu.

Kasılmalar sonunda durdu. Kadın ağaçların arasından çıkarken ona zar zor baktı. Nehre doğru tökezledi, topukları kayalara takıldı, sonra kuma battı. Suyun kenarında diz çöktü ve yüzüne su sıçrattı.

"Gidelim," dedi.

Baldırlarına yaslandı, nehir suyu yanaklarından aşağı damlıyordu. Sesi çok uzaklardan, küçüklüğünden beri yaşamadığı bir yerden geliyordu. "Eşyalarının çoğunu Wynette'te mi bıraktın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Giysiler? Bavul?" *Mensa kartın mı?*

"Hafif seyahat ederim. Bir kot pantolon, birkaç tişört ve bir kutu prezervatif."

İnsanlar Başkan'ın ailesine karşı her zaman en iyi davranışlarını sergilerlerdi. Meg ya da babasının yedi kız kardeşinden biri dışında neredeyse hiç kimse ona müstehcen bir şaka yapmamış ya da belli belirsiz kaba bir göndermede bile bulunmamıştı. İnsanların katı nezaketi onu her zaman rahatsız etmişti ama şimdi birazını bile hoş karşılayabilirdi ve duymamış gibi yaptı. "Yani geride bıraktığın için telafî edemeyeceğim bir şey yok mu?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ailesi onun güvende olduğunu biliyordu. Meg onlara söylerdi. "Basın hâlâ oradayken Wynette'e geri dönemem." Basın onun asıl endişesi değildi ama bunu ona söylemiyordu. "Acil planlarının ne olduğunu merak ediyorum."

"Senden kurtuluyorum." Sakallı çenesini ovuşturdu. "Ve sevişmek." Kadın yutkundu. "Ya buna degecek bir şey yaparsam?"

Gözlerini, abartılı derecede pahalı Fransız gelin sütyeninin güzelleştirdiği göğüslerine dikti. "Benim tipim değilsin."

Onu görmezden gel. "Demek istediğim, ya ikisini de yapmamana degecek bir şey yaparsam?"

"İlgilenmiyorum." Battaniyeyi yerden kaldırdı. "Tatildeyim ve bir günü daha mahvetmeyeceğim. Wynette'e geri dönüyorsun."

"Sana para verirdim," derken kendini duydu. "Bugün olmaz. Yanımda hiç para yok ama bunu yakında halledeceğim." Nasıl? Bir yolunu bulmalıydı.

Bunu dışarı çıkar. "Benzin, yemek ve tüm masraflarını karşılayacağım. Artı ... günde yüz dolar. Anlaştık mı?"

Battaniyeyi topladı. "Çok fazla güçlük."

"Artık geri dönemem." Sorumluluklarının ağırlığı onu yola getirmeden önce, gençken bolca sahip olduğu kabadayılığın bir parçasını ortaya çıkardı. "Eğer beni yanında götürmezsen, götürecektir birini bulurum."

Belki de blöf yaptığını biliyordu çünkü ona neredeyse dudak büküyordu. "Güven bana. Senin gibi bir hatun günde sekiz saatini bisiklet üzerinde geçirmek için biçilmiş kaftan değil."

"Olmayabilir. Ama bir günlüğüne idare edebilirim." "Unut gitsin."

"Bin dolar, artı masraflar."

Battaniyeyi heybeye taşıdı ve içine doldurdu. "Ödeme konusunda sana güvenebileceğimi mi sanıyorsun?"

Ellerini önünde kavuşturdu. "Ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Evet, Ted'de de vardı ve pek bir değeri olmadığı ortaya çıktı." Yüzünü buruşturdu. "Bunu yazılı hale getireceğim."

"Nişanlının bunu düşünmemiş olması çok kötü." Kaşlarını çatarak heybeleri kapattı.

PANDA ONUN TEKLİFİNİ KABUL ETMEMİŞ OLMASINA RAĞMEN, ONU ALMADAN GİTMEDİ; bu da PANDA'nın olumlu bir işaret olarak algıladığı bir şeydi. Yiyeceğe ihtiyacı vardı, ama bundan daha fazlası, rahat ayakkabılar ve kıyafet değişikliği istiyordu. "Geri döner misin?" diye bağırdı Panda bir Walmart'ın önünden vızıldayarak geçerken kulağına. "Bir şeyler almak istiyorum."

Ya kadın yeterince yüksek sesle konuşmamıştı ya da adam durmadığı için onu duymamıştı.

Yolda giderken, Mat Jorik'in, annelerinin ölümünden sonraki o korkunç haftalarda küçük kız kardeşiyle birlikte saklandığı Harrisburg'daki o köhne kiralık eve geldiği günü hatırlayarak zihninin sürüklenmesine izin verdi. Öfkeli ve sabırsız bir şekilde ön kapıda belirmişti. Koruması gereken ölü bir annesi ve bir yaşında bir kız kardeşi vardı, bu yüzden on dört yaşında olmasına ve ölümüne korkmasına rağmen bunu görmesine izin vermedi.

Adam zorbalıkla içeri girdikten sonra, *"Konuşacak bir şeyimiz yok,"* demişti.

"Saçmalamayı kes... Benimle açık konuşmazsan, Çocuk ve Aile Hizmetleri bir saat içinde seni almak için burada olacak."

Altı hafta boyunca, on dört yaşında bir çocuğun toplayabileceği tüm kaynakları, yetkililerin Button adını verdiği bebeğe, Tracy olarak büyüyen bebeğe bakan tek kişinin kendisi olduğunu öğrenmelerini engellemek için kullanmıştı. *"Kimsenin bize bakmasına ihtiyacımız yok!"* diye bağırıyordu. *"Kendi başımıza harika gidiyoruz. Neden kendi işinize bakmıyorsunuz?"*

Ama işine aldırış etmemişti ve çok geçmeden o, Lucy ve Button yola çıkmış, Nealy ile buluşmuş ve hiçbirisi ondan kurtulmaya dayanamadığı için hâlâ ailesinin Virginia'daki arazisinde duran külüstür Winnebago'su Mabel ile ülke çapında bir yolculuğa çıkmışlardı. Mat tanıdığı tek babaydı ve daha iyisini bulamazdı. Ya da Nealy için daha iyi bir koca, Lucy'nin gerçekleşmesinde küçük bir paydan daha fazlasına sahip olduğu bir aşk evliliği. O günlerde çok cesurdu. Çok korkusuzdu. Bu yönünü öyle yavaş yavaş kaybetmişti ki, değişimin farkına bile varmamıştı.

Panda, kapısının üzerinde STOKEY'S COUNTRY STORE yazan beyaz çerçeveli bir binanın önündeki toprak alana girdi. Vitrinlerde av tüfeklerinden karıştırma kaplarına ve çocuk Crocs'larına kadar her şey sergileniyordu. Kapının yanında bir kola makinesi, bir bahçe cücesi ve bir kartpostal rafı duruyordu.

"Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?" Sesi kızgın geliyordu. "Yedi buçuk. Ve ben-"

Adımlarını ikişer ikişer atmaya başlamıştı bile.

Bisikletten indi ve beklerken kaskını sıkı sıkıya takarak bir teslimat kamyonunun arkasına saklandı. Kendi ayakkabılarını seçebilmeyi diliyordu ama bu halde mağazaya girmesi düşünülemezdi. Adamın daha fazla bira almaması için dua etti. Ya da prezervatif.

Elinde plastik bir çuvalla çıktı ve ona doğru itti. "Bana borçlusun."

BENZİN, OT YA DA KIÇ. KİMSE BEDAVAYA BINMEZ.

"Sana ödeyeceğimi söyledim."

Mağara adamı homurtularından birini daha çıkardı.

Çuvalın içine baktı. Kot pantolon, gri pamuklu tişört, ucuz lacivert spor ayakkabılar ve bir şapka. Hepsini binanın arkasına taşıdı, kaskını çıkardı ve görünmeyeceği bir yerde üstünü değiştirdi. Kot sert ve çirkindi, kalçaları ve bacakları boldu. Tişörtünde Teksas Üniversitesi logosu vardı. Çoraplarını unutmuştu ama en azından topuklu ayakkabılarından kurtulabilirdi. Onun aksine, çöp atmıyordu, bu yüzden koro cübbesini ve ayakkabılarını plastik çuvala geri koydu ve ağaçların arasından çıktı.

Göğsünü kaşıdı, yüz ifadesi donuktu. "Mağazada televizyon açıktı. Şu anda büyük haber sensin. Arkadaşlarınızla kaldığınızı söylüyorlar ama tanınmayacağınıza güvenmezdim."

İçinde koro cübbesi olan plastik torbayı kavradı ve kaskını geri çekti.

Yarım saat sonra bir Denny's'in arkasına park ediyordu. Sıcak ve soğuk akan suyu olan gerçek bir banyo istiyordu, bu da birilerinin onu tanımasından duyduğu korkuya ağır basıyordu. Adam kontak anahtarını cebine koyup etrafa bakınırken, kadın kaskını çıkardı ve spreylenmiş sert saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayıp kasketinin arkasındaki delikten geçirdi.

"Kılık değiştirmen buysa," dedi, "fazla uzağa gidemezsin."

O haklıydı. Kaskı özlemle bekliyordu. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra plastik poşetten harap ayakkabılarını çıkardı ve koro bornozunu poşetin içinde bıraktı. Poşeti topladı ve geniş tişörtünün altına soktu, düşmemesi için bir kısmını kot pantolonunun bel bandına sabitledi.

Bu, Nealy'nin yıllar önce Beyaz Saray'dan kaçarken kullandığı kılık değiştirmenin aynısıydı. Belki Lucy'nin işine yarayabilirdi. Şansı yaver giderse kimse eski First Daughter ile Denny's'e giren ucuz giyimli hamile bir kız arasında bağlantı kuramazdı. Yanlış adama aşık olmuş aptal bir kadın gibi görünecekti.

Panda plastik torbadan hamileliğine baktı. "İşte buradayım, baba olmak üzereyim ve seks bile o kadar iyi değildi."

Özür dileme isteğiyle savaştı.

Sadece iki ifadesi varmış gibi görünüyordu, boş ya da çatık kaşlı. Şimdi kaşlarını çatmıştı. "Yasal bile görünmüyorsun."

Her zaman yaşımdan daha genç görünürdü ve şu anki kıyafeti onu daha da genç göstermeliydi. *Eminim ilk genç kızınız ben değilimdir.* Bu

Meg ona ne söyleyecekti, ama Lucy arkasını döndü, mahvolmuş topuklu ayakkabılarını çöp kutusuna attı ve temkinli bir şekilde restorana yöneldi.

Onu rahatlatan şey, kötü kıyafetleri ya da hamilelik şişliği yüzünden değil, herkes Panda'ya baktığı için kimsenin ona ilgi göstermemesiydi. Bu yönden Ted'e benziyordu. İkisinin de büyük bir varlığı vardı - Ted iyi, Panda değil.

Tuvalete gitti, elinden geldiğince temizlendi ve hamilelik şişliğini yeniden düzenledi. Dışarı çıktığında neredeyse insan gibi hissediyordu.

Panda kapının yanında duruyordu. Aynı buruşuk gömleği giymişti ama sabun gibi kokuyordu. Kızın yumruğunu inceledi. "Çok gerçekçi değil."

"Sen etrafta olduğun sürece, kimsenin benimle fazla ilgileneceğini sanmıyorum."

"Göreceğiz."

Onu masaya kadar takip etti. Karşılıklı kabine geçtiklerinde odadaki birkaç kişiden fazlası onları izliyordu. Siparişlerini verdiler ve yemeklerinin gelmesini beklerken, köşede asılı duran televizyonda kayan top skorlarını inceledi.

"Siz tuvaletteyken haberlerde ailenizin Virginia'ya döndüğü söylendi."

Hiç şaşırmamıştı. Wynette'te kalmak onlar için dayanılmaz derecede garip olurdu. "Yarın Dünya Sağlık Örgütü ile bir konferans için Barselona'ya gidiyorlar."

Bırakın Dünya Sağlık Örgütü'nü, konferansın ne olduğunu bile biliyormuş gibi görünmüyordu. "İşi batırdığını söylemek için Ted'i ne zaman arayacaksınız?"

"Bilmiyorum."

"Kaçmak, senin gibi zengin bir kızın sahip olduğunu düşündüğü sorunları çözmeyecek." Hafifçe küçümsemesi, onun gibi birinin gerçek sorunları olabileceğine inanmadığını gösteriyordu.

"Kaçmıyorum," diye karşılık verdi. "Ben... tatildeyim." "Yanlış. Ben tatildeyim."

"Ve beni de yanınızda götürmeniz için size bin dolar artı masrafları ödemeyi teklif ettim."

Tam o sırada yemekleri geldi. Garson onun önüne pastırmalı çizburger, soğan halkaları ve bahçe salatası koydu. Kızarmış bir patates kızartmasını

ağzını kapattı. "Seni geri çevirirsem ne yapacaksın?"

"Başka birini bulurum," dedi, ki bu saçmalıktı. Başka kimse yoktu. "Şuradaki adam." Krep tabağının önünde oturan kaba görünüşlü bir adama doğru başıyla işaret etti. "Ona soracağım. Paraya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Kefali mi söyledi bunu?"

Restorandaki diğer kadınlar onun kadar eleştirel görünmese de Panda başka bir erkeğin saç stilini eleştirecek biri değildi.

Aynı anda iki şeyi birden yapabilecek gibi görünmüyordu ve bir süre düşünmeyi yemeye tercih etti. Sonunda çok büyük bir ısırık aldı ve ağzı hamburgerle doluyken, "Bugün dayanamasan bile bana bin dolar garanti eder misin?" dedi.

Başını salladı, sonra çocuklar için masaya bırakılan boya kalemlerinden birini aldı. Peçeteye bir şeyler yazdı ve masanın üzerinden ona doğru itti. "İşte. Bir kontratımız var."

Onu inceledi. Bir kenara itti. "İyi bir adama kazık attın."

Gözlerindeki acıya karşı gözlerini kırıştırdı. "Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir, değil mi? Yanlış reklam kurbanı olabileceğini öğrenmeden önce." Sessiz kalmayı diledi ama adam ketçap şişesini ters çevirip dibine vurmakla yetindi.

Garson kız elinde kahve ve Panda için gözlerle döndü. Lucy pozisyon değiştirdi ve plastik torba tişörtünün altında hışırdadı. Garson kız ona bakmak için döndüğünde kahve demliği havada durdu. Lucy başını eğdi.

Peçeteyi buruşturdu ve ağzını onunla sildi. "Çocuk çok hızlı yemesinden hoşlanmıyor."

"Siz kızlar her zaman daha genç hamile kalıyorsunuz," dedi garson kız. "Kaç yaşındasın tatlım?"

Lucy cevap vermeden önce "Yasal," dedi.

"Zar zor," diye mırıldandı garson kız. "Ne zaman geliyorsunuz?"

"Uhm... August?" Lucy bunu bir açıklama gibi değil de bir soru gibi söylemişti ve garson kızın kafası karışmış görünüyordu.

"Ya da Eylül." Panda kabinde arkasına yaslandı, göz kapakları yarıya indi. "Babanın kim olduğuna bağlı."

Kadın, Panda'ya kendisine iyi bir avukat tutmasını tavsiye etti ve çekip gitti.

Boş tabağını itti. "Birkaç saat içinde Austin havaalanında olabiliriz."
Uçak yok. Havaalanı yok. "Uçamam," dedi. "Kimliğim yok."

"Yaşlı karını ara ve bırak o halletsin. Bu gezinti bana yeterince pahalıya mal oldu."

"Sana söylemiştim. Harcamalarını takip et. Sana geri ödeyeceğim. Artı bin dolar."

"Parayı nereden buluyorsun?"

Hiçbir fikri yoktu. "Bir yolunu bulacağım."

LUCY partiye içki içileceğini bilerek gitmişti. Neredeyse on yedi yaşındaydı, çocuklardan hiçbiri ispiyonlamayacaktı ve Mat ile Nealy bunu asla öğrenmeyecekti. Bunda büyütülecek ne vardı?

Sonra Courtney Barnes kanepenin arkasında bayıldı ve onu uyandıramadılar. Birisi 911'i aramış. Polisler gelmiş ve kimliklerini almışlar. Lucy'nin kim olduğunu öğrendiklerinde, içlerinden biri onu evine bırakırken, diğer çocuklar karakola götürüldü.

Memurun ona söylediklerini hiç unutmamıştı. "Senatör Jorik ve Bay Jorik'in sizin için neler yaptığını herkes biliyor. Onlara borcunuzu böyle mi ödüyorsunuz?"

Mat ve Nealy ona ayrıcalıklı muamele yapılmasını reddetti ve onu diğerleriyle birlikte oturması için polis merkezine geri götürdü. Basın, Washington'daki polislerin vahşi çocuklarıyla ilgili köşe yazılarıyla birlikte her şeyi ele aldı, ancak ailesi bunu asla yüzüne vurmadı. Bunun yerine onunla alkol zehirlenmesi ve alkollü araç kullanma hakkında, onu ne kadar sevdiklerini ve akıllı seçimler yapmasını istediklerini konuştular. Sevgileri onu utandırdı ve öfkelerinin asla yapamayacağı bir şekilde değiştirdi. Onları bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağına dair kendine söz vermişti ve düne kadar da uğratmamıştı.

Şimdi kauçuk ve patlamış mısır kokan küçük bir kasaba indirim mağazasında duruyordu. Gömleğinin altındaki plastik poşeti hışırdamaması için düzeltmişti ama yolda geçen saatlerden sonra o kadar uyuz görünüyordu ki kimse ona ikinci bir bakış atmıyordu, ancak Panda restoranda topladığı aynı ihtiyatlı ilgiyi çekiyordu. Hatta genç bir anne ondan kaçmak için yürümeye başlayan çocuğunu yan koridora çekti.

Lucy kasketinin siperliğinin altından ona baktı. "Kasada buluşuruz."

Ucuz, pembe bir alıştıırma sütyeni uzattı. "Bu senin bedenine uygun görünüyor."

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Gerçekten. Yardıma ihtiyacım yok. Artık kendi alışverişini yapabilirsin. Benden."

Sütyeni yere attı. "Tabii ki senden. Faturalar bende kalacak."

Ama yine de kıpırdamadı. Alışveriş sepetine çirkin beyaz büyükanne külotları ekledi çünkü onun başka bir şey seçmesini izlemesine izin vermeyecekti.

Büyükanne külotunu çıkardı ve içine neon renkli bir şeyler attı. "Bunları daha çok sevdim."

Tabii ki var. Ama onları asla göremeyeceğiniz için oy hakkınız da yok.

Elini tişörtünün altına soktu ve karnını kaşıdı. "Acele et. Acıktım."

Ona ihtiyacı vardı, bu yüzden değersiz şeyleri alışveriş sepetinde bıraktı ve onu mağazanın erkek reyonu olarak hizmet veren tek koridora yönlendirmesine izin verdi.

"Alışveriş yaparken kadınlardan fikir almayı seviyorum." Lacivert bir tişört aldı ve üzerinde kocaman göğüsleri olan ve bacaklarının arasında bir roketatar taşıyan bir kadının karikatürize edilmiş resmini inceledi.

"Bu kesin bir hayır olurdu," dedi.

"Bunu sevdim." Onu omzunun üzerinden attı ve bir yığın kot pantolonu karıştırmaya başladı.

"Benim fikrimi almak istediğini sanıyordum."

Adam boş gözlerle ona baktı. "Neden böyle düşündün?" Kadın pes etti.

Birkaç dakika sonra aldıklarını kasanın yanına koyarken, incilerine ve saç bantlarına, ince yazlık elbiselerine ve düzgün küçük sandaletlerine karşı bir özlem duydu. Bunlar onu demirleyen nesnelerdi. Babetleri ve kaşmir kazaklarıyla, kulağına sıkıştırdığı cep telefonuyla kim olduğunu biliyordu; sadece ABD'nin eski başkanının evlatlık kızı değil, aynı zamanda çocuklara yardım eden önemli amaçlar için birinci sınıf bir lobici ve bağış toplayıcısıydı. Midesi tekrar ağrımaya başladı.

Panda alışverişlerinin parasını öderken ona asık suratlı bir bakış fırlattı. Dışarı çıktıklarında, her şeyi satın aldığı ucuz gri naylon spor çantasına tıktırdı, neon külotunu kömür grisi boxer külotuyla doldurdu ve spor çantasını bir bungee ile Yamaha'ya sabitledi.

Panda'nın eyaletler arası otoyolları sevmediğini keşfetmişti ve doğuya doğru, ölmekte olan kasabalardan ve harap çiftliklerden geçen tozlu tali yollarda ilerliyorlardı. Nereye gittiklerini bilmiyordu. Umurunda da değildi. Akşam çökmeye başladığında, terk edilmiş bir atış poligonunun yanındaki on iki üniteli bir motelde durdu. Adam motelin küçük ofisinden çıktığında kızın ilk fark ettiği şey, adamın iri elinden sarkan tek anahtar oldu. "Kendi odamı istiyorum," dedi.

"O zaman parasını sen öde." Bacağını bisikletin üzerine attı ve onu beklemeden son motel birimine doğru sürdü. Kadın bacakları titreyerek yürüdü. En azından o büyük deri titreşimli koltuğa oturmak ona sözde canlı hissettirmişti -tam da bütün gün bakmak zorunda kaldığı o geniş omuzların homurtularla iletişim kuran, ağzı açık yemek yiyen ve sadece para için ona katlanan bir adama ait olduğunu hatırladığı ana kadar. Köhne bir motel odasını paylaşmak üzere olduğu bir adam.

Tek yapması gereken bir telefon görüşmesi yapmaktı. Bir telefon görüşmesi ve bu delilik sona erecekti.

Yürümeye devam etti.

Kadın motel birimlerine ulaştığında bisikletin arkasındaki bungee kordonunu çözüyordu. Son aldıkları eşyaların bulunduğu spor çantasını kurtardı, sonra da heybelerden birini açtı. O gecenin altılı paketini çıkarırken, kapağın iç tarafına yapıştırılmış başka bir tampon çıkartması gördü.

Mesaj o kadar aşağılıktı ki, ne yazdığını anlaması bir anını aldı.

AYDA 5 GÜN KANAYAN VE ÖLMEYEN BİR ŞEYE ASLA GÜVENMEYİN.

Kapağı tokatlayarak kapattı ve yarı kapalı gözleriyle onu süzdü. "Anne ve babanı aramaya hazır mısın?"

Üçüncü Bölüm

İKİ ÇİFT KİŞİLİK YATAK ARASINDAKİ BOŞLUK, onları ayıran hırpalanmış komodinden daha geniş değildi. Lucy gecenin karanlığında çılgılık atarak kaçması gerekebilir diye kapıya en yakın yatağı seçti.

Oda sigara dumanı ve ucuz çam kokulu oda spreyi kokuyordu. Panda elindeki altılı paketi masanın üzerine bıraktı. Ona sanki giysilerinin içini görebiliyormuş gibi bakmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı ve bunu şimdi de yapıyordu. Kimse ona böyle bakmazdı. Çok fazla saygıları vardı. Ama o ilkel bir yaşam formuydu. Kaşdı, geçirdi, homurdandı. Acıktığında yemeğe, içmek istediğinde biraya odaklandı. Ve seks istediğinde, ona odaklanırdı.

O fark etmeden onu izlemeye çalıştı. Adam bir bira aldı. Onun şişenin kapağını dişleriyle koparmasını bekledi ama adam bir yerlerde bir açacak bulmuştu. Kot pantolonu onunkinden çok daha iyi oturuyordu. İğrenç, aptal ve korkutucu olmasaydı, seksi olabilirdi. Onun gibi biriyle seks yapmak nasıl bir şey olurdu? Hiç incelik olmazdı. Nezaket ya da saygı olmazdı. Yatakta Teksas güzellik kraliçesi selefleri kadar iyi olup olmadığına dair güvensizliği olmazdı.

Seksin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Üç ay önce Ted'e, daha özel olması için düğün gecelerine kadar birlikte uyumak istemediğini söylemişti. Ted, seks hayatlarını etkilemediği sürece birlikte uyumamalarına razı olacağını söylemişti. Ama sonuçta, en ufak bir şikâyetle bulunmadan Ted'in dediğini yapmıştı. Şimdi onu duygusallıktan mı yoksa bilinçaltının ona bir mesaj göndermesinden mi vazgeçirdiğini merak ediyordu.

Eşyalarını spor çantasından aldı. Panda botlarını tekmeledi, birayı yatağına taşıdı ve kumandayı eline aldı. "Umarım pornoları vardır."

Başını kaldırdı. "Bana hapishanedeki hayatından biraz daha bahset." "Neden?"

"Çünkü... İlgimi çekiyor," dedi aceleyle. "Eskiden sosyal hizmet görevlisiydim."

"Cezamı çektim," dedi. "Geriye dönüp bakmaya inanmıyorum."

Kesinlikle yalan söylüyordu. "Hapishane kayıtlarınız kariyer hedeflerinize engel oldu mu?"

"Senin fark edeceğin kadar değil." Kanallar arasında gezindi. Neyse ki motel porno sunmuyordu -duvardaki haç bunun nedenini açıklayabilirdi- ve NASCAR ile yetindi.

Bütün gün duş almak için can atmıştı ama o dayanıksız banyo kapısının ardında çırılçıplak soyunma fikri hiç de çekici gelmiyordu. Yine de eşyalarını aldı, banyoya taşıdı ve dayanıksız kilidi vurdu.

Onunla aynı odayı paylaşmaktan duyduğu huzursuzluğa rağmen bir duştan hiç bu kadar hoşlanmamıştı. Saçlarını şampuanladı ve dişlerini fırçaladı, yeniden temiz olma hissinin tadını çıkardı. Pijama almayı akıl edemediği için yeni tişörtünü ve şortunu giydi, ikisi de Panda'nın ona aldığı kıyafetlerden daha çok yakıştıyordu. O dışarı çıkarken Panda cebine bir şey sokuşturdu. "Burada televizyon berbat." Canavar kamyonlarla ilgili bir programa geçti.

Eminim pornosuz bir hayat senin gibi engin zekâyâ sahip bir adam için zordur. "Bunun için üzgünüm," dedi.

Göğsünü kaşdı ve başını salladı.

Tam da biyolojik annesinin tercih edeceği türden bir adamdı. Sandy çok fazla içmiş, çok fazla erkekle yatmış ve Lucy'den sadece birkaç yaş büyükken ölmüştü. Aynı yeşil benekli kahverengi gözlere, aynı narin yüz hatlarına ve şimdi de aynı sorumsuzluğa sahiptiler.

Bunun tamamen doğru olmadığını kendine kanıtlaması gerekiyordu. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Bir kalçasına yaslanıp kızın cebinden telefonunu çıkarırken gözleri canavar kamyon rallisine takılı kaldı

birkaç dakika önce. Ondan aldı. "Biriyle mi konuşuyordun?" Adamın gözleri ekrandan ayrılmadı. "Sana ne bundan?"

"Sadece merak ettim."

"Ted."

"Ted'le konuştun mu?"

Ona doğru baktı. "Zavallı orospu çocuğunun senin hâlâ hayatta olduğunu bilmeyi hak ettiğini düşündüm." Dikkati kamyonlara geri döndü. "Kötü haberi verdiğim için üzgünüm ama seni geri istediğine dair bir şey söylemedi."

Hain midesi Ted'i düşününce her zamanki ölüm sarmalına girdi, ama onun neler yaşadığını hayal etmeye başlarsa işlevini yerine getiremezdi, zaten şu anda da pek iyi işlev görmüyordu. Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Ya Panda yalan söylüyorsa? Ya Ted yerine magazincileri aradıysa? Kızın hikayesi ona bir yılda kazanabileceğinden daha fazla para kazandırırды. Yıllar.

Telefonundaki arama kaydını kontrol etmek için can atıyordu ama o izlerken bunu yapamazdı. Banyoya girdiği anda kontrol edecekti. Bu arada Meg'e hâlâ hayatta olduğunu bildirmesi gerekiyordu ama telefonu dışarı taşımaya başladığında Panda ona hırladı. "Burada kal. Tabii otoparkta gördüğüm bazı tiplerle arkadaş olmayı umursamıyorsan o başka."

"İyi otellerin asla sahip olmadığı bir sorun," diye belirtmeden edemedi.

"Bunu bilemem."

Meg'in numarasını tuşladı ve aramayı kısa tuttu. "Ben iyiyim." "Ne yapacağımın emin değilim." "Söylememeyi tercih ederim." "Bizimkilere söyle." Ve son olarak, "Gitmem gerek."

Yıllar boyunca Meg'le pek çok şey hakkında konuşmuşlardı ama şimdi bunu yapamazdı. Neyse ki Meg meşgul görünüyordu ve ısrar etmedi.

Telefonu kapattığında saat dokuz bile değildi. Okuyacak hiçbir şeyi yoktu. Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Balayından döndüğünde, babasının öncülük ettiği Nealy hakkındaki yazı projesi üzerinde çalışmaya başlamayı planlamıştı ama şu anda böyle bir şeye konsantre olamazdı ve sonbaharda yeniden başlamayı planladığı lobicilik işini kesinlikle düşünemezdi.

Boş yatağın uzak tarafına geçti ve yastıkları sallanan yatak başlığına doğru itti. Kamyon şovu nihayet sona ermişti. Yanındaki yaylar gıcırdayınca yerinden sıçradı. Panda bazı eşyalarını aldı ve banyoya girerek gözden kayboldu. Telefonunu aramak için ayağa kalktı ama bulamadı. Hâlâ cebinde olmalıydı.

Duş devam etti. Panda'nın pijama aldığını da fark etmemişti. Olmayı dilediği motorcu kız Viper böyle bir şeyi normal karşılayabilirdi ama çıplak bir Panda fikri Lucy'yi tedirgin etmişti.

Uyku, zorunlu hapsinden bir kaçış sunuyordu. Örtüleri yeniden düzenledi ve başını yastıkların arasına sıkıştırdı. Kendi kendine uyumasını söylerken, banyo kapısının açıldığını duydu. Bir kez daha Sandy'nin Panda'yı ne kadar çok seveceğini düşündü. Esmer, asık suratlı ve kalın kafalıydı. Panda gibi adamlar annesinin nasıl olup da farklı babalardan iki kızı olduğunu açıklıyordu.

Sandy'nin Lucy'nin sperm donörüyle ilgili belirsiz anıları arasında "kafası güzel erkek öğrenci" kelimeleri de vardı. Tracy'nin ahmak babası da Sandy'yi öldüren aynı araba kazasında ölmüştü.

Bir el omzuna dolandı. Ayağa fırladı, yastık başından düştü. "Ne?"

Üzerinde duş suyu ve temiz bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Kalbi küt küt atıyordu. Çıplak göğsü kaya gibi sertti, çok sertti. Kot pantolonunun çitçitini takma zahmetine katlanmamıştı ve kalça kemiklerine zar zor yapışıyordu. Düz bir karın, siyah kıllardan oluşan dar bir ok ve oldukça büyük bir çıkıntı gördü.

Başparmağını kızın omzuna sürttü. "Ee... Sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Geri çekildi. "Hayır."

"Biliyormuş gibi davranıyorsun."

"Davranmıyorum!"

Elinin düz kısmını göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi ve televizyona doğru baktı. "Sanırım bu kadar iyi."

İçindeki çılgın kısım bunun neden "gayet iyi" olduğunu bilmek istiyordu. Dişlerini sıktı.

Dikkatini ona geri verdi. "Sert severim ve sen öyle birine benzemiyorsun." Başparmağı ve ikinci parmağıyla kızın kalçasına vurdu. "Fikrini değiştirmek istemediğine emin misin?"

Bacağını çekti ve adamın açtığı yarayı ovuşturdu. "Olumlu."

"Hoşuna gitmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Hâlâ tepesinde dikiliyordu ve kalbi güm güm atıyordu. Dokuz yıl boyunca Gizli Servis tarafından korunmuş olması güvenliğini hafife almasına neden olmuştu ama artık motel odasının kapısında dost canlısı bir ajan yoktu. Tek başınaydı. "Sadece biliyorum, hepsi bu."

İnce dudakları büküldü. "Tatilimi mahvediyorsun. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Sana ödeme yapıyorum."

"Evet, bana yeterince ödeme yapmadığınıza karar verdim. Başından beri sana karşı dürüsttüm. Sana sevişmek istediğimi söyledim." Adam, kadının vücuduna doladığı çarşafa uzandı.

Onu yakaladı. "Dur orada! Geri çekil."

Gözlerinde rahatsız edici bir şey parladı. "Hoşuna gidecek. Sana sevdireceğim."

Kulağa kötü bir filmde alınmış bir replik gibi geliyordu ama adam bunu kendi başına düşünmüş gibi görünüyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Korkmuş ve öfkeli bir halde kendini yatak başlığına doğru çekti. "Bana dokunmayacaksın, neden biliyor musun? Çünkü eğer dokunursan, Birleşik Devletler adalet sisteminin tüm gücü üzerine çökecek."

"Senin sözüne karşılık benimki." Dudağını büktü.

"Aynen öyle. Eski bir mahkum ve başkanın kızı. Sen anla."

Sonunda o kalın kafatasına girebilmişti. Karanlık bir mırıltıyla ona alaycı bir bakış fırlattı ve mağarasına çekildi.

Dik durdu, omurgası yatak başlığına yaslanmıştı, kanı hâlâ hızlı akıyordu. Çarşafı göğsüne bastırdı, sanki adam fikrini değiştirirse bu onu koruyacakmış gibi.

Her şey bitmişti. Onun için seçimi o yapmıştı. Bundan sonra onunla bir gün daha geçiremezdi. Yarın ilk iş ailesini arayacak, bir havaalanı bulacak ve eve uçacaktı. Motorcu kız Viper olarak maceraları sona ermişti.

Ne için eve dönecek? Ailesinin hayal kırıklığına mı? Nefret etmeye başladığı işine mi?

Çarşafı vücudunun etrafına sardı, zayıf bir zırh. Neden ona sorun çıkarmadan otostop çekmesine izin verecek zararsız bir serseri olamıyordu? Başını tekrar yastıkların arasına sıkıştırdı, endişe ve kızgınlık

içinde çalkalanıyordu. Işık aralığından, yataklarını ayıran dar alanda onu izledi. Duvarlar inceydi. Gözlerini kapatmaya korkuyordu. Adam bir hamle daha yaparsa çılgılık atacaktı. Bu köhne motelde bile birilerinin onu duyacağından emindi.

Sırt üstü yatmış, ayak bileklerini çaprazlamış, kumandayı göğsüne dayamış, saçları başının arkasındaki yastığa mürekkep gibi yapışmıştı. Canavar kamyonlardan levrek balıkçılığına geçmişti ve son derece rahat görünüyordu, aklında tecavüz olan bir adama hiç benzemiyordu.

Mükemmel, tamamen rahat ...

Belki de televizyonun titrek ışığının bir hilesiydi ama o ince dudakların köşelerinde gizlenen belli belirsiz bir memnuniyet gülümsemesi gördüğüne yemin edebilirdi.

Gözlerini kıstı. Yastıkların yerini hafifçe değiştirdi. Bu onun hayal gücü değildi. Kendini beğenmiş görünüyordu, uğursuz değil.

İstenmeyen bir baş belasından kurtulmanın ve bin dolar daha zengin olmanın mükemmel yolunu bulmuş bir adama benziyordu.

Ertesi sabah banyoda giyindi ve bir servis istasyonu ile ikinci el eşya satan bir dükkân arasına sıkışmış bir krepçide kendilerine servis yapılana kadar onunla konuşmadı. Yemek yiyenlerin bazıları kadındı ama çoğu kamyoncu şapkalarından spor takımlarına kadar çeşitli şapkalar takan erkeklerdi. Panda'ya şüpheyle bakıyorlardı ama kimse ne ona ne de hamileliğine dikkat ediyordu.

Kahve bardağından gürültülü bir höpürtü aldı, sonra ağzını kapatma zahmetine girmeden çiğneyerek kreplerine daldı. Kadının kendisine baktığını fark etti ve kaşlarını çattı. Dün gece onu manipüle ettiğine dair inancı sarsılmıştı. Adamın onu kasıtlı olarak korkutmaya çalıştığından neredeyse emindi ama içgüdüleri bugünlerde pek de kusursuz sayılmazdı.

Konuşurken gözlerine özellikle dikkat ederek onu yakından inceledi. "Peki, çok kadına tecavüz ettin mi?"

Kadın gördü. Yarı kapalı göz kapakları ve kahve bardağından gürültülü bir höpürtü ile neredeyse anında kamufle edilen bir öfke titreşimi. "Tecavüzden ne kastettiğinize bağlı."

"Yaptığında anlarsın." DalıŖa geçti. "Dn gecenin ilginç olduğunu kabul etmeliyim."

OnunkaŖlar çarptı birlikte. "İlgini! Sen dŖnmek o ilginç miydi?"

O zaman yapmamıŖtı. Ama Ŗimdi? Kesinlikle. "Belki daha iyi bir aktör olsaydın, bunu baŖarabilirdin."

Adam temkinli davranmaya baŖladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Onun kaŖlarını atmasına aldırmadı. "Benden kurtulmak istediğin çok açık, ama yapabileceğinin en iyisi bu muydu?" O uğursuz dudaklar gerildi ve yüz ifadesi o kadar uėursuzlaŖtı ki, dirseklerini masaya koyup bakıŖlarını karŖılamak için bulabildiği tüm cesareti toplamak zorunda kaldı. "Hiçbir yere gitmiyorum, Panda. Benimle kalacaksın." Küçük bir Ŗeytan onu drtti ve kendi ağzının kŖesini iŖaret etti. "Ŗurada biraz yiyecek var."

"Umurumda değil."

"Emin misin? Senin gibi titiz bir yiyici?" "Eğer beğenmezsen, ne yapabileceğini biliyorsun."

"Evet. Eve u ve sana bin dolarlık bir ek gönder, artı masraflar."

"ok haklısın, artı masraflar." Peçetesiyle ağzını sildi, bu teslimiyetten çok refleksif bir hareketti.

Parmaklarını kendi kahve fincanının etrafında kıvırdı. Onu istediği zaman yolun kenarına bırakıp ortadan kaybolabilirdi ama parayı istediği için bunu yapmamıŖtı. Ŗimdi onu korkutup kaçırmak ve yine de parayı almak niyetindeydi. Onun için çok kötü.

Fincanını yere bıraktı. Bunca zamandır üstünlüğün onda olduğunu sanıyordu ama durum tam tersiydi. "Sen büyük ve ktsn, Panda. Bunu anlıyorum. Ve Ŗimdi anladığıma göre, Ŗunu keser misin?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"BakıŖlar. Tüm o 'yatma' göndermeleri."

Tabağını itti, kreplerini yarım bıraktı ve ona tiksintiyle baktı. "Ben Ŗyle görüyorum. Zengin kız benim gibi bir adamla takılarak hayatına biraz heyecan katabileceğini dŖnyor. Yanılıyor muyum?"

Kendine kimin üstün olduğunu hatırlattı. "Bu deneyim kesinlikle sofra adabının önemini yeniden dŖnmeme neden oluyor." O

ona, yaramazlık yaptıklarında kardeşlerine attığı ölü göz bakışını attı. "Bana nereye gittiğimizi söyle."

"Caddo Gölü'ne gidiyorum. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, havaalanına gideceksin."

"Affedersiniz." Şeftali rengi pantolonlu, altmış yaşlarında bir kadın masalarına yaklaştı. Kadın, mors bıyıklı, zayıf bir adamın ters yöne bakıyormuş gibi yaptığı yakındaki bir masayı işaret etti. "Kocam Conrad, kendi işime bakmam gerektiğini söyledi ama fark etmeden edemedim..." Lucy'ye baktı. "Hiç kimse sana başkanın kızına benzediğini söyledi mi? Şu Lucy karakteri."

"Bunu her zaman duyuyor," dedi Panda. Masanın karşısındaki Lucy'ye baktı ve akıcı bir İspanyolca ile "*Ella es otra persona que piensa que te pareces a Lucy Jorik*" dedi. Ve sonra kadına, "İngilizcesi pek iyi değil."

"Bu inanılmaz," dedi kadın. "Tabii şimdi daha yakın olduğum için çok daha genç olduğunu görebiliyorum. Umarım büyüyünce onun gibi olmaz."

Panda başını salladı. "Dünyanın ona borçlu olduğunu düşünen bir başka şımarık velet."

Lucy bundan hiç hoşlanmamıştı, ama şeftali rengi pantolonlu hanımefendinin keyfi yerindeydi. "Başkan Jorik'in çocuklarını yetiştirme tarzına hayranlık duyardım ama belli ki bu Lucy konusunda bir şeyleri gözden kaçırmış. Beaudine'in oğlundan kaçıyor. Annesinin televizyon programını her zaman izliyorum. Ve Conrad büyük bir golfçü. Dallas Beaudine'in oynadığı hiçbir turnuvayı kaçırmaz."

"Sanırım bazı kadınlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilmiyorlar," diye onayladı Panda. "Açıkkası Conrad da bilmiyor." Lucy'ye gülümsedi. "Evet, hepiniz İyi günler dilerim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Zahmet etmeyin," dedi, küçük bir kasaba vaizi kadar nazik bir şekilde. Ama kadın gözden kaybolduğu anda peçetesini buruşturdu. "Hayran kulübünden birileri daha gelmeden buradan defolup gidelim. Bu saçmalığa ihtiyacım yok."

"İstediğin kadar homurdan," dedi ona. "Beni bu eğlence gezisine davet eden sensin ve bunu iptal etmeyeceğim."

Masanın üzerine birkaç banknotu gerekenden çok daha sert bir şekilde savurdu. "Cenazeniz."

Dördüncü Bölüm

KÜÇÜK KİRALIK EV, Caddo Gölü'nün gizli koyaklarından birinde oturuyordu. Solmuş hardal rengi dış cephe kaplamasından bir çift eskimiş pencere kliması çıkıntı yapıyordu ve ön sahanlığı bir kare suni çim kaplıyordu. Önceki geceyi Nacogdoches yakınlarındaki bir motelde geçirmişlerdi ve Panda onu görmezden gelmişti. Bu sabah erkenden kuzeydoğuya, Teksas-Louisiana sınırında yer alan ve benzin almak için durduklarında aldığı broşüre göre Güney'deki en büyük tatlı su gölü olan ve kahverengi sudan yükselen ilkel bataklıklarıyla kesinlikle en ürkütücü olan göle doğru yola çıkmışlardı.

Ev eski püskü ama temizdi; küçük bir oturma odası, daha da küçük iki yatak odası ve eski moda bir mutfak vardı. Lucy ikiz yataklı odayı seçti. Turuncu ekose duvar kâğıdı dikiş yerlerinden kıvrılıyor ve ucuz mor ve yeşil çiçekli kapitone yatak örtüsüyle çatışyordu ama yatağıyla Panda'nınki arasında bir duvar olduğu için bunu umursamayacak kadar minnettardı.

Şortunu giydi ve mutfaka doğru ilerledi. Mutfak metal dolaplar, yıpranmış tezgahlar ve gri vinyl zeminle donatılmıştı. Lavabonun üstündeki pencere bataklığa bakıyordu ve yakındaki bir kapı, kalıplanmış plastik bir masa, perdeli çim sandalyeler, bir propan ızgara ve bazı olta takımlarının bulunduğu küçük bir ahşap güverteye açılıyordu.

Panda'yı, ayaklarını güverte korkuluklarına dayamış, avucunda bir kola kutusu kıvrılmış halde, bataklıği çevreleyen palmettolara bakarken buldu. En azından başka bir altılı bira paketine gömülmemişti. Kız ızgarayı kontrol ederken, sonra da bir oltayı incelerken onu fark etmedi. Sessizliği sinir bozucuydu. "Burası çok sıcak," dedi sonunda.

Cevap verme zahmetine katlanmadan kolasından bir yudum aldı. Gözlerini bütün gün fark etmemiş gibi davrandığı nahoş tişörtten kaçırdı. Panda'nın şıklık anlayışı bir duş ve temiz bir kot pantolondan öteye gitmiyordu. Otobüsün altına attığı tatlı, hassas, yumuşak huylu damat Ted için istemediği bir acı hissetti.

"Gölgelik bir şemsiye iyi olurdu," dedi.

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Uzakta, İspanyol yosunlarıyla kaplı kel servilerin arasından geçen bir gezi teknesi gördü. "Eğer bir motorcu olsaydım, Panda'dan daha iyi bir ismim olurdu."

Viper.

Kola kutusunu avucunun içinde buruşturdu ve güverteden arka bahçeye doğru yürüdü, yolda kutuyu siyah plastik bir çöp kutusuna attı. Adam göle doğru yürürken, kadın adamın terk ettiği sandalyeye yığıldı. Ted harika bir konuşmacıydı ve tanıdığı en iyi dinleyiciydi. Kızın söylediği her şeyden etkilenmiş gibi davranıyordu. Elbette herkese, hatta delilere bile böyle davranırdı ama yine de... Ted'in sabırsız ya da çabuk sinirlenen biri olduğunu hiç bilmemişti, ağzından sert bir söz çıktığını da hiç duymamıştı. Nazik, sabırlı, düşünceli, anlayışlı biriydi ve yine de onu terk etmişti. Bu onun hakkında ne söylüyordu?

Eşleşen sandalyelerden birini topuklarıyla kendine doğru çekti, her geçen dakika daha da hüzünleniyordu. Panda iskeleyle ulaştı. Devrilmiş bir kano kıyıda duruyordu ve bir balıkkartalı suda süzülüyordu. Ona evi ne kadar süreyle kiralamayı planladığını söylememişti, sadece istediği zaman ayrılmakta özgür olduğunu, ne kadar erken olursa o kadar iyi olacağını söylemişti. Ama bunu gerçekten istiyor muydu? Onun görüldüğünden daha zeki olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu ve magazin basınına konuştuğuna dair içini kemiren korkudan bir türlü kurtulamıyordu. Ya onlara hikâyesini satarak bin dolardan çok daha fazlasını kazanabileceğini anladıysa?

Merdivenlerden inip adamın kanonun yanında durduğu suya doğru yöneldi. Spor ayakkabısının topuğunu toprağa sürttü. Adam kafasını kaldırıp bakmadı. Baskıcı sessizliklerden hoşlanmayan ve iğrenç tampon çıkartmalarını tercih etmeyen bir yol arkadaşı seçmiş olmayı diledi. Ama sonra, pek çok şey diledi. Terk etmek için farklı bir nişanlı seçmiş olmayı, mihrapta terk edilmeyi haklı çıkaracak bir şey -herhangi bir şey- yapmış olmayı. Ama Ted yapmamıştı ve çirkin bir yanı, kendisinden çok daha iyi olduğu için ondan nefret ediyordu.

Düşüncelerine bir an daha fazla dayanamadı. "Balık tutmayı severim," dedi. "Her şeyi geri atıyorum. Outward Bound'a gittiğim zaman hariç. O zaman balıkları saklamıştım çünkü-"

"İlgilenmiyorum." Doğruldu ve ona uzun uzun baktı -gözleriyle onu soymuyordu; bunu yapmayı bırakmıştı- ama sanki her yerini, hatta orada olduğunu bilmediği yerlerini bile görüyormuş gibi hissettiren bir şekilde bakıyordu. "Ted'i ara ve üzgün olduğunu söyle. Aileni ara. Üç gün oldu. Maceranı yaşadın. Zengin kızın eve dönme vakti geldi."

"Yeterince zengin kız saçmalığı
duydum." "Gördüğüm gibi
söylüyorum."

"Sanki görmek istiyorsun da."

Rahatsız edici derecede uzun bir süre onu inceledikten sonra başını kanoya doğru eğdi. "Bu şeyi suya indirmeme yardım et."

Kanoyu ters çevirip göle doğru kaydıldılar. Kadın davet beklemeden küreklerden birini kaptı ve içine girdi. Adamın uzaklaşacağını umuyordu ama adam diğer küreği aldı ve öyle zarif bir hareketle kanoya tırmandı ki kano neredeyse hiç hareket etmedi.

Sonraki bir saat boyunca, bataklık bölgeleri tıkayan su sümbüllerinden uzak durarak suda süzöldüler. Bir gizli bataklıktan diğerine, İspanyol yosunlarıyla kaplı ürkütücü selvi ormanlarının arasından kürek çekerlerken, adam neredeyse hiç konuşmuyordu. Kadın tekrar ona baktı. Adam kürek çekerken kaslarının oynaması beyaz tişörtünü göğsünün üzerinde geriyor, siyah harflerle yazılmış mesajı öne çıkarıyordu. Tişört yeni aldığı bir şey değildi, Wynette'ten ayrılırken bisikletin heybesine saklanmış olmalıydı. Keşke orada kalsaydı. "O iğrenç tampon çıkartmaları yeterince kötü," dedi Wynette, "ama en azından bir insanın onları görebilmesi için bisikletine yakın olması gerekiyor."

Uzak kıyıdaki güneş ışığında salınan bir timsahı izledi. "Sana tampon çıkartmalarından bahsetmiştim."

Koltuğunda döndü, seleyi dizlerine dayadı ve direksiyonu ona bıraktı. "Motosikletin önceki sahibinin taktığını söylemiştin. Öyleyse neden soymama izin vermedin?"

Küreğini diğer tarafa kaydırды. "Çünkü onları seviyorum."

Tişörtündeki mesaja kaşlarını çatı: SADECE ILK SEFERİNDE SAPIKÇA GÖRÜNÜR.

"Bu bir hediye idi,"
dedi. "Şeytan'dan mı?"

Yüzünde neredeyse bir gülümsemeye benzeyen bir şey titreşti ve sonra kayboldu. "Hoşuna gitmiyorsa, bu konuda ne yapabileceğini biliyorsun." Su sümbüllerinden bir hırıltı daha temizledi.

"Ya bir çocuk o tişörtü görseydi?"

"Bugün hiç çocuk gördün mü?" Ağırlığını koltukta hafifçe kaydırды. "En sevdiğimi kaybettiğim için beni üzüyorsun."

Pruvaya geri döndü. "Duymak istemiyorum."

"İki orospu da seksi olduğu sürece eşcinsel evliliğe varım' diyor."

Öfkesi alevlendi ve arkasına döndüğünde kano yalpaladı. "Politik doğruculuk belli ki senin için büyük bir şaka, ama benim için değil. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama bence herkesin onuruna saygı göstermenin bir değeri var."

Küreğini bulanık sudan çıkardı. "Kahretsin, keşke birkaç hafta önce aldığımı getirseydim."

"Korkunç bir kayıp, eminim."

"Ne yazdığını bilmek ister
misin?" "Hayır."

"Diyordu ki..."-ona doğru eğildi ve suyun üzerinde taşınan yavaş bir fısıltıyla konuştu-"Seni istediğim zaman vurmuş olsaydım, şimdiye kadar dışarıda olurdum."

Sohbet için çok fazla.

Eve döndüklerinde, aldıkları yiyeceklerden kendine bir sandviç yaptı, birinin geride bıraktığı eski bir ciltsiz kitabı aldı ve kendini yatak odasına kapattı. Yalnızlık onu çok ağır bir palto gibi sarmıştı. Ted onu bulmak için bir şey yapmış mıydı? Görünüşe göre yapmamıştı, kiliseden ayrılmasını engellemeye çalışmamıştı. Peki ya ailesi? Meg'i Panda'nın telefonundan iki kez aramıştı, yani Gizli Servis'in onu bulması o kadar da zor olamazdı.

Ya Mat ve Nealy onu silmiş olsalardı? Kendine bunu yapmayacaklarını söylemişti.

Tabii ondan o kadar tiksinişlerdi ki bir süre onu görmek istemediler.

Onları suçlayamazdı.

Sonraki birkaç gün boyunca tuhaf bir şey oldu. Panda'nın davranışlarında belirgin bir iyileşme oldu. İlk başta tüm o geçirmelerin, h  p  rdetmelerin ve tırmalamaların yokluğunu fark etmedi. Ancak onun bir par  a tavuğu kemiğinden d  zg  nce ayırdığını ve biberi uzatmasını istemeden   nce ilk lokmasını dikkatle yuttuğunu g  rd  ğ  nde kafası iyice karıştı. Ağzını açarak   iğnemesine ve elinin tersini peçete olarak kullanmasına ne olmuştu? Cinsel şiddet   nerilerine gelince... Adam onun kadın olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Yiyecek ve erzak almak için Marshall kasabasına gittiler. G  neş g  zl  ğ   aldı, şapkasını d  ş  k tuttu, nefret etmeye başladığı bebeklik şişliği yerindeydi ve Panda yanında olduğu için kimse onu fark etmedi.

Motosikleti   zerinde   alışıyor, bir şeyleri s  k  p takıyordu.   ıplak g  ğs   ve alnına sardığı mavi bandanasıyla yağlıyor, cilalıyor, sıvı seviyelerini kontrol ediyor ve fren balatalarını değiştiriyordu. Açık bir pencereye radyo koyup hip-hop dinliyordu, ancak bir keresinde dışarı   ıkıp *Sihirli Fl  t*'ten bir arya dinlemişti. Bu konuda yorum yaptığında, onu radyosunu karıştırmakla suçladı ve lanet olası istasyonu değiştirmesini emretti. Ara sıra onu cep telefonundan biriyle konuşurken yakalıyordu ama telefonunu hiç ortalıkta bırakmadığı için arama kayıtlarını kontrol etme fırsatı olmuyordu.

Geceleri, o uyanıkken, bazen televizyonda bir beyzbol maçı izlerken, ama daha sık olarak g  vertede oturup suya bakarken kendini yatak odasına kapattı. İlk birkaç g  n  n uyuşukluğu kaybolmaya başlamıştı ve kendini onu izlerken buldu.

PANDA bataklığın mis gibi kokusunu ciğerlerine   ekti. D  ş  nmek için   ok fazla zamanı vardı -  ok fazla anı birikmişti- ve her geçen g  n kızgınlığı daha da derinleşiyordu.

Birkaç saatten fazla dayanmasını beklemiyordu ama onu almasının   zerinden yedi g  n geçmesine rağmen h  l   buradaydı. Neden yapması gerekeni yapmıyordu? Wynette'e geri d  nmek ya da Virginia'daki evine kaçmak. Gittiği s  rece nereye gittiği umurunda bile değildi.

Onu anlayamıyordu. İkinci gecelerinde sahnelediği mide bulandırıcı sahte tecav  z   g  rm  şt   ve sanki

ona savurduğu hakaretlerin yarısını bile duymadı. O kadar kontrollü, o kadar disiplinliydi ki. Dügün gününde yaptığı şey açıkça karakterinin dışındaydı. Ve yine de... Bu iyi davranışların altında, daha karmaşık bir şeyin -birinin- bakışlarını yakalamaya devam etti. Zeki, çıldırtıcı derecede anlayışlı ve çok inatçıydı. Gölgelele ona, ona yapıştıkları gibi yapışmıyordu. Her şeyine bahse girerdi ki o hiç çığlık atarak uyanmamıştı. Ya da bayılana kadar sarhoş. Ve çocukken...

Çocukken, onun yapamadıklarını yapabiliyordu.

Beş yüz dolar. Küçük kardeşinin tüm değeri buydu.

Bir bataklık yaratığının çığlığı arasından sekiz yaşındaki kardeşinin sesini duydu, kırık kaldırımdan başka bir koruyucu aileye doğru yürüyorlardı, şimdiki sosyal hizmet görevlileri önlerindeki gıcırdayan sundurma basamaklarını tırmanıyordu. *"Ya yine yatağa işersem?" Curtis fısıldadı. "Son evden de bu yüzden atılmıştık."*

Panda kendi korkusunu on beş yaşındaki bir çocuğun havasının altına saklamıştı. "Merak etme, ahmak." Curtis'in cılız koluna bir yumruk indirdi.

"Gecenin bir yarısı uyanıp seni tuvalete götüreceğim." Ama ya geçen hafta uyanmadığı gibi uyanmazsa? Curtis'i çişe kaldırana kadar uyumayacağına dair kendine söz vermişti ama yine de uyuyakalmıştı ve ertesi gün yaşlı kadın Gilbert Sosyal Hizmetler'e

Curtis için başka bir yer bulmak zorundaydım.

Panda hiçbir şeyin onu küçük kardeşinden ayırmasına izin vermedi ve sosyal hizmet görevlisine eğer ikisi ayrılırsa kaçacağını söyledi. Görevli ona inanmış olmalı çünkü onlara yeni bir ev bulmuş. Ama ikisini de kabul edecek başka aile olmadığı konusunda onu uyardı.

Verandaya vardıklarında Curtis, "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Korkuyor musun?"

"Ben hiç korkmam," diye yalan söyledi. "Korkacak bir şey yok." Çok yanılmıştı.

Panda karanlık suya baktı. Lucy annesi öldüğünde on dört yaşındaydı. Eğer Curtis'le birlikte Mat ve Nealy Jorik'in yanına düşmüş olsalardı, kardeşi hâlâ hayatta olacaktı. Lucy onun başaramadığını başarmıştı - kız kardeşini güvende tutmuştu - ve şimdi Lucy'nin koruduğu kız kardeşi üniversitenin ilk yılına hazırlanırken Curtis bir mezarda yatıyordu.

Curtis daha on yaşındayken bir çeteye takılmıştı, ıslahevinde olmasaydı Panda bunu engelleyebilirdi. Onu serbest bırakmışlardı.

küçük kardeşinin cenazesine gidecek kadar uzun.

Gözlerini sertçe kırptırdı. Curtis'le ilgili anılar sadece başka anılara yol açıyordu. Dikkatini dağıtacak bir müzik olsaydı düşünmemek daha kolay olurdu ama *Otello*, *Boris Godunov* ya da bir düzine başka operanın ağır dramını Lucy yanındayken dinleyemezdi. Etrafındaki herhangi biriyle.

Dışarı çıkıp onunla konuşmasını diledi. Onu yakınında istiyordu; daha uzakta istiyordu. Gitmesini, kalmasını, kıyafetlerini çıkarmasını istiyordu, buna engel olamıyordu. Bütün gün onunla birlikte olmak her erkeği sınırdı, özellikle de kendisi gibi azgın bir piçi.

Burnunun kenarını ovuşturdu, cebinden telefonunu çıkardı ve evin duyulmayacağı bir tarafına götürdü.

PANDA onu sabah koşularına çıkmaya zorluyordu ve onu geri tutmasına rağmen, önde koşmayı reddediyordu. "Ben gözden kaybolduğum anda yürümeye başlayacaksın," dedi.

Doğru. Egzersiz için yürüyordu ve yarı yarıya düzenli olarak kullandığı bir spor salonu üyeliği vardı ama koşu meraklısı değildi. "Kendini ne zaman benim kişisel antrenörüm yaptın?"

Hızını artırarak onu cezalandırdı. Ancak sonunda acıdı ve yavaşladı.

Onun, inanmasını istediği gibi bir Neandertal olmadığına dair inancı, kendisi hakkındaki merakıyla birlikte büyümüştü ve bir balık avına çıkmıştı. "Her nereden gittiysen, gittiğinden beri kız arkadaşınla konuştun mu?"

Bir homurtu.

"Bu arada, orası neresi?"

"Kuzeyde."

"Colorado mu? Nome?"

"Konuşmak zorunda mısın?" "Evli misin?"

Boşandın mı?"

"Şu çukura dikkat et. Eğer bacağını kırarsan, kendi başınsın."

Yanan ciğerlerine biraz daha hava çekti. "Hayatımın ayrıntılarını biliyorsun. Benim de seninkilerin bir kısmını bilmem adil olur."

Tekrar ilerledi. Onun aksine, nefes nefese kalmamıştı. "Hiç evlenmedim ve alacağın tek şey bu."

"Biriyle ilişkin var mı?"

Omzunun üzerinden ona baktı, belli belirsiz acıyarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Bayan timsah güreşçileri havuzunun size pek çok flört fırsatı sunacak kadar büyük olmadığını mı?"

Bir ses duydu -ya eğlence ya da yeterince aptalca soru duyduğuna dair bir uyarı- ama tek öğrendiği bekâr olduğuydu ve bu konuda yalan söylüyor olabilirdi. "Bu çok garip," dedi. "Buraya gelir gelmez davranışların düzeldi. Batakılık havasından olmalı."

Yolun diğer tarafına geçti. "Asıl soru şu," dedi, "neden bu kadar tükürme ve tırmalama zahmetine katlanıyorsunuz, çünkü -itiraf etmeliyim ki bu konuda şaşırdım- doğal bir şey gibi görünmüyor?"

Onun soruyu geçiştirmesini bekliyordu ama geçiştirmede. "Ne olmuş yani? Korkup hemen yapman gereken şeyi yapamayacak kadar kaçık olduğunu fark ettiğimde sıkıldım mı?"

Şimdiye kadar kimse ona kaçık dememişti ama hakaret o n d a n geldiği için bunu ciddiye almadı. "Ted'le aranızdaki zıtlığı gördüğümde nelerden vazgeçtiğimi anlayıp Wynette'e geri döneceğimi umuyordun."

"Onun gibi bir şey. Ted iyi bir adam ve belli ki sana aşıktı. Ona bir iyilik yapmaya çalışıyordum. Ona yapabileceğim en büyük iyiliğin senin geri dönmeni engellemek olduğunu fark ettiğimde durdum."

Bu canlarını acıtacak kadar doğruydu ve koşuyu sessizce bitirdiler.

Eve döndüklerinde, terden sıırıslık olmuştı tişörtünü başına geçirdi, hortumu kaptı ve kendini ıslattı. Saçları ıslak siyah kurdeleler halinde ensesine yapışmıştı; başını gökyüzüne doğru eğdiğinde güneş yüzüne vuruyordu.

Sonunda hortumu bir kenara bıraktı ve göğsündeki suyu avuçlarıyla temizledi. Esmer teni, küt uçlu burnu ve ıslak, koca yumruklu elleri Ted'in kusursuz erkek güzelliğiyle tedirgin edici bir tezat oluşturunuyordu. Panda onun inanmasını istediği kadar kaba olmayabilirdi ama yine de onun deneyim alanının tamamen dışındaydı.

Baktığını fark etti ve arkasını döndü. Kadın bedeni açıkça gördüklerinden etkilenmişti. Neyse ki, kadın beyni neredeyse

aptalca.

Bir hafta boyunca gölde kalana kadar bir gün diğerine karıştı. Yüzüyor, kitap okuyor ya da tadı ona güzel gelen birkaç yiyecekten biri olan ekmek pişiriyordu. Yapmadığı şey Ted'i ya da ailesini aramaktı.

Her sabah koşudan sonra Panda mutfakta belirirdi, saçları duştan yeni çıkmıştı, bukleleri geçici olarak yatışmıştı, ancak Panda buklelerin kısa sürede yeniden ortaya çıkacağını biliyordu. Fırından yeni aldığı yulaflı ekmeğin birkaç sıcak diliminden ilki olduğunu tahmin ettiği şeyi aldı, ekmeği düzgünce ikiye böldü ve her parçaya bir kaşık portakal marmelatı sürdü. "Ted onu terk etmene izin verirken senin fırıncılık yeteneklerini biliyor muydu?" dedi ikinci lokmasını yuttuktan sonra.

Artık aç olmadığı için kendi ekmek parçasını bir kenara bıraktı. "Ted çok fazla karbonhidrat yemez." Bu doğru değildi ama nişanlısı için bir şeyler pişirmeye hiç fırsat bulamadığını da itiraf edemezdi.

Yetişkinlikteki aşçılık becerilerini, kardeşlerinin kavgaları sinirlerini bozduğunda kaçtığı yer olan Beyaz Saray mutfağında asılı huni şeklindeki paslanmaz çelik lambaların altında edinmişti. Orada, ülkenin en iyi şeflerinden bazılarından bir şeyler öğrenmişti ve şimdi Ted yerine Panda bundan yararlanıyordu.

Marmelat kavanozunun kapağını geri çevirdi. "Ted şanslı bir yıldızın altında doğmuş bir adam. Zeka, para, cila." Kavanozu buzdolabına yerleştirdi ve kapıyı iterek kapattı. "Dünyanın geri kalanı çuvallarken, Ted Beaudine özgürce yelken açıyor."

"Evet, şey, geçen hafta sonu oldukça büyük bir çuvallamanın içinde kaldı," dedi.

"Çoktan atlattı."

Bunun doğru olması için dua etti.

Evin yakınındaki CADDÖ GÖLÜ sığdı ve dibi çamurluydu, bu yüzden orada yüzemiyordu ama göle açıldıklarında kiralık evle birlikte gelen küçük dıştan takmalı motorla yüzüyordu. Adam onunla birlikte hiç suya girmedi ve varışlarından sekiz gün sonra -kadının kaçışından on bir gün sonra-

Sürüklenen teknenin yanında yüzerken ona bu konuyu sordu. "Senin gibi sert bir adamın suya girmekten korkuyor gibi görünmesi tuhaf."

"Yüzme bilmiyorum," dedi çıplak ayaklarını teknenin parçalanmış küpeştesine dayarken. "Hiç öğrenemedim."

Onun suda olmayı sevdiğini gözlemledikten sonra, bunu tuhaf buldu. Peki ya her zaman giydiği kot pantolon? Sırt üstü döndü ve başka bir yaklaşım benimsedi. "Sıska bacaklarını görmemi istemiyorsun. Alay edeceğimden korkuyorsun." Sanki vücudunun herhangi bir yeri kaslı olmayabilirmiş gibi...

"Kot pantolonları severim," dedi.

Ayaklarını indirdi ve suya bastı. "Anlamıyorum. Burası sauna ve sen de hemen tişörtünü çıkarıyorsun, o zaman neden şort giymiyorsun?"

"Bazı yaralarım var. Şimdi kapa çeneni."

Doğruyu söylüyor olabilirdi, ama o bundan şüpheliydi. Kıç tarafına yaslandığında, güneş ışığı esmer korsan tenini yaldızlıyordu ve yarı kapalı gözleri tehditkâr olmaktan çok durgun görünüyordu. Bir şeylerin o istenmeyen kıpırtılarından birini daha hissetti. Bunun sadece farkındalık olduğunu düşünmek istedi ama bundan daha fazlasıydı. İstemsiz bir uyarılma.

Ne olmuş yani? Ted'le sevişmelerinin üzerinden neredeyse dört ay geçmişti ve o sadece bir insandı. Asi düşüncelerine teslim olmaya niyeti olmadığına göre, ne zararı olabilirdi ki? Yine de, aklının olmaması gereken yerlerde dolaşmasına neden olduğu için onu cezalandırmak istiyordu. "Hiç dövmenizin olmaması çok garip." Kıç tarafına doğru ilerledi. "Pazularınızda dans eden çıplak kadınlar yok, parmak eklemlerinize kazınmış küfürler yok. Zevkli bir demir haç bile yok. Motorcu kulübünden atılacağından korkmuyor musun?"

Sudan gelen titrek ışık elmacık kemiklerinin sert kenarlarını yumuşattı. "İğnelerden nefret ederim."

"Sen yüzmezsin. İğnelerden nefret ediyorsun. Bacaklarını göstermekten korkuyorsun.

Gerçekten berbat bir haldeyin, değil mi?"

"Sen başkalarına dağınık diyecek biri değilsin."

"Doğru. En derin özürlerimi sunarım." Neredeyse onun alaylarından birine yaklaşan bir şey başardı.

"Aileni ne zaman arayacaksın?" dedi birdenbire.

Suyun altına girdi ve mecbur kalana kadar da çıkmadı. "Meg güvende olduğumu bilmelerini sağlıyor," dedi, her ne kadar bunun "güvende olmak" ile aynı şey olmadığını bilse de.

onlarla kendisi konuşuyor.

Charlotte ve Holly'nin atışmalarını, Tracy'nin dramlarını, Andre'nin okuduğu son fantastik romanla ilgili abuk sabuk anlattıklarını özlemişti. Nealy ve Mat'i özlüyordu ama telefonu kaldırıp onları arama fikri onu felç ediyordu. Ne söyleyebilirdi ki?

Panda ona tekneye geri dönmesi için fazla nazık olmayan bir yardımda bulundu. Ucuz, tek parça siyah mayosu yukarı sıyrılmıştı ama Panda bunu fark etmemiş gibiydi. Dıştan takmalı motoru çalıştırdı ve rıhtıma geri döndüler. Adam motoru durdurduğunda, kadın parmak arası terliklerini topladı ama adam teknedeki inmeden önce, "İşe dönmem gerek. Yarın yola çıkıyoruz."

Bu belirsizliğin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu ama yine de ilerlemek için plan yapmamıştı. Yapamadı da. Felç olmuştu, eskiden olduğu odaklanmış, düzenli insan ile şimdi olduğu amaçsız, kafası karışık kadın arasında sıkışıp kalmıştı. Asla uzakta olmayan panik, içinde tekmelendi. "Ben hazır değilim."

"Bu senin sorunun." Tekneyi bağladı. "Gelirken seni Shreveport havaalanına bırakacağım."

Yutkundu. "Gerek yok. Ben burada kalıyorum." "Para için ne yapacaksın?"

Bu sorunu şimdiye kadar çözmüş olmalıydı ama çözememişti. Kabul etmese de, evde onsuz kalma fikrinden hoşlanmıyordu. Düşünceli ve giderek gizemli bir yabancıya göre, onun yanında olmak şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Ted'le birlikte olmaktan çok daha rahatlatıcıydı. Panda ile olduğundan daha iyi bir insanmış gibi davranmak zorunda değildi.

Tekneden dışarı çıktı. "Bak ne diyeceğim. Eğer bu gece aileni ararsan, bir süre daha benimle gelebilirsin."

İskelede tırmandı. "Ne kadar süre için?"

"Beni kızdırana kadar," dedi tekneyi bağlarken. "Bu beni bir sonraki kasabaya götürmeyebilir."

"En iyi teklifim. Onunla çalış."

Onu en başından beri yapması gereken şeyi yapmaya zorladığı için neredeyse mutluydu ve başını salladı.

O gece, sabrı tükenene kadar çeşitli gereksiz işlerle telefon görüşmesini ertelemek için elinden geleni yaptı. "Ara onları."

"Sonra," dedi. "Önce toplanmam lazım."

Alay etti. "Ödlele."

"Sana ne bundan? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Elbette öyle. Annen başkandı. Bu benim vatanseverlik görevim."

Telefonu kaptı. Numarayı tuşlarken, keşke bir kez olsun onun izlemediğı bir anda telefonunu ele geçirebilseydim diye düşündü. Kadın güverteye çekildiğinde bile, adam onu pencereden görebiliyordu.

Mat'in tanıdık hırçın sesini duyduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Gözyaşlarına karşı koydu. "Baba..."

"Lucy! İyi misin?"

"Sayılır." Sesi kırıldı. "Özür dilerim. Seni ve annemi hiçbir şey için incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Bunu biliyoruz. Lucy, seni seviyoruz. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Sözleri suçluluk bıçağını daha da derinlere sapladı. Hiçbir karşılık beklemeden ona her şeylerini vermişlerdi ve o da onlara borcunu böyle ödemişti. Gözyaşlarına karşı mücadele etti. "Ben de seni seviyorum."

"Birlikte oturup olanları tartışmamız gerekiyor. Neden bu konuda bizimle konuşmak istemediğini anlamalıyız. Eve gelmeni istiyorum."

"Biliyorum. Çocuklar nasıl?"

"Holly yatıya kalıyor ve Charlotte gitar çalmayı öğreniyor. Andre'nin bir kız arkadaşı var ve Tracy sana çok kızgın. Büyükbabana gelince... Bunu nasıl karşıladığını tahmin edebilirsin. Onu aramadan önce sert bir içki içmeni öneririm. Ama önce annenle konuşmalısın. Otuz bir yaşında olabilirsin ama hâlâ bu ailenin bir parçasısın."

Kendisini daha kötü hissetmesine neden olacak hiçbir şey söyleyemezdi. "Lucy?" Arayan Nealy'ydi. Telefonu devretmişti.

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Gerçekten."

"Boş ver onu," dedi annesi hızlıca. "Yetişkin bir kadın olman umurumda değil. Seni evde istiyoruz."

"Yapamam." Dudağını ısırıldı. "Henüz kaçmayı bitirmedim."

Nealy, herkes bir yana, buna karşı çıkamazdı ve çıkmaya da çalışmadı. "Ne zaman biteceğini düşünüyorsun?"

"Ben... emin değilim."

"Bırakın onunla konuşayım!" Tracy arka planda çığlık attı.

Nealy, "Bu kadar mutsuz olduğunuzu bilmiyorduk," dedi.

"Değildim. Böyle düşünemezsin. Sadece açıklayamıyorum." "Keşke deneseydin."

"Telefonu bana ver!" Tracy ağladı.

"İrtibatla kalacağına söz ver," dedi annesi. "Ve büyükbabanı arayacağına söz ver."

Lucy bir şey söyleyemeden Tracy telefonu kaptı. "Neden beni aramadın? Hepsi Meg'in suçu. Ondan nefret ediyorum. Onun söylediklerini asla dinlememeliydin. Sen evleniyorsun ama o evlenmiyor diye kıskanıyor."

"Trace, seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bu Meg'in suçu değil."

Küçük kız kardeşi Button on sekiz yaşında bir öfke volkanına dönüşmüştü. "Nasıl olur da birini bir dakika sevip bir dakika sonra sevmezsin?"

"Tam olarak öyle değildi."

"Bencilce davranıyorsun. Ve aptalca."

"Seni incittiğim için özür dilerim." Cesaretini kaybetmeden önce, bu işin geri kalanını halletmesi gerekiyordu. "Diğerlerini giyer misin?"

Sonraki on dakika içinde Andre'nin hâlâ Ted'le telefonda konuştuğunu, Holly'nin bir oyunda rol almak için seçmelere katıldığını ve Charlotte'un gitarda "Drunken Sailor" şarkısında ustalaştığını öğrendi. Her konuşma bir öncekinden daha acı vericiydi. Ancak telefonu kapattıktan sonra, üçünün de ailesinin hiç sormadığı soruyu sorduklarını fark etti.

"Lucy, neredesin?"

Panda güvertede arkasından geldi ve o arama kaydını kontrol edemeden telefonu aldı. Magazin basınıyla temasta mıydı, değil miydi? Adam içeride kayboldu ve sonunda kendisi içeri girdiğinde adam bir beyzbol maçı izliyordu. "Başka bir arama yapmam gerekiyor," dedi.

Onu inceledi. "Telefon son zamanlarda sorun çıkarıyor. Bana numarayı ver, ben senin yerine koyarım."

"Ben halledebilirim."

"Huysuzdur."

Oyun oynamayı bırakmalıydı. "Telefonunu görmek istiyorum." "Biliyorum."

"Eğer saklayacak bir şeyin yoksa, bakmama izin verirsin."

"Saklayacak bir şeyim olmadığını kim söyledi?"

Adam eğleniyordu ve kız bundan hoşlanmamıştı. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında on bir gün öncesine göre daha fazla şey bilmiyorum. Gerçek adını bile bilmiyorum."

"Simpson. Bart."

"Hızlı arama listende *National Enquirer*'ı göreceğimden mi korkuyorsun?" "Görmeyeceksin."

"Diğer magazin gazetelerinden biri o zaman? Yoksa yasal basınla mı irtibata geçtiniz?"

"Gerçekten benim gibi birinin basına yakınlık göstereceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Olabilir. Ben kazançlı bir yemek biletiyim."

Omuz silkti, bacağına uzattı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Keyfine bak."

Telefonu bırakıyor olması ona hiçbir sırrı keşfetmeyeceğini söylüyordu ve haklıydı. Adamın kayıtlarındaki tek arama az önce yaptığı aramaydı. Telefonu ona geri çevirdi.

Kadın uzaklaşırken, adamın sesi ona doğru kaydı, sessiz ve biraz huysuzdu. "Seni pek çok şey olarak görüyorum ama yemek bileti bunlardan biri değil."

Onun ne demek istediğini bilmiyordu, bu yüzden duymamış gibi davrandı.

PANDA izlemediği beyzbol maçını terk etti ve güverteye geri döndü. Kendisiyle ciddi bir konuşma yapmanın zamanı gelmişti. Sanki bunu neredeyse iki haftadır yapmıyormuş gibi.

İyi olduğun şeyde en iyisi ol. Bu her zaman onun sloganı olmuştu. *İyi olduğunuz şeyde en iyisi olun ve iyi olmadığınız şeylerden uzak durun.* Bu listenin başında? Duygusal saçmalıklar.

Ama onunla bu şekilde kapalı olmak her erkeği çıldırtırdı. O şortlar ve tişörtler onu on beş yaşında bir çocuk gibi gösteriyordu, bu da adamın midesini bulandırmalıydı ama bulandırmıyordu çünkü kız on beş yaşında değildi.

Uyarılmışlığı, kızgınlığı ve korkusuyla kapana kısılmıştı. Geceye baktı, onlara teslim olmamaya çalıştı. Başarısız oldu.

LUCY yatak odasındaki kıvrılan duvar kağıdını inceledi. Yarın sabah buradan ayrılacaklardı ve Panda onun için bisikletine bindiği zamanki kadar gizemliydi. Onun gerçek adını bile bilmiyordu. En önemlisi, onun kendisini satıp satmadığını bilmiyordu.

Akşam yemeğini neredeyse hiç yememişti ve kendine bir kase mısır gevreği hazırlamak için mutfaka gitti. Pencereden Panda'nın güvertede yine göle baktığını gördü. Onun ne düşündüğünü merak etti.

Bir kâseye biraz Special K serpti ve oturma odasına taşıdı. Televizyonda *Amerikan Başkanı* sessizce oynuyordu. Oturmaya başladığında, koltuk minderinin arkasına sıkıştırılmış kartvizit gibi görünen bir şey gördü. Onu kaydırarak çıkardı.

CHARITY ADASI FERIBOTU
YERLEŞİK GEÇİŞ KARTI
3583

Saf Michigan Maceranız Burada Başlıyor

Bu Panda'nın cüzdanından mı düşmüştü yoksa önceki kiracılardan biri mi kaybetmişti? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Kartı bulduğu gibi bırakarak koltuk minderine geri koydu.

Ertesi sabah gitmişti.

Beşinci Bölüm

LUCY SONUNDA Panda hakkında onun bilmesini istemediği bir şey öğrenmişti. Bu onu daha iyi hissettirmeliydi ama Caddo Gölü'nden ayrılmak istemiyordu ve yola çıktıklarında ruh hali kasvetliydi. Onu Texarkana'da durmaya ikna etti ve orada sahte hamileliğini ortaya koyarak kendi kontrollü telefonunu satın aldı. Ona kendi hesabına yatırmasını söyledi.

Arkansas'a geçtikten hemen sonra bir alt geçidin altında durup yağmurun dinmesini beklemek zorunda kaldılar. Ona nereye gittiklerini sordu, cevap vermesini beklemiyordu. Ama o cevap verdi, en azından kısmen. "Akşama kadar Memphis'e yaklaşmış oluruz."

Motosikleti Teksas plakalıydı, Louisiana sınırında tatil yapıyordu, Tennessee'ye gidiyorlardı ve Michigan'da bir adaya feribotla geçişi vardı. Bunlar bir inşaat işçisinin alışkanlıkları mıydı yoksa sadece bir gezginin yaşam tarzı mıydı? Kendisinin de bu kadar gizemli olabilmesini isterdi ama hayatınız daha ergenlik çağındayken herkesin gözü önüne serilmişken sır saklamak zordu.

Gece konakladıkları yer Tennessee sınırına yakın, Arkansas'ın arka sokaklarında bir moteldi. Odanın boyalı kül blok duvarlarına ve çirkin, mor yatak örtülerine baktı. "Eminim yakınlarda bir yerde Hyatt vardır."

Çantasını kapıya en yakın yatağın üzerine bıraktı. "Bunu sevdim. Bir karakteri var."

"Karakterler. Dışarıda gizlenen uyuşturucu satıcıları içeri girip bizi uykumuzda öldürmezse şanslı sayılırız."

"Tam da bu yüzden kendi odanız olamaz."

"Neden kendi odama sahip olamıyorum, çünkü zor olmayı seviyorsun."

"Doğru." Başını eğdi ve ona hesaplanmış motorcu alayını gösterdi.

"Ayrıca, bu şekilde seni çıplak görebilirim."

"Sana iyi şanslar." Caddo'dayken aldığı pijama şortu ve tişörtü kaptığı gibi banyoya yöneldi. Kendini içeri kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Bütün günü adamın sırtına yapışmış bir şekilde geçirdiği için yeterince telaşlıydı ve o büyük bisikletin titreşimleri onu heyecanlandırıyordu. Onun kendisini yemlemesine ihtiyacı yoktu.

Dayanıksız duş kabini ancak bir telefon kulübesinden daha büyüktü ve her hareket ettiğinde dirseğini plastik panellere çarpıyordu. Panda'nın vücudunu böylesine rahatsız edici derecede küçük bir alana sıkıştırmaya çalıştığını hayal etmeye çalıştı.

Çıplak vücudu.

Ellerini uzun süredir sabunladığı göğüslerinden çekti. O bir kadındı. Panda'nın onun temel içgüdülerini harekete geçirmesine engel olamıyordu. Onda ilkel bir şeyler vardı. Dünyevi ve şehvetliydi, tamamen kaslıydı. Seks için yaratılmıştı. Sert ve şehvetli olacaktı, erkeklerin erotik mükemmelliğinin altın standardı olan Ted'le seksten çok farklıydı - cilalı, tükenmez, özverili.

Ancak şimdi bu özverinin ne kadar yorucu olduğunu kabul etmeye başlayabilirdi. Aldığı kadar iyisini geri vermek istemişti, ama aldığı şey o kadar mükemmel bir şekilde uygulanmıştı ki, aynı ölçüde nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu da olması gerektiği kadar iyi olmasını engelledi. İnlemelerinin çok yüksek, hareketlerinin çok beceriksiz, okşamalarının çok çekingen, çok sert, doğru yerde olmadığından endişeleniyordu. Ya çok uzun sürüyorsa ya nefesi kötüyse ya da kalçaları sallanıyorsa? Ya osurduysa?

Tüm o stres.

Panda ile her şey çok farklı, çok kolay olurdu. O sadece kendini düşünürdü. Ve onun ne yaptığı ya da bu konuda ne düşündüğü kimin umurundaydı? Nasıl hissederse öyle yanıt verebilir ya da vermeyebilirdi. Sözlerinin, hareketlerinin, inlemelerinin -ya da bunların yokluğunun- onu nasıl etkilediği konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Bir kadın bedenine erişmekten başka bir şey beklemeyen bir adamdan istediğini alma fikri onu kıskırtıyordu. Lise ve üniversite boyunca, bazen karşılaştığı vahşi erkeklerle ilgili fanteziler kurmuştu: gelirine gelir katan zengin bir sosyetenin oğlu

Uyuşturucu satanlar, sınavlarında kopya çeken bir kilometre genişliğinde sırtışa sahip niversite basketbol oyuncusu, ukala kasılmaları ve ağızlarının köşelerinden sarkan sigaraları olan adamlar, çok hızlı araba kullananlar, çok fazla içenler, beyinleri yerine vucutlarını alıştıranlar. Ve şimdi de Panda.

Çıplak çıksa nasıl tepki verirdi? Arkasını dönüp gideceğini hayal bile edemiyordu.

Bu yolculuk neredeyse bitmek üzereydi. Adam tam olarak ne zaman biteceğini söylememiş olsa da bunu anlamıştı. Her an onu terk edebilirdi. Bedava, kirli, taahhtsz seks için daha iyi bir şansı olabilir miydi? Bu hayatta bir kez eline geçecek bir fırsattı. Geçip gitmesine izin mi verecekti?

İki hafta önce başka bir adamla nişanlanmıştı; hâlâ pek çok açıdan sevdiği bir adamla. Panda ile yatağa atlamak affedilemezdi.

Yine de bu fikir o kadar da itici değildi.

Bu konuyu Ted'le konuşmak için mantıksız bir istek duydu. Ted'in kafası her zaman netti ve o şu anda hiçbir konuda net değildi.

Kurulanırken bile hâlâ bunu düşünüyordu. Ne istediğini biliyordu. Ne istediğini bilmiyordu. Sonunda korkakça bir uzlaşmaya karar verdi. Yırtık pırtık havluya sarındı, banyonun kapısını açtı ve "Bakma" dedi.

Baktı. Bu konuda kurnaz bile değildi ama tenini sıcaklaştıracak bir şekilde onu inceliyordu. Konuşmadan önce uzun saniyeler geçti. "Bundan emin misin?" Oyun yok. Doğrudan konuya girdi. Saf Panda.

"Hayır."

"Oldukça emin olmalısınız."

"Emin değilim."

Kadının beklediğinden daha uzun süre düşündü. Sonunda yataktan kalktı ve tişörtünü kafasına geçirdi. "Duş almam lazım. Ben çıktığımda hâlâ o havluyu giyyorsan, çıkar onu."

Bundan hoşlanmamıştı. Duş almaya niyetli olması değil - uzun bisiklet yolculuklarından sonra ne kadar kirli olduklarını çok iyi biliyordu - ama düşünmek için istediğinden daha fazla zamanı olmasından hoşlanmıyordu. Ted'den ayrılmanın en iyi yolu bu muydu yoksa en kötüsü m?

Banyo kapısı çarparak kapandı. Telefonunu geride bırakmıştı, bu da onu tekrar sildiğinin kanıtıydı. Bir arama yaptı. "Meg..."

"Luce? Tatlım, iyi misin?" "Ben

... iyiyim."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü..." Lucy durakladı. "Şimdi başka bir erkekle yatarsam... tam bir sürtük gibi mi olurum? Mesela on dakika içinde?"

"Bilmiyorum. Belki de." "Ben de öyle düşünmüştüm." "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Sayılır. Ted Beaudine değil ama ..." "O zaman *kesinlikle* onunla yatmalısın."

"İstiyorum ama..."

"Kancık ol, Luce. Senin için iyi olur."

"Sanırım ciddi bu işten vazgeçirilmek isteseydim, başka birini arardım."

"Bu size çok şey anlatıyor o zaman."

"Haklısın." Banyodaki su kesildi. Panda kayıtlara geçen en hızlı duşu almıştı. "Gitmem gerek," dedi aceleyle. "Müsait olduğumda ararım. Seni seviyorum." Telefonu kapattı.

Banyo kapısı açıldı. Şimdi ikisi de yırtık pırtık havlulara sarınmıştı, Panda'nınki o kadar alçaktı ki karnının tüm düzlemini görebiliyordu... ve altındaki şişkinliği.

Bir elinde ıskartaya çıkmış giysilerini tutuyordu, saçları uzun ve ıslak bir yumak halindeydi, dudakları kaşlarını çatmaya yakın bir şekilde incelmışti. Göğsünde ve çıplak bacaklarında su damlacıkları oluşmuştu, ki bu da hiç şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, aldıkları güneş ışığının azlığı düşünüldüğünde, ne kadar bronz olduklarıydı. Daha da şaşırtıcı olan, şansı yaver gitmek üzere olan bir adam için ruh halinin bu kadar kötü görünmesiydi.

Başını havlunun genel yönüne doğru eğdi. "Hâlâ düşünüyorum," dedi.

"Hayır, değilsin. Sen kararını verdin." Kot pantolonunun cebinden cüzdanını çıkardı, çevirerek açtı ve bir prezervatif çıkardı. "Bunlardan sadece bir tane var, o yüzden iyi olsan iyi olur."

"Olabilir. Olmayabilir de," dedi. "Ruh halime bağlı." Kadının sözleri onu neşelendirdi.

Kıyafetlerini bıraktı, ona doğru yürüdü ve işaret parmağını göğüslerinin arasındaki kumaşa daldırdı. Tek bir çekişle havlu halıya düştü. "Yasak meyveyi tatma zamanı," dedi zar zor duyulabilen bir sesle.

Yasak meyve kimdi? Kendisi mi yoksa o mu? Düşünmek istemiyordu, sadece hissetmek istiyordu. Başını omzuna eğdi ama odadaki tek çıplak kişi o olmayacaktı ve havlusunu çekiştirerek çıkardı. Vücutları buluştuğunda havlu ayaklarının üzerine düştü. Adamın dudakları kadının köprücük kemiğine dokundu. Isırdı. Boynuna doğru ilerledi. Tıraş olmamıştı ve sakalı hafifçe tenini sıyrarak tüylerini diken diken etti.

Bugün saatlerini onun vücuduna yaslanarak geçirmişti ve şimdi bunu yapmaya karar verdiğine göre, daha fazlasını hissetmek istiyordu. Ellerini onun göğsüne doğru uzattı. Adam kulak memesinin hemen altında oyalandı. Onun kendisini öpmesini istemedi ve adam dudaklarına ulaşmadan başını çevirdi. Bu hareket boynunu daha fazla ortaya çıkardı ve adam bu daveti kabul etti.

Çok geçmeden eli göğsüne, başparmağı da tepesine gitti. Kadının içinden sıcak kan aktı. Adam fiske vurdu, kadın da aynısını ona yaptı. Adamın nefes alış veriş hızlandı, kadının ki de öyle. Kollarını kadının poposunun altından geçirdi, onu kaldırdı ve kendisi için ayırdığı yatağa taşıdı. Öpücük yok. Sevgi sözcükleri yok. Ona Ted'i hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

Tek eliyle yorganı arkaya doğru çevirdi. Çarşafların içine düşerken yanlışlıkla onu tırmaladı. Umursamadı. Ellerini onun vahşi buklelerine daldırdı ve sadece istediği için çekiştirdi.

"Ouch."

"Konuşmak yok," dedi.

"Sert seviyorsun, değil mi?"

Evet. Tam olarak böyle olmasını istiyordu. Ne ilgi ne de alaka. Şefkatli okşamalar yok.

Ellerini onun bacaklarının arasına soktu ve sıktı. Ona acı verecek kadar sert değil. Sadece onu birazcık savunmasız hissettirecek kadar.

"Dikkat et," dedi.

"Sen izle," dedi.

Sadist dudaklarının bir köşesi havaya kalkarak onun üzerinde şaha kalktı. "Sürprizlerle dolu değil misin..." Ve aynen böyle, bileklerini yatağa sabitlemiş ve vücuduyla onu yatağa bastırmıştı.

İçinden tehlikeli bir heyecan geçti.

Tıraşsız çenesini meme ucunda gezdirdi. Lezzetli bir şekilde acı veren sıyrık onun nefesini kesmişti. Tekrar yaptı. Kadın onun altında büküldü, bu hareket onu açık ve savunmasız bıraktı.

"Biraz daha ön sevişme umuyordum" -dişleriyle prezervatifin etrafındaki folyoyu yırttı- "ama istediğin buysa..."

Birinin prezervatifi bu kadar hızlı çekebileceğini hiç düşünmemişti. Bileklerini yeniden yakaladı. Güçlü bir hamleyle kadının içine girdi.

Nefesi kesildi. Bacakları açık kaldı. Pompalamaya başlamadan önce ona boyutuna alışması için zaman vermedi. Hiç incelik göstermedi. Sadece derin, güçlü vuruşlarla kadının tam kalbine dokundu. Kendisinden hiçbir şey istemeyen vuruşlar, ama sunmak istemediği bir teslimiyet. Topuklarını adamın baldırlarına doladı. Onun altında kıpırdandı. Gülümserken dişleri parlıyordu.

Çok geçmeden alnında ter damlaları oluştu ama yine de itmeye devam etti. Kız pes edene kadar pes etmeyi reddetti.

Ama önce o gitmezdi. Sonsuza kadar direnecekti. Çoğu savaş gibi anlamını yitirmiş olan bu savaşı onun kazanmasına izin vermeden ölecekti. Koyu renk gözleri cam gibi oldu. Ağırlığı arttı. Dudaklarından bir inilti döküldü. Bir tane daha. Adamın bileklerindeki tutuşu gevşedi. İki elini de onun yanlarına doladı. Tırnaklarını geçirdi. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Ve bu bilgiyle ona her şeyini verdi. Tam da kendi savaşını kaybettiği anda.

Sırtını dikleştirdi, omuzlarını kaldırdı, kalçalarını sürdü. Flurry. Deprem. Sel.

"BİRA İSTER MİSİN?" SONRA DEDİ, ona bakmadan, her yönüyle büyük bir Neandertal gibi.

"Hayır. Uyumak istiyorum. Tek başıma." Olabildiğince kaba bir şekilde diğer yatağı işaret etti.

Umurunda değil gibiydi.

Ertesi sabah otel odasının kapısının sesi onu uyandırdı. Gözlerini zorla açtı. Panda orada duruyordu, elinde motelin ofisinden almış olması gereken iki fincan kahve vardı. Kevâşe olmak yeni bir deneyimdi; ertesi sabah o kadar da eğlenceli değildi. Çarşafı başına çekmek ve gitmesi için ona yalvarmak istedi. Çarşafı olduğu yerde bıraktı ve küçük bir tavır takındı. "Starbucks istiyorum."

"Acele et ve giyin." Kahveyi şifonyerin üzerine koydu.

Dün gece olmamış gibi davranmak onu sadece daha kötü hissettirecekti. "Seksin ruh halini iyileştirici olması gerekir. Sana ne oldu böyle?"

"Gerçek hayat," diye karşılık verdi, bir günlük kirli sakalı kadar dikenliydi. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Samimi sohbetler buraya kadarmış ama umurunda mıydı? Onu Ted'e bağlayan zincirdeki bir halkayı daha koparmıştı -son halkayı mı? O artık yattığı son erkek değildi.

Panda motel odasından çıktığında bir elinde kaskı, diğer elinde kahve fincanı, sabırsızlıkla bisikletin yanında duruyordu. Gece çıkan bir fırtına havayı nemle ağırlaştırmıştı ama Panda'nın patlamak üzere olan bir saatli bomba gibi görünmesinin sebebinin bu olduğundan şüpheliydi. On dört yaşındaki *bakir* halinin tüm küstahlığını ve kabadayılığını aklına getirmeye çalışmak bu durumda işe yaramazdı ama ya motorcu kız alter egosu Viper'a ne demeliydi? Gözleri kısıldı. "Sakin ol, ahbap."

Aman Tanrım! Bunu gerçekten söylemiş miydi?

Kaşlarını çattı ve elindeki bardağı taşan çöp kutusuna attı. "İki hafta oldu Lucy. Zaman doldu."

"Benim için değil, bebeğim. Daha yeni başlıyorum."

Neredeyse kendi dengesini bozduğu kadar onun da dengesini bozmuştu. "Her ne yaptığını sanıyorsan," dedi ters ters bakarak, "kes şunu."

Adamın elinden kaskını aldı. "Belki sen bütün gün burada durup konuşmak istiyorsun ama ben ata binmek istiyorum."

Kadın kaskı takarken, adam kadının duyamayacağı bir şeyler mırıldandı ve sonra yola koyuldular. Arkansas sınırını geçmeleri ve Memphis dış kuşağına ulaşmaları uzun sürmedi. Düne kadar Panda otoyollardan uzak durmuştu ama bugün öyle değildi. Graceland tabelasının yanından geçti, şerit değiştirdi ve başka bir otoyola girdi. Çok geçmeden bir çıkışta durdu. Kabadayılık gösterisinden dolayı hissettiği zafer, tabelayı gördüğünde yok oldu.

MEMPHIS ULUSLARARASI HAVALİMANI

Onun kaburgalarını sıktı ve "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Adam cevap vermedi.

Ama biliyordu ve ihanetinin kapsamı o kadar büyüktü ki bunu kabullenemiyordu.

Havaalanı kalkış alanının önüne yanaştı ve iki cipin arasında durdu. "Yolun sonu."

Sanki hiç önemi yokmuş gibi, sanki kadın atlayıp elini sıkmalı ve esip gitmeliymiş gibi söyledi. Kız kıpırdamayınca, o devraldı. Adam onun kolunu tuttu ve bir de baktı ki ikisi de bisikletin yanında duruyor. "Eve gitme vaktin geldi." Çene kayışını çekerek kurtardı, kaskını çıkardı ve motosiklete sabitledi.

Ciğerleri çökmüştü. Ted de böyle hissetmişti. Gafil avlanmış ve kandırılmış. "Bu benim vereceğim bir karar," dedi.

Cevap vermek yerine çantasını çözdü ve kaldırıma bıraktı. Heybeye uzandı, bir zarf çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. "İhtiyacın olan her şey bunun içinde."

Ona baktı.

"İki hafta, Lucy. İki hafta. Ne dediğimi anlıyor musun? Beni bekleyen başka bir iş var."

Onun ne demek istediğini anlayamadı.

Onun önünde durdu. Çekilmiş. Kayıtsız. Belki biraz sıkılmıştı. O sadece bir kadındı. Bir kadın vücudu daha. Bir iş daha ...

BENZİN, OT YA DA KIÇ. KİMSE BEDAVAYA BINMEZ.

Ve sonra bir şey değişti. O kara kaşların arasında en küçük bir çatık oluştu. Göz kapakları düştü ve tekrar kaldırdığında, Panda olarak tanıdığı adamın bastırmak için çok uğraştığı her şeyi gördü. Sıkı sıkıya örttüğü zekâsını gördü. Acı ve şüphe gördü, belki de pişmanlık. Ve müstehcen tişörtler ve müstehcen tampon çıkartmalarıyla hiçbir ilgisi olmayan, ruhunun derinliklerinde yatan bir açlık gördü.

Başını hafifçe salladı, sanki bu kırılğan duyguları uzaklaştırmak ister gibiydi. Ama bunu yapamıyor gibiydi çünkü kollarını kaldırdı ve yanaklarını kavradı, büyük elleri bir kelebeğin kanatları kadar nazikti, o soğuk mavi gözler şefkatli ve sıkıntılıydı. Başını eğdi ve dün gece yapmasına izin vermediği şeyi yaptı. Onu öptü. Önce yumuşak bir dokunuş, sonra daha derin bir şey, yüzü avuçlarının içinde korunaklı bir şekilde yuvalanmışken aç bir birleşme.

Ağız sanki hiç doyamayacakmış gibi onunkinin üzerinde gezindi. Ve sonra onu uyarmadan bıraktı, kadın onu durduramadan arkasını döndü. Motosiklete bindi ve motoru çalıştırdı. Bir an sonra, tanıdığını sandığı adama artık uymayan tampon çıkartmalarıyla sıvanmış eski püskü bir Yamaha Warrior'la kükreyerek onun dünyasından çıkıp gitmişti.

Kalbi boğazında, sırt çantası ayaklarının dibinde, adam ortadan kaybolduktan uzun süre sonra kaldırımında durdu. Araba kiralama servis otobüsleri geçti. Taksiler yanaştı. Sonunda adamın ona uzattığı zarfa baktı. Parmağını kapağın altına soktu, açtı ve içindekileri çıkardı.

Ehliyeti. Kredi kartları. Ve içerideki güvenlik ofisinin yolunu tarif etti, orada birileri Washington'a dönüş yolculuğunu halletmek için bekliyor olacaktı.

Ailesinin muhteşem, boğucu sevgisinin kanıtı ona bakıyordu. İsteseler onu bulabileceklerini biliyordu. Şimdi neden bulamadıklarını anlıyordu. Çünkü en başından beri tam olarak nerede olduğunu biliyorlardı. Çünkü bir koruma tutmuşlardı.

İki hafta, Lucy.

Bunu yapacaklarını tahmin etmeliydi. Yıllar içinde insanların onun etrafında fazla agresifleştiği birkaç olay olmuştu... Birkaç kaçık mektup... Bir keresinde devrilmişti - ciddi bir şey değildi ama onları sinirlendirmeye yetmişti. Gizli Servis ekibini kaybettikten sonra, itirazlarını görmezden gelmişler ve çok açıkta kalacağını düşündükleri büyük etkinlikler için özel güvenlik tutmuşlardı. Gerçekten de kamuoyunda çok konuşulan bir düğüne korumasız gitmesine izin vereceklerini mi düşünüyordu? Panda en başından beri ailesinin maaş bordrosundaydı. O kaçtıktan sonra kısa süreli sözleşmeyi iki haftaya uzatmışlardı. İki hafta. Reklamın en kötü etkisinin geçmesi ve onun fiziksel sağlığıyla ilgili endişelerinin azalması için yeterli bir süre. İki hafta. Ve süre dolmuştu.

Çantasını topladı, şapkasını ve güneş gözlüklerini taktı ve terminale doğru ilerledi. *İhtiyacı olan özgürlüğe sahip olmasına izin verin*, dediklerini hayal etti. *Ama onu güvende tutun.*

Şimdi, adamın o sokakta uygun bir şekilde ortaya çıktığı andan itibaren anlaması gereken şeyi görüyordu. Onu hiç yalnız bırakmamıştı. Bir kez bile tekneyi tek başına dışarı çıkarmamıştı. Ne zaman bir mağazaya girseler onu takip ediyordu ve restoranlarda, kadın tuvaletten çıktığında kapının yanında uzanıyordu. Motellere gelince...

Bir odada ısrar etti çünkü nöbet tutuyordu. Ve onu korkutup eve gitmesini sağlamaya çalıştığında, sadece işini yapıyordu. Özel güvenliğin ne kadar tuttuğu düşünülürse, kadının ona bin dolar ödemek için yaptığı anlaşmadan gerçekten zevk almış olmalıydı.

Terminal kapılarının içindeki bir bankta durdu, düşünceleri buruktu. Panda dün gece hiç çaba harcamadan harika bir iş avantajı elde etmişti. Belki de seks, kadın müşterilerine her zaman sunduğu bir hizmetti, onu hatırlamak için fazladan bir şeydi.

Eğer yakında güvenlik ofisine gitmezse, birileri onu arıyor olacaktı. Muhtemelen zaten arıyorlardı. Ama yine de hareket etmedi. O öpücüğün anısı, adamın gözlerinde gördüğü rahatsız edici duygular aklına gelip duruyordu. Şu anda sadece öfke hissetmek istiyordu, bu belirsizliği değil. Neden bu kadar sıkıntılı görünüyordu? Bu kadar savunmasız? Neden arzudan daha karmaşık bir ihtiyaç görmüştü?

Işık oyunundan başka bir şey değil.

Onun yüzünü nasıl okşadığını, onu nasıl öptüğünü düşündü. Onun şefkatini...

Kendi yarattığı bir yanılsama. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Öyleyse neden her şeyi biliyormuş gibi hissediyordu?

Ona gerçeği söylemeliydi. Ailesiyle yaptığı anlaşma ne olursa olsun, ona karşı dürüst olmalıydı. Ama bunun için açık sözlü olması gerekirdi ki bu da onun beceremediği bir şeydi.

Ancak şimdi, kaldırımında durduklarında, ona gözleriyle gerçeği söylemişti. O son öpücük, son iki haftanın onun için bir maaş çekinden daha önemli olduğunu söylemişti.

Sırt çantasını aldı ve tıpkı düğününden ayrılırken yaptığı gibi terminal kapısından çıktı.

Yarım saat sonra Memphis'ten kiralık bir Nissan Sentra ile ayrıldı. Kiralık araba masasındaki görevli, ehliyetini verdiğinde adını tanımamıştı ama sonra bilgisayarı zar zor çalıştırabilmişti ve bir daha böyle bir şansa güvenemeyeceğini biliyordu.

Koltuğun üzerine yayılmış haritaya baktı. Haritanın üzerinde az önce ailesine mesaj atmak için kullandığı telefon duruyordu.

Henüz eve dönmeye hazır değilim.

Altıncı Bölüm

LUCY, Illinois'in merkezindeki bir Hampton Inn'de geceleme için mola verdi. Sahte bir isimle kayıt yaptırdı ve zarfın içine sıkıştırılmış olan ve ailesinin izini sürebileceğinden hiç şüphesi olmayan ATM kartını kullanarak çektiği nakit parayla ödeme yaptı. Odasına ulaştığında gömleğinin altından iğrenç hamilelik dolgusunu çıkardı, çöpe attı ve birkaç saat önce yaptığı alışverişleri geri çekti.

Bu fikir aklına Kentucky sınırına yakın bir dinlenme tesisinde, iki gotik kızın külüstür bir Chevy Cavalier'den inişini izlerken gelmişti. Koyu renk makyajları ve çılgın saçları ona beklenmedik ama belli belirsiz tanıdık gelen bir kıskançlık hissi veriyordu; lisede koridorda yanından geçen alternatif kızları hatırlıyordu. *Ya ...*

Mat ve Nealy ona hiçbir zaman yaşıtı olan diğer kızlardan daha yüksek bir standarda uyması gerektiğini hissettirmemişti ama partideki içki olayından önce bile bunu biliyordu, bu yüzden burnunu deldirme, tuhaf kıyafetler giyme ve daha itibarsız çocuklarla takılma arzusunu bastırmıştı. O zaman yapılacak en doğru şey buydu.

Ama şimdi değil.

Paketlerin üzerindeki talimatlara baktı ve çalışmaya başladı.

GECEYE RAĞMEN, ertesi sabah erkenden uyandı, midesi endişeden ekşimişti. Arabayı geri döndürüp eve gitmeliydi. Ya da belki batıya seyahat etmek. Belki de o efsanevi yollardan birinde aydınlanmayı arayacaktı.

Route 66'dan geriye kalanlar boyunca yolculuklar. Ruhu asık suratlı, esrarengiz bir korumanın gizemini araştırmak için fazla kırıldı. Ve onun hakkında daha fazla şey anlamamanın kendisini anlamasına yardımcı olacağına gerçekten inanıyor muydu?

Bu soruya cevap veremedi, bu yüzden yataktan çıktı, hızlı bir duş aldı ve aldığı kıyafetleri giydi. Daracık kolsuz siyah tişörtünü süsleyen kanayan kırmızı gül, belinden siyah deri bantlar ve bir çift toka ile bağlanmış kısa, limon yeşili tütü eteğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Spor ayakkabılarını siyah savaş botlarıyla değiştirmiş ve tırnaklarına birkaç kat özensiz siyah cila sürmüştü.

Ama en büyük değişiklik saçlarıydı. Sert bir kömür siyahına boyamıştı. Ardından, özel balmumu kavanozundaki talimatları kullanarak, turuncu sprey sıkıdığı yarım düzine rastgele dreadlock oluşturdu. şimdi de gözlerinin üstünü ve altını kirli siyahla kaplamış, sonra da bir hızma takmıştı. On sekiz yaşında asi bir kız ona bakıyordu. Otuz bir yaşındaki profesyonel lobici ve kaçak geline hiç benzemeyen bir kız.

Daha sonra, arabasına giderken lobiden geçerken, diğer kiracıların gizli bakışlarını fark etmemiş gibi yaptı. Park ettiği yerden çıktığında, tütü eteği kalçalarının arkasını kaşındırmaya başlamıştı bile. Botları rahatsız ediciydi, makyajı da aşırıya kaşmıştı ama rahatlamaya başladı.

Viper, motorcu kız.

PANDA, göl kıyısındaki patika boyunca SABAH KOşUSU yaptı. Normalde Chicago silüetinin güzelliği kafasını toparlardı ama bugün öyle olmadı.

İki mil üçe çıktı. Üçten dörde. Terden sırlıklam olmuş tişörtünün koluyla alnını sildi. Ait olduğu yere dönmüştü ama Caddo'nun sessizliğinden sonra şehir çok gürültülü ve çok hızlıydı.

Patenli bir çift hafta sonu salağı önündeki yolu kapattı. Onları geçmek için direksiyonu çimlere kırdı, sonra da kaldırıma geri döndü.

Lucy akıllı bir kadındı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Ama görememişti ve bu onun hatası değildi. Yapması gerekeni yapmıştı.

Yine de, hayatında yeterince insanı incitmişti ve bir kişiyi daha incittiğini bilmek - çizgiyi ne kadar aştığını tam olarak bilmek -

affedemeyeceği bir Şey.

Bir motorcu hızla geçti. Panda daha hızlı koştu, keşke kendini geğebilseydi.

Birdenbire havada bir patlama oldu. Kendini patikadan dışarı attı ve yere ıarptı. ıakıllar ıenesini sıyırdı ve ellerine battı. Kalbi kaburgalarına ıarptı ve kulakları uğuldadı.

Yavaşıa başını kaldırdı. Etrafına baktı.

Patlama falan değil. Eski bir hurda peyzaj kamyonu geri tepmiŐ.

Bir köpek gezdiricisi yolda durup ona baktı. Bir koşucu yavaşladı. Kamyon, Lake Shore Drive üzerinde asılı bir egzoz izi bırakarak gözden kayboldu.

Kahretsin. Yıllardır başına böyle bir Şey gelmemişti ama Lucy Jorik'le iki hafta geđirmiŐti ve işte buradaydı. Yere yıđılmıŐti. Ağzında kir vardı. Bir dahaki sefere kim olduğunu ve nerede olduğunu unutmaya ıalıŐtıđında hatırlayacağı bir Şey.

Kilometreler geğtikıe Lucy aynada kendine bakmaya devam ediyor, sert makyajını, simsiyah saılarını ve turuncu saı örgülerini inceliyordu. Morali düzelmeye baŐlamıŐti. Ama gerıekten devam edecek miydi? Her konuda zeki olan Ted bile bunu ıözemeyecekti. O da ıözemezdi ama yeni bir deriye bürünme hissini seviyordu.

ıok geçmeden Illinois'i geride bırakıp Michigan'a doğru yola ııktı. Ted onu affedebilecek miydi? Ailesi affedecek miydi? Bazı Şeyler affedilemez değil miydi?

Cadillac yakınlarında, kuzeybatı Michigan'a giden tali yollar için otoyolu terk etti. Akşam olduğunda, haritada yerini bulmakta zorlandığı. Charity Adası'na giden günün son feribotuna binmek için yarım düzine araıla birlikte sırada bekliyordu. Kasları kaskatı kesilmiş, gözleri kaŐınıyor ve iyi ruh hali azalıyordu. Yaptığı Şey ıılgıncaydı ama bunu yapmazsa hayatının geri kalanında Panda'yı, o öpücüğü ve kendisi için fazla iyi olan bir adamı terk ettikten iki hafta sonra neden sanal bir yabancıyla yatağa girdiğini merak edecekti. Bu yolculuğu yapmak için pek de mantıklı bir neden sayılmazdı ama bugünlerde pek de formda sayılmazdı ve yapabileceğinin en iyisi buydu.

Otoyol sarısı şeritlerle siyaha boyanmış eski feribot küf, halat ve kullanılmış yakıt kokuyordu. Onunla birlikte bir düzine yolcu bindi. İçlerinden biri, sırt çantasını taşıyan üniversiteli bir çocuk, hangi okula gittiğini sorarak sohbet etmeye çalıştı. Kız ona Memphis State'i bıraktığını söyledi ve ağır savaş botları güverteye vurarak uzaklaştı.

Yolculuğun geri kalanında pruvada kaldı ve adanın solan ışıktaki yavaş yavaş belirmesini izledi. Uzanmış bir köpek şeklindeydi.

-Bir ucunda başı, karnının olacağı yerde limanı, diğer ucunda güdük bir kuyruk gibi yükselen deniz feneri. Bir turist broşürüne göre ada Michigan Gölü'nün on beş mil açığında yer alıyordu. Uzunluğu on mil, genişliği iki mil olan adanın yıl boyunca yaşayan nüfusu üç yüzdü, bu sayı yaz aylarında binlere çıkıyordu. Ticaret odasına göre, Charity Adası ziyaretçilerine تنها plajlar, el değmemiş ormanlar, balıkçılık ve avcılığın yanı sıra kışın kros kayağı ve kar motosikleti imkanı sunuyordu ama o sadece sorularına cevap bulmayı önemsiyordu.

Feribot iskeleye çarptı. Kiralık arabasını almak için aşağıya yöneldi. Ülkenin dört bir yanında, dünyanın dört bir yanında ona kalacak bir yer verebilecek arkadaşları vardı. Ama işte buradaydı, bir veda öpücüğü ve yerleşik bir feribot geçiş kartından başka hiçbir şeye güvenmeden Büyük Göller'deki bir adada karaya çıkmaya hazırlanıyordu. Sırt çantasından kontak anahtarını çıkardı ve kendi kendine zamanını değerlendirecek daha iyi bir şey olmadığını söyledi ki bu pek de doğru değildi. Telafi etmesi gereken hataları, yeniden inşa etmesi gereken bir hayatı vardı ama ikisini de nasıl yapacağını bilmediği için buradaydı.

Liman kiralık balıkçı tekneleri, mütevazı gezi tekneleri ve küçük bir mavnanın yanına demirlemiş eski bir römorkörle doluydu. Rampadan aşağı inerek, üzerinde BELEDİYE İSKELELERİ yazan bir tabelanın çevrelediği çakıllı bir otoparka girdi. İyimser bir şekilde Beachcomber Bulvarı olarak adlandırılan iki şeritli ana caddede, bazıları hava şartlarından yıpranmış, diğerleri turistleri çekmek için parlak renkler ve kitschy vitrinlerle süslenmiş bir dizi mağaza vardı - Jerry's Trading Post, McKinley's Market, bazı restoranlar, birkaç şekerleme dükkanı, bir banka ve bir itfaiye istasyonu. Yol boyunca uzanan sandviç panoları balıkçılık rehberlerinin hizmetlerinin reklamını yapıyor ve Jake'in Dalış Mağazası ziyaretçileri "Yakındaki Gemi Enkazlarını Keşfetmeye" davet ediyordu.

Artık buradaydı ve nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sandpiper adında bir barın yanındaki otoparka girdi. İçeri girdiğinde

Yerlileri, bir güne çok fazla şey sığdırmış insanların sırlı bakışlarına sahip güneş yanığı turistlerden ayırt etmek zor değildi. Onlar küçük ahşap masaların etrafında kümelenirken, yerliler barda oturuyordu.

Barmene yaklaştı, barmen ona şüpheyle baktı. "Kartımız burada."

Espri anlayışını kaybetmemiş olsaydı gülerdi. "O zaman bir Sprite'a ne dersin?"

Adam ona içki getirdiğinde, "Bu adamın evinde kalmam gerekiyordu ama adresini kaybettim. Panda adında birini tanıyor musun?"

Yerliler içkilerinden başlarını kaldırıp baktılar.

"Olabilir," dedi barmen. "Onu nereden tanıyorsun?" "O...

bir arkadaşım için bazı işler yaptı."

"Ne tür bir iş?"

İşte o zaman Engerek'in hiç görgüsü olmadığını keşfetti. "Onu tanıyor musun, tanımıyor musun?"

Barmen omuz silkti. "Onu bazen buralarda görüyorum." Başka bir müşteriye yardım etmeye gitti.

Neyse ki barın diğer ucunda oturan birkaç yaşlı daha konuşkandı. "Birkaç yıl önce buraya geldi ve Goose Cove'daki eski Remington evini satın aldı," dedi biri. "Adada değil. Uçakla gelmediğine adım gibi eminim, feribotla ya da charter gemisiyle gelmiş olsaydı birimizin haberi olurdu."

Sonunda bir parça şans. Belki de onu tekrar görmek zorunda kalmadan sorularına cevap alabilirdi.

Yaşlı adam ön kolunu barın üzerine dayadı. "Pek konuşmaz. Biraz çekingendir. Ne iş yaptığını hiç duymadım."

"Evet, o böyledir," dedi Engerek. "Kaz Koyu buradan çok uzakta mı?"

"Ada sadece on mil uzunluğunda," diye yanıtladı arkadaşı. "Hiçbir şey çok uzakta değil.

Burada bazı yerlere ulaşmak diğerlerine göre daha zor olsa da."

Tarif ettikleri yol, kafa karıştırıcı sayıda dönüşün yanı sıra bir tekne kulübesi, ölü bir ağaç ve Spike adında birinin spreyle boyanmış barış işareti yaptığı bir kayanın yerini bulmayı da içeriyordu. Bardan ayrıldıktan on beş dakika sonra umutsuzca kaybolmuştu. Bir süre amaçsızca araba sürdü ve sonunda ana yola geri dönmeyi başardı, burada gece için kapanmakta olan bir yem dükkanında durdu ve neredeyse aynı derecede kafa karıştırıcı olan başka bir dizi yol tarifi aldı.

Üzerindeki dalgaların karaya attığı odun tabelada *REMINGTON* adı belli belirsiz görünen hırpalanmış posta kutusunu gördüğünde hava kararmak üzereydi. Yoldan saparak çukurlu bir yola girdi ve çift garaj kapısının önüne park etti.

Büyük, karmakarışık sahil evi hayatına bir Hollanda Kolonisi olarak başlamıştı, ancak yıllar içinde buraya bir sundurma, oraya bir koy, başka bir sundurma, kısa bir kanatla gelişigüzel genişletilmişti. Yıpranmış kiremitleri eski dalgaların karaya attığı odun rengindeydi ve karmakarışık çatılarından ikiz bacalar çıkıyordu. Buranın Panda'ya ait olduğuna inanamıyordu. Burası aileler için tasarlanmış bir evdi; güneşten yanmış çocukların kuzenlerini sahilden kovaladığı, annelerin kocaları kömür ızgarasını yakarken aile dedikoduları yaptığı, büyükanne ve büyükbabaların gölgeli verandada uyukladığı ve köpeklerin güneşte tembellik ettiği bir yer. Panda böyle bir yere değil, köhne bir balıkçı kulübesine aitti. Ama adres doğruydı ve adamlar Remington ismi konusunda netti.

İki arabalık garajın sağında etkileyici olmayan bir ön kapı duruyordu. Sahanlıkta, yontulmuş kilden bir saksıda biraz ölü toprak ve çoktan unutulmuş bir Dört Temmuz'dan kalma soluk bir Amerikan bayrağı duruyordu. Kapı kilitliydi. Suyun kenarındaki aşırı büyümüş patikayı takip ederek evin kalbini keşfetti: geniş bir sundurma, açık bir güverte ve Michigan Gölü'nün hemen ötesindeki korunaklı bir koya bakan sıra sıra pencereler.

İçeri girmenin bir yolunu bulmak için evin etrafından dolaştı ama her yer kilitliydi. Etrafta dolaşırken birkaç han görmüştü, bazı misafirhaneler ve yatak ve kahvaltılar, yani kalacak pek çok yer vardı. Ama önce içeriyi görmek istedi.

Yırtık bir sundurma perdesine uzandı ve kapının kancalı mandalını açtı. Bir zamanlar parlak bir deniz mavisi olan, küflenmiş kanvas minderleri olan birkaç şezlongun arasından geçerken tahtalar gıcırdadı. Kaşıklardan yapılmış kırık bir rüzgâr çanı bir köşede eğri büğrü asılı dururken, bir diğerinde terk edilmiş bir soğutucu duruyordu. Evin kapısı kilitliydi ama bu Engerek'i durdurmadı. Paslı bir bahçe malasıyla küçük cam bölmelerden birini kırdı, içeri uzandı ve kilidi açtı.

Eski moda bir mutfığa adım attığında onu kapalı bir evin küf kokusu karşıladı. Bir noktada, uzun ahşap dolaplar akılsızca kurumsal yeşile boyanmıştı. Hâlâ üzerlerinde kesinlikle

orijinal fincan kulpları ve uyumlu çekmece çekmeceleri. Son derece çirkin, sahte bir Viktorya dönemi masası, boyutuna göre çok küçük bir kahvaltı köşesinde oturuyordu. Yaralı beyaz laminat tezgahta eski bir mikrodalga fırın, yeni bir kahve makinesi, bir bıçak bloğu ve bükülmüş spatulalar ve yanmış plastik kaşıklarla dolu bir tuzluk bulunuyordu. Lavabonun yanında Fransız garsonu gibi giyinmiş seramik bir domuz oturuyordu.

Birkaç ışık yaktı ve alt katı keşfe çıktı; oturma odasından ve güneşlenme odasından geçip küflü bir çalışma odasına girdikten sonra birinci kattaki geniş yatak odasına ulaştı. Orta boy yatakta lacivert-beyaz desenli bir örtü, kablo makaraları şeklinde sehpa, üçlü bir şifonyer ve birbirine benzemeyen iki döşemeli sandalye vardı. Duvarda bir çift ucuz çerçeveli Andrew Wyeth baskısı asılıydı. Dolapta bir rüzgârlık, kot pantolon, spor ayakkabı ve bir Detroit Lions şapkası vardı. Boyutlar Panda'ya ait gibi görünüyordu ama bu doğru eve girdiğinin kesin bir kanıtı değildi.

Eski robin's-egg-mavi seramik karoları ve taze beyaz duş perdesiyle bitişik banyo artık daha açıklayıcı değildi. Tereddüt etti, sonra ecza dolabını açtı. Diş macunu, diş ipi, Advil, bir Atra tıraş bıçağı.

Mutfağa geri döndü ve yerinde olmayan tek nesneyi inceledi, son teknoloji ürünü bir Alman kahve makinesi, tam da iyi kahveyi seven yüksek maaşlı profesyonel bir korumanın sahip olabileceği türden bir şeydi. Ancak onu doğru yeri bulduğuna ikna eden şey buzdolabında keşfettiği şey oldu. Neredeyse boş bir rafta, Panda'nın ev yapımı ekmeğine sürdüğünü gördüğü markanın aynısı olan bir kavanoz portakal marmelatı gördü.

"Gerçek erkekler üzüm jölesi yer," demişti Caddo Gölü yakınlarındaki bakkaldan aynı kavanozdan aldığını gördüğünde. "Ben ciddiym, Panda. Eğer portakal marmelatı alırsan, erkeklik kartını teslim etmek zorundasın."

"Ben böyle seviyorum. Bunu kabullen."

Buzdolabında ayrıca iki tane altılı paket kola vardı. Bira yoktu. Göl kenarında uyandığı ve Panda'nın önceki gece aldığı altılı paketin boşlarını gördüğü o ilk sabahı düşünerek sayısız otoyol kilometresi geçirmişti. Ne tür bir koruma görev başındayken içki içerdi? Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, tanık olduğu tek gerçek içki, Panda'nın ağaçlara gitmeden önce birkaç yudum alması ve dışarı çıktığında şişeyi boşaltmasıydı. Bir de moteldeki ilk gecelerinde şifonyerin üzerine koyduğu altılı paket vardı. Ne kadarını

onu gerçekten içerken görmüş müydü? Birkaç yudumdan fazla değil. Caddo Gölü'nde geçirdikleri zamana gelince... Sadece kola içmişti.

İkinci kata çıkan merdivenlere doğru bir göz attı ama araştırmak için herhangi bir hevesi yoktu. Hava tamamen kararmıştı ve hâlâ kalacak bir yer bulması gerekiyordu. Ama hiçbir yere gitmek istemiyordu. Tam burada, geçmiş yazların anılarıyla dolu bu büyük ürkütücü evde uyumak istiyordu.

Ana kattaki yatak odasına döndü. irkin dikey panjurlar açık bir güverteye açılan sürgülü kapıları örtüyordu ve kapı rayında duran kesilmiş bir süpürge sopası tek güvenliği sağlıyordu. Biraz daha karıştırdıktan sonra, adamın alışveriş gezisi sırasında aldığı dekolte boxer klotlardan bir yığın ve yüzmek için bir çift siyah-beyaz şort buldu. Eşyalarını arabadan aldı, vahşi şeyleri uzak tutmak için yatak odasının dış kapısını kilitledi ve yerleşti.

Açıklanamayan gıcırtilar uykusunu böldü ve sabaha doğru, rahatsız edici bir rüya onu çok fazla odası olan ama çıkış yolu olmayan bir evde koşturdu. Rüya onu uyandırdı.

Oda serindi ama tişörtü tenine yapışmıştı. Sabahın ilk ışıkları dikey panjurların arasından süzülüyordu. Gerindi, sonra bir mandal sesi duyunca yatakta doğruldu.

Uykuya dalmadan önce kilitlediği kapıdan bir ocuk girdi. "ık dışarı," diye nefes nefese kaldı.

Adam da en az onun kendisini gördüğü kadar şaşırmış görünüyordu ama kendini daha çabuk topladı. Geniş gözleri, sanki araya giren oymuş gibi kavgacı bir bakışa dönüştü.

Sertçe yutkundu. Otur. Ya yanlış evdeyse?
Hepsi mi?

zerinde çok temiz olmayan bol bir gri atletik şort, parlak bir Elektro gitar baskılı sarı bir tişört ve çorapsız, yıpranmış spor ayakkabılar. Afro-Amerikalıydı, teni kardeşi Andre'ninkinden birkaç ton daha açıktı. Ufak tefek ve cılızdı - belki on ya da on bir yaşlarındaydı - kısa, bez gibi saçları, topuzlu dizleri, çetrefilli kolları ve sertliğini dünyaya ilan etmek için tasarlanmış düşmanca bir ifadesi vardı. Eğer düşmanlığı kalın kirpikli, altın sarısı gözleri tarafından sabote edilmeseydi işe yarayabilirdi.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi çenesini ne çıkararak.

Hızlıca düşündü. "Panda kalabileceğimi söyledi." "Gram'a bu konuda bir şey söylemedi."

Demek ki burası doğru evdi. Beyni adamın ortaya çıkışının şokunu atlatmış olsa da, geri kalanı titremeye devam ediyordu. "Senden de bahsetmedi," dedi. "Siz kimsiniz?"

Ama soruyu sorarken bile cevabı bildiğinden şüpheleniyordu. Bu Panda'nın çocuğuydu. Ve Panda'nın güzel, hamile, Afro-Amerikan karısı şu anda mutfakta ailenin yıllık yaz tatili için evi hazırlıyor, kayınvalidesi de yolda aldıkları yiyecekleri buzdolabına dolduruyordu. Tüm bunlar, lisede iki iyi vatandaşlık ödülü kazanan ve üniversitedeki son yılında öğrenci birliği başkanı olan Lucy'nin zina yaptığı anlamına geliyordu.

"Ben Toby." Neredeyse adını tükürüyordu. "Sen kimsin?"

Sormak zorundaydı. "Panda'nın oğlu musun?"

"Evet, doğru. Onu hiç tanımıyorsun, değil mi? Sen anakaradan gelen bir keşsin ve sahilde uyumaktan korktuğun için buraya girdin."

Küçümsemesi onu rahatlatmıştı. "Ben uyuşturucu bağımlısı değilim," dedi. "Benim adım... Engerek." Kelime dudaklarından döküldü, kafasının içinde şarkı söyledi. Tekrar söylemek istedi. Bunun yerine bacaklarını yatağın kenarına kaydırıp ve kapıya doğru baktı. "Neden yatak odama girdin?"

"Kilitli olmaması gerekiyordu." Diğer spor ayakkabısının burnuyla baldırının arkasını kaşıdı. "Büyükanne burayla ilgileniyor. Arabanızı gördü ve burada kimin olduğuna bakmam için beni gönderdi."

"Büyükanne "nin dünyanın en berbat temizlikçisi olduğunu söylemekten kaçındı. Gördüğü kadarıyla yerler sadece ortasından süpürülmüştü ve Büyükanne'nin toz alma işi birkaç masa üstünden fazlasını kapsamıyordu. "Benimle mutfakta buluş Toby. Orada konuşuruz." Bükülmüş pijama şortunu düzeltti ve yataktan kalktı.

"Polisi arayacağım."

"Devam et," diye karşı çıktı. "Panda'yı arayacağım ve ona on yaşında bir çocuğun yatak odasına girdiğini söyleyeceğim."

Altın sarısı kahverengi gözleri öfkeyle büyüdü. "Ben on yaşında değilim! On iki yaşındayım." "Benim hatam."

Ona dūřmanca bir bakış fırlattı ve Panda'nın gerçek adını bilip bilmediğini nasıl soracağını dūřünemededen odadan ıktı. Kadın mutfağa vardıda adam ortadan kaybolmuştu.

ÜST KATLARDAKİ YATAK ODALARININ tavanları eğimli, mobilyaları uyumsuz ve perdeleri eskiydi. Evin eni boyunca uzanan büyük yata Khanenin tozlu pencerelerinden sızan ışık, ince, çizgili şilteleri ayakucuna kıvrılmış dōrt takım yara bere içindeki ranzayı ortaya çıkarıyordu. Uzun zaman önceki yazlardan kalma kum, dōřeme tahtalarının bazı çatlaklarında hâlâ duruyordu ve ıslak mayoların dūřürōldükleri yerde terk edilmiş olduklarını hayal etti. Ev, Remington'ların Grand Rapids ya da Chicago'daki hayatlarından ya da her nereden geldilerse oradan dōnmelerini bekliyor gibiydi. Panda'yı böyle bir yer satın almaya iten řey neydi? Ve onu burada kalmaya iten neydi?

Onun süslü makinesinde yaptığı kahveyi arka kapıdan bahçeye taşıdı. Sabah güneşliydi ve gökyüzü açıktı. Temiz hava Camp David'deki değerli sabahları, kız kardeşlerinin Aspen Lodge'daki taş havuz güvertesinde birbirlerini kovalamalarını, anne babasının sadece ikisinin olduğu bir yürüyüşe çıkmalarını hatırlattı. Burada eski bir meşe, parçalanmış bir piknik masasını koruyordu ve metal bir kazık at nalı oynamak için bekliyordu. Parmaklarını kahve fincanının etrafına doladı ve keskin göl havasını içine çekti.

Ev, eski bir kayıkhaneye ve rıhtıma inen, her ikisi de yumuşak, deniz grisi rengine yıpranmış, cılız ahşap basamakların bulunduğu bir kayalığın üzerinde oturuyordu. Kayalık, ağaçlarla kaplı kıyıdan sarkan başka bir rıhtım ya da gölgeliklerin arasından görünen komşu çatılar göremiyordu. Remington'ların evi Kaz Koyu'ndaki tek ev gibi görünüyordu.

Koydaki su bir ressamın renk paletiydi; merkezde koyu mavi, kenarlara doğru daha gri bir mavi, kıyı şeridini ve bir kum tepesini işaretleyen ten rengi çizgiler vardı. Koy Michigan Gölü'ne dōkülürken, sabah güneşi dalgalanan yüzeyin üzerinde gümüş pullar saçıyordu.

Bir ift yelkenli ona rahatsız edici bir şekilde yelken açmayı seven büyükbabasını hatırlattı. Bunu daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu. Kahve fincanını bir kenara bıraktı, cep telefonuna uzandı ve sonunda onu aradı.

James Litchfield'in asil sesini duymadan önce bile, Birleşik Devletler'in eski başkan yardımcısının ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu. "Lucille, yaptığın şeyi onaylamıyorum. Hem de hiç onaylamıyorum."

"Bu bir sürpriz."

"İğnelemeden nefret ettiğimi biliyorsun."

Kulağının yanında sallanan turuncu saç telini çekiştirdi. "Berbat mıydı?"

"Pek hoş olmadı ama Mat basını kontrol altına almış görünüyor." Sesi daha da soğuklaştı. "Ve sanırım beni bir şekilde yardım ve yataklık etmemi istediğin için arıyorsun."

"Senden istesem eminim yaparsın." Gözleri acıdı.

"Annene çok benziyorsun."

Adam bunu bir iltifatmış gibi söylemedi ama kadın yine de ona teşekkür etti. Ve sonra, adam ona ışık tutmadan önce, ikisinin de bildiği bir şeyi işaret etti. "Kaçmak Nealy'yi daha iyi bir insan yaptı. Eminim benim için de aynısını yapacaktır."

"Böyle bir şeyden emin değilsin," diye tersledi. "Sadece bundan sonra ne yapacağınızı bilmiyorsunuz ve eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyorsunuz."

"O da var." Ailesine söyleyemediği şeyi ona söyledi. "Mükemmel adamı terk ettim ve nedenini bile bilmiyorum."

"Eminim kendince sebeplerin vardır ama keşke bunu ben Teksas'a uçmak zorunda kalmadan önce yapsaydın. O eyaletten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Sadece sen taşıyamadığın için. Seçim neredeyse otuz yıl önceydi. Belki de bunu aşmalısın?"

Etrafında dolanıp durduktan sonra, "Bu tatilinizin ne kadar sürmesini planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir hafta mı? Belki daha fazla."

"Ve eminim bana nerede olduğunuzu söylemeyeceksiniz."

"Eğer sana söylersen, bu konuda yalan söylemek zorunda kalabilirsin. Bu konuda gerçekten iyi olmadığından değil, ama neden yaşlı bir adamı bu duruma sokasın ki?"

"Sen çok *saygısız* bir çocuksun."

Gülümsedi. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum büyükbaba." Ona büyükbaba demesinden nefret ediyordu ama bu Lucille'in intikamıydı. "Büyük Göller'deki bir adada bir arkadaşımın evinde kalıyorum," dedi. "Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur." Bilmiyorsa bile yakında öğrenecekti, çünkü kadın

O kiralık arabayı kredi kartıyla ödedi ve sevgi dolu ailesi neredeyse kesinlikle takip ediyordu.

"Bu çağrının amacı tam olarak nedir?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylemek için. Ve anneme karşı nazik olmanı rica etmek için. Bu onun için çok zor."

"Kızıma nasıl davranmam gerektiği konusunda torunumun hatırlatmalarına ihtiyacım yok."

"Tam olarak doğru değil."

Bu da saygı, dürüstlük ve çok şey verilenlerin sorumluluğu hakkında sert bir nutuk çekmesine neden oldu. Dinlemek yerine, kendini birkaç ay önce annesiyle yaptığı bir konuşmayı tekrarlariken buldu.

"Onunla olan ilişkini kışkırttığımı biliyorsun," demişti Nealy.

Lucy, Georgetown'daki favori restoranlarında paylaştıkları hindistan cevizli muhallebi turtasından başını kaldırıp bakmıştı. "O senin için berbat bir babaydı."

"Ve dünyanın en iyi büyükbabası sayılmaz. Senin dışında."

Bu doğrudu. Lucy'nin kardeşleri ne pahasına olursa olsun ondan uzak duruyordu ama Lucy'yle ilk tanıştıklarında çenesi düşük ve kaba biri olmasına rağmen en başından beri iyi anlaşılmışlardı. Belki de bu yüzden. "Beni seviyor," demişti Lucy. "Ve seni de seviyor."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Nealy. "Ama onunla asla ve asla senin kadar rahat bir ilişkim olmayacak."

"Gerçekten bu kadar umursuyor musun?"

Nealy'nin gülümsemesini hatırladı. "Hayır. Hiç umurumda değil. Senin ona ihtiyacın olduğu kadar yaşlı huysuzun da sana ihtiyacı var."

Lucy hâlâ onun ne demek istediğinden tam olarak emin değildi.

Büyükbabası nihayet konuşmasını bitirdiğinde, onu sevdiğini söyledi, doğru beslenmesini hatırlattı ve Tracy'ye bu kadar homurdanmamasını istedi.

Ona kendi işiyle ilgilenmesini söyledi.

Bağlantıyı kestikten sonra kahve posalarını yabani otların arasına attı ve ayağa kalktı. Ama tam eve doğru dönmeye başlamıştı ki tuhaf bir ses duydu. Bir insan sesi. Birinin ayağı takılıp kendini yakalamaya çalışırken çıkardığı ses. Ses, evin kuzeyini işaret eden ağaç korusundan geliyordu.

imenliğin kenarında, ormanın başladığı yerdeydi. Bakmak için döndüğünde, çamların arasında kaybolan elektrik sarısı bir tişörtün parıltısını yakaladı.

Toby onu gözetliyordu.

Yedinci Bölüm

TOBY AĞAÇLARIN ARASINDA YARIŞTI, büyük kütüğün etrafından sola doğru ilerledi, dev kayanın yanından geçti, geçen yaz bir fırtınada devrilen kızıl meşenin gövdesinin üzerinden atladı. Sonunda kulübeye giden patikaya ulaştı. Sınıfındaki diğer çocukların çoğundan daha küçük olmasına rağmen, hepsinden daha hızlı koşabiliyordu. Büyükannesi babasının da hızlı bir koşucu olduğunu söylemişti.

Kulübeye ulaştığında yavaşladı. Arka basamakta oturmuş bir sigara daha içiyor ve iki hafta önce buraya geldiğinden beri yaptığı gibi bahçeye bakıyordu. Sanki bakacak bir şeyi varmış gibi. Bahçe bir çukura doğru eğimliydi ve Bay Wentzel'in ektiği domates ve biber bitkileri dışında büyükannenin bahçesinde yabancı otlardan başka bir şey yoktu. Bal evinin arkasında birkaç elma ve armut ağacı vardı ama Bay Wentzel'in kiraz bahçesindeki ağaçlar kadar iyi değillerdi.

Kadın uzun bir duman üfledi ama adamın geri döndüğünü fark etmedi bile. Belki de bakmazsa adamın ortadan kaybolacağını düşünmüştü ama ortadan kaybolması gereken kendisiydi. Keşke Eli ve Ethan Bayner hâlâ burada olsalardı da onların evine gidebilseydi. Onlar en iyi arkadaşlarıydı - bir bakıma tek arkadaşlarıydı - ama yaz için Ohio'ya gitmişlerdi çünkü aileleri boşanıyor olabilirdi.

Küllerini büyükannesinin gül fidanlarına savurdu. "Yağmur yağacak," dedi. "Arıların hepsi içeri giriyor."

Tedirginlikle kovanlara doğru baktı. On beş kişi, Bay Wentzel'in meyve bahçesinin sınırından çok da uzak olmayan bahçelerinin kenarında oturuyordu. Büyükanne

Arıları severdi ama Toby sokulmaktan nefret ederdi, bu yüzden onlardan uzak dururdu. Büyükanne hastalandığında kovanlarla ilk olarak Bay Wentzel ilgilenmişti ama sonra o da hastalandı ve anakaradaki bir bakımevinde yaşamak zorunda kaldı. Şimdi meyve bahçesinden oğlu sorumluydu ve o adada yaşamıyordu bile; sadece meyvelerle ilgilenmesi için birilerini tutuyordu. Bay Wentzel gittiğinden beri kimse kovanları kontrol etmemişti ve eğer çok kalabalık olurlarsa arılar oğul vermeye başlayabilirdi ki bu Toby'nin düşünmek bile istemediği bir şeydi.

Pek çok şey hakkında düşünmek istemiyordu.

Kadın bacak bacak üstüne attı ve sigarasından derin bir nefes çekti, sanki kendisi için ne kadar kötü olduğunu bilmiyormuş gibi dumanı ciğerlerinde tutuyordu. Uzun kıvıll saçları vardı, uzun boyluydu ve insanı kesebilecekmiş gibi görünen sivri kemikleri olan çok zayıf biriydi. Ona nerede olduğunu sormadı. Muhtemelen gittiğini bile fark etmemişti. Büyükanne gibiydi. Etrafında yabancıların olmasından nefret ederdi. Şimdi bir de Remington'ların evindeki yeni kadın vardı. Ona adının Viper olduğunu söylemişti. Adının bu olabileceğini pek düşünmemişti ama bilmiyordu da.

Bütün sabah, evin sahibi Panda'nın da gelme ihtimaline karşı Remington'ların evini gözetlemişti. Toby Panda'yla hiç tanışmamıştı ama Ocak ayında Gram hastalandığından beri eve bakanın Gram değil de Toby olduğunu bilse para göndermeyi keseceğinden emindi. Toby'nin o paraya ihtiyacı vardı, yoksa burada tek başına yaşama planı işe yaramayacaktı. Panda buraya en son iki ay önce gelmişti ve Gram'ı arayıp hiçbir şeyden şikayet etmemişti, bu yüzden Toby onun temizlik işini iyi yaptığını düşündü.

Sigarasını merdivenlerde bıraktığı bir tabağın içinde söndürdü. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Aç değilim." Büyükanne aç değilim demesine izin *vermiyordu* ama büyükanne artık hayatta değildi ve bu kadının kendi başının çaresine bakabileceğini bildiğinden emin olması gerekiyordu, böylece kadın çekip gidecek ve onu rahat bırakacaktı.

Bacaklarını uzattı ve dizlerini ovuşturdu. Beyaz bir kadına göre bile teni gerçekten beyazdı ve kollarında küçük çiller vardı. Onun gerçekten yemek yapmayı bildiğine inanmıyordu çünkü buraya geldiğinden beri yaptığı tek şey Gram'ın büyük dondurucuda bıraktığı şeyleri ısıtmaktı. Sanki bunu kendisi yapamazmış gibi.

Sonunda ona baktı ama sanki onu gerçekten görmek istemiyor gibiydi. "Senin beni burada istediğin kadar ben de burada olmak istemiyorum." Sesi gerçekten yorgunmuş gibi geliyordu ama hiçbir iş yapmadığı için nasıl yorgun olabileceğini anlamadı.

"O zaman neden gitmiyorsun?" dedi.

"Çünkü büyükannen bana burayı bıraktı ve beni senin vasin yaptı ve ben de bu konuda ne yapacağıma karar veremedim."

"Bu konuda hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Gidebilirsin. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sigara paketini aldı ve gözlerini bal evine dikti. Sanki ilgisini kaybetmiş gibiydi.

Onun yanından geçip evin yan tarafındaki kaldırım taşlı patikayı takip etti. Neden gitmiyordu ki? Kendisi okula gidebilir, kendi yemeğini pişirebilir, çamaşırlarını yıkayabilir ve bunun gibi diğer tüm saçmalıkları yapabilirdi. Büyükannem hastalandığından beri bunları yapmıyor muydu? Cenazeden sonra Bay Wentzel'in yanında kaldığı o birkaç hafta bile bir şeyler yapmıştı. Büyükanne içine kapanmaya inanırdı, bu yüzden Bay Wentzel ve onu doktora götüren Koca Mike dışında pek arkadaşı yoktu. Geri kalan her şeyle Toby ilgilenirdi.

Kulübenin önüne ulaştı. Büyükannemle birlikte üç yaz önce boyamışlardı burayı; açık gri süslemeli yumurta mavisi. Büyükanne bu mor renge boyamak istemişti ama onu vazgeçirmişti. Şimdi keşke istediği renge boyamasına izin verseydim diyordu. Tıpkı ona hiç karşılık vermemiş olmayı ya da ona yeni bir oyun sistemi almadığı için kendini kötü hissettirmeye çalışmamış olmayı dilediği gibi.

Ön bahçedeki en büyük ağacın, Gram'in kendisinden daha yaşlı olduğunu söylediği bir akçaağacın en alt dalına tutundu. Tırmanırken dizini ağaç kabuğuna sürttü ama devam etti çünkü ne kadar yükseğe tırmanırsa *ondan*, arılardan ve Remington'ların evindeki kadını düşünmekten o kadar uzaklaşıyordu. Ve büyükannesine ve cennetteki babasına o kadar yakındı. Annesine de, ama annesi onu bebekken terk etmişti ve onu pek düşünmüyordu. Büyükannesi kızını sevdiğini ama onun değersiz biri olduğunu söylemişti.

Büyükanne ve annesi beyazdı ama o babası gibi siyahtı ve büyükannesini ne kadar özlese de şu anda babasını daha çok özliyordu. Babası öldüğünde dört yaşındaydı. Babası bir kule köpeğiydi, dünyanın en tehlikeli işiydi.

Traverse Körfezi'nin yukarısındaki büyük telefon kulesinde mahsur kalan başka bir adamı kurtarıırken ölmüştü. Kış mevsimindeydi, sıfırın altında birkaç dereceydi ve bir kar fırtınası vardı. Toby sahip olduğu her şeyi verebilirdi - kolunu ya da bacağını bile kesebilirdi - eğer bu babasının hala hayatta olması anlamına geliyorsa.

LUCY garajda pahalı bir dağ bisikleti, kayıkhanede de Remington'lardan kalma olamayacak kadar yeni bir deniz kanosu buldu. Kasabaya yolculuğun, ilk geceki gezintisinin onu inandırdığı kadar karmaşık olmadığını keşfettikten sonra, bisikleti ulaşım için kullandı ve aldığı yiyecekleri sırt çantasında taşıdı. Charity Adası her türden insana alışık ve turuncu saçları, hızması ve savaş botları pek dikkat çekmiyordu.

Birkaç gün sonra kiralık arabasından kurtulmak için feribotla anakaraya geçti. Oradayken, yeni gardırobuna birkaç ekleme yapmak ve bazı inanılmaz geçici dövmeler için alışveriş yaptı.

Evdeki ilk haftasının sonunda mutfağı baştan aşağı temizlemişti. Her girdiğinde büyük masadan daha çok nefret ediyordu. Sadece çirkin ve oyuk için çok büyük olmakla kalmıyor, aynı zamanda duvarlarla uyumlu olması gereken ama olmayan çirkin bir nane yeşili tonuna boyanmıştı. Birkaç somun ekmek bile pişirmişti.

Ormandan onu gözetleyen on iki yaşındaki çocuğun ara sıra gördüğü bakışlar dışında dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu, bu da babasının kitabını yazma projesine başlamak için mükemmel bir zamandı. Eylül ayına kadar lobi çalışmalarına devam etmeyi planlamadığından, aslında balayından döner dönmez üzerinde çalışmaya başlamayı düşünmüştü. Mat, Nealy'nin mirasını başkalarının tanımlamasından bıktığını ve gelecek nesillerin ülkenin ilk kadın başkanının daha kişisel bir tarihini hak ettiğine inandığını söyledi.

Babası deneyimli bir gazeteciydi ve başlangıçta kitabı kendisi yazmayı planlamıştı, ancak birkaç ay çalıştıktan sonra tek bir bakış açısının çok sınırlayıcı olduğuna karar verdi. Her biri Nealy'nin hayatının farklı bir yönünü vurgulayan çeşitli bakış açıları istiyordu, bu yüzden Nealy'nin babasından bir bölüm yazmasını ve Nealy'nin uzun süredir yardımcısı olan Terry Ackerman'dan yazmasını istedi.

Başka bir şey. En çok da Lucy'nin bakış açısını istiyordu. Nealy'nin Senato'ya ilk aday o l d u ğ u dönemden başkanlığına kadar içeriden bir tanık olmuştu ve Nealy hakkında bir anne olarak yazacaktı. Lucy bu fırsatı kaçırmamıştı ama şu ana kadar tek kelime bile yazmamıştı. Son teslim tarihi Eylül'e kadar olmasa da, şimdi başlamak için mükemmel bir zaman olacaktı. Çalışma odasında bir dizüstü bilgisayar bulmuştu -her türlü kişisel bilgiden arındırılmış bir bilgisayar- ve kahvaltısını bitirdikten sonra onu verandaya taşıdı. Plaj havlusuyla örttüğü şezlonglardan birine uzanırken, pazusunu çevreleyen dikenli ve kan damlalı dövmeyle inceledi. Son derece rüküş bir şeydi ve çok hoşuna gitmişti ya da belki de sadece geçici olarak da olsa böyle bir şeyi sergileme fikrini seviyordu. Ambalajında iki haftaya kadar dayanabileceği yazı y o r d u ama yenilerini ve yaptırabileceği birkaç dövme deseni daha satın almıştı.

kullanmayabilir.

Gözlerini kanlı dikenlerden ayırdı ve ne yazmak istediğini düş ü n d ü . Sonunda parmaklarını tuşların üzerine koydu.

Annem başkan olduğunda...

Ekranın hemen dışında gevezelik eden bir sincap dikkatini dağıttı. Dikkatini tekrar klavyeye verdi.

Annem cumhurbaşkanıyken, iş günü her sabah altıdan önce koşu bandında yaptığı bir çalışmayla başlardı ...

Lucy koşu bantlarından nefret ederdi. Bir makineye binmektense dışarıda yağmurda ve karda yürümeyi tercih ederdi.

Annem egzersizin faydalarına inanırdı.

Lucy de öyle, ama bu o n u n sevdiği anlamına gelmiyordu. İşin püf noktası, yapmaktan nefret etmediğiniz bir şey bulmaktır.

Programını bir eğitmen hazırlamıştı ama o ve babam spor salonunda genellikle yalnız olurlardı.

Lucy spor salonlarını da sevmezdi.

Rutinlerine kolay esneme hareketleriyle başladılar, sonra-

Kaşlarını çattı. Bu sıkıcı cümleleri herhangi biri de yazabilirdi. Mat kişisel bir şey istiyordu ve bu o değildi.

Dosyayı sildi ve bilgisayarı kapattı. Sabah zaten yazmak için çok güzeldi. Beyzbol şapkasını kaptı ve çürük tahta merdivenlerden kayık iskelesine indi. Kayıktaki can yeleği ona çok büyüktü ama yine de onu bağladı ve kayığa bindi.

Kaz Koyu'nun çevresini belirleyen kayalık sahilde kürek çekerken bile, Büyük Göller'de bir adada saklandığına inanmakta zorlanıyordu. Buraya ailesinin kendisini güvende tutması için tuttuğu adamın sırlarını ortaya çıkarmaya gelmişti ama evde hiçbir ipucu yoktu, o zaman neden hâlâ buradaydı?

Çünkü gitmek istemiyordu.

Gölün açık sularına vardığında rüzgâr hızlandı ve pruvayı dalgalara doğru çevirdi. Bir an kollarını dinlendirdi, kanlı diken dövmesini ovuşturdu. Artık kim olduğunu bilmiyordu. Kaotik bir çocukluğun ürünü müydü? Küçük kız kardeşinin sorumluluğunu üstlenmiş bir yetim mi? Sembolik Amerikan ailesinin bir parçası haline gelmiş ünlü bir çocuk mu? Örnek bir öğrenciydi, kendini işine adanmış bir sosyal hizmet görevlisiydi ve başarılı bir lobiciydi. Bazı çok değerli amaçlar için çok para toplamış ve birçok yaşamda fark yaratan yasaları desteklemişti. Bu işten ne kadar hoşlanmamaya başladığını bir kenara bırakın. En son olarak, hayatının aşkı olacak adama sırtını dönmüş nevrotik bir gelindi.

İşi, ailesi ve düğün planları arasında iç gözlem yapamayacak kadar meşguldü. Şimdi bunun için zamanı vardı ama bunun ona hissettirdiklerinden hoşlanmıyordu, bu yüzden eve doğru geri döndü. Akıntıya karşı kürek çekiyordu ve daha çok çalışması gerekiyordu ama iyi hissettiriyordu. Koyun sığınağına ulaştı ve dinlenmek için durdu. İşte o zaman iskelenin ucunda duran yalnız figürü gördü.

Yüz hatları ayırt edilemiyordu ama bu silueti nerede görse tanırdı. Geniş omuzlar ve dar kalçalar. Uzun bacakları harekete hazır, saçları başının etrafında dalgalanıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı. Bir kunduz kulübesini incelemek için gereksiz bir sapma yaparak kendine zaman kazandırdı, sonra kontrol etmek için başka bir sapma yaptı

Suya düşmüş bir ağacı çıkardı. Ağırdan alıyor. Kendini toparlıyor.

Memphis havaalanında onu asla öpmemeliydi. Ona asla öyle bakmamalıydı. Onu öpmeseydi -gözlerinde çalkalanan tüm o çalkantılı duygularla ona bakmasaydı- Washington'a geri dönecekti -işine geri dönecekti- ve o da onun tek gecelik ilişkisinden başka bir şey olmayacaktı.

Yaklaştıkça daha da öfkeleniyordu, sadece ona değil, kendine de. Ya onu kovaladığını düşündüyse? Hiç de öyle olmamıştı ama öyle görünecekti.

Kayığı iskeleye doğru kaydırdı. Kıyı şeridinin kayalık olması kayığı karaya çekmesini zorlaştırıyordu, bu yüzden hava iyi olduğu sürece kayığı genellikle merdivene bağlıyordu. Ama şimdi bunu yapmadı. Bunun yerine kayığı rıhtımın ucundaki direğe gevşekçe -çok gevşekçe- bağladı. Sonunda ona baktı.

Üzerinde Detroit Polis Departmanı'nın soluk amblemini taşıyan standart kot pantolon ve tişört üniforması vardı. Yüksek elmacık kemiklerine, güçlü burnuna, ince, sadist dudaklarına ve lazer keskinliğindeki mavi gözlerine baktı. Adam ona doğru baktı.

"Saçına ne oldu böyle? Ve gölde tek başına ne yapıyorsun? Tam olarak göle girersen seni kimin kurtaracağını sanıyordun?"

"İki haftan doldu," diye karşılık verdi, "yani bunların hiçbirisi seni ilgilendirmez. Şimdi iskeleye çıkmama yardım edersen çok memnun olurum. Kramp girdi."

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Ama o sadece Lucy'yi tanıyordu, Viper'ı değil. Kesime giden bir kuzu gibi rıhtımın kenarına doğru ilerledi ve ona doğru uzandı. Kadın onun bileğini kavradı -kendini destekledi- ve tüm gücünü kullanarak ani, keskin bir çekiş yaptı.

Salak herif. Hemen içeri girdi. O da girdi ama umurunda değildi. Tek derdi, elinden ne gelirse yapıp onu alt etmektir.

Dondurucu sudan, saçları vahşi ve ıslak bir şekilde, küfürler ederek çıktı. İhtiyacı olan tek şey dişlerine saplanmış bir palaydı. Gözlerinden damlayan saçlarını savurdu ve "Yüzme bilmediğini sanıyordum" diye bağırdı.

"Öğrendim," diye bağırdı.

Kanodan yüzerek uzaklaştı, can yeleği koltuk altlarından yukarı çıkıyordu. "Sen bir pislüksin, bunu biliyor musun? Yalancı, paragöz bir *pislik*."

"Hepsini çıkar." Merdivene doğru yüzdü, kulaçları uzun ve güçlüydü.

Onun peşinden yüzdü, kendi kulaçları öfkeyle dalgalanıyordu. "Ve sen birinci sınıfsın-" Viper doğru kelimeyi buldu. "*Pislik!*"

Ona tekrar baktı, sonra merdivene tırmandı. "Başka bir şey var mı?"

En alttaki basamağı tuttu. Su bahar serinliğini kaybetmemişti ve dişleri öyle sert gıcırıyordu ki canı acıyordu. "Bir yalancı, bir sahtekâr, bir-" Yumruyu fark edince sözünü kesti. Tam da görmeyi beklediği yerdeydi. Onun peşinden merdivene tırmandı. "Umarım o silah su geçirmezdir. Değil mi? Çok kötü."

İskelede oturdu ve kot pantolonunun sağ paçasını sıyrarak, Caddo Gölü'nde neden şort giymeyi reddettiğini, neden suya girmediğini açıklayan siyah deri bilek kılıfını ortaya çıkardı. Silahı çıkardı ve mermi yatağını çevirerek açtı.

"Göreve geri mi döndün?" Islak, boyalı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, parmağı bir korkuya takıldı. "Ailem sözleşmeni uzattı mı?"

"Olanlarla ilgili bir sorunuz varsa, bunu ailenizle halledin, benimle değil. Ben sadece işimi yapıyordum." Kurşunları eline vurdu.

"Seni tekrar işe aldılar. Bu yüzden buradasın."

"Hayır. Buradayım çünkü birinin evimi işgal ettiğini duydum. Haneye tecavüzün suç olduğundan bahseden oldu mu?" Boş odalara doğru üfledi.

Öfkeden başı dönüyordu. "Korumaların kendilerini tanıtımları gerektiğinden bahseden oldu mu?"

"Dediğim gibi. Ailenizle görüşün."

Başının tepesine baktı. Saçları çoktan kıvrılmaya başlamıştı. O vahşi bukleler. Kalın ve hınçlı. Ne tür bir adamın böyle saçları olurdu? Can yeleğinin tokalarını karıştırdı, ona -kendisine- o kadar kızgındı ki güçlükle çözebildi. Bunca yolu, bir anlamı olduğuna kendini inandırdığı bir öpücük yüzünden gelmişti. Ve kısmen haklıydı. Bu, aklını kaybettiği anlamına geliyordu. Yeleği yırttı. "Bu senin savunman olacak, değil mi? Sen sadece işini yapıyordun."

"İnanın bana. Kolay olmadı." Saçlarını ve kolundaki diken ve kan dövmesini görece kadar uzun süre mermi haznelerine üflemeği bıraktı. "Umarım bunların hiçbirisi kalıcı değildir. Tuhaf görünüyorsun."

"Canın cehenneme." Viper "Canın cehenneme" diyecekti ama Lucy'nin dudakları kelimeleri tam olarak şekillendiremedi. "Eminim işin sonunda aldığın o küçük ikramiye hoşuna gitmiştir. Başkanın kızını çivilemek sana koruma soyunma odasında övünme hakkı vermeli."

Şimdi neredeyse onun hissettiği kadar kızgın görünüyordu. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Buraya geldiğimde tüm saygınlığımı kaybettiğimi düşünüyorum. "Bence sen bir profesyonelsin, o yüzden öyle davranmalıydın. Bu bana kim olduğunu söylemek anlamına geliyordu. Daha da önemlisi, ellerini kendine saklamalıydın."

İskeleden ayağa fırladı. "Çok iyi yaptım! Caddo Gölü'ndeki o boktan küçük delikte kapana kısıldığımız onca gün. İkimiz birbirimize sürtünüyorduk. Sen mayo dediğin siyah selofan parçası ve yarı kör birinin bile içini görebileceği o pembe bluzla etrafta koşturuyordun. O zaman ellerimi kendime saklamıştım."

Onun zırhını delmişti, gururuna küçük bir bandaj olmuştu. "Hakkımdaki her şeyi biliyordun Panda ya da gerçek adın her neyse. Benim hakkımda bir dosya dolusu bilgin vardı ama kendin hakkında tek bir dürüst şey bile söylemedin. Beni aptal yerine koydun."

"Seninle hiç oynamadım. O gece olanların işle hiçbir ilgisi yoktu. Birbirini isteyen iki kişiydik. Bu kadar basit."

Ama bu onun için basit değildi. Eğer basit olsaydı, buraya asla gelmezdi.

"Ben işimi yaptım," dedi. "Size daha fazla açıklama borçlu değilim."

Bilmek zorundaydı -sormak zorundaydı- ve Engerek sorusunun önemini gizlemek için alaycı bir tavır takındı. "İşin havaalanındaki o acınası, suçluluk dolu öpücüğü de içeriyor muydu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Adamın şaşkınlığı kendine olan saygısının bir katmanını daha kırdı. "O öpücüğün her tarafına vicdan azabı bulaşmıştı," dedi. "Bir tür bağışlanma istedin çünkü ne kadar adi olduğunu çok iyi biliyordun."

Taş gibi bir suratla orada durdu. "Eğer böyle görüyorsanız, fikrinizi değiştirmeye çalışmayacağım."

Onun fikrini değiştirmesini istiyordu. Motosikletinin arkasına atladığından beri olan biten her şey hakkında kendisini daha iyi hissettirecek bir şey söylemesini. Ama söylemedi ve kendisi daha fazlasını söylerse sadece acıma duygusu uyandıracaktı.

Kadın iskeleden ayrılırken onu tutmaya çalışmadı. Dışarıdaki düşün önünde durdu. Kıyafetleri üzerindeyken saçlarındaki göl suyunu şampuanladı, sonra bir plaj havlusunu etrafına sardı ve içeri girdi. Islak ayak izleri mutfak zemininde onu takip etti. Yatak odasının kapısının kilidini vurdu, ıslak giysilerini çıkardı ve siyah bir atlet, deri kuşaklı yeşil tütü eteği ve savaş botlarını giydi. Gözlerini siyaha, dudaklarını kahverengiye boyamak ve hızmasını takmak için birkaç dakika daha harcadı. Sonra sığdırabildiği her şeyi sırt çantasına doldurdu. Feribot yarım saat içinde kalkacaktı. Sonunda eve gitme vakti gelmişti.

Illinois plakalı, son model, koyu gri bir SUV arabanın önünde duruyordu. Onu bir arabanın direksiyonunda düşünmek tuhaftı. Dağ bisikletine bindi ve kasabaya doğru yola çıktı.

Sıcak ve güneşli bir öğleden sonraydı. Yaz sezonu 4 Temmuz'a kadar açılmamıştı ama şortlu ve parmak arası terlikli turistler Beachcomber Bulvarı'nda yerli halkın arasına karışmaya başlamıştı bile. Patates kızartması kokusu, gıcırdayan paravan kapısı ve kıymıklı piknik masaları olan bir sahil kulübesi olan Dogs 'N' Malts'tan yayılıyordu. Daha dün bir cappuccino aldığı Painted Frog Café'nin önünden geçti. Yan tarafta, Jerry's Trading Post'un girişindeki gölgede bir köpek uzanıyordu. Her şeyi içine çekerken, burayı ne kadar sevdiğini, buradan ayrılmayı ne kadar istemediğini fark etti.

Jake'in Dalış Dükkanı feribotun bilet gişesi olarak ikiye katlanmıştı. Küflü lastik ve yağlı kahve kokuyordu. Tek yönlü bir bilet aldı ve bisikleti belediye iskelesindeki bir rafa koydu. Belki Panda onu orada bulurdu. Belki de bulamazdı. Umurunda değildi.

Uçağa yeni binmeye başlayan turistlerin arasına katıldı. Bir anne huzursuz bir çocuğu kovalamak için sıranın dışına fırladı. Lucy kaç kez kendini Ted'in bebeğiyle hayal etmişti? Şimdi de kendisinin bir çocuğu olup olmayacağını merak ediyordu.

Keşke Panda'ya daha fazla soru sorsaydı, mesela ne tür saygın bir koruma müşterisini bir motosikletin arkasına atıp yolculuğa çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürdü? Arkasındaki sıradaki kişi çok yaklaştı ve sırt çantasına çarptı. Öne doğru eğildi ama yine aynı şey oldu. Döndü ve bir çift soğuk mavi göze baktı.

"Sana söylediklerim doğrudu." Sesi sertti, ağzı gülümsemedi. "Tampun çıkartmaları zaten motosikletin üzerindeydi. Onları oraya ben koymadım."

Onu batırdığı ıslak kıyafetleri giymişti ve saçları tam olarak kurumamıştı. Saygınlığını korumaya kararlıydı. "Hiç umurumda değil."

"Ve o tişörtleri sadece seni kızdırmak için giydim." Bakışları tütü eteğine ve savaş botlarına yöneldi. "Uyuşturucu parası için fahişeye dönüşmüş bir ergen gibi görünüyorsun."

"Bana tişörtlerinden birini ödünç ver," diye karşılık verdi. "Eminim bu görünüşümü parlatacaktır."

Her zamanki kadar ilgi görüyordu ve sesini alçalttı. "Bak Lucy, bu durum senin kabul etmek istediğinden çok daha karmaşık." Sıra ilerledikçe onunla birlikte hareket etti. "Tüm dünya düğününüzü takip ediyordu. Senin kendi güvenliğine ihtiyacın vardı."

Kendini kaybetmezdi. "Üç kelime. 'Ben senin korumanım.' Karmaşık değil."

Rampanın dibine ulaştılar. Onu arabasına alan göğüs kaşıyıcı ahmak, Bay Saçmalamayan'a dönüşmüştü. "Beni ailen tuttu. Emirleri onlar verdi. Özel güvenliğe karşı çıkacağını biliyorlardı, özellikle de balayında, bu yüzden senden gizli kalmasını istediler."

"Balayım mı?" diye neredeyse bağırıyordu. "*Balayımda* güvenlik mi olacaktı?"

"Bunu nasıl anlamazsın?"

Biletini uzattı. Adam feribot kartını gösterdi. Kadın, botları tahtalara çarparak rampayı tırmandı. Adam da hemen arkasından onu takip etti. "Sen bilmesen de Ted bunun gerekli olduğunu biliyordu."

"Ted bunu biliyor muydu?" Ayağını yere vurmak, öfke nöbeti geçirmek, yumruk atmak istiyordu.

"O bir realist, Lucy. Ailen de öyle. İlk gece bakkaldan babanı aradım. Bana kendimi tanıtmamamı söyledi. Eğer yaparsam, beni atlatmanın bir yolunu bulacağını söyledi. Buna inanmadım ama beni işe alan oydu, o yüzden hayır, bir müşterinin isteklerini yerine getirdiğim için özür dilemeyeceğim." Lucy ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam kolundan tutup onu geminin kış tarafına doğru yönlendirdi. "Balayınız biter bitmez ve Wynette'e geri döndüğünüzde, güvenliği bırakıyorduk. Ama işler öyle gelişmedi. Sen gittin ve medya her yerdeydi. Bu çok büyük bir hikayeydi. Çok fazla ilgi üzerinizdeydi."

"Kimse beni tanımadı."

"Neredeyse yapıyorlardı ve eğer tek başına olsaydın, yapacaklardı."

"Belki de. Belki de değildir." Feribot bir uyarı sesi çıkardı.

Sert. Erkek yolculardan biri ona endişeyle baktı. Ne kadar genç göründüğünü, Panda'nın ne kadar tehditkâr göründüğünü hatırladı ve araya girip girmemeye karar vermeye çalıştığını düşündü. Riske girmemeyi seçti. Kadın geri çekildi. "Ted'le arkadaş olduğunuzu söylemiştin."

"Onunla düğünden üç gün önce tanıştım."

"Bir yalan daha."

"İşimi bildiğim en iyi şekilde yapıyorum."

"Sen gerçek bir profesyonelsin," diye karşılık verdi. "Bir müşteriyi motosikletin arkasına oturtmak standart bir koruma uygulaması mıdır?"

Çenesi inatçı bir çizgiye oturdu. "Sen bu tekneden inene kadar başka bir şey açıklamayacağım."

"Git başımdan."

"Bak, kızgın olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Hadi inelim, birkaç hamburger yiyeelim ve bunu konuşalım."

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Pekâlâ, adınla başlayalım."

"Patrick Shade."

"Patrick? Buna inanamıyorum."

"Adımı uyduracağımı mı sanıyorsun?"

"Bir kalp atışında." Başparmaklarını sırt çantasının askılarına soktu. "Nerede yaşıyorsun? Çünkü az önce çıktığımız evde yaşamadığın kesin."

"Chicago'da bir yerim var. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan feribottan inmen gerek."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama ödeşmek istediği kadar değil. "Merak ettiğimi kabul ediyorum. Ama inmeyeceğim." Düdük son uyarısını çaldı. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, burada konuşabiliriz. Ama önce tuvaleti bulup kusmam lazım."

Onu zorlamamaya karar verdi. "Pekâlâ. Burada konuşuruz."

"Herkesin sana bakmayacağı, oturacak bir yer bulabilecek kadar becerikli misin bir bak bakalım." Geminin kamarasına yöneldi, bir köşeden eğilirken sırt çantasını bir yangın söndürücüye çarptı. Diğer taraftaki kapıdan içeri girdi ve tam onlar yukarı çekmeye hazırlanırken rampadan aşağı koştu. Birkaç dakika sonra, geminin

Belediye rıhtım tabelasının yanında gölgeler, Panda'nın içinde olduğu feribotun gidişini izliyor.

Onu alt ettiğini bilmek iyi hissettiriyordu ama aynı feribot geri dönene kadar burada mahsur kalmasaydı daha da iyi hissedecekti, şüphesiz Panda'yı da beraberinde getirecekti. Bu, Lucy'nin değil Meg'in içine düştüğü türden bir durumdu ama bundan pişmanlık duyamazdı. En azından küçük de olsa gururunu geri kazanmıştı.

En son göl evinde gördüğü Illinois plakalı koyu gri SUV belediye otoparkına park edilmişti. Tekrar yola çıkana kadar öldürmesi gereken bir öğleden sonrası vardı ve bunu şehirde yapmayacaktı.

Bisikletle eve dönerken bir çocuk parkının önünden geçti. Annelerinin ölümünden bir gün sonra Tracy'yi bebek salıncığına bindirebilmek için küçük kız kardeşini on blok ötedeki böyle bir oyun parkına taşımıştı - on dört yaşındaki bir çocuğun iyi bir annenin ne yapması gerektiğine dair fikri. Tracy bütün o süre boyunca çığlık atmıştı.

Patrick Shade... Bu nasıl bir isim böyle?

Kendisini anakaraya götürecek bir tekne kiralarsa, onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Pahalı ama buna değer. Bisikleti geri çevirdi ve dalış mağazasına geri döndü.

Tezgâhın arkasındaki adam ona "Günün geri kalanı için doluyuz," dedi. "*Mary J* ve *Dinna Ken* de yok. Ama yarın gitmek isterseniz..."

"Sorun değil," dedi, hiç de sorun olmamasına rağmen.

Belki de Panda'yla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Ne demek istediğini anlatmıştı ve Panda kendini birden fazla kez açıklayacak türden bir adam değildi.

Ev hafiften gaz ve dün akşam yemek için yaptığı hamburger kokuyordu. Nasıl olur da böyle bir yere sahip olur ve üzerine tek bir kişisel iz bile koymazdı? Savaş botlarını parmak arası terliklerle değiştirdi, dün kasabadan aldığı bir kitabı aldı ve cılız basamaklardan aşağı taşıdı.

Kanoyu kıyıya çekmişti. İskelenin kenarına oturdu ama okuyamıyordu, paniğini bastırmaya çalışmak dışında bir şey yapamıyordu. Anakaraya döndüğünde ne yapacaktı? Nereye gidecekti?

Bir ses dikkatini dağıttı. Başını kaldırdı ve kesinlikle Panda olmayan bir adamın evin merdivenlerinden indiğini gördü. Uzun boyluydu ve

geniş çerçeveli. Adımları sallantılıydı ve acele etmiyordu, özenle şekillendirilmiş açık kahverengi saçları şüphesiz pahalı bir saç ürünüyle parlıyordu. "Merhaba!" diye seslendi neşeyle.

Yakışıklı olmasına rağmen, onunla ilgili her şey biraz fazla gürültülüydü - sesi, tasarımcı spor ceketinin cebindeki arma, ağır altın bilezik ve büyük üniversite yüzüğü, akıllı bir adamın erkek öğrenci yurdu günleri sona erdikten sonra kurtulacağı türdendi. "Panda'nın adaya döndüğünü duydum," dedi, rıhtımda ona doğru gelirken dövmesine ve saçlarına bakarak. "Ama kimse kapıyı açmadı."

"O burada değil."

"Çok kötü." Geniş bir gülümsemeyle elini uzattı. "Ben Mike Moody. Koca Mike. Eminim tabelalarımı görmüşsünüzdür."

Adamın elini sıktı, sonra kolonyasının keskin kokusu tenine yapıştığında pişman oldu.

"Big Mike's Island Brokerage," dedi. "Bu adada ev ya da tekne, büyük ya da küçük mülk alan ya da satan herkes. Hatta birkaç at bile sattım. Hepsiyle ben ilgileniyorum." Düz dişleri ancak dişçi koltuğunda elde edilebilecek bir yanardönerliğe sahipti. "Bu evi Panda'ya ben sattım."

"Yaptın mı?"

"Adını duyamadım."

"Ben... Viper'ım."

"Şaka yapmıyorum. Ne isim ama. Sen hippie kızlardan birisin." İyi bir satıcı gibi, sesi eleştiriden çok hayranlık uyandırıyor.

"Goth," diye cevap verdi, ki bu gülünç ötesiydi.

"Evet, doğru." Başını salladı. "Durdum çünkü Panda'nın ilgisini çekebileceğini düşündüğüm bir tekne var."

Lucy işbirliğine çok inanıyordu ama Viper onun prensiplerini paylaşmıyordu. "Saat altı vapuru geldikten sonra geri gel. Seninle bu konuda konuşmak isteyeceğini biliyorum. Belki yanında bir pizza getirirsin. Böylece ikiniz uzun uzun sohbet edebilirsiniz."

"Tüyo için teşekkürler," dedi Koca Mike. "Panda harika bir adam. Onu çok iyi tanımıyorum ama ilginç bir karaktere benziyor."

Birkaç ayrıntı vermesini umarak bekledi ve Viper işbirliği yapmaya karar verdi. "Hapse girmeden önceki halinden çok farklı."

Sorun çıkarması umduğu kadar iyi sonulanmamıştı. "Herkes ikinci bir şansı hak eder," dedi Koca Mike ciddiyle. Ve sonra, "Vay canına, ama tanıdık geliyorsun."

O, ne tür bir adamın "lanet olsun" diyeceğini düşünürken, Koca Mike ona daha yakından baktı. "Daha önce adaya gittin mi?"

"Hayır. İlk yolculuğum."

Elini cebine sokarken altın bileziği parıldıyordu. "Bana gelecektir. Bir yüzü asla unutmam."

Bunun doğru olmadığını umuyordu. Adam sohbet etmek için oyalanmak istiyor gibi görünüyordu, o yüzden başıyla merdivenleri işaret etti. "Evde yapmam gereken bazı işler var. Seninle yürüyeceğim."

Onu takip etti ve tepeye ulaştıklarında elini tekrar pompaladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Koca Mike'ın hizmetleri satışla bitmez. Adada kime sorarsanız sorun, size bunu söyleyecektir."

"Hatırlayacağım."

Sonunda gitti. Eve doğru yürümeye başladı, ancak ağaçlarda bir sincaptan geliyormuş gibi gelmeyen bir hışırtı duyunca durdu. Bir dal kırıldı ve parlak kırmızı bir tişört gördü.

"Seni görüyorum Toby!" diye seslendi. "Beni gözetlemeyi bırak!" Bir cevap beklemiyordu ve alamadı da.

Bir sandviç yaptı ama sadece birkaç ısırıktan sonra attı. Meg'e önemli bir şey söylemeyen bir mesaj gönderdi, sonra aynı şeyi ailesine yaptı. Ted'e de bir mesaj göndermek istedi ama ne diyeceğini bilemiyordu. Daha saatler varken, güneşlenme odasına doğru yürüdü.

Kirli, kare camlı pencerelerden oluşan üç duvar, lambri kaplamadan tavana kadar geniş bir kare bölme halinde uzanıyordu. Doksanlı yılların başında popüler olan kumaşlarla döşenmiş kanepeler, berjer koltuklar ve yıpranmış masalar büyük odanın etrafında gelişigüzel dizilmişti. Burası ailenin kapalı mekândaki başlıca toplanma yeri olmalıydı. Yerleşik kitap rafları, yazlık evlerde kalan döküntüleri sergiliyordu: sararmış kâğıtlar, eski filmlerin video kasetleri, kurumuş lastik bantlarla bir arada tutulan kırık kutulardaki masa oyunları. Bu evde başından beri sevdiği bir şeyler vardı ve içindeki Martha Stewart tüm ıvır zıvırı atmak ve pencereleri pırıl pırıl olana kadar temizlemek istiyordu.

Dökülen kolayı silmek için kullandığı eski püskü bulaşık havlusunu aldı ve bardağın bir köşesini ovaladı. Kirin çoğu dışarıdaydı ama

neredeyse tamamını. Camı üfledi ve tekrar ovuşturdu. Daha iyi oldu.

Beyaz Saray yıllarında gözlemlediği tek ev işi yemek yapmak değildi ve on beş dakika sonra üst kattaki banyoda gördüğü bir silecek, birkaç damla bulaşık deterjanı damlatılmış bir kova temiz su ve kilerden aldığı bir merdivenle donatılmıştı. Çok geçmeden güneşlenme odasının pencerelerinin bir bölümünü bitirmişti. Gözünden kaçan bir noktaya uzandı ve tatmin olunca aşağı indi, ancak en alt basamağa takıldı.

Panda kapının hemen içinde duruyordu, elinde bir kutu kola, gözlerinde mücadele vardı. "Bahse girerim Gizli Servis'te çok popülerdin."

Sekizinci Bölüm

Eve asla geri dönmemeliydi ve onu pis pencerelerini yıkarken yakalamasına kesinlikle izin vermemeliydi. Destek için merdiveni tuttu ve Engerek'in alaycılığını tekrar test etti. "Gururunu mu incittim?"

"Yok etti," dedi kuru bir sesle.

"Mükemmel. Her gün eğitimli bir profesyoneli alt edemiyorum."

"Ben 'alt etmek' demezdim."

"Yapardım." Giysileri kurumuştur ama ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarmıştı ve kız onu terslediğinden beri kirli sakalının uzadığına yemin edebilirdi. "Feribot altıdan önce gelmeyecek." Tütü eteğini tekrar yerine sıvazladı. "Belli ki tekne kiralama konusunda benden daha şanslısın."

"Silah yardımcı oldu."

Adamın ciddi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Başparmağını kola kutusunun kıvrımında gezdirdi ve bir omzunu kapı pervazına dayadı. "Babanın kendimi tanıtmamam konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu şimdi anlıyorum. Ortadan kaybolma konusunda epey pratik yapmışsın."

"Sadece birkaç kez kaçtım."

Elindeki kolayı kadının yüzüne doğru tuttu. "Eğer gerçekten görevde olsaydım, kaçıp gitmezdin."

Doğru. Onu gözünün önünden ayırmazdı. Bu da ailesinin onu gerçekten işe almadığı anlamına geliyordu. "Burada kaldığımı sana kim haber verdi?"

"Seni takip ettim diyelim."

Ailesi. "Çok uygulandım."

Üzerinde çalıştığı pencerelerin olduğu bölümü işaret etti. "Bunu neden yaptığını bana söylemek ister misin?"

"Çünkü pisler." Onun ayaklarının dibine bir şikâyet daha bıraktı. "Her yer pislik içinde. Eğer böyle bir eve sahip olacak kadar şanslıysan, ona iyi bakmalısın."

"Evet. Her iki haftada bir bir kadın geliyor."

"Ve ne kadar birinci sınıf bir iş çıkardığını kendiniz de görebilirsiniz."

Sanki mekâna ilk kez bakıyormuş gibi etrafına göz gezdirdi. "Sanırım biraz uyuzlaşmaya başladı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka birini işe alırım."

Silahının ayak bileğindeki kılıfına geri girip girmediğini merak etti. Ateşli silahlar onu rahatsız etmiyordu. Yıllarını silahlı ajanlar tarafından korunarak geçirmişti ama onlar kot pantolon ve müstehcen tişörtler yerine takım elbise giyiyorlardı. Yani sorun silah değildi. Sorun silahtan, iki haftalık sözleşmeden ya da havluyu bırakıp onunla yatağa girmeye karar vermeden önce bilmesi gereken önemsiz ayrıntılardan haberdar olmamasıydı.

Sileceği yere attı. "Ailem neden seni tuttu? Saygın biri yerine?"

Bu onu rahatsız etti. "Ben saygın biriyim."

"Eminim o zaman öyle düşünmüşlerdir." Engerek sırtıttı. "Seni nasıl buldular ki? Boş ver. Hapishanelerin sunduğu şu çalışma serbestliği programlarından birindeydin."

Başını eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne oldu sana böyle?"

Kabalığı onu heyecanlandırıyordu. "Ya da belki bir yardımcınız adınızı cinsel suçlular sicilinde gördü ve küçük bir şaka yapmaya karar verdi?" Sonsuza kadar böyle devam etmek, dilini serbest bırakmak, birbiri ardına terbiyesizlikler savurmak, Birleşik Devletler Başkanlığı makamına nasıl yansıdığını umursamadan aklına gelen her hakareti söylemek istiyordu.

"Benim hakkımda bilgi edinmek istemişsiniz. Sana anlatacağım." Kola kutusu bir gümbürtüyle kapının yanındaki sallanan ahşap masanın üzerine düştü.

"Gerek yok." Yeni Engerek sırtışını uyguladı. "Umurumda değil."

"Otuz altı yaşındayım. Detroit'te doğdum ve büyüdüm. Ordu beni yola getirene kadar başım beladan kurtulmadı. Almanya'da tatlı bir görev yaptım, Wayne State'e ceza adaleti diploması almak için gittim-"

"Üniversite diploman var mı? Zar zor konuşabiliyorsun."

Bu onu daha da kızdırdı. "Özel yetiştirilme tarzımla övünmüyor olmam konuşamayacağım anlamına gelmez."

"Ben asla övünmedim-"

"Detroit polis teşkilatına katıldım. Birkaç yıl önce Chicago'da şirket yöneticileri, ünlüler, sporcular ve hak ettikleri ölüm tehditlerini alan Wall Street dolandırıcıları için güvenlik konusunda uzmanlaşmış özel bir firmayı devralmak için istifa ettim. Ailen beni seni korumam için tuttu çünkü yaptığım işte iyiyim. Hiç evlenmedim ve evlenmeye de niyetim yok. Köpekleri severim ama bir köpeğim olamayacak kadar uzaktayım. Hip-hop ve opera da severim. Ne istersen onu yap. Görevde olmadığım zamanlarda çiğ yatarım. Seni ilgilendirmeyen, bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Patrick Shade? Bu isim de birçok yalanından biri mi?"

"Hayır. Ve o kadar çok yalan yoktu."

"Huntsville hapishanesine ne dersin?"

"Beni rahat bırak. Bunun sahte olduğunu biliyordun." Tam olarak bilmiyordu. "İnşaat işçisi mi?" "Bir süre inşaatta çalıştım."

"Onurlu bir adam. Benim hatam."

Geri adım atmadı. "Beni ailen işe aldı. Emirleri onlardan aldım ve bugün olanlara bakılırsa, kendimi tanıtmamamı söylediklerinde iyi bir karar vermişler."

"Aşırı korumacılar."

"Tehdit mektupları aldınız. Birkaç kez yere serildiniz. Ve yüksek profilli bir düğünün parçasıydınız. Makul tedbiri uygulamak diye bir şey var."

"Bana zarar veren tek kişi sendin!"

Adam irkildi, bu da kadının kendini daha iyi hissetmesine neden olmalıydı. "Haklısın," dedi. "Beni ne kadar delirtmiş olursan ol, ellerimi kendime saklamalıydım."

Onu delirttiğini bilmek, saldırısına devam etmesi için cesaretlendirdi. "Caddo Gölü kimin fikriydi?"

"Seni gözden uzak tutmak için iyi bir yerdi. Kiralık ev izole edilmişti ve ailen sana işleri yoluna koyman ve bir hata yaptığını anlamak için zaman tanımak istedi."

"Hepiniz beni Caddo'ya götürmenin en iyi yolunun bir ölüm makinesinin arkasına bağlamak olduğunu mu düşündünüz?"

"Bunu planlamamıştım."

"Ben de her şeyi senin planladığını sanıyordum."

"Evet, bir dahaki sefere bir gelini koruduğumda, onun kaçabileceğini tahmin edeceğimden emin olabilirsin."

Bunları daha fazla dinleyemedi ve kapıya yöneldi. O kapıya ulaşmadan adam tekrar konuştu. "Bisikleti Austin'deki bir adamdan aldım. İyi bir kılıftı. Sen gelmeden birkaç gün önce Wynette'e gittim, böylece kimse şüphelenmeden yerel barlarda takılabilecektim. Bu bana, beni huzursuz eden bir şey duyup duymadığımı görme şansı verdi."

"Peki ya sen?"

"Genelde birçok insanın hiçbir kadının Ted için yeterince iyi olmadığını söylediğini duydum. O bir çeşit yerel tanrı."

Kaşlarını çattı. "Benden hoşlanmadıklarını biliyordum."

"Kişisel olduğunu düşünmüyorum. En azından o zaman öyle düşünmemiştim. Bu konudaki fikrimi değiştirmiş olabilirim."

Yeterince dinlemişti ama arka kapıya yöneldiğinde Bay Talky hemen arkasındaydı. "Büyük kaçışın başladığında," dedi, "sadece birkaç saat süreceğini düşünmüştüm. Bir tür varoluşsal çöküş yaşadığını nereden bilebilirdim ki?"

Bu kelimeyi kullanması onu sinirlendirmişti. Geçirmek istiyordu, sözel bilgelik değil. "Bu bir arıza değildi." Mutfak zemininden geçip verandaya doğru yürüdü. Ama şimdi konuşmak istemiyordu, adam onunla kaldı ve susmadı.

"Ertesi gün bisikleti bir SUV ile takas edebilirdim, ama kimliğimi açığa çıkarırdım ve sen de başka bir ortadan kaybolma numarası yapmaya çalışırdın. Açıkçası, o kadar çok çalışmak istemedim. Sakın o bisiklete binmeyi sevmiyormuş gibi davranmaya kalkma."

Çok sevmişti ama hiçbir şey itiraf etmiyordu. Paravan kapısını iterek açtı ve bahçeye çıktı. "Ne yazık ki feribot birkaç saat sonra kalkacak, o yüzden beni yalnız bırakırsanız sevinirim. Eminim yapacak işleriniz vardır."

Adam onun önüne geçerek yolunu kesti. "Lucy, o gece..."

Onun köprücük kemiğine baktı. Adam ellerini ceplerine soktu, burnundaki halkayı inceledi. "Hiçbir müşteriye böyle bir şey olmasına izin vermedim."

Onun pişmanlığını duymak istemedi ve etrafından dolaştı.

"Kızmaya hakkın var," dedi arkasından. "Her şeyi berbat ettim."

Geri döndü. "Sen batırmadın. *Beni* becerdin. Ve beni rahatsız edenin seks olduğunu düşünme. Ben yetişkin bir kadını. İstedığım kadar seks yapabilirim." *Büyük konuşmacı*. "Beni rahatsız eden kiminle seks yaptığımı bilmemem."

"Açık ve net."

"Harika. Şimdi beni yalnız bırak." "Tamam."

Ama o olduğu yerde kaldı. Daha fazla özür duymaya dayanamadı ve parmağını güneş odasına doğru itti. "Beni rahatsız etmek yerine bir kez olsun evinizle ilgilenmeyi deneyin."

"Camları yıkamamı mı istiyorsun?"

Hiç de öyle demek istememişti. Pencereler umurunda değildi. "Sanırım onları vurabilirsin," diye alay etti, "ama bu biraz aşırı gibi görünüyor. Yine de burası senin evin. İşine nasıl gelirse." Bununla birlikte merdivene ulaştı. Ama attığı her adımda kızgınlığı daha da derinleşiyordu. Bu evden ayrılmak istemiyordu. Kalmak, verandada kahvaltı etmek, kanoya binmek ve dünyadan saklanmak istiyordu. O bu evi hak etmiyordu. Eğer onun olsaydı, ona hak ettiği sevgiyi verirdi. Ama onun değildi.

Merdivenlerin başına kadar tepindi. "Bu evi hak etmiyorsun!"

"Sana ne ki?"

"Bilmiyorum. I-" Bir anda aklına geldi. İmkansız bir fikir... Ağzını kapattı. Sonra açtı. "Ne zaman gidiyorsun?"

Adam ona şüpheyle baktı. "Yarın sabah." "Ve..."

"Yakında dönecek misin?"

"Emin değilim. Yeni bir işe başlıyorum. Belki Eylül'de. Senin için ne fark eder ki?"

Aklı başından gitti. Bu evi seviyordu... bu adayı... Yutkundu. "Eğer... evi bir süre kullanmayacaksanız..." Sesini eşit tutmak için elinden geleni yaptı, bunun kendisi için ne kadar önemli hale geldiğini görmesine izin vermedi. "Kiralamak isteyebilirim. Yapmam gereken bazı şeyler var ve burası da en iyi yerlerden biri."

"Ne tür şeyler?"

Washington'a dönmeyi her düşündüğünde yaşadığı paniği ona anlatmıyordu. Bunun yerine omuz silkti. "Gerçek bir tatile çık. Cook. Babam için yazmam gereken bazı şeyler var. Temizlik ücretimi ilk ayın kirasına ekleyebilirsin."

Adam ona sert bir şekilde baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

O kadar kolay pes etmiyordu. "Yani nasıl batırdığınla ilgili tüm o konuşmalar sadece konuşmaydı, değil mi? Desteklemek zorunda değil misin? Bir tür kefaret ödemek zorunda değil misin?"

"Kefaret mi? Bu mu olacaktı?"

Kefaret, ama bağışlama değil. "Neden olmasın?"

Adam uzun süre ona baktı, kadın da ona baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Burayı bir aylığına alabilirsin. Kira bedava. Ve tüm günahlarım affedildi."

Uzun bir atışla değil. "Anlaştık."

Avluda bir tavşan fırladı. İskeleye kaçtı, orada botlarını çıkardı ve ayaklarını suya doğru sarkıttı. Havaalanı öpücüğünün ardında gizlenen tek derin duygu suçluluk duygusuydu. Yine de, adada daha fazla zaman geçirebilme ihtimaliyle birlikte, onu herkesin beklentilerinden uzak olduğu bu yere getiren dürtüden pişmanlık duymayacaktı. Artık tam olarak kim olduğundan emin olmasa bile kendisi olabilirdi.

Güneş rıhtıma vururken ve tütü eteği deli gibi kaşınırken çok sıcakladı ve eve geri tırmandı. Panda kırdığı arka kapı pencere camını tamir ediyordu. Onunla konuşmak zorunda kalmamak için evin etrafından dolaşıp ön tarafa gitmeye karar verdi ama yolda, ormanda ilerleyen parlak kırmızı bir tişört gördü. Günün gerginliği sinirlerini zaten germiştir, gözetlenmekten bıkmıştır ve içinde bir şeyler koptu. "Toby!" Ağaçların arasına doğru koştu. "Toby! Buraya geri dön!" Toby koşmaya devam etti ve Toby onun peşinden koşarken bir yaban mersini yumağından zar zor kurtuldu.

Araziyi ondan daha iyi biliyordu ama umurunda değildi. Onun kaçmasına izin vermeyecekti. Tam sık bir çalı parçasının üzerinden atlarken, arkasından kendisine doğru gelen bir şey duydu. Panda hızla yanından geçti. Birkaç dakika sonra, dehşete düşmüş on iki yaşındaki çocuğu tişörtünün arkasından tutuyordu. "Kim varmış burada?" dedi.

Panda'yı ve onun koruma içgüdülerini unutmuştu.

Toby m¼cadele edemeyecek kadar korkmuştu. Panda'nın kırmızı tiřört¼ kavrayışı, ¼ocuęun koltuk altlarından sıyrılarak kemikli göę¼s kafesini ve büyük boy kamuflaj şortunun bel bandındaki büyük boşluğu ortaya ¼ıkardı. şort dizlerine kadar sarkıyor, sıska bacakları altından dışarı fırlıyordu. Her ne kadar gözetlenmekten rahatsız olsa da adamın gözlerindeki korkuya dayanamadı ve Panda'nın koluna dokundu. "Ben bununla ilgilenirim."

"Bunu yapabileceğine emin misin?" diye sordu. "¼ocuk tehlikeli görünüyor." Toby'nin ger¼ek¼i zihni alaycılığı tanımıyordu. "Ben tehlikeli değilim." "Bu Toby," dedi kadın. "Büyükannesi sizin hizmet¼iniz."

"Öyle mi?"

"Bırakın beni!" Toby ağladı. "Ben bir şey yapmadım."

Panda tiřört¼ tutuşunu gevşetirken "Bu doğru değil," dedi. "G¼nlerdir beni gözetliyorsun ve buna bir son vermeni istiyorum."

Panda'nın elinden kurtulan Toby, kavgacı tavrıyla birlikte havasını da geri kazandı. "Ben kimseyi gözetlemedim. Büyükannem beni burayı dağıtmadığınızdan emin olmam için gönderdi."

"On yaşında bir ¼ocuk tarafından polislik mi yapıyorum?" "On iki!"

Onun da ¼ok iyi bildiği gibi, Viper ¼ocuklar konusunda Lucy kadar duygusal değildi. "Zamanını daha iyi değerlendirecek bir şeyler bulmalısın," dedi.

¼ocuk ¼enesini ¼ıkarıp kızın gözlerinin içine baktı. "Ben casusluk yapmadım. Yalan söylüyorsun."

Engerek başını kaldırıp Panda'ya baktı. "Devam et. ¼ıkarın onu."

Dokuzuncu Bölüm

PANDA ona bir kaşını kaldırdı. "Onu *dışarı* mı *çıkaracaksın*?"

Toby huysuz küçük bir serseriydi ve gözetlenmekten nefret ediyordu. Yine de onun ruhunu sevmekten kendini alamıyordu. "O benim için çok fazla," dedi. "En azından bunu yapabilirsin."

Toby kaçmaya çalışırken geriye doğru tökezledi ve çam samanına basıp sert bir şekilde yere düştü. Ayağa fırladı ve tekrar havalanmaya başladı ama Panda onu şalvarının koltuğundan yakaladı. "Dayan evlat. Bu konuşma daha bitmedi."

"Bırak beni, seni pislik!"

"Hey! Burada neler oluyor?"

Lucy döndüğünde Koca Mike Moody'nin elinde büyük bir pizza kutusuyla patikadan yaklaştığını gördü. Onu geri dönüp Panda'yı kızdırması için yaptığı daveti tamamen unutmuştu. Ağaçların arasından onları fark etmiş olmalıydı.

"Koca Mike!" Toby yeniden ayağa kalkmış, hâlâ kaçmaya çalışıyordu.

"Burada sorun mu var millet?" Emlak komisyoncusu parlak beyaz dişlerini Panda'ya gösterdi. "Seni tekrar adada görmek güzel. Umarım evin keyfini çıkarıyorsundur."

Panda ona kaba bir şekilde başını salladı.

Koca Mike boştaki eliyle çocuğa doğru işaret etti. "N'aber Toby? Başın belada mı? Toby benim bir arkadaşım. Belki yardımcı olabilirim."

Toby Lucy'ye öfkeli bir bakış fırlattı. "Onu gözetlediğimi söylüyor. Koca bir yalancı."

Koca Mike kaşlarını çatı. "Sakinleşsen iyi olur evlat. Böyle konuşulmaz."

Lucy kaskatı kesildi. Toby'ye ne kadar kızsada, ona "çocuk" diye hitap edilmesinden hiç hoşlanmamıştı. Koca Mike, yaşları ne olursa olsun Afro-Amerikan erkeklere bu şekilde hitap edilmesinin ne kadar kırıcı olduğunu ya bilmiyor ya da umursamıyordu. Eğer kardeşı Andre yanında olsaydı, Koca Mike ırk duyarlılığı konusunda büyük bir ders almış olurdu.

Ama bu suç Toby'nin dikkatini çekmemiş gibi görünüyordu. Panda onu serbest bırakınca Koca Mike'ın yanına koştu. "Ben hiçbir şey yapmadım. Gerçekten."

Koca Mike pizza kutusunu çoktan sol eline geçirmişti ve sağ kolunu çocuğun omuzlarına doladı, şüphesiz bu sırada kolonyasını da bulaştırdı. "Bundan emin misin?" Koca Mike söyledi. "Bayan Viper oldukça üzgün görünüyor."

Panda homurdandı.

Koca Mike'ın onu içine alma şeklinden hâlâ yüzünü tanımaya çalıştığı anlaşılıyordu. Aşağı baktı.

Toby tekrar, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi.

Lucy, kolonyaya doymuş bir tişört giymenin Toby için yeterli bir ceza olduğuna karar verdi. "Artık beni gözetlemeni istemiyorum. Eğer bir daha olursa, büyükannenle konuşurum."

Toby yüzünü buruşturdu. "Büyükanne şu anda evde değil, bu yüzden onunla konuşamazsın."

Ukala bir çocuk bile Koca Mike'ın sevecenliğini bozamazdı. "Ne düşünüyorum biliyor musun Toby? Bence Bayan Viper'a bir özür borçlusun."

Zorla özür dilenmesine pek inanmazdı ama Koca Mike Toby'nin omzunu sıvazladı. "Ona söyleyecek bir şeyin yok mu? Yoksa senin evine gelene kadar beklemeyi mi tercih edersin?"

Çocuk ayaklarına baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Koca Mike, sanki Toby kalbinin derinliklerinden konuşmuş gibi başını salladı. "Böylesi daha iyi. Toby'yi şimdi eve götüreceğim. Sana daha fazla sorun çıkarmayacak, değil mi Toby?"

Toby ayaklarını sürüyerek başını salladı.

"Ben öyle düşünmemiştim." Koca Mike pizzayı hâlâ elinde tutuyordu ve kutuyu Panda'ya doğru uzattı. "Siz ikiniz gidin ve bunun tadını çıkarın. Ben daha sonra gelip sizinle tekne hakkında konuşabilirim."

"Tekne mi?" Panda söyledi.

"Yirmi ayaklı bir Polar Kraft. Sahibi sadece bir yaz dışarı çıkarmış, o da neredeyse he d i y e ediyor. Bayan Viper bana senin

piyasa."

Panda ona doğru baktı. "Bayan Viper yanlış anlamış."

Koca Mike yumruklarla nasıl başa çıkacağını biliyordu ve gülümsemesi daha da genişledi. "Oldukça emin görünüyor, ama hey- Kartım sende var. Hazır olduğunda beni ara. O tekne gerçekten kelepir. Şimdi siz ikiniz pizzanın tadını çıkarın. Hadi Toby." Çocuğu evin aksi yönündeki patika boyunca yönlendirdi.

Gözden kaybolurlarken Panda ona baktı. "Ona bir tekne almak istediğimi mi söyledin?"

"Bir tekne almak isteyebilirsin. Nereden bilebilirdim ki?"

Başını salladı ve eve doğru döndü ancak durup kutuyu burnuna yaklaştırdı. "Bu pizza neden parfüm gibi kokuyor?"

"Koca Mike kendi bölgesini işaretlemeye inanır." Adımlarını hızlandırdı ve Panda'yı eve tek başına yürümesi için bıraktı.

BREE, TOBY'nin ormanın içinden geldiğini onu görmeden önce duymuştu. Saat neredeyse yediydi ve bir kez daha ona yemek hazırlamayı unutmuştu. Genellikle böyle olduğunda içeri girer ve onu mutfak masasında oturmuş, Myra'nın anakaraya gidemeyecek kadar hastalanmadan önce Sam's Club'a yaptığı son yolculukta aldığı kutulardan birinden bir kâse mısır gevreği yerken bulurdu.

Bree kendine basamaktan kalkıp sigara içmekten, Myra'nın arı kovanlarına bakmaktan ve Star'la birlikte bu kulübeden eve çılgınlar gibi koşup durdukları o uzun yazları düşünmekten başka bir şey -herhangi bir şey- yapmasını söyledi. Ama seçebileceği pek fazla parlak düşüncesi yoktu. Parçalanmış evliliği mi? Hayır. Boş banka hesabı? Kesinlikle hayır. Özgüvenine gelince... Olmayan bir şey hakkında nasıl düşünebilirdi ki?

Bu yazlık ev, Myra'nın bal eviyle birlikte bir zamanlar onun ikinci eviydi ama son üç haftada burası onun hapishanesi haline gelmişti. Keşke yazlık eve koşabilse, yine Walkman'ıyla verandaya kıvrılabilse ve kardeşleriyle arkadaşlarının iskeleye inip çıkmalarını izlerken Backstreet Boys dinleyebilseydi. David'in

Geçen yaz o güzel çocuklardan biriydi, gerçi gündüzleri diğerleri oynarken o bir balıkçı teknesinde çalışıyordu.

Bree arılara baktı ve Toby tam ormandan çıkarken bir sigara daha yaktı. Yanında biri vardı. Gözlerini siper etti ve onun yanında yürüyen yakışıklı bir adam gördü. Her tarafı iriydi, uzun boyluydu, geniş omuzları ve geniş bir göğsü vardı. Kalabalıkta göze çarpan o çekici adamlardan biri. Öyle bir adam-

Basamaktan fırladı.

"Selam Bree," dedi. "Uzun zaman oldu."

On üç yıl uçup gitti. Fiziksel dönüşümünün hiçbir anlamı yoktu. Ondan şimdi de, onu son gördüğünde olduğu gibi şiddetle nefret ediyordu. "Toby, eve gir," dedi sert bir sesle. "Bir dakika içinde orada olacağım."

"Dur bakalım." Sanki buna hakkı varmış gibi Toby'nin saçlarını karıştırdı. "Ne dediğimi hatırlıyorsun Toby. Yaz insanları doğal olarak paranoyaktır. Oraya gitmeye devam edemezsin."

"Kötü bir şey yapmıyordum."

Saç tokalaşması eklem ovuşturmaya dönüştü. "Er ya da geç büyükannenini öğrenecek. Ve bil diye söylüyorum... Onun adına yazılmış bir çeki bozduramazsın. Şimdi ben Bree'yle konuşurken sen içeri gir."

Bree elini yumruk şeklinde sıktı. Mike Moody, eski kocası Scott ile birlikte bir daha asla görmek istemediği kişiler arasında yer alıyordu. Mike'ın hâlâ burada yaşadığını biliyordu, çünkü yüzü adanın ana yolundaki yarım düzine reklam panosundan görünüyordu ama onunla asla karşılaşmamaya niyetliydi. Yine de buradaydı.

Toby tepinerek kulübeye girdi. Mike kocaman yalaka gülümsemesiyle öne çıktı ve elini sıkmak için uzattı. "Harika görünüyorsun, Bree. Her zamanki gibi güzelsin."

Kollarını iki yanına bastırdı. "Ne istiyorsun?"

Kolunu indirdi ama sahte gülümsemesini kaybetmedi. "Bir 'merhaba' bile mi?" "Bir merhaba bile yok."

Kötü kokan, sinsî gözlü, kötü derili ve çarpık dişli şişman bir çocuktü ve her yıl yaz çocuklarından oluşan gruplarına girmeye çalışıp başarısız olmuştu. Ama aralarına aldıkları tek adalı Star'dı. Mike çok gürültücüydü, çok havasızdı. Onunla ilgili her şey yanlıştı - kıyafetleri, hırçın gülüşü, komik olmayan şakaları. Ona tahammül eden tek kişi David'di.

Kardeşlerinden biri Mike'a hakaret ettikten sonra David, "Çocuk için üzölüyorum," demişti. "Annesi de babası da sarhoş. Bir sürü sorunu var."

"Hepimizin sorunları var," demişti Yıldız. "Sen de bir tür dışlanmış olduğun için onu savunuyorsun."

Öyle miydi? Bree öyle olduğunu hatırlamıyordu. Başından beri David onları büyülemişti. Çekici, karizmatik ve yakışıklıydı. Gary, Indiana'da yoksulluk içinde büyümüş, tam burslu olarak Michigan Üniversitesi'ne devam ediyordu. Yirmi yaşında, en büyük erkek kardeşiyle aynı yaştaydı ama David daha dünyeviydi. Hiçbirinin bunu yüksek sesle söylediğini hatırlamasa da, hepsi siyah bir çocukla takılmanın havalı olduğunu düşünüyordu. Bunun ötesinde, David'in kaderinde büyük şeyler olduğuna inanmayan kimse yoktu.

Mike sigarasını işaret etti. "O tabut çivileri seni öldürecek. Onu bırakmalısın."

Hâlâ havalı değildi ama farklı bir şekilde. Çarpık dişleri, sivilceleri ve fazla kiloları çoktan gitmiş olabilirdi, ama hâlâ çok fazla çabalıyordu. Gençlik yıllarının dağınık, kirli sarı saçları pahalı bir kesimle ehlileştirilmiş, ardından bakım ürünleriyle aşırı işlem görmüştü. Yazın giydiği, üzerine tam oturmeyen şort ve tişörtlerden oluşan ucuz gardırobu yerini beyaz pantolonlara, son moda bir polo tişörte ve Prada logolu bir kemere bırakmıştı; bunların hepsi sıradan ada yaşamı için fazla gösterişliydi, ancak ağır altın bileziği ve üniversite sınıf yüzüğü kadar sakıncalı değildi.

Sigarası parmaklarına yakın bir yerde yanıyordu. "Konu nedir?"

"Toby'nin başı yan komşularla derde girmiş."

Başparmağıyla filtrenin altına vurdu ve hiçbir şey söylemedi.

Cebindeki paraları şıngırdattı. "Kimse yeni sahibine Myra'nın öldüğünü söylememiş gibi görünüyor, bu yüzden hala burayla onun ilgilendiğini düşünüyor. Ama Myra hastalandığından beri Toby'nin bu işi yaptığı ortaya çıktı. şimdiye kadar haberim yoktu, yoksa buna bir son verirdim."

Sigara parmaklarını yaktı. Sigarayı düşürdü ve izmaritini sandaletinin burnuyla söndürdü. Bir yetişkinin işini yapmaya çalışan on iki yaşında bir çocuk. Onun kayboluşlarına daha fazla dikkat etmeliydi. Kendini beceriksiz hissetmesine neden olacak başka bir şey. "Ben onunla konuşurum."

Eve girmek için arkasını döndü.

"Bree, biz çocuktuk," dedi arkasından. "Sakın bana hâlâ kin beslediğini söyleme."

Hareket etmeye devam etti.

"Özür dilemeye çalıştım," dedi. "Mektubumu aldın mı?"

Kendi öfkesinden uzaklaşmakta iyiydi. On yılını tam olarak bunu yaparak geçirmişti. On yıl boyunca Scott'ın seri aldatan biri olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı. On yıl boyunca evliliğini bitirecek bir yüzleşmeden kaçınmıştı. Ve bakın bu onu nereye getirmişti. Tam olarak hiçbir yere.

Arkasını döndü. "Hâlâ insanları gözetliyor musun Mike? O zaman olduğun gibi şimdi de aynı sinsi sıçan mısın?"

"Sana aşkıttım," dedi, sanki bu her şeyi haklı çıkarırmış gibi. "Yaşlı kadın."

Bir yaş daha büyük. Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. "Demek anneme gittin ve David'le beni birlikte gördüğünü söyledin. Kızı elde etmek için harika bir yol."

"İkiniz ayrılırsanız bir şansım olur diye düşünmüştüm."

"Milyon yıl geçse de asla."

Bir kez daha ellerini ceplerine soktu. "On yedi yaşındaydım, Bree. Geçmiş değişti. Yaptığım şey yanlıştı ve şimdi yapabileceğim tek şey üzgün olduğumu söylemek."

O ve David, kum tepelerinde saklanıp seviştikleri o gece Mike'ın onları gözetlediğinden şüphelenmemişlerdi. Mike ertesi gün annesine gitmiş, Bree de aynı gün öğleden sonra adadan ayrılıp Battle Creek'teki korkunç teyzesi Rebecca'nın yanına sürgüne gönderilmişti. Bree adaya bir daha hiç dönmemişti, ta ki üç hafta önce Myra'nın öldüğü ve torununun sorumluluğunu Bree'ye bıraktığı haberi gelene kadar.

Mike ellerini ceplerinden çıkardı. "Toby konusunda sana yardım edeyim." "Yardıma ihtiyacım yok. Bizi yalnız bırak."

Başparmağıyla altın bileziğini ovuşturdu. "Çocuğu önemsiyorum."

"Yoksul yetimlere göz kulak oluyormuş gibi yapmanın toplumdaki imajınız için iyi olduğuna eminim."

En ufak bir utanç belirtisi bile göstermedi. "Bana kucak açmayacağını biliyordum ama belki bu konuda birlikte çalışabiliriz diye düşündüm."

"Yanlış düşünmüşsün."

Etrafındaki yabani otlarla kaplı bahçeye, soyulmuş beyaz boyası ve sarkık teneke çatısıyla küçük bal evine baktı. Bir rüzgâr yaprakları karıştırdı ama pahalı saç kesimini bozmadı. "Burası için fazla bir şey alamazsın."

eğer satmaya çalışırsan. Su manzarası yok, plaja erişim yok ve kulübenin tadilata ihtiyacı var."

Ona zaten anlamadığı bir şey söylemiyordu. Aşkta ve emlakçılıkta şanssızdı. Banka, Scott'la birlikte Bloomfield Hills'te satın aldıkları beş milyon dolarlık eve el koymuştu. En son duyduğuna göre, evi bir nokta üç milyona listelemişlerdi ve hala taşıyamamışlardı.

Mike, Myra'nın genç domates bitkilerinin yabani otlardan kurtulmak için mücadele ettiği terk edilmiş bahçesine doğru yürüdü. "Toby'yi adadan çıkarırsanız, sahip olduğu tek güvenceyi de yok etmiş olursunuz."

"Gerçekten burada kalacağımı düşünmüyorsun değil mi?" Bunu sanki bir düzine başka seçeneği varmış gibi söyledi, oysa gerçekte hiçbir seçeneği yoktu.

Bıçağı saplarken hâlâ masum görünmeyi başarıyordu. "Boşanma anlaşmanızdan pek bir şey alamadığınızı duydum."

Hiçbir şey almamıştı. Ailesinden de yardım alamamıştı. Kardeşlerinin kendi mali sorunları vardı ve olmasaydı bile onlardan para isteyemezdi, hele Scott hakkındaki uyarılarına kulaklarını tıkamışken. Mirasına gelince... O da annesinin ölümünden sonraki bir yıl içinde gitmişti.

"Burada bir evin var," dedi. "Myra Toby'yi çok yakın tuttu, bu yüzden fazla arkadaşı olmadı ama kökleri burada ve hayatında yeterince değişiklik oldu. Bence David kalmanı isterdi."

David'in adını duymaya dayanamıyordu, bunca yıldan sonra bile. "Bir daha asla buraya gelme." Topuklarının üzerinde döndü ve onu bahçede tek başına bıraktı.

Toby mutfaktaki küçük yapraklı masada oturmuş, bir kase mısır gevreği daha yiyordu. Mutfak, kulübenin geri kalanıyla birlikte, turşu meşe dolaplar ve kasap blok tezgahı günlerinde yeniden yapılmıştı. Bir çift açık rafta Myra'nın bal kapları ve seramik arı koleksiyonu duruyordu. Myra lavabonun üzerindeki pencereden Mike'ın bahçeyi sanki mülke değer biçiyormuş gibi incelemesini izledi. Sonunda uzaklaştı.

David ona bir mektup yazmıştı.

Seni her zaman seveceğim, Bree. Ama bu son. Ailenle aranda sorun çıkmasına neden olmayacağım.

Yıkılmıştı. Tek tesellisi Star'la yaptığı telefon konuşmalarıydı. Myra'nın kızı onun en iyi arkadaşıydı, David'i ne kadar çok sevdiğini, onun için bir yaz aşkından çok daha fazlası olduğunu anlayan tek kişiydi.

Bree ayrıldıktan altı hafta sonra Star, David'in bebeğine hamile kaldı ve David onunla evlenmek için okulu bıraktı. Bree ikisiyle de bir daha hiç konuşmadı.

Toby mısır gevreği kâsesini aldı ve kalan sütü höpürdeterek içti. Kaseyi masanın üzerine koydu. "Büyükannem bana zengin olduğunu söylemişti. Eminim ona yalan söylemişsindir."

"Zengindim." Bree pencereden dışarı baktı. "Şimdi değilim." "Neden?"

"Çünkü kendime nasıl güveneceğimi bulmak yerine beni desteklemesi için bir erkeğe bel bağladım."

"Hiç paran olmadığını biliyordum." Bu bir suçlamaydı, ondan ne kadar nefret ettiğini hatırlatan bir başka şeydi. Onun için çok deli olduğundan da değil. "Ne zaman gideceksin?" dedi.

Bu soruyu ilk kez sormuyordu ve bir cevabı olmasını diliyordu. "Bilmiyorum."

Sandalyesini geriye itti. "Burada hiçbir şey yapmadan oturmaya devam edemezsin."

O haklıydı ve ona bir planı olduğunu göstermesi gerekiyordu. Bir şeyler. Herhangi bir şey.

"Öyle bir niyetim yok." Pencereden arkasını döndü. "Myra'nın balını satacağım."

LUCY'NİN Panda'yla samimi bir pizza yemeğine katılmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine spor ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı. Koşmaktan nefret ediyordu ama kendini bir sümüklü böcek gibi hissetmekten daha da nefret ediyordu ve bu sefil gündeki duygularını atması gerekiyordu.

Goose Cove Lane'den otoyola saptı. Sonunda terk edilmiş bir çiftlik standının yanından geçti. Arkasında küçük mavi bir kulübe gördü. Arkasından başka bir koşucunun geldiğini duydu ve kim olduğunu anlamak için dönüp bakmasına gerek kalmadı. "Artık aile bordrosunda değilsin," dedi adam yanına ulaştığında.

"Alışkanlık."

"Koşmayı sevmiyorum, özellikle de seninle koşmayı sevmiyorum."

"Zor. Bu yol çok dar. Bankete geç."

"Bir arabanın geldiğini bir mil öteden duyabilirsiniz ve ben bunu yalnız kalmak istediğim için yapıyorum."

"Burada değilmişim gibi davran." Onu geçmemek için yavaşladı.

"Gerçekten Wynette'e geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Fikrini değiştireceğine dair her şeyine bahse girerdim." "Yanılırdın."

"Her zaman bir ilk vardır."

"Sen tam bir eziksin." Yolun karşısına geçti, geri döndü ve eve doğru yola koyuldu.

Onu takip etmedi.

Geri döndüğünde bisikletiyle adanın güney ucundaki plaja gitti ve bir kum tepesinin üzerine oturarak gölün üzerinden güneşin batışını izledi. Sonunda eve döndüğünde Panda'yı, sadece yeşil boyası döküldüğü ve çirkin, fazla hantal ayakları olduğu için değil, nefret etmeye başladığı sahte Viktorya dönemi mutfak masasını çevreleyen altı uyumsuz sandalyeden birinde otururken buldu

-Bir tanesi katlanmış bir karton parçasıyla desteklenmişti ama bir zamanlar canlı olan bu evde bakıma ihtiyacı olan her şeyi sembolize ediyordu.

Pizza kutusu önünde açık durmasına rağmen sadece birkaç dilim eksikti. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı ve masanın üzerinde asılı duran Tiffany benzeri gölgelikten gelen sarı ışık zaten esmer olan tenini gölgeledi. Kadın ona sanki çok uzak tanıdıklarmış gibi kişisel olmayan bir şekilde hitap etti. "Yatak odanızda kalıyorum ve yarın gideceğiniz için sadece bir geceliğine taşınmamayı tercih ederim."

Dirseğini sandalyesinin arkasına dayadı. "Burası benim odam."

Aynı zamanda birinci kattaki tek yatak odasıydı, bu da ona karşı güvenli bir sığınak gibi hissettiriyordu. "Sizin için diğer yataklardan birini hazırlamaktan mutluluk duyarım," dedi.

"Peki ya itiraz edersem?"

"O zaman ben taşınırım, sen de benim kirli çarşaflarımda uyursun." Ona o belalı alaycılığını gösterdi. "Bunu bir düşüneyim."

Soğuk bir resmiyetle karşılık verdi. "Çabuk düşünürseniz memnun olurum. Uzun bir gün geçirdim ve yatmak istiyorum."

Küçümsemesi omuz silkmeye dönüştü. "Nerede istersen orada uyu. Umurumda değil. Kendi yatağımı da kendim yaparım." Kapıya doğru döndü, sonra kendini durdurdu. "Bir şey daha var. Evi yalnız bırak. Her şey olduğu gibi kalacak."

Bunu görecekti.

Ama ona zor anlar yaşatmayı bitirmemişti. Yatak odasının ışığını söndürdükten kısa bir süre sonra kapının çalındığını duydu. "Diş fırçamı unutmuşum," dedi adam kapıdan.

Yataktan kalktı, ecza dolabından diş fırçasını aldı, yatak odasının kapısını açtı ve aralıktan içeri itti.

Çenesinin öfkeyle kilitlenişine bakılırsa, elinde bir sustalı da olabilirdi. "Kapıyı kilitledin mi?" dedi kuru buz gibi tüten bir sesle.

"Alışkanlık," diye cevap
verdi huzursuzca. "Kapıyı
kilitlediniz mi?"

Evin geceleri ne kadar ürkütücü olduğundan bahsedirse çocuk gibi görünecekti, bu yüzden omuz silkti.

Kaşları birbirine çarptı ve ağzının köşesi küçümsemeyle eğildi. "Bebeğim, eğer o odaya girmek isteseydim, hiçbir kilit beni dışarıda tutamazdı. Ama neden zahmet edeyim ki? Zaten o kadar da iyi değildin."

Nefesini içine çekti ve kapıyı adamın suratına çarptı.

PANDA BİR ŞEYİ YUMRUKLAMAK İSTEDİ. Kendini. Onunla daha kaç kere uğraşacaktı? Ama kız onu çok kızdırdı.

Kaltak bunu hak etti. Beni bu kadar kızdırmıyaydı, ona vurmazdım.

Yüzlerce aile içi şiddet ihbarı sırasında, bazı pisliklerin aynı bahaneyle bir kadını dövmeyi haklı çıkarmaya çalıştıkları sırada tam olarak bu sözleri duymuştu. Yumrukları yerine kelimeleri kullanmış olması onu onlardan daha iyi yapmıyordu.

Parmaklarını saçlarının arasına soktu. *İyi olduğun şeyde en iyisi ol.* Ama Lucy Jorik'le ilgili her şey en başından beri birbiri ardına büyük bir hata olmuştu. Onu o sokaktan alır almaz ailesine geri götürmeliydi. Oynadığı tüm o oyunlar

Onu korkutmaya çalışmak, kendisini devasa bir pislik gibi hissettirmekten başka bir işe yaramamıştı. Birbiri ardına gelen hatalar, her biri en büyük hataya yol açıyordu. O son gece.

Caddo'dayken ellerini ondan uzak tutmak yeterince zor olmuştu ama moteldeki o son gece kendini kontrol edemez hale gelmişti. Onunla sırtına yaslanarak çok uzun saatler geçirmiş, ne zaman kendini savunmasız hissetse o yeşil benekli kahverengi gözlerin kendisine kasırga sinyalleri göndermesini izlemişti.

Kapıyı tekrar çalmak için yumruğunu kaldırdı, sonra kolunu indirdi. Özür dilemenin ne anlamı vardı ki? Şu anda istediği son şey onu daha fazla görmektir.

Satın almaktan kendini alıkoyamadığı bu perili evin küflü ve eski koridorundan aşağıya ve merdivenlerinden yukarıya doğru ilerledi. Yaşadığı hayat ona başa çıkması gereken yeterince duygusal bok vermişti. Daha fazlasına ihtiyacı yoktu, özellikle de Amerika Birleşik Devletleri'nin lanet olası başkanının kızıyla.

Bu adadan yeterince hızlı ayrılamazdı.

LUCY ertesi sabah yatak odasındaki sürgülü kapıdan arka bahçeye açılan güverteye çıkarak PANDA'yı atlattı. Bisikletiyle kasabaya gitti ve Painted Frog'un dışarıdaki kafe masalarından birinde kahve ve kek yedi. Birkaç genç kızın saçına ve dövmesine yönelik değerlendirmeye bakışları dışında kimse onunla ilgilenmedi. Lucy Jorik'i geride bırakma duygusu baş döndürücüydü.

İşini bitirdikten sonra atını adanın kuzey ucuna doğru sürdü. Adanın salaş kenarlarını seviyordu. Burası zenginler ve ünlüler için bir oyun alanı değildi. Buraya tesisatçılar ve ayakkabı satıcıları gelirdi. Devlet üniversitelerine giden çocuklar ve Walmart bebek arabalarında bebeklerini iten aileler. Mat ve Nealy hayatına girmemiş olsaydı, böyle bir yer onun hayalindeki tatil yeri olurdu.

Dört Temmuz'a neredeyse iki hafta vardı ama tekneciler çoktan suya açılmıştı. Bir çiftliğin yanından geçti, sonra üzerinde el yazısıyla yazılmış bir tabelada ADA'NIN EN İYİ TüTSÜLÜ BEYAZ BALIĞINI tanıtan ahşap bir kulübenin yanından geçti. Solunda küçük bir iç göl uzanıyordu, bataklık ona doğru yayılıyordu.

Sağda, Michigan Gölü'nün daha büyük gövdesi vardı. Yolu gölgeleyen sert ağaçlar yavaş yavaş yerini çam ağaçlarına bıraktı ve sonra yol adanın açıkta kalan noktasına doğru daraldıkça ağaçlar tamamen kayboldu.

Uzun zaman önce buzullar tarafından süpürülmüş ana kayadan bir deniz feneri yükseliyordu. Bisikletini bıraktı ve bir patika boyunca ilerledi. Kapının yanındaki ahşap saksılarda turuncu sarmaşıklarla ilgilenen deniz feneri bekçisine başıyla selam verdi. Binanın ötesinde bir iskele suya doğru uzanıyordu. Göl bugün sakindi ama burayı bir fırtına sırasında, dalgaların kayalara çarptığı bir yer olarak hayal etti.

Sabah güneşiyle ısınmaya başlayan kayaların arasında oturacak bir yer buldu. Feribot anakaraya doğru ilerlerken suyun üzerinde hareket eden bir lekeydi. Hararetle Panda'nın o teknede olmasını umuyordu çünkü eğer hâlâ evdeyse taşınmak zorunda kalacaktı ve her zamankinden daha fazla ayrılmak istemiyordu. Dün gece ona savurduğu çirkin sözler hâlâ canını yakıyordu. İnsanlar ona karşı asla acımasız olmazdı ama Panda kasten acımasız davranmıştı.

Ona neden öfkелendiği ya da söylediklerine inanıp inanmadığı umurunda bile değildi. Sözleri, yaşadıkları büyük maceraya dair kalan tüm nostaljiyi yok etmişti. Ve bu, nihayetinde, iyi bir şeydi.

Bisikletine geri döndüğünde, kendini düzenli bir programa sokmaya karar vermişti. Göle gitmek ya da adayı keşfetmek için serin sabahlardan yararlanacaktı. Öğleden sonraları ise babasına söz verdiği bölümleri yazmaya başlayacaktı.

Goose Cove Lane sapağına yaklaştığında, dün gördüğü robin's-egg mavisi eve göz attı. Adanın dalgalı kıyı şeridi mesafeleri aldatıcı kılıyordu ama burası Toby ve büyükannesinin yaşadığı yer olmalıydı; kuş uçuşu Remington'ların evinden o kadar da uzakta değildi.

Garaj yolunun bir tarafında tehlikeli bir açıyla eğilmiş bir posta kutusu, diğer tarafında ise terk edilmiş bir çiftlik tezgâhı vardı. Ev kasabadan birkaç mil uzakta olmasına rağmen, otoyol adanın en büyük plajı olan ve dün gece gün batımına yakın gittiği güney plajına çıktığı için yazlık ürün satmak için iyi bir konuma sahipti. Kırık bir zincirden eğri büğrü sarkan soluk bir tabelada CAROUSEL BAL SATILIK yazıyordu.

Düşüncesizce araba yoluna döndü.

Onuncu Bölüm

BREE ÇIĞLIK ATTI VE KOVANDAN UZAKLAŞTI.

"Oh, Tanrım... Oh, Tanrım... oh, Tanrım..." İnledi, omuzlarını kamburlaştırdı, titredi. Kuluçka kutusunun dibinde gördüğü kütle rastgele bir enkaz yığını değildi. Oh, hayır. Bu bir fareydi. Arıların etrafına bıraktığı yapışkan koruyucu propolis kütlesinin içinde taşlaşmış ölü bir fare.

Ürperdi, sert deri arıcı eldivenlerini çıkardı ve avluya doğru geri çekildi. Toby'ye göre Bay Wentzel geçen ay arılara güçlü bir şeker solüsyonu vermişti ama şimdi kovanların yeni kuluçka kutularına ihtiyacı vardı. Bu onun açtığı üçüncü kovandı. Diğerlerinin içinde ne bulacaktı?

Belki de Star her şeye rağmen haklıydı. Annesinin arılarıyla çalışmaktan nefret ederdi. Ama Bree Star değildi ve en başından beri arılar onu büyülemişti. Her yaz Myra'ya kovanlarda yardım ederdi. Belirsiz tehlike havasını, hiçbir kardeşinin sahip olmadığı bir beceriye sahip olmanın üstünlüğünü sevmişti. Koloninin düzenini, toplumlarını yöneten katı kuralları, bir kraliçe fikrini sevmişti. Ama esas olarak, Bree'nin kendi çılgın, bencil annesinden çok farklı, sessiz ve özel biri olan Myra'yla birlikte olmayı sevmişti.

Bree gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirmiş, Myra'nın küçük arıcılık kitapları koleksiyonunu incelemişti ama ne kitaplar ne de Myra'ya yardım ettiği tüm yazlar onu bu kadar büyük bir sorumluluğa hazırlamıştı. Birkaç yıl önce arıcılık dersi bile almıştı ama Scott bahçeye bir kovan koymasına izin vermemişti, bu yüzden hiçbir şey yapmamıştı. Ve şimdi buradaydı,

Kemirgenlere, parazitlere ve aşırı kalabalığa karşı korumak için tek bir kovan değil, on beş kovanla.

Diğer spor ayakkabısının burnuyla ayak bileğini kaşıdı. Myra'nın ceket, şapkası ve duvağıyla tam otursa da, uyumlu tulum onun kadar uzun ve ince biri için tasarlanmamıştı, bu yüzden kendi haki pantolonunu giydi. Koyu renkler rakun ve kokarca gibi yırtıcı hayvanları hatırlattığı için açık renk kıyafetler arıları daha sakın tutuyordu. Ne yazık ki pantolonunu çoraplarının içine sokmayı unutmuştu, bu da ayak bileğinin yakınında zonklayan iğneyi açıklıyordu.

Toby'yi ölü fareden kurtulmaya ikna etme olasılığını düşündü ama Toby annesinin arılardan hoşlanmamasını paylaşıyordu ve bu pek olası değildi. Çünkü casusluk olayından sonra Toby'ye daha iyi göz kulak olmaya niyetlenmişti ama Toby ortalıkta görünmüyordu. Gördüğü şey, boyalı siyah saçlı ve dağınık rastalı bir genç kızın evin yanından geçtiği idi. Siyah bir atlet, şort ve çirkin botlar giymişti. Bree'den daha kısaydı, belki beş dört yaşındaydı, küçük, düzgün yüz hatları ve cömert bir ağzı vardı. Berbat saçları ve sert makyajı olmasaydı, güzel olabilirdi. Ayrıca, Bree hiç tanışmadıklarından emin olmasına rağmen, belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Duvağını şapkasının üstüne itti. Kızın görünüşü onu huzursuz ediyordu, sadece dövme ve hızma yüzünden değil, düne kadar kimse onu rahatsız etmediği için. Görünmez hissetmeyi seviyordu ve böyle kalmasını istiyordu.

"Sanırım Toby'nin büyükannesi değilsiniz," dedi kız.

Sert görünüşüne rağmen tehditkâr görünmüyordu. Bree eldivenlerini arıları sakınleştirmek için kullandığı tüttürücünün yanına fırlattı. Myra kovanları çıplak elleriyle çalıştırırdı ama Bree buna hazır olmanın yakınından bile geçmiyordu. "Toby'nin büyükannesi Mayıs başında vefat etti."

"Gerçekten mi? Bu çok ilginç." Elini uzattı, genç bir kız için garip bir şeydi bu. "Ben Viper."

Engerek mi? Bree tokalaşmaya karşılık verdi ama garip hissetti. Eski sosyal çevresinde, çok az tanıdığı kadınlarla bile kucaklaşmak olağan bir şeydi. "Bree West."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bree. Toby buralarda mı?"

Bu kız Toby'yi nereden tanıyordu? Bree bir kez daha beceriksizliğinin boyutlarını hissetti. Toby'nin nerede olduğunu ya da ne zaman ne yaptığını bilmiyordu.

onun görüş alanından çıkmıştı.

"Toby!" Cevap yok.

"Muhtemelen ormandadır," dedi kadın, Bree'nin bir ergen olmadığını fark etmesine neden olan bir nezaketle. "Siz Toby'nin annesi misiniz?"

Bree'nin soluk kızıl teni ona kardeşleri tarafından Ceset lakabını kazandırmıştı ve Toby'nin ırksal mirası düşünüldüğünde kadının ironi yaptığını düşündü. Ama samimi görünüyordu. "Hayır. Ben... onun gardiyan."

"Anlıyorum." Kadının kararlı bakışlarındaki bir şey Bree'ye onun gerçekten gördüğünü hissettirdi - belki de Bree'nin istediğinden daha fazlasını.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bree ses tonunun kaba olduğunu biliyordu ama arıların yanına dönebilmek için onun gitmesini istiyordu. Daha da acili, bir sigaraya ihtiyacı vardı.

"Biz komşuyuz," dedi kadın. "Remington'ların evini kiraliyorum."

Remington'ların evi mi? *Onun* evi. Toby'nin gözetlediği kadın bu olabilir miydi? Cahil numarası yaptı. "Remington evi mi? Ben... buraya daha birkaç hafta önce geldim."

"Ormanın diğer tarafında. Bir patika var."

O ve Star'ın binlerce kez koştuğu yol.

Kadın kovanlara doğru baktı. "Siz bir arıcısınız."

"Toby'nin büyükannesi arıcıydı. Ben sadece kovanları hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Çok deneyiminiz var mı?"

Bree güldü, kendi sesi olduğunu zar zor fark ettiği paslı bir sesteki bu. "Pek sayılmaz. Büyürken arılarla çalışmıştım ama uzun zaman oldu. Neyse ki bunlar sağlıklı, yerleşik koloniler ve soğuk bahar onların oğul vermesini engellemiş gibi görünüyor. Eğer işleri batırmazsam, iyi olacaklar."

"Bu harika." Gerçekten etkilenmiş görünüyordu. "Yarın Toby'yi bir süreliğine ödünç almamın sakıncası var mı? Mobilyaları taşımak için yardıma ihtiyacım var. Beni birkaç kez ziyaret etti ve biraz çalışmaktan hoşlanabileceğini düşündüm."

Ziyarete gelmemişti. Casusluk yapıyordu. "Umarım sorun çıkarmamıştır."

"Toby gibi bir melek mi?"

İronik bir şekilde kaldırdığı kaşları Bree'yi şaşırttı. Bir kez daha kendi kendine güldüğünü duydu. "O tamamen senin."

Kendisine Engerek diyen kadın ormanın genel yönüne döndü ve ellerini ağzına götürdü. "Toby! Yarın öğleden sonra evde yardıma ihtiyacım var. Eğer biraz para kazanmak istiyorsan, gel beni gör."

Cevap gelmedi ama bu onu rahatsız etmemiş gibiydi. Dikkatini kovanlara geri verdi. "Arılar her zaman ilgimi çekmiştir ama onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir ara sizi çalışırken izlememe izin verir misiniz diye sorsam küstahlık etmiş olur muyum?"

Sözcük dağarcığı ve tavırları görünüşüyle o kadar çelişiyordu ki Bree şaşırdı. Belki de bu yüzden kendini kaba bir şekilde başını sallarken buldu. "Nasıl isterseniz."

"Harika. Yakında görüşürüz." Gülümseyerek geldiği yoldan geri döndü.

Bree kovanlara doğru döndü, sonra ani bir düşünceyle durdu. "Fareler hakkında ne düşünüyorsun?" diye seslendi.

"Fare mi?" Kadın durdu. "Benim favorim değil. Neden?"

Bree tereddüt etti, sonra sıradaki son kovana işaret etti. "Eğer arıcılıkla ilgileniyorsanız, görmek isteyebileceğiniz sıra dışı bir şey var. Hiç propolis diye bir şey duydunuz mu?"

"Hayır. Ne oldu?"

"Bu ağır, yapışkan madde arılar tarafından kovandaki yarıkları kapatmak için toplanır. Antibakteriyel özelliklere sahiptir - hatta bazı ticari arıcılar bunu toplar." Profesör gibi konuşmaya çalıştı. "Arılar bunu aynı zamanda koloniyi enfeksiyondan korumak için kovan işgalcilerinin etrafında bir tür hijyenik mühür olarak da kullanıyor. Gidip bir göz atın."

Kadın, fare katliamına giden bir kuzu gibi kovana doğru yürüdü. Gürültülü yumrunun önünde durdu ve ona baktı. "İğrenç."

Ama uzaklaşmadı. Bakmaya devam etti. Bree basamağın yanına koyduğu küreği kaptı. "Eğer onu alıp dereye atmak istiyorsan..."

Kadın omzunun üzerinden baktı.

Bree parlak ve bilgilendirici konuşmasına devam etmek için elinden geleni yaptı. "Propolis aslında fareyi mumyalamış. Büyüleyici değil mi?"

"Beni kandırıyorsun."

Bu kararlı bakış karşısında Bree'nin duruşu bozuldu. "Bunu kendim yapabilirim. Yapmak zorundayım. Ama... farelerden nefret ederim ve sen her şeye hazır biri gibi görünüyorsun."

Kadının gözleri parladı. "Öyle mi?"

Bree başını salladı.

"Mükemmel." Küreği aldı, fare artıklarını topladı ve dereye fırlattı.

Başka biri onun için iyi bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu - bunu yapması için manipüle edilmiş olsa bile - ve Bree en son ne zaman bu kadar uygulandığını hatırlayamıyordu.

TOBY VE BÜYÜKANNESİ HAKKINDAKİ MERAK Lucy'nin kulübede durmasına neden olmuştu. Ya da belki de sadece erteliyordu çünkü Panda'nın cipi hâlâ arabanın içindeyse, toparlanıp gitmesi gerekiyordu. Yine de, ne kadar gergin olursa olsun, Toby'nin vasisinden daha gergin olamazdı.

Bree neredeyse kırılacak kadar zayıf olmasına rağmen güzel bir kadındı. Keskin hatları ve yarı saydam teninde eski moda bir kırılğanlık vardı. Lucy onu Viktorya dönemi kıyafetleri içinde, uzun boynu yüksek dantel yakasından dışarı fırlamış, kumral saçları başında toplanmış bir halde hayal edebiliyordu. İçinden bir ses bu kadının ince omuzlarında bir gemi dolusu sorun taşıdığını söylüyordu. Ama Toby bu resme nasıl uyuyordu?

Bu onu ilgilendirmezdi ve Toby'yi eve davet etme dürtüsüne boyun eğmemeliydi ama büyükannesinin öldüğünü duyar duymaz kendine engel olamamıştı. Cesur çocuklar onun zayıf noktasıydı. Kaçma numarasını yaptıktan sonra tanıştığı ilk erkeğe kendini atmak da öyle.

Son virajı döndü, nefesini tuttu ve yola saptı. Arabası gitmişti. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı.

Bisikleti evin arkasına yaslarken, Panda'yla yatağa atlamasının düğününden kaçmasını meşrulaştırmanın çarpık bir yolu olup olmadığını merak etti. Ted gibi bir adamla evlenmeye ne kadar değersiz olduğunu kendine kanıtlamak için daha iyi bir yol bulamazdı. Bu hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici bir düşünceydi. Neden bu kadar karakter dışı davrandığını açıklıyordu ama bu onun karakteri için pek de olumlu bir yansıma değildi.

Hayatının bu kısa ve acı dolu bölümünü sonsuza dek dosyalamaya kararlı bir şekilde, son kullanma tarihi geçmiş pizza kuponlarının, modası geçmiş vapur tarifelerinin, bitmiş el feneri pillerinin ve on yıllık bir ada telefon rehberinin altına gömülmüş kırık bir hasır sepetten çıkardığı anahtarla kendini eve bıraktı. Mutfığa yöneldi ve Toby'yi masada oturmuş, bir kase mısır gevreği yerken buldu.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi. Alman kahve makinesi yeni durulanmıştı ve Toby'nin bunu yaptığından şüpheliydi. Bunun dışında Panda'nın burada olduğuna dair hiçbir işaret görmemişti.

Toby ona her zamanki düşmanca bakışını attı. "Bana ne kadar ödeyeceksin?"

"Değerin ne kadar?"

Bir kaşık dolusu Cheerios daha yedi. "Çok."

"Sana iş başına ödeme yapacağım. Şimdi o sakladığın ev anahtarını ver."

Çok kabadayıydı. "Buraya girmek için anahtara ihtiyacım yok."

"Doğru. Örümcek güçlerini kullandın." Ona doğru yürüdü ve elini uzattı.

Kolundaki bir sivrisinek ısırığını kaşıdı ve kız onun yüzsüzlük edip etmeyeceğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordu ama sonunda şortunun cebine elini attı. Ona anahtarı verdikten sonra kaşığını mısır gevreğinin içinde gezdirdi. "Nasıl oluyor da büyükanneme kızmıyorsun?"

"Deli olmadığımı kim

söyledi?" "Kızgın

görünmüyorsun."

"Duygularımı saklamakta iyiyimdir. Seri katiller bunu yapmayı

öğrenir." "Sen bir seri katil misin?"

"Henüz başlamadım. Ama başlamayı düşünüyorum. Belki bugün."

Ağzının bir köşesinde gülümsemenin başlangıcı belirdi. Çabucak onu dizginledi. "Komik olduğunu sanıyorsun ama değilsin."

"Fikir meselesi." Kendisine bu işe karışmayacağını söylemişti ama işte buradaydı. Kendi sorunlarıyla nasıl başa çıkacağını bilmeyenlerin tipik bir örneği idi. Kendilerini daha iyi hissedebilmek için başkalarının dertleriyle uğraşıyorlardı. Anahtarı cebine koydu. "Bree iyi birine benziyor."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Sadece babam eve gelene kadar benimle kalacak. O bir kule köpeği. Cep telefonu kuleleri gibi şeyleri diken adamlardır. Dünyanın en tehlikeli işidir."

Yalan söylüyordu; bir yetim gördüğünde tanırdı. Musluktan biraz su doldurdu ve yarısını içti. Kalanını lavaboya dökerken, eskiden Toby gibi çocuklarla çalışmayı ne kadar sevdiğini düşündü. Bu işte de iyiydi ve o işi bırakmak yürek burkmuştu. Ancak bir vaka görevlisi olarak sadece birkaç çocuğa yardım edebilirken, bir lobici olarak binlerce çocuğa yardım ediyordu ve ne zaman işi bırakmak istese bunu hep aklında tutması gerekiyordu.

"Mesele şu Toby. Benim bir erkek ve üç kız kardeşim var, bu yüzden bir çocuk doğruyu söylemediğinde anlarım. Eğer aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istiyorsan, bu senin seçimin. Ama bu, yardıma ihtiyacın olduğunda sana gerçekten yardım edemeyeceğim anlamına geliyor." Ona kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını söylemek için ağzını açtı. Kız onun sözünü kesti. "Ve... bu, ihtiyacım olduğunda senden asla yardım isteyemeyeceğim anlamına geliyor. Çünkü güven yok. Nasıl olduğunu gördün mü?"

"Kimin umurunda?"

"Görünüşe göre sen değilsin." Lavaboda hiç kirli tabak yoktu. Ya Panda yemek yememişti ya da bulaşıkları kendisi yıkamıştı. Tezgâhın üzerindeki kâseden bir muz aldı.

"Babam gerçekten de bir kule köpeğiydi," dedi Toby arkasından küçük bir sesle. "Ben dört yaşındayken öldü. Sıkışan başka bir adamı kurtarıyordu, gerçek bu."

Muzu soydu, kasıtlı olarak sırtını ona dönmedi. "Bunun için özür dilerim. Babamın kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Peki ya annen?"

"Ben on dört yaşındayken öldü. Harika bir anne değildi." Hâlâ ona bakmadan muza odaklanmıştı. "Yine de evlat edinildim, yani şanslıyım."

"Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra kaçmış."

"Kulağa pek de iyi bir anne gibi geliyor."

"Büyükannem harikaydı."

"Ve sen onu özölüyorsun." Muzu bir kenara bıraktı ve sonunda onunla yüzleşmek için döndü, ancak onun büyük kahverengi gözlerinde toplanan gözyaşlarını izledi. Onun tanık olmasından hoşlanmayacağı gözyaşları. "Yapacak çok işimiz var." Hızlı adımlarla güneş odasına doğru ilerledi. "Hadi başlayalım."

Sonraki birkaç saat boyunca Toby, kırık mobilyaları, güve yeniği minderleri ve kurumuş perdeleri evin sonundaki bir noktaya taşımasına yardım etti.

Arabayla götürmek için birini bulacaktı. Panda'nın bu eve saygısı olmayabilirdi ama onun vardı ve eğer Panda bundan hoşlanmazsa onu dava edebilirdi.

Toby kas eksikliğini, onu derinden etkileyen bir ciddiyetle telafi etmeye çalışıyordu. Artık çocuklarla bire bir çalışma fırsatı bulamıyordu, tabii akrabası değillerse.

Toby ile birlikte artık çalışmayan eski bir televizyonu taşımak için mücadele ettiler. Toby, güneş odasındaki kitaplıklardan kendisine uzatılan onlarca yıllık dergileri ve yırtık pırtık kitapçıkları çöp torbalarına doldurdu, ardından Toby kalanları yeniden düzenlerken rafları sildi. Denemelerine rağmen, korkunç yeşil mutfak masasını taşımak onlar için çok ağırdı ve her ikisinin de çabaları kötü kıymıklarla sonuçlandı.

O gün için yeterince iş yaptıktan sonra, Toby'nin az önce temizlemesine yardım ettiği verandaya bir miktar para taşıdı. Kadının ona ne kadar ödediğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Faturaları çabucak cebine tıktırdı. "İstedğin zaman gelebilirim," dedi hevesle. "Evi de temizleyeceğim. Daha önce çok iyi görünmediğini biliyorum ama şimdi çok daha iyiyim."

Ona sempatiyle baktı. "Panda'nın yetişkin bir bakıcıya ihtiyacı olacak." Adamın yüzü düşerken devam etti: "Ama senin için aklımda başka işler de var."

"Ben de bir yetişkin kadar iyiyim." "O öyle görmeyecektir."

Verandaya doğru tepindi ve arkasından kapıyı çarptı ama kadın onun geri döneceğini biliyordu ve döndü de.

Sonraki birkaç gün boyunca örümcek ağlarını süpürdüler ve yerleri temizlediler. Dışarıdaki minderlerin en kötülerini daha fazla plaj havlusuyla örttü ve ön koridorda hantal görünen metal fırın rafının verandaya mükemmel bir şekilde uyduğunu keşfetti. Tezgahları darmadağın eden seramik domuz, yontulmuş teneke kutular ve diğer döküntüler yavaş yavaş ortadan kayboldu. Mavi bir çömlek kâseyi olgun çileklerle, bir jöle kavanozunu da garajın arkasındaki eski bir kulübede yetişen güllerle doldurdu. Bu aranjman Beyaz Saray'ın çiçekçisinden çıkan inanılmaz kreasyonlardan çok farklıydı ama yine de çok hoşuna gitmişti.

Panda gittikten sonraki dördüncü gün, kasvetli çalışma odasındaki çirkin halıyı yırtıyorlardı. "Başka ekmeğin var mı?" İşlerini bitirdiklerinde Toby sordu.

"Son dilimi de bitirdin." "Daha yapacak mısın?" "Bugün değil."

"Daha fazlasını yapmalısın." Kızın en yeni aksesuarını inceledi; köprücük kemiğinden boynuna doğru kıvrılan ve ateşli ağzı kulak memesine doğru bakan muhteşem bir ejderha dövmesi. "Kaç yaşındasın sen?"

Ona on sekiz yaşında olduğunu söylemeye başladı ama sonra kendini durdurdu. Eğer onun dürüst olmasını istiyorsa, açık sözlü olmalıydı. "Otuz bir."

"Bu çok eski."

Dışarı çıktılar ve Toby merdiveni tutarken o da odanın tek penceresinin üzerinde büyüyen sarmaşıkları kaldırdı. Bu oda o kadar kasvetli olmadığına, yazmaya başlamak için iyi bir yer olacaktı.

Pencereden, parke zeminin sıcak, bal rengi tonlarını görebiliyordu. Kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren ev ona seslenmişti. Panda burayı hak etmiyordu.

BREE kulübenin arka tarafındaki küçük çamaşırhanede soyundu ve kirli kıyafetlerini sutyen ve külotlarına kadar doğrudan çamaşır makinesine attı. Arıları sakinleştirmek için kullandığı sigara, gününü kamp ateşinin etrafında geçirmiş gibi kokmasına neden olmuştu. Etrafına bir havlu sardı ve banyodaki duşa doğru ilerledi. Hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı ve vücudundaki her kas ağrıyordu.

Son birkaç gündür şafaktan akşama kadar dışarıda kovanları yaza hazırlıyordu. Okuduğu kılavuzlardaki talimatları izleyerek çerçeveleri taşıdı, ana arıları kontrol etti, eski kuluçka peteklerini taze peteklerle değiştirdi ve daha fazla kuluçka kutusu ekledi. Ayrıca bal evini baştan aşağı temizlemiş, geçen yazın hasadıyla dolu yüzlerce kavanozun tozunu silmişti. Bu iş bitince Myra'nın etiketlerini yapıştırdı.

Atlıkarınca Balı
Charity Adası, Michigan

Bree bir zamanlar ressam olmayı hayal etmişti ve etiketlerdeki neşeli kurdeleli atlıkarınca illüstrasyonu, on altı yaşındayken Myra'ya doğum günü hediyesi olarak yaptığı bir suluboyadan geliyordu. Myra suluboyayı o kadar beğenmişti ki etiketlerinde kullanmak istemişti.

Bree kurulandı, birikmiş olan ve en eskileri deli gibi kaşıdıran sayısız arı iğnesinin etrafında nazıkçe çalıştı. Ama bugün bir kez bile sokmamıştı. Bir şeylerle gurur duymak güzeldi.

Toby'yi oturma odasındaki kanepeye yayılmış, geldiğinde hediye olarak getirdiği Nintendo taşınabilir oyun oynatıcısıyla oynarken buldu. Oda yıllar içinde çok az değişmişti. Şeftali rengi duvarlar, mavi ve lacivert çiçekli bir halı, aşırı doldurulmuş mobilyalar ve şömine şöminesinin her iki yanında bir çift seramik Siyam kedisi. O ve Star onlara Beavis ve Butt-Head adını vermişti.

Saat neredeyse on birdi. Toby'nin yatakta olması gerekiyordu, ama bundan bahsederse duymamış gibi davranacaktı. Kirli bir mısır gevreği kâsesi aldı. "Yarın çiftlik standını açacağım." İfadeden çok bir soru gibi gelmişti.

"Kimse durmayacak," dedi başını oyundan kaldırmadan.

"Burası güney sahiline giden ana yol üzerinde, dolayısıyla çok fazla trafik var. Biraz düzeltirsek insanların fark edeceğini düşünüyorum." Fark edip etmeyecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu. "Biraz yardıma ihtiyacım olacak, o yüzden yatağa gitsen iyi olur."

Hareket etmedi.

Daha sert olmalıydı ama nasıl yapacağını bilmiyordu, bu yüzden mutfağa kaçtı. Kahvaltıdan beri bir şey yememişti ama aç olmamasına rağmen kendini buzdolabını açmaya zorladı. Raflarda sadece süt ve öğle yemeği için et vardı. Kapıyı kapattı, konserve, mısır gevreği, makarna ve fasulye dolu kilere doğru baktı. Hiçbir şey onu cezbetmedi. Hiçbir şey...

İçeri getirdiği tek kavanoz bal tezgâhın üzerinde duruyordu. Güneş ışığında altın sarısı olan bal, mutfağın yapay ışığında akçaağaç şurubu kadar koyu görünüyordu. Şişeyi eline aldı ve hayali atlıkarınca etiketini inceledi. Sonunda kapağı çevirdi. En hafif patlamayla açıldı.

İşaret parmağının ucuyla bala dokundu. Gözlerini kapattı. Parmağını dudaklarına götürdü.

Çocukluğunun tüm yazları gözlerinin önüne geldi. En hafifinden kiraz çiçeğinin tadına baktı; bir tutam karahindiba, yonca ve çilek;

Hanımeli fısıltısı ve ekşi ağaç dokunuşu, tüm tatlar bir Haziran sabahı kadar temiz ve taze. Parmağını tekrar daldırdı ve arılar lavanta tarlalarına ve böğürtlen çalılıklarına yöneldikçe uzayan yaz günlerinin tadına baktı, bu da tat notalarına bir karmaşıklık getirdi. Sonra Ağustos geldi ve yaz sona yaklaştı. Bal, devedikenini, adaçayı ve yoncadan zengin ve tereyağlı hale geldi.

Yorgunluğu azaldı ve bir an için sanki hayatın tüm sırları parmağının ucuna yapışmış gibi hissetti.

ERTESİ SABAH Toby'yi yataktan kaldıramayınca tek başına çalışmaya koyuldu. Depoda bulduğu eski el arabasını fırçalar, rulolar, bezler ve boya kutularıyla doldururken kolları ağrıyordu. Garip bir manevrayla arabayı yola indirdi. Çiftlik standı yüz yıllık bir meşenin gölgesinde gri ve yıpranmış bir şekilde duruyordu. Eğimli bir çatı ve ilkel bir zemin üç duvarını destekliyordu ve uzun bir ahşap tezgahın altında bir çift parçalanmış raf uzanıyordu. Arka tarafa eklenmiş küçük bir sundurma dışında her şey eski mutfak kilerine sığabilirdi.

Mavi bir Honda minibüs vızıldayarak geçti, ardından tıpkı onun gibi bir başkası geldi, her ikisi de adanın en iyi yüzme yeri olan güney sahilinin hala soğuk sularına doğru giden aileleri taşıyordu. Aletler, boyadığı geçici poster panosu ve geçen yazın balından bir düzine kavanoz almak için eve iki kez daha gitti. Bu yılın mahsulü Ağustos'a kadar hasada hazır olmayacaktı. O zamana kadar çoktan gitmiş olacağını umuyordu ama nereye gideceğini hayal bile edemiyordu. Toby'yi uyandırmak için ayağını yere vurdu ve terk edilmiş bir yatak odası buldu.

İlk araba tam da poster panosundaki tabelayı yere yapıştırırken durduğunda morali düzeldi. "Açılmanın zamanı gelmişti," dedi kadın. "Myra'nın balının son kavanozunu birkaç hafta önce bitirdik ve artritimi yeniden alevlenmeye başladı."

İki kavanoz aldılar. Bree başarısından dolayı sersemlemişti ama başka kimse durmayınca coşkusu yavaş yavaş azaldı.

Zamanını örümcek ağlarını ve eski kuş yuvalarını süpürerek ve gevşek tahtaları yerlerine çivileyerek geçirdi. Sonunda ilk kapıyı açmaya hazırды.

Kulübede bulduğu iki kutu dış cephe boyası, Myra'nın sırf bu amaçla seçtiğinden şüphelendiği tereyağı sarısı tonundaydı. Aslında kendisi hiç boya yapmamıştı ama boyacıları çalışırken izlemişti ve ne kadar zor olabilirdi ki?

Göründüğünden daha zor olduğunu birkaç saat sonra fark etti. Boynunda bir çatlak, elinde bir kıymık ve bacağına kötü bir kesik vardı. Koluyla alnını sıvazlayıp daha da fazla boya bulaştırırken, bir arabanın yavaşladığını duydu. Döndüğünde son model kırmızı bir Cadillac'ın durduğunu gördü. Sonunda bir müşterisi olduğu için duyduğu heyecan, gelenin kim olduğunu gördüğünde azaldı.

"Tahtaya hiç boya sürüyor musun yoksa hepsi senin üzerinde mi kalıyor?"

Mike'ın iğrenç, sert kahkahası kara tahtaya çizilmiş tırnaklar gibi geldi ve kendisine doğru gelen Mike'a ters ters baktı. "Ben iyiyim."

Gitmek yerine kadının yaptıklarını inceledi. "Görünüşe göre daha fazla boyaya ihtiyacın olacak. Ahşap gerçekten boyayı emiyor."

Zaten fark ettiği bir şeydi ama daha fazla boyaya harcayacak parası yoktu ve bu konuda ne yapacağına karar verememişti. Neredeyse boş olan boya kutularından birini pahalı bir kordovan mokasenin burnuyla itti, sonra da sarkan rafı incelemek için geri çekildi. "Toby neden sana yardım etmiyor?"

"Ona sormanız gerekir." Boya rulosunu tepsiye bıraktı ve tek düzgün sandaletinin üzerine daha da fazla sarı boya sıçrattı.

"Olabilir. Nerede o?"

Eğer kızgınlığı onu ele geçirmemiş olsaydı, cevap vermezdi. "Yeni en iyi arkadaşıyla yan odada."

"Sana yardım etmesi gerekirdi." Yerdeki kartondan bir şişe bal seçti, bir fatura attı ve onunla birlikte arabasına döndü.

Adam arabayı sürerken, kadın titrediğini fark etti. Onu görmek bile acı dolu anılarla dolmasına neden olmuştu. David'le onu gözetlediği geceden beri hayatında hiçbir şey tam anlamıyla yolunda gitmemişti.

Çiftlik standının arka tarafına dokunmamış olsa da boyası bitmişti. Fırçasını tenekenin dibinde dolaştırırken, Cadillac yeniden ortaya çıktı ve ön koltukta Mike'ın yanında somurtkan bir Toby oturuyordu. Toby inerken Mike arabanın camını indirdi. "Bugün sana yardım etmesi gerektiğini unuttu."

Toby'nin kapıyı öfkeyle çarpması hiçbir şey unutmadığını gösteriyordu.

Mike arabadan indi ve bagaja doğru yürüdü. "Hadi oğlum. Şunları benim için al."

Toby henüz on iki yaşında olmasına rağmen ona bu şekilde hitap edilmesinden hoşlanmıyordu. David, kendisine "çocuk" diyen bir müşteriyle yüzleştğinde kiralık teknelerden birinden kovulmuştu. Ama Toby hiç itiraz etmeden Mike'a itaat etmişti. Toby ondan korkuyor muydu? Toby'nin arabanın bagajından çıkardığı iki kutu taze boyaya baktı. "Nedir bu?"

"Tükeniyordun." Mike bagajdan bir boya kovası, birkaç fırça ve bir boya rulosu daha çıkardı. "Sana biraz daha getirdim. Önemli bir şey değil."

Kasları sıkıştı. "Bana boya almanı istemiyorum. Bana hiçbir şey almanı istemiyorum."

Omuz silkti ve Toby'ye döndü. "Şunu açalım."

"Hayır," dedi. "Boya da diğer her şeyle birlikte geri gidiyor."

Toby ona tiksintiyle baktı, toprakta bıraktığı tornavidayı aldı ve kutunun ağzının altına soktu.

"Toby, ciddiylim. Açma onu-"

Kapak patladı.

Hiç kimseye istediğini yaptıramamıştı. Toby'nin kendisine itaat etmesini sağlayamamış ya da Mike'ı onu rahat bırakmaya zorlayamamıştı ve Scott'ı da sadık bir koca haline getirememişti.

Mike rulo tepsisine biraz boya döktü. "Toby, şu fırçayı kap ve süslemelerin üzerine ikinci katı sürmeye başla."

Toby tek bir itirazda bile bulunmadı. Onun için en basit şeyi bile yapmazdı, ama iş ırkçı bir kıçtan emir almaya gelince, bir işbirliği modeline dönüştü.

"Sana kendim yardım ederdim," dedi Mike, "ama..." Tertemiz gri yazlık pantolonuna doğru geniş bir hareket yaptı. "Oh, kahretsın." Ruloyu kaptı, tereyağlı boyayla doldurdu ve çalışmaya başladı.

Olanlardan nefret ediyordu ama bunu nasıl durduracağını da bilmiyordu. Mike Moody, her zamanki gibi istenmediği yere burnunu soktu.

"Rengi güzelmiş," dedi.

Onun da hoşuna gitmişti ama onunla kibarca sohbet etmiyordu. "Benim yanımda çalışma," dedi. "Kolonyan leş gibi kokuyor."

Sonunda onun sahte güler yüzünü bozmayı başarmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Bu şeylerin ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

"İyi zevki satın alamazsın, Mike. Tıpkı terbiyeyi satın alamayacağın gibi."

Toby fırçasını yere attı, yüzü öfkeyle çarpıldı. "Neden ona karşı nazik olamıyorsun?"

Mike hiç istifini bozmadı. "Bir şeyler içmek istediğimden eminim. Ne dersin, Bree? Evde limonata falan var mı? Soğuk bir içecek herkesi sakinleştirir."

Sadece Toby ve Bree kaynıyordu. Mike'ın sahte yakınlığı bozulmamıştı. Ve sonra resim yapmayı bıraktı. Durmasını istediği için değil, yaklaşan bir kamyoneti fark ettiği için. Belli ki tanıdığı bir kamyonetti, çünkü aceleyle yola çıkıp onu durdurdu.

Kamyon durduğunda büyük bir satıcının sırtışı yüzünü gerdi. "Jason, adamım," dedi direksiyonun arkasındaki uzun saçlı çocuğa. "Bree Remington'la tanıştın mı?"

O Bree West'ti. On yıldır Bree Remington olmamıştı.

Çocuk ona başıyla onay verdi. Mike elini kamyonun tavanına dayadı. "Bree artık Myra'nın balını satıyor. Eminim annene birkaç kavanoz getirirsen çok sevinir. Herkes Myra'nın balının migrene iyi geldiğini bilir."

"Elbette, Mike."

Öğleden sonrasının geri kalanı da bu şekilde geçti, Mike boya yapmakla müşteri çekmek arasında gidip geliyordu. Ondan olabildiğince uzak duruyordu. Deneyimleri ona Mike Moody'nin yaptığı iyi işlerin her türlü koşulla birlikte geldiğini öğretmişti. Gün sona erdiğinde, çiftlik standı iki kat tereyağı sarısı boyanın altında parlıyordu ve on sekiz kavanoz bal satmıştı, ama Mike arabasına geri dönerken, içinde hiçbir yerde bir "teşekkür" bulamadı.

LUCY verandadaki yabani otları temizlerken kendini Toby'yi izlerken buldu. Koca Mike onu götürdüğünden beri, üç gündür onu görmemişti. Kulübeye uğrayıp onu kontrol etmeye karar verdi. Her gün bisikletiyle dışarı çıkmasına rağmen, neredeyse bir haftadır kasabaya gitmemişti ve biraz bakkala ihtiyacı vardı. Döndüğünde işe koyulacaktı. Gerçekten, bu sefer. Yazmayı düşünmek yerine, oturup gerçekten yazacaktı.

Arka yolu takip etmek yerine otoyola saptı ve virajı döndüğünde, artık kirli bir gri değil, yumuşak bir sarı olan çiftlik standını gördü. Tezgâhın üzerinde altın bal kavanozları duruyordu ve Bree, tepesinden menteşeli, çadır şeklindeki ahşap tabelanın bir tarafına hayali bir atlıkarınca atı çiziyordu. Lucy yaklaştıkça kraliyet mavisi yazıyı okudu:

Carousel Honey
Adanın en iyisi
Balımız dünyanızı döndürür

Toby tezgâhın üzerine oturmuş, bacaklarını sarkıtmış, yüzünde ekşi bir ifadeyle Bree'yi izliyordu. Lucy bisikletinden inerken, Bree fırçasını yere bıraktı. Bir yanağında parlak pembe bir boya sıçraması vardı, diğerinde de bir tutam limon yeşili. Kolsuz bluzunun üstünden solgun, çilli kolundaki kızgın kırmızı şişlik görünüyordu.

Toby tezgâhtan atladı ve ona doğru koştu. "Hey, Engerek. Benim için yapacak işin var mı?"

"Bugün olmaz." Tabelayı inceledi. "Sen gerçek bir sanatçısın, Bree. Harika görünüyor."

"Teşekkürler, ama ben sadece bir amatörüm." Taze boyayı lekelememeye dikkat ederek ağır tabelayı yola doğru manevra ettirmeye başladı.

Lucy ona yardım etmek için acele etti. "Çok çalışıyor olmalısın. Her şey harika görünüyor."

Toby, "Yarın erkenden orada olabilirim," dedi.

Bree tabelayı düzeltti. "Sabah ben kovanları kontrol ederken sen de tezgaha göz kulak olmalısın."

"Tribünleri izlemek istemiyorum!" Toby ağladı.

Lucy Bree'nin üzerindeki baskıyı kaldırdı. "Zaten yarın yapmam gereken başka şeyler var."

Bree tabeladan bir adım geri çekildi. Tabelanın diğer tarafı da aynı şekilde boyanmıştı ama üzerinde biraz farklı bir mesaj vardı:

Atlıkarınca Balı
Tüm yıl boyunca yaz anıları

Toby, "Bütün gün sadece on müşterimiz oldu," diye itiraz etti.

"Daha öğlen bile olmadı." Bree otoyoldan aşağıya baktı. "On müşteri dün bu saatlerde sahip olduğumuzdan daha fazla. Tabelanın yardımı dokunacak."

Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ve Toby de buna inanmıyordu. "Gerçek bir iş bulmalısın," dedi.

Lucy, Bree'nin Toby'ye kes şunu demesini bekledi ama Bree duymamış gibi davrandı ve Lucy ona kendisi söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Bunun yerine, "Kasabadan dönerken kesinlikle biraz alacağım," dedi.

Bu Bree'yi utandırdı. "Yapmak zorunda değilsin." "Şaka mı yapıyorsun? Balı seviyorum."

Toby, "Senin ekmeğine çok yakışır," dedi. Sonra da Bree'yi suçlayarak, "Engerek ekmeği tek başına yapıyor. Gerçekten de çok iyi. Şimdiye kadar tattıklarının en iyisi."

"Kendi ekmeğini mi pişiriyorsun?"

Bree söyledi. "Bazen. Sana bir somun getireyim."

"Olur- Teşekkürler." Elini cebine attı, bir paket sigara çıkardı ve yaktı. Toby ona tiksintiyle baktı. Lucy özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Tekrar başlamak istememiştım. Bir anda oluverdi."

Lucy insanların stresli olduklarında ne yaptıklarını yargılama hakkına sahip değildi. Koyu yeşil bir sedan vızır vızır geçti. "Gördün mü?" dedi Toby. "Tabelanız çok aptalca. Kimse bir şey satın almayacak."

Lucy buna dayanamadı. "Bree'ye bu kadar zorluk çıkarmayı bırak."

Lucy düşmanın tarafına geçmişti. Toby kaşlarını çatarak eve doğru ilerledi.

Bree sigarasından derin bir nefes çekti. Viktorya dönemine ait bir tabloyu andıran birinin sigarasını üflemesi tuhaf görünüyordu. Bree Toby'nin geri çekilen figürüne baktı. "Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Eminim sen de görüyorsundur, şu anda biraz dağılmış durumdayız."

"Korkuyor," dedi Lucy.

"Myra'nın aklından beni onun vasisi yapmak geçtiğini hayal bile edemiyorum." "Eminim seni çok düşünmüştür."

"Ben çocukken çok yakındık ama Star gittikten sonra - Toby'nin annesiydi - sadece birkaç ayda bir telefonda konuşur olduk. Star ve ben... Biz çok iyi arkadaştık." Sanki kendisiyle ilgili bu küçük bilgiyi açıkladığı için utanmış gibi kızardı.

Eski bir Crown Victoria yavaşladı ve Bree'nin yeni tabelasının yanında durdu. Lucy onu müşterisiyle ilgilenmesi için bıraktı ve bisikletiyle kasabaya doğru ilerledi.

Yiyeceklerini ve verandadaki fırıncı rafı için iki küçük saksı otu aldığıında, çantası daha fazlasını eklemek için çok ağırdı, bu yüzden dönüş yolunda durdu ve Bree'ye ertesi gün balını almak için geleceğini söyledi.

"Gerçekten. Zorunda değilsin." Bree gülümsedi, Lucy'nin gördüğü ilk gülümsemeydi bu. "İşaret işe yarıyor. Üç araba daha durdu. Altı kavanoz sattım. Balınız da müesseseden."

Lucy tartışmak istedi ama bunun Bree'nin Toby'ye yardım ettiği için ona teşekkür etme şekli olduğunu anladı. Başka bir müşteri yavaşladı. Lucy Bree'ye el salladı ve gitti.

Goose Cove Lane'e ulaştığında, yarın ilk iş olarak ekmek pişirmeyi aklına not etmişti, böylece yanında biraz götürebilecekti. Arabaya doğru döndü ve frene bastı. Evin yanında bir araba park etmişti.

Illinois plakalı koyu gri bir SUV.

On Birinci Bölüm

LUCY ÇOK ÖFKELENMİŞTİ. Kapıyı arkasından çarptı, sırt çantasını bıraktı ve ön koridorda tepinerek fırıncı rafının hiç olmaması gereken boş duvar alanını geçti.

Panda güneşlenme odasındaydı, sırtı pencerelere dönüktü ve gözleri onun üzerindeydi. Onu güçlkle tanıdı. Yabani yelesi kesilmiş ve saygın bir hale getirilmişti, ancak bunun uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu. Temiz tıraşlıydı ya da olabildiğince temiz tıraşlıydı ve düzgünce ütülenmiş gri bir elbise gömleği ile aynı derecede düzgün koyu gri bir pantolon giymişti, her ikisi de düğününde giydiği ucuz takım elbiseden çok farklıydı. Onu saygın bir işadamı gibi giyinmiş görmek rahatsız ediciydi ama kız buna aldanmamıştı. Tüm bu iyi bakımın altında, ondan faydalanan, sonra da ona kötü bir aşık diyen hain bir motorcu vardı.

Bakışları önce boynunda sürünen ateş püskürten ejderhaya, sonra da sahte delikli kaşına gitti ve iki şey hemen anlaşıldı. Adam onu gördüğüne, kızın onu gördüğüne sevindiğinden daha fazla sevinmemişti. Ve yalnız değildi.

Yanında bir kadın duruyordu, sırtı Lucy'ye dönüktü ve dikkati ısıltılı pencerelerden görünen koy manzarasına odaklanmıştı. Lucy Panda'ya en sert bakışını attı. "Patrick."

Onu görmekten ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordu ve onun soğukluğu da kendisinininkine eşitti, bu da onu daha da kızdırıyordu. Yaralanan taraf kendisiymiş gibi davranmaya hakkı yoktu.

Zaten o kadar da iyi değildin.

"Sana değişiklik yapmamamı söylemiştim." Adamın hoşnutsuzluğu daha açık olamazdı ama kızın umurunda değildi.

"Üzgünüm ama sağlık departmanından emir aldım." Kasketini çıkardı ve yeni boyanmış mor saçlarını ortaya çıkardı. Kitaplıklardaki dağınıklık gitmiş, raflar düzgünce düzenlenmiş ve yıllar önce atılması gereken kirli sisal halı ortalıkta görünmüyordu. Eski püskü mobilyaları bir sandık, birkaç masa ve Toby'yle birlikte oturma odasından getirdikleri kanepeler ve sandalyelere indirgemişti. Yeni boya olmadan bile mekân ev gibi ve davetkârdı.

Omurgası kaskatı kesilmiş olan kadın hâlâ pencereden dönmemişti. Büyük boy siyah bir tunik, siyah bir pantolon ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Düz siyah saçları omuzlarına kadar sarkıyordu ve yüzüksüz elleri bileklerine göre fazla büyük görünüyordu.

"Panda sağduyu konusunda sana güvenebileceğime dair bana güvence verdi." Alçak perdeden, hafif boğuk bir sesle konuşuyordu ama otoriter tonundaki bir şey tam sesi tercih ettiğini gösteriyordu.

"Sorun değil," dedi Lucy. "Ben gidiyorum."

"Gidemezsin." Kadının iri elleri iki yanında yumruk oldu ama yine de dönmedi.

Lucy Panda'ya zehirli bir bakış attı. "Panda bir şey yapmaya kalkarsa her zaman polisi arayabilirsin."

"Burada başka bir kadın daha olmalı," dedi kadın ürkütücü derecede sessiz eğitim çavuşu sesiyle. "Son zamanlarda çok şey yaşadığınızı anlıyorum, ama söz veriyorum zamanınıza geçecek bir şey yapacağım."

Yani Panda ona Lucy'nin kim olduğunu söylemişti. Ahlaki bir pusulası olmadığına bir başka göstergesi.

"Normalde size ödeme yapmayı teklif ederdim," dedi, "ama... bu biraz aşığılayıcı görünüyor."

Biraz mı? Kadın eski birinci ailenin bir üyesiyle birlikte olmaktan ürkmüş görünmüyordu, bu da ünlülere alışkın olduğunu gösteriyordu. Lucy'nin merakı onu yenmeyi başardı. "Neden bu kadar önemli?"

Kadının başı bir santim daha yukarı kalktı. "Açıklamadan önce, bir gizlilik anlaşması imzalamayı düşünmezsiniz herhalde?"

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Lucy'nin pek çok *hatası* var" -Panda son kelimenin üzerine eğildi- "ama başkalarının kimliğini açığa çıkarmak için çok fazla tehlikede."

"Öyle demiştiniz." Kadın omuzlarını dikleştirdi. "Sanırım sana güvenmem gerekecek, bu benim iyi o l d u ğ u m bir şey değil." Bir martı süzülerek

Pencere. Ve sonra döndü. Yavaşça... Dramatik bir şekilde... Giyotinle yüzleşen trajik bir kraliçe.

Kocaman siyah güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Uzun boylu ve heykelsi bir kadındı, hacimli tuniğinin altında biraz fazla kilosu vardı. Mücevher takmıyordu, sıcak bir Haziran gününde tüm o siyahın uygunsuzluğu dışında dikkat çekecek hiçbir şey takmıyordu. Güneş gözlüklerini çıkarırken elleri hafifçe titriyordu. Saplarını katladı, sonra çenesini kaldırdı ve Lucy'ye baktı.

Çekiciydi -koyu, badem biçimli gözler; iyi elmacık kemikleri; güçlü bir burun- ama dolgun ağzı bir parça dudak parlaticısı kullanabilirdi ve biraz makyaj solgun teninde harikalar yaratabilirdi. Lucy başkalarının makyaj uygulamalarını eleştirecek biri değildi, çünkü kahverengi ruj sürüyordu ve kirpiklerinin hem üstünde hem de altında kalın sürme lekeleri vardı.

Kadının dramatik bir şekilde karşısında durması, Lucy'nin bir şey söylemesini beklediğini gösteriyordu, ancak Lucy'nin hiçbir fikri olmadığından-

Ve sonra anladı. *Vay be.*

Panda, "Lucy, eminim Temple Renshaw'ı duymuşsundur," dedi, tüm işiyle.

Temple Renshaw, ünlü fitness gurularının Kötü Kraliçesi ve katılımcılarını "kimsenin size bakmak zorunda olmadığı" bir yere sürgün ederek utandıran korkunç bir reality şov olan *Şişman Ada'nın* yıldızı. Kariyerini aşağılama ve küçük düşürme üzerine inşa etmişti ve panter gibi parlayan vücudunun fotoğrafları her yerdeydi; fitness içeceklerinin etiketlerinde, güç barlarında, kapsamlı egzersiz kıyafetleri serisinde. Ama o fotoğraflar, siyahlara bürünmüş bu kadına ancak uzaktan benziyordu; dolgun yanakları ve çenesinin altında küçük bir yağ yastığı olan bu kadına.

"Gördüğünüz gibi," dedi Temple, "obezim."

Lucy yutkundu. "Obez olduğunu söyleyemem." Temple hâlâ feribottan inen turistlerin çoğundan daha iyi görünüyordu. Ama bu onun halkın çok iyi tanıdığı o kıvrak söğüt olduğu anlamına gelmiyordu.

Temple, "Kibar olmaya gerek yok," dedi.

Panda konuştu. "Temple ilkbaharda bazı kişisel sorunlar yaşadı ve bu da onun biraz kilo almasına neden oldu-"

"Bahane üretme." Eğitim çavuşunun sesi tam bir hırıltıya dönüştü. "Ben şişman bir serseriyim."

Lucy ona baktı. "Sen bu işin neresindesin?" Durakladı. "Ve silahlı mısın?"

"Temple beni tekrar forma girmesine yardım etmem için tuttu," dedi. "Ve seni ilgilendirmez."

"Sen onun eğitmeni misin?" "Tam olarak değil."

"Bir antrenöre ihtiyacım yok," diye tersledi Temple. "Bir disipline ihtiyacım var."

"Disiplinci mi?" Kafasında kırbaçlar ve küreklerle ilgili bir dizi görüntü canlandı. Panda'nın dudağı sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi nahoş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lucy ona sırtını döndü. "Bu... disiplin tam olarak neyi içeriyor?"

Temple, "Panda ve ben bu işi hallettik," dedi. "*Şişman Ada'nın* çekimleri Eylül'de başlıyor, yani bundan tam üç ay sonra. Açıkça kontrolden çıktığım için, tekrar forma girmem için gereken yapıyı sağlaması için Panda'yı tuttum."

Lucy göz ucuyla Temple'ın "disiplin memurunun" özenle düzenlenmiş kitap raflarını incelediğini gördü. İşaret parmağıyla *Michigan Gölü Deniz Fenerleri*'nin bir kopyasını yan çevirerek düzeni bozdu.

"Ve bunu burada mı yapıyorsun?" Lucy söyledi.

"Böyle görünerek bir kaplıcaya giremem. Tamamen mahremiyete ihtiyacım var." Ve sonra, acı bir şekilde, "Kendi *Şişman Ada'm*, eğer isterseniz."

Başparmağının bir hareketi ve pahalı paslanmaz çelik saatinin parlamasıyla Panda, *Kuzey Amerika Kuşları Alan Kılavuzu*'nu devirdi. Lucy onun *GQ* görünümüne hâlâ alışamamıştı. Kendini çok yanlış hissediyordu.

Temple, "Panda geçmişte benim için güvenlik görevlisi olarak çalıştı," dedi. "Bu evin onda olduğunu hatırlayınca buraya gelmemiz için ısrar ettim. *Her şey Görevimiz Tehlike* gibiydi. *İmkansız* gibiydi. Özel bir uçakla geldim. Beni havaalanında karşıladı ve arabasının arkasında buraya kaçırdı."

"İkinizin neden burada olduğunuzu anlıyorum," dedi Lucy, tam olarak anlamasa da, "ama kalacağımı nereden çıkardınız?"

"Çünkü korunmak için sana ihtiyacım var." "Korunmak mı?"

"Özel yiyeceğe ihtiyacım olacak," dedi. "Panda sindirim çayları ve buğday çimi almak için şehre inecek bir adama benzemiyor."

Lucy de kendini bu tür şeyleri satın alacak bir kadın olarak görmüyordu ama ne kadar gülünç olursa olsun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

Panda ayakkabısıyla bir yer lambasını yerinden oynattı, şık ve tertemiz cilalanmış püsküllü bir çift mokasen ayakkabıyı botlarıyla ezmek istiyordu.

Temple, "Haftalarca burada kalacağım," dedi. "Ya *Women's Health* ya da *Vogue*'un bir kopyasını istersem? Nemlendirici ya da saç ürünlerine ne dersiniz? Tampax, Tanrı aşkına."

Panda'nın ayağı, köşeden itmek üzere olduğu merdiven arkası sandalyenin üzerinde durdu.

Lucy, "Bu tür şeyleri internetten sipariş edebilirsiniz," dedi.

"Ve alacağım, ama bazı şeylere hemen ihtiyacım olacak. Peki bir kişinin ürettiği çöp miktarı ile iki kişinin ürettiği çöp miktarı arasındaki farkı nasıl hesaplayacağız? Egzersiz kıyafetlerimi kurutmayı seviyorum. Kadın kıyafetleri. Yüzebilmek istiyorum. Birisi teknesini k o y a getirir ve suda bir kadın görürse, sizden başkası olduğundan şüphelenmelerine izin veremem. Evde başka bir kadın yoksa ifşa olmamın yüzlerce yolu var ve bu olursa kariyerim sonsuza kadar biter. Şimdi anladın mı?"

Lucy, Temple'ın neden arkadaşlarından birini yanına almadığını merak etti. Öte yandan Temple pek de kankası olacak bir kadına benzemiyordu.

Güneş gözlüğünün sapını tuniğinin boynuna sıkıştırdı. "Lucy, senin kendi başına önemli bir insan olduğunun farkındayım ve bunun senin için zor bir zaman olduğunu anlıyorum. Burada yalnız kalmayı beklediğini de biliyorum. Ortaya çıkmam bir saldırıdır ve bunu düzeltmek istiyorum...." Eleştirel bakışları Lucy'nin saçlarından savaş botlarına kadar uzanıyordu. "Seni bedavaya eğiteceğim."

Lucy cevap veremeyecek kadar dehşete düşmüştü.

"Özel müşterilerimden saati altı yüz dolar alıyorum. Bunun çok uçuk olduğunu biliyorum ama insanların eğitimlerini ciddiye almalarını sağlıyor." Temple Lucy'nin kollarının üst kısmına bakarken kaşları birbirine yaklaştı ve Lucy bunun kanlı diken dövmesini incelemek için olmadığından şüphelendi. Oradan, Lucy'nin şortundan çıkan kalçalarını değerlendirdi - pişirdiği ekmek sayesinde normal boyutlarına yeni yeni dönmeye başlayan kalçalar. "Senin için başka bir motivasyon bulacağız."

"Ne yazık ki Lucy tembelliğini ciddiye alıyor," dedi Panda, dudakları incelmış bir halde. "Bu kadar sıkı çalışmaya istekli olacağından şüpheliyim."

"Gerçekten yapmazdım," dedi Lucy aceleyle. "Ve üzgünüm ama size yardım edemem." Panda buradayken yapamazdı.

"Anlıyorum." Temple, Lucy'nin kendisinin de sık sık kullandığı için tanıdığı, kendinden emin gülümsemesini sabitledi. "Sanırım umuyordum ki..." Dudaklarını yaladı. "Biri beni görürse... Neden burada olduğumu anlarsa..." Çenesi bir santim daha yukarı kalktı. "Panda kalmayacağını söyledi."

Lucy, Panda'nın davranışlarını tahmin etmesinden hoşlanmadı.

Temple'in çenesi bir santim daha yukarı kalktı. "Gerçekten... buna güvenmemeliydim. I ..."

Ve tam o anda her şey dağıldı. Kötü Kraliçe halka açık gülümsemesini kaybetti. Başı öne eğildi, omuzları çöktü, omurgası çeliğini kaybetti ve gözlerinde yaşlar parladı.

Zorba bir kadının planlarının suya düşmesinden duyduğu acıya tanıklık etmek bir nebze tatmin edici olmalıydı. Bunun yerine, kalp kırıcıydı. Temple'ın dağılmaya alışık olmadığı belliydi ve yardım isteme konusunda hiç pratiği yoktu. En başta kilosunun kontrolünü kaybetmesine neden olan her neyse, onu hâlâ dövüyordu.

Lucy adadan ayrılmak istemiyordu. Bu, Viper'ı geride bırakmak anlamına geliyordu ve henüz bunu düşünmeye katlanamıyordu. Bu aynı zamanda gelecek hafta bu zamanlar topuklu ayakkabı giyip Fortune 500'ün kapılarını elini uzatarak çalacağı anlamına geliyordu. Bunun yerine canı ne zaman isterse kano yapmak, temizlediği ofisinde oturup yazmak ve ekmeğine taze bal sürmek istiyordu. Sabah kahvesini rıhtıma taşımak ve Bree'nin çiftlik standında ne durumda olduğunu görmek istiyordu. Ve o küçük sıçan Toby'yi özleyecekti.

Temple'in aksine Panda Lucy'nin kararından çok memnundu. "Lucy dikkat dağıtmaya meyillidir," dedi patronuna. "Böylesi daha iyi olacak."

Onun için daha iyi.

Lucy evini *Şişman Ada*'nın Kötü Kraliçesi ile paylaşmak istemiyordu. Ama daha da önemlisi, bunu Şeytani Koruma ile paylaşmak istemiyordu. Yine de büyük bir evdi ve Temple çok yenilmiş görünüyordu, bu Lucy'nin hissettiği bir duyguydı.

istediğinden daha iyi anladı. "Bir gün kadar deneyeceğim," dedi sonunda. "Ama bundan daha fazlası için söz veremem."

Panda onun gideceğini hesaplamıştı ve bundan hiç memnun değildi. "Belli ki bunu enine boyuna düşünmemişsin."

"Kalacak mısın?" Temple değişmişti. Duruşu düzeldi. Gözleri parladı. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve gerçekten... Vücudun da bana teşekkür edecek."

Lucy bundan içtenlikle şüphe duyuyordu ama vermesi gereken daha önemli bir savaş vardı. Kendi bölgesini belirlemek. "Üst kattaki büyük yatakhane temizlendikten sonra antrenmanlarınız için mükemmel olacak. Panda'yı yakınında isteyeceğini biliyorum. İkinci katta dört yatak odası ve iki büyük banyo var, yani ikiniz için de bolca yer var." Lucy, ikisini de görmeden girip çıkabilmesi için doğrudan dışarı açılan sürgülü kapıları olan alt kattaki yatak odasından vazgeçmiyordu. Her şey yolunda giderse, onlarla sadece mutfakta buluşması gerekecekti ve Temple'ın orada çok fazla zaman geçirmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Temple'a etrafı gezdirmeyi teklif ederken Panda'nın kaşlarını çatmasına aldırmadı. "Üst kat kötü ama birkaç damperli kamyon ve bir ilaçlama makinesinin halledemeyeceği bir şey değil."

PANDA ONLARA EŞLİK ETMEKTE ISRAR ETTİ ve Lucy'nin yaptığı her değişikliği gördükçe kaşları daha da çatıldı. "Eskiden şurada asılı olan ayna nerede?"

"Ayna mı?"

"Peki ya portmanto?"

"Ne portmantosu?" İkisini de burada biriken diğer ıvır zıvırlarla birlikte garaja atmıştı.

Üst kata ulaştıklarında Temple'da bir müttefik buldu. Yatakhaneyi incelerken, "Buranın iki yıldır senin olduğunu söylememiş miydin?" diye sordu. "Neden temizlemediniz?"

"Ben bu halini seviyorum," dedi sıkıca.

Temple sıra sıra dizilmiş, birbiriyle uyumsuz ranzalara tiksintiyle baktı. Her birinin ucuna çıplak bir şilte sarılmıştı. Üç büyük pencerenin bulunduğu en uzun duvara doğru yürüdü, pencerelerin hepsinin rengi solmuştu,

vinil astarlı perdeler. Temple tozlu bir paneli kenara itti. "Manzara inanılmaz. Haklısın Lucy. Burası harika bir egzersiz odası olacak."

Lucy bariz olanı ifade etti. "Bekçi vefat etti, bu yüzden temizlik yapılmayalı uzun zaman oldu ama eminim Panda birilerini bulabilir."

Temple kararlı bir şekilde, "Burada kimseyi istemiyorum," dedi. Perdenin düşmesine izin verdi ve tozlu parmaklarını birbirine sürttü. "Panda ve ben hallederiz. Kendi başımın çaresine bakmak yeni bir deneyim olacak." Ve sonra, acı bir ifadeyle, "Acaba nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyor muyum?"

Eski Lucy yardım etmeye gönüllü olurdu ama Viper'ın Temple Renshaw'ın kişisel asistanı olmaya hiç niyeti yoktu. Birbiriyle uyumsuz çarşaf yığınlarının bulunduğu çamaşır dolabını işaret etti ve onları kendi başlarının çaresine bakmaları için bıraktı.

Aşağı indiğinde sırt çantasındaki yiyecekleri bir kenara bıraktı ve kendi kendine bunun işe yarayabileceğini söyledi. Kirli bulaşıkları temizlerken koridordan Temple'ın sesini duydu. "Gerçekten, Panda, bunu yapmak zorunda değilsin." Temple'ın sesindeki yalvarış Lucy'nin merakını uyandırdı. Dışarı baktı.

Ön kapının yanında durdular, Panda Temple'ın çantasını karıştırıyordu, ağır gümüş donanımıyla lüks siyah bir el çantası. Temple tünüğünün boynunu parmaklıyordu. "Dürüst olmak gerekirse Panda, buna gerek yok. Buraya ne yapmak için geldiğimi gayet iyi biliyorum."

"O zaman bunu gözden kaçırmış olmalısın." Bir kalıp Toblerone çikolata çıkardı.

Temple başını eğdi ve ona geniş bir gülümseme verdi. "Tebrikler. İlk sınavını geçtin. İşte tam da bu yüzden bu yaz benimle çalışman için sana saçma sapan bir para ödüyorum."

Ambalajı yırttı ve ucundan büyük bir parça ısırdı. "Bana saçmalama Temple."

Temple gözlerini çikolataya dikti ve gülümsemesi kayboldu. Lucy uzaktan bile onun arzusunu hissedebiliyordu. Bir ısırık daha aldı ve her lokmanın tadını çıkararak yavaşça çiğnedi, bu öyle büyük bir zalimlikti ki sonsuza dek lanetleneceği kesindi. "Bulduğum her şeyi," dedi, "yerken beni izleyeceksin."

Temple çok öfkeliydi. "Buna katlanmak zorunda değilim!"

"Nefesini boşa harcama." Son çikolata da ağzının içinde kayboldu. Kâğıdı sardı ve cebine soktu. "Aç bakalım

bavullar."

"İçeride olmaması gereken hiçbir şey yok," diye açıkladı. "Umalım da bu doğru olsun."

Öyle değildi. Panda büyük bir çikolata daha buldu. İri bir adam için bile çok fazla çikolataydı, ama her lokmayı tüketti. Temple çok öfkeliydi. "Bu kadar hıyar olmana gerek yok."

"Beni sıcak kişiliğim için işe almadınız. Bunun bir piknik olmayacağını biliyordun."

"Tamam."

Kadın adamın yanından hızla geçmeye başladı ama adam onun kolunu yakaladı. "Seni de aramama gerek var mı?"

Pantolonunun cebine uzandı ve dudak büktü, "Tic Tacs. Tamamen zararsızlar ve bu kadar yeter." "Sadece bir dakikalığına acıyacak."

Adam ellerini vücudunda gezdirmeye başladığında kız bir öfke tıslaması çıkardı. "Sakın bana dokunayım deme!"

"Biraz dinlen." Diğer cebinden bir paket Skittles çıkardı, sonra da iyi bir önlem için Tic Tac'ları aldı. "Merhamet kaybedenler içindir. Televizyonda hep böyle demiyor muydun?"

"Bana ders vermen için sana yetmiş beş bin dolar ödemiyorum!"

Yetmiş beş *bin* dolar mı? Lucy buna inanamıyordu. Ailesinin ne kadar ödediğini merak etti, sonra bin dolarlık rüşvetini ve bunun onu ne kadar güldürmüş olabileceğini düşündü.

"Ders değil," dedi. "Bir gözlem." Anlaşılan midesinin sınırına ulaşmıştı çünkü Skittles'ları çikolata paketleriyle birlikte kendi cebine soktu, sonra da bavullarını kapattı. "Bunları senin için yukarı taşıyacağım."

"Zahmet etmeyin!" Onları yakaladı ve merdivenlerden yukarı çekti.

"Yeterince gördün mü?" Panda arkası hâlâ Lucy'nin bulunduğu kapıya dönük bir şekilde

Pusuya yattım.

"Hâlâ her şeyi özümsemeye çalışıyorum," diye cevap verdi. "İkiniz tam bir cümbüşsünüz."

Bir zamanlar fırıncı rafının bulunduğu yeri kısaca inceledi. "İstediğin zaman gidebilirsin. Aslına bakarsanız, neden gitmediniz?"

Çünkü burası onun eviydi. "Çünkü hâlâ insanlar hakkındaki kötü kararlarım için kendimi cezalandırıyorum." Mutfağa geri döndü.

Saat daha dörttü ama kahvaltıdan beri bir şey yememişti, bu yüzden bir tavayı ısıttı, biraz yağ ekledi ve kasabadan aldığı domuz pirzolarlarından birini içine attı. Tadı ızgarada daha iyi olabilirdi ama o paslı pisliği geçen hafta atmıştı.

Domuz pirzolası henüz güzelce cızırdamaya başlamıştı ki, Panda hâlâ işadamı kıyafetlerini giymiş bir halde mutfağa daldı. Bir havlu kaptı, tavanın sapına sardı ve arka kapıdan çıktı.

"Hey!" Adam avludan geçerken kadın da peşinden koştu. "Domuz pirzolanı geri getir!"

Garajın yanındaki çöp tenekesinin kapağını açtı, bileğine bir fiske vurdu ve domuz pirzolasını ölümüne yuvarladı. "Temple'ın da yiyebileceği bir şey olmadığı sürece yemek pişirmek yok."

"Yemek pişirmek yok mu? Ne demek *yemek yok!*"

"Koku evin içine yayılıyordu. Sözde arınıyor ve sen ona işkence etmeyeceksin."

"*Ben!* Onun önünde bin kalori yuttun!" "Doğal sonuçlar.

Senin yaptığın farklı."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sana inanmıyorum!"

Ağzı buruştu. "Belki de anneni arasan ve seni korumaları için SEAL'leri göndermesini söyleyen iyi olur."

Bu adamı gerçekten öpmüş müydü? *Bunu* yapmasına izin vermiş miydi? Engerek çok sinirlenmişti ve yontulmuş kömür tırnağını adamın yüzüne doğru uzattı. "Sen," dedi, "bunu ödeyeceksin." Ve gitti.

ZATEN ÖDÜYORDU. Sadece ona tekrar yakın olmak bile işkenceydi. Onu ilk görüşünü hâlâ hatırlıyordu. Prova yemeğinin olduğu gece. Mavi-yeşil bir elbise içinde Ted'in yanında duruyordu, parlak saçları şimdikinden çok daha açık tonlardaydı. Ted'in tek düşünebildiği, ikisinin ne kadar kusursuz bir uyum içinde oldukları, mükemmel bir Amerikan çifti olduklarıydı. Neredeyse iki hafta sonra, Caddo Gölü'ndeki o gece nihayet ailesini aradığında, Ted'e gerçekten geri dönmeyeceğini anlamıştı. Aptalca.

Zaten o kadar da iyi değildin.

Ne lanet bir yalan. Acelecî, beceriksiz ve kontrolsüz olan oydu. Lucy verici ve doğaldı, kadınların yatak odasına getirmeleri gerektiğine inandıkları o sahte porno yıldızı duruşlarından hiçbirî yoktu.

Onun geri döndüğünü görür görmez kaçıp gideceğini hesaplamıştı ama kadın yapması gerektiği gibi feribota atlamak yerine mutfağında domuz pîrzolası pişirmeye karar vermişti. Şimdi elinde iki sorunlu kadın vardı ve ikisi de evini saklanma yeri olarak kullanmak istiyordu. Biri tam bir baş belasıydı ama Temple'la daha önce de başa çıkmıştı ve yine çıkabilirdi. Diğerî ise farklı türden bir baş belasıydı ve onunla en çok çıplak bir şekilde başa çıkmak istiyordu.

Elindeki işe konsantre olabilmek için çıplak Lucy'nin görüntülerini zihninden uzaklaştırdı. Burası olmak isteyeceği son yerdi ama Temple ona bakıcılık yapması için çok para ödüyordu ve yer konusunda pazarlık yapmayı reddetmişti. Ona evden bahsetmemiş olmayı dilerdi ama buraya gelmek için ısrar edeceğini hiç düşünmemişti, tıpkı otuz kilo fazla kilolu ve kariyerini mahvetmek üzere olduğunu düşünmediği gibi. Onu hareket halinde tutan işleri, en azından biraz heyecan potansiyeli olan işleri severdi. Bu boktan bir işti ama aynı zamanda oldukça kazançlı bir işti. Ayrıca Temple onun ilk büyük müşterisiydi ve ona borçluydu.

Ajansın başına geçtikten kısa bir süre sonra, yayıncısı onu imza günü için gittiği Chicago'daki bir kitapçıda rutin bir güvenlik işi için işe aldığında tanışmışlardı. Kalabalığın içindeki tedirgin görünümlü bir adam dikkatini çekmişti. Panda onu yakından izlemiş ve gece sona ermeden önce, Temple'ın yüzünü oymak için bir sıra sandalyenin üzerinden atlamasını engellemişti. O andan itibaren, Temple ne zaman güvenliğe ihtiyaç duysa, Panda onun bunu sağlamasında ısrar etti. Temple sayesinde başka varlıklı müşteriler de edinmiş ve işleri nadiren yattığı Lake Shore Drive'daki daireyi kiralayabilecek, bu evi satın alabilecek ve annesini Illinois'deki en iyi Alzheimer tesisine yatırabilecek kadar büyümüşü.

Midesi gurulduyordu, açlıktan değil ama o kadar çikolatayı sindirmeye çalışmaktan. Tatlıya pek düşkün değildi. Temple'ın patates cipsi kaçakçılığı yapmamış olması çok kötüydü.

Düşünceleri Lucy'ye geri döndü. Ona evdeki hiçbir şeyi değiştirmemesini açıkça söylemişti, ama o istediğini yapmıştı ve değişiklikler

onu tedirgin etti. Lucy neden Temple'ın isteğine boyun eğmişti? Bunu çözemiyordu ama ne kadar çabuk gitmesini sağlayabilirse o kadar iyi olacağını biliyordu ve bunu başarmanın en iyi yolu da onun en kötü özelliklerini unutmadığından emin olmaktı.

Keşke ona hatırlatma ihtimali canını bu kadar sıkmasaydı.

KÖTÜ KRALİÇE BİR PRİMA DONNA DEĞİLDİ; Lucy bunu ona verebilirdi. Ertesi sabah Panda ile yan yana çalışarak ranzaları söktü ve dışarıya taşıdı. Bir dizi karyolayı ön kapıya doğru çekerken Lucy'ye "Harika bir kardiyo," dedi.

Temple saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmış ve dünkü siyah kıyafetini bol lacivert bir egzersiz pantolonu ve büyük boy V yakalı örgü bir bluzla değiştirmişti, ikisi de kendi giyim serisinden gelebilecek kadar şık değildi. "Panda ile aranızda bir geçmiş olduğu fikrine kapılıyorum," dedi.

Lucy ön kapıyı açık tutmak için onun önüne geçti. "Yanlış fikir."

Temple, Lucy'nin soğukkanlı tepkisinden etkilenmemişti. "Onu işe aldığım işi yaptığı sürece" -kargosunu kapı aralığından geçirdi- "geri kalan zamanda ikinizin ne yaptığı umurumda değil."

Lucy kendisine birilerinin emir eri olarak hitap edilmesine alışık değildi, ama karşılık veremeden Kötü Kraliçe ve yanındaki yatak korkulukları ön merdivenlerden inerek gözden kaybolmuştu.

Lucy kahvaltı için mutfığa girdiğinde kilerin kapısında bir asma kilit olduğunu fark etmişti ve aç karnına Panda'yla savaşmak istemediği için kahve içmekle yetinmişti. Ama şimdi acıkmıştı. Bir kutu vişneli yoğurt ve soğuk bir sosisli sandviç buldu. İkisini de bitiremeden bir kamyonun yola çıktığını duydu, hemen ardından da muhtemelen Temple'ın gözden saklandığı üst kattan bir kapının çarpma sesi geldi. Kısa süre sonra Panda ve şoför, spor aletleri olduğu anlaşılan şeyleri boşaltıyordu.

Lucy, Bree ve Toby için ekmek pişirmeyi planlamıştı ama dün geceki domuz pirzolası olayından sonra bunun gerçekleşeceğini sanmıyordu ve çiftlik standına eli boş gitti.

Bree bir merdivenin üzerinde durmuş, çiftlik standının soluk sarı çerçevesinin üst kısmına, atlıkarıncalarda görülebilecek türden tuhaf bir dekorasyon olan renkli bir kurdele çelenk boyuyordu. Renkler, üç şişe bal piramidini sergilemek için tezgâhın üzerine attığı eski moda yosun yeşili yorganla uyumluydu.

Lucy bisikletinden inerken Toby standın arkasından fırladı. "Dün Panda'nın arabasının geçtiğini gördüm. Benim için bir işin var mı?"

Toby, üzerinde düşünmediği bir komplikasyondur. "Bir süreliğine olmaz. Kız arkadaşlarımdan biri ziyarete geliyor. Birlikte takılacağız, o yüzden sıkıcı olacak." Kötü Kraliçe'nin kız arkadaşı olması fikri onu ürpertmişti ama Toby'nin beklenmedik bir şekilde eve gelmesi ihtimaline karşı bir zemin hazırlaması gerekiyordu, ki bu neredeyse kesin olacaktı.

"Ama yine de gelip bir şeyler yapabilirim, değil mi?"

"Toby, lütfen onu rahatsız etmeyi bırak." Bree merdivenden inerken Lucy'ye yorgun bir gülümseme verdi ve boya kaplarının bulunduğu tepsiyi üzerinde dengede bıraktı. Sabah havanın ısınmasına rağmen Bree'nin vücudunda hiç yağ yoktu ve tişörtünün üzerine hafif gri bir kazak giymişti. Ne bronzlaşmaya başlamıştı ne de elmacık kemiklerindeki taze çiller yorgunluğunu gizliyordu. "Seni rahatsız etmemesi için elimden geleni yapacağım."

Bree'nin Toby'ye karşı genel etkisizliği düşünüldüğünde, Lucy buna güvenmiyordu ve bir kolunu Toby'nin omzuna doladı. "Mesele şu ki Toby, arkadaşım pek de çocuklarla ilgilenen biri değil, o yüzden buraya gelmek yerine belki bana adayı gezdirmeye başlayabilirsin. Henüz görmediğim pek çok yer olduğunu biliyorum."

"Sanırım."

Lucy Carousel Honey tabelasını ve yeni boyanmış bordürü inceledi. "Yaptığın şeye bayıldım. Tabela çalışıyor mu?"

"Bu sabah yedi kavanoz sattım." Bileğindeki bir arı iğnesini kaşdı ve arkasında ahududu boyası lekesi bıraktı. "Daha fazla ürün eklemeyi düşünüyorum, belki sabun ya da balmumu mumlar. Nasıl yapacağımı bulabilirsem artık."

Toby her zamanki kavgacı tavrıyla, "Yine de yeterli para olmayacak," dedi. "Gitmelisin."

Lucy hemen araya girdi. "İkiniz sadece birkaç gün içinde çiftlik standını yeniden hayata döndürdünüz. Kendinizle gurur duymalısınız."

"Asıl gurur duyması gereken büyükannem," dedi Toby. "Onun tatlım." Eve doğru tepindi. "Koca Mike'ı arayacağım!" diye bağırdı. "Beni teknesiyle götüreceğini söyledi."

"Hayır!" Bree hızla araba yoluna koştu. "Toby, Mike'ı arama! Beni anlıyor musun? *Toby!*"

Toby çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bree yorgun bir teslimiyet havasıyla, atkuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçı sakladı. Tezgâhın arkasındaki raftan bir sigara paketi aldı. "Bu işte hiç iyi değilim."

"Acı çekiyor," dedi Lucy. "Bu onu zorlu bir mücadele haline getiriyor."

"İkimiz de acı çekiyoruz." Sanki havada asılı duran şey ciğerlerine çektiği şeyden daha büyük bir tehlike oluşturuyormuş gibi dumanı eliyle sallayarak uzaklaştırdı. "Özür dilerim. Burada biraz acıma partisi yapıyorum." Lucy'yi daha yakından inceledi. "Çok tanıdık geliyorsun. Seni bir yerden tanıyor gibiyim ama hiç tanışmadığımıza eminim. Seni ilk gördüğümde çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Otuz bir yaşımdayım."

Bakışları Lucy'nin saçlarına, yeni kaş halkasına ve boynundaki ejderha dövmesine kaydı.

Lucy açıklama olarak, "Tutuklanmış bir gelişim vakası," dedi.

"Anlıyorum."

Ama Bree açıkça görmüyordu ve Lucy artık kimliğini gizli tutmanın doğru olmadığını düşünüyordu. Risk almaya karar verdi. "Ben... bir çeşit kılık değiştirdim." Tereddüt etti. "Ben... Lucy Jorik."

Bree'nin gözleri büyüdü, duruşu dikleşti ve sigarasını bıraktı. Ormanın diğer tarafında yaşayan o tuhaf kızın önünde sigara içebilirdi ama bunu başkanın kızının önünde yapamazdı. "Ah... Ben..."

Lucy omuz silkerek, "Bir süre saklanmam gerekiyordu," dedi. "Burası iyi bir yer gibi göründü."

Bree baktığını fark etti. "Özür dilerim. Sadece... biraz beklenmedik bir durum." Saçlarını düzeltmeye çalışarak tekrar itti. "Neden bana söyledin? Asla tahmin edemezdim."

"Buraya gelip durmak ve hiçbir şey söylememek doğru görünmüyor. İnanması zor ama dürüstlikle ilgili bir şeyim var."

"Ama... Beni çok az tanıyorsun. Herkese anlatabilirim."

"Umarım yapmazsın." Konuyu değiştirmek istedi. "şu bahsettiğin acıma partisi. Beni bilgilendirmek ister misin?"

Bir araba yavaşladı ama durmadı. Bree arkasından baktı. "Sıkıcı bir hikâye."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bazı günler başkalarının sorunlarını dinlemek beni gerçekten neşelendiriyor."

Bree güldü, gerginlik dağıldı. "O hissi bilirim." Ellerini şortuna sildi. "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?"

"Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Uyarılmadığını söyleme." Dalgın bir şekilde kolundaki boya lekesini ovuşturdu. "Geçen Kasım ayında şehir kulübümüzdeki bir öğle yemeğinden eve döndüğümde kocamı arabasını toplarken buldum. *Ayrıcalıklı* hayatımızdan bıktığını, boşanmak istediğini ve bu arada ruh eşiyle, benden iki kat daha kadın olan on dokuz yaşındaki geçici bir ofis çalışanıyla yeniden başlayacağını söyledi."

"Ouch."

"Daha da kötüleşiyor." Ağaçların arasından gelen benekli güneş ışığı yüzüne ışık ve gölge düşürerek onu olduğundan hem daha yaşlı hem de daha genç gösteriyordu. "On yıllık evliliğimiz için bana bir borcu olduğunu fark ettiğini söyledi, bu yüzden bilmediğim borçlar ödendikten sonra geriye ne kaldıysa alabilirmişim."

"İyi adam."

"Onunla tanıştığımda bile değildi. Bunu biliyordum ama çok güzel ve zekiydi ve tüm kız kardeşlerim onun için deli oluyordu. Ailelerimiz yıllardır arkadaştı. Detroit patlamadan önce GM'nin harika çocuklarından biriydi." Külünü çimlere savurdu. "Scott ve geçici eşi mutluluklarını bulmak için Seattle'a gittiler ve borçlar sahip olduğumuz her şeyi yiyip bitirdi. Üniversiteyi sadece bir yılda bitirmiştim. Hiç iş deneyimim yoktu ve kendimi nasıl geçindireceğıme dair hiçbir fikrim yoktu. Bir süre kardeşlerimden biriyle yaşadım ama odamdan zar zor çıktığım birkaç ayın ardından baldızım artık hoş karşılanmadığını söyledi."

İlk kızının önünde sigara içmekten duyduğu rahatsızlığı unuttu ve bir sigara daha yaktı. "Aynı sıralarda Myra'nın avukatı beni aradı ve öldüğünü, yazlığını torunuyla birlikte bana bıraktığını söyledi. Toby'yi yıllar önce Myra beni ziyarete geldiğinde sadece birkaç kez görmüştüm. Ama işte buradayım. Kendi alanımın sahibesiyim." Çiftlik standına baktı ve kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Hiç duydun mu

daha acınası bir şey olabilir mi? Ben omurga dışında tüm avantajlara sahip olarak yetiştirildim." Sigarayı yakmadan paketine geri itti. "Hayatında başardığın onca şeyden sonra ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

"Düğün günümde kaçmak mı?"

"Özellikle de bu." Neredeyse hülyalı gözlerle bakmaya başladı. "Bu cesareti nasıl buldun?"

"Ben buna tam olarak cesaret demezdim."

"Yapardım." Tam o sırada bir araba durdu. Bree sigara paketini cebine soktu. "Bana güvendiğiniz için teşekkürler. Seni satmayacağım."

Lucy onun sözünü tutacağını umuyordu.

Eve dönerken, LUCY balını unuttuğunu fark etti ama üzerine sürecektir sıcak bir ekmek bulamayınca geri dönmedi. Yolun sonunda kırık dökük ranzalar, eski şilteler ve yurttan kalma çirkin vinil perdelerden oluşan bir yığın taşınmayı bekliyordu. Teslimat kamyonu gitmişti ve eve girdiğinde başının üstünden ağır bir şeyin yerde sürüklendiğini duydu. Bunun Panda'nın cesedi olmasını ummak için çok fazlaydı.

Dışarı çıkmak için mutfığa girdiğinde eski buzdolabının yerinde olmadığını fark etti. Yerine yüksek teknoloji ürünü paslanmaz çelikten yan yana bir buzdolabı duruyordu. Tatmin edici olmayan kahvaltısı onu aç bırakmıştı, bu yüzden kapıları açtı.

Ve tüm eşyalarının gittiğini fark etti. Fıstık ezmesi ve jölesi, şarküteri jambonu ve mükemmel yıllanmış İsviçre peyniri. Vişneli yoğurt, salata sosu ya da tatlı turşu yoktu. Öğle yemeği için güvendiği yemek artıkları da yoktu. Panda'nın marmelatı bile kaybolmuştu.

Dondurucu bölümü de aynı derecede berbattı. Hot Pockets ve hafta sonu ziyafeti olan dondurulmuş waffle yerine, sıra sıra paketlenmiş diyet yemekleri gördü. Sebze kutularını açtı. Havuçları neredeydi? Yaban mersini? Daha dün aldığı taze marullar? Dondurulmuş waffle neyse de marulunu mu almışlardı?

Üst kata fırladı.

On İkinci Bölüm

Spor salonunun kauçuk kokusu daha kapıda duraklamadan yüzüne çarptı. Yatakhane dün gecedan beri değışime uğramıştı. Parlak yeni egzersiz aletleri, tertemiz siyah kauçuk paspasların üzerinde duruyordu, çıplak zemin süpürülmüşü ve açık pencerelerden güneş ışığı sızıyordu. Panda bükülmüş pencere paravanlarından biriyle boğuşuyordu, vücudunun kıvrımı tişörtünü yukarı çekip taş gibi sert karnını ortaya çıkarıyordu. Tişörtünde görebildiğı kadarıyla müstehcen mesajlar yoktu ve bunu belli belirsiz hayal kırıklığına uğraticı bulduğı için Engerek'i suçladı.

Temple eliptik bir makinede homurdanarak çalışıyordu, şakaklarından ter damlıyordu, siyah saçlarının ıslak dalları ensesine yapışmıştı. Lucy egzersiz dehşeti sahnesine baktı. "Yiyeceklerim buzdolabından kaybolmuş gibi görünüyor."

Temple omzunu kamburlaştırdı ve alnını koluna sildi. "Panda, bununla ilgilen."

"Memnuniyetle." Perdeyi kapattı ve Lucy'nin kaçmak için bir bahane aradığını anlayacağı kadar hızlı bir şekilde onu takip ederek odadan çıktı. Lucy, Lucy'ye yakışmayacak bir tirat atmak için ağzını açamadan, adam onun dirseğinden tuttu ve koridor boyunca onu yönlendirdi. "Aşağıda konuşmamız gerek. Yüksek sesler Temple'ı rahatsız eder. Tabii sesler ondan gelmiyorsa."

"Bunu duydum," diye bağırdı Temple içeriden. "Biliyorum," diye karşılık verdi Panda.

Lucy merdivenlere yöneldi.

Muhtemelen PANDA'nın hayal gücüydü ama Lucy'nin yıpranmış bej merdiven halısında tepinirken giydiği gülünç savaş botlarının tabanlarının altından toz bombalarının patladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Ondan kurtulmasını istediğinden şüphelendiği bir halı. Ki bunu kesinlikle yapmayacaktı.

En alt basamağa vurdu. Eskiden orada morumsu boyalı bir sandık dururdu, ama boynuzdan portmanto ve verandada duran, satın almadığı ve istemediği bazı bitkileri tutan siyah rafla birlikte kaybolmuştu.

Neden gitmesi gerektiği gibi gitmemişti? Çünkü bu yere yapışmıştı. Parayla büyümüş insanların sorunu buydu. Kendilerine ait olmasa bile istedikleri her şeye sahip olabileceklerine inanmalarına neden oluyordu. Bu ev gibi. Ama Lucy'yi her ne kadar şımarık biri olarak görmek istese de bunun doğru olmadığını biliyordu. Şu anda berbat bir durumda olsa bile, o son derece düzgün biriydi.

Mutfağa doğru yürürken, küçük poposu yeterince bol olmayan tuhaf görünümlü siyah bir şortun içinde seğiriyordu. Temple'ın giydiği gibi büyük beden kıyafetler giymesini istiyordu. Düşünmek istemediği her şeyi örten giysiler. Bunun yerine o siyah şortu ve omuzlarında siyah deri bağları olan çirkin gri bir üst giymişti.

Mutfağa ulaşır ulaşmaz ona doğru döndü ve kravatların seğirmesine neden oldu. "Yemeğimden kurtulmaya hakkın yoktu!"

"Mobilyalarımın kurtulmaya hakkın yoktu ve o pisliği yememeliydin." Diğer şeylerin yanı sıra Fransız garsonu gibi giyinmiş seramik domuzun da eksik olduğu temiz tezgâhları bir kez daha fark ettiğinde ruh hali daha da karardı.

"Yaban mersini ve marul boktan değil," dedi.

"Organik değillerdi."

"Onları organik olmadıkları için mi attınız?"

Gerçekten kızgındı. İyi oldu. Onu kızdırmaya devam ettiği sürece, eskiden nefret ediyormuş gibi yaptığı o samimi sohbetlerden birine çekmeye çalışmayacaktı. Elini tezgâhın üzerine koydu. Saçları o kadar siyahtı ki ölü gibi görünüyordu, köhne mor saç örgüleri gülünçtü ve ağır maskara sürülmüş kirpikleri tırtılların son kullanma tarihi geçmiş gibi görünüyordu. Gümüş bir yüzük bir kaşını, bir diğeri de burun deliğini deliyordu. İkisinin de sahte olduğunu umuyordu. Ve o narin ağzı çirkin kahverengi rujla boyamak insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu. Ama onu en çok dövme rahatsız ediyordu.

O uzun, ince boynun ateş püskürten bir ejderha tarafından boğulmaya hiç hakkı yoktu ve kolunun üst kısmındaki dikenler iğrençti, her ne kadar birkaç kan damlası merhametle dökülmüş olsa da.

"Vücudunuzu böcek ilaçları ve kimyasal gübrelerle kirlletmeyi gerçekten istiyor musunuz?" dedi.

"Evet!" Parmağını kilerin kapısına doğru uzattı. "Ve şu anahtarı ver."

"Öyle bir şey olmayacak. Ona vermen için sana zorbalık yapar." "Temple Renshaw'a karşı koyabilirim."

İstediği zaman dünya çapında bir pislik olabiliyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi, seramik domuzu kayıpken ve deri bağları çıplak omuzlarının üstünde seğirirken. "Ted Beaudine'e bile karşı koyamadın. Ve o dünyanın en iyi adamı, değil mi?"

Konu hıyarlarla uğraşmak olduğunda o ormanda bir bebektir. Çenesi yukarı kalktı, küçük çenesi çıkıntı yaptı, ama kabadayılığının altında hâlâ üzerinden atamadığı suçluluk duygusunu gördü. "Ona karşı koyamadım da ne demek?"

Bu tam da onunla yapmayacağını söylediği türden kişisel bir konuşmaydı, ama geri adım atacak gibi hissetmiyordu. "Evlenmeye karşı olan isteksizliğin sadece düğün gününde ortaya çıkmadı. Bunun doğru olmadığını çok önceden biliyordun ama ona söyleyecek cesaretin yoktu."

"Bunun doğru olmadığını bilmiyordum!" diye haykırdı. "Sabahları seni ne kaldırıyor da artık."

"Yumurta ve pastırma değil, orası kesin."

Ona sertçe dudak büktü ama bu her zamanki kadar etkili değildi çünkü gözlerini o küçük deri bağlardan alamıyordu. Sadece bir çekiş ...

"Yemeğimi geri istiyorum," dedi.

"Çöpte." Kırık bir çekmece kulpunu inceliyormuş gibi yaptı, sonra tezgahın uzaklaştı. "Ne zaman istersen kileri açabilirim. Yeter ki Temple'ın etrafında kendi zırvalarını yeme."

"Benim saçmalıklarım mı? Frosted Flakes'in antioksidan olduğunu düşünen sensin!"

Buna hakkı vardı. Başını buzdolabına doğru salladı. "Orada ne varsa al. Haftada iki kez teslimat alacağız. Meyve ve sebzeler bugün gelecek."

"Onun iğrenç organik yiyeceklerini istemiyorum. Kendiminkini istiyorum." Bu duyguyu anlıyordu.

Tepesinde koşu bandı çalışmaya başladı. Kendi kendine sormamasını söyledi ama... "Bir yerlerde sakladığın ekmeğin yoktur herhalde, değil mi?"

"Bulamayacağın yerde taze bir kuru tarçınlı somun," diye karşılık verdi. "Yüreğini yiyin. Oh, bekle. Yiyemezsin. Organik değil."

Dışarı ıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

EKMEK KONUSUNDA YALAN SÖYLEMİşTİ. Ayrıca on dört yaşından beri hiçbir kapıyı arpmamıştı. İki de gerçekten iyi hissettiriyordu.

Ne yazık ki sarı bloknotunu yanında getirmemişti ve bugün gerçekten yazacağına dair kendine söz vermişti. Mutfağa geri dönmeyecekti, bu yüzden evin arkasından dolandı ve yatak odasının dışındaki güverteye çıkan üç basamağı tırmandı. Esintiyi yakalamak için sürgülü kapıları açık bırakmıştı. Perde raylara takıldı. Fazladan dürttü ve içeri adım attı.

Panda zaten oradaydı.

"Yatak odamı geri istiyorum," dedi, elinde on iki numara olduğunu bildiği bir çift spor ayakkabıyla dolabından çıkarken.

"Bu evi yaz için kiraladım," diye karşılık verdi. "Bu seni davetsiz misafir yapar ve ben gitmiyorum."

şifonyerin karşısına geçti. "Burası benim odam. Üst katta uyuyabilirsin." Ve özel çıkışını mı kaybedecekti? Hayatta olmaz.

"Ben burada kalıyorum."

Eskiden kendi iç çamaşırlarının olduğu ama şimdi onunkilerin bulunduğu çekmeceyi çekiştirerek açtı. İçine uzandı ve gece yarısı siyahı bir tanga çıkardı.

"Eşyaların en alt çekmecede," dedi çabucak.

Başparmağını ipeksi kasıklarında gezdirdi. Gözleri onunkileri yakaladığında, bir kadının vücudunun beyninden ne kadar kopuk olabileceğini kanıtlayan o cinsel elektrik sarsıntılarından biriyle daha sarsıldı.

"İşte anlamadığım kısım." Büyük yumruğu tangayı yuttu. "Benim hakkımda hissettiklerini bildiğin halde neden hâlâ buradasın?"

"Evinize olan bağlılığım size olan ilgisizliğimin önüne geçiyor," dedi olağanüstü bir kararlılıkla.

"Benim evim, senin değil," diye karşılık verdi, gözleri kızın sağ omzundaydı - nedenini bilmiyordu. "Ve eğer bir değişiklik daha yaparsan, kovulursun,

Temple ne derse desin."

Son sözü onun söylemesine izin vermek olgunca bir davranış olurdu ama adam hâlâ tangasını tutuyordu ve kadın olgun davranmak istemiyordu. "Ona *tüm* hizmetlerinizi mi sunuyorsunuz?"

Adamın gözleri bir kez daha kadının omuzlarına kayd. "Ne düşünüyorsun?"

Ne düşündüğünü bilmiyordu, bu yüzden odanın diğer ucuna fırladı ve tangasını geri aldı. "Bence Temple kolay kolay kandırılmayacak türden bir kadın."

"O zaman cevabını aldın." Bu da ona hiçbir şey söylemedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tangasını çekmeceye geri koydu, yazı malzemelerini aldı ve geldiği gibi çıktı.

Annem bir- Seçecek çok şey var.

Annem çok çalışkan biri olarak bilinir.

Ya da belki...

Annem çok çalışmaya inanır.

Lucy kalemini tıkladı.

Birleşik Devletler sıkı çalışma üzerine kurulmuştur.

Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı.

Annem de öyleydi.

Lucy kâğıdı buruşturdu. Yazma girişimleri Panda'yla karşılaşmasından bile daha kötü gidiyordu ama bu sefer suçu boş bir mideye atacaktı. Sarı defterini bırakıp kasabaya gitti ve Dogs 'N' Malts'ta iki acılı sosis ve büyük bir patates kızartması yedi, aylardır yediği en fazla yemektir ama bir daha ne zaman yemek yeme şansı olacağını kim bilebilirdi?

Eve döndüğünde Temple'ı neredeyse boş olan oturma odasında televizyon izlerken buldu.

çıplak ayaklarıyla yere bastı. Oturduğu kahverengi ve altın rengi koltuk, Lucy attıklarının yerine daha iyi parçaları güneşlenme odasına taşıdığı için kalan birkaç mobilyadan biriydi.

Temple uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu kendi görüntüsü üzerinde duraklattı. "Sadece on beş dakika ara veriyorum." Sanki Lucy onu çikolata yerken yakalamış gibi davranıyordu. "Üç saattir çalışıyorum."

Acılı sosisler Lucy'nin tıka basa dolu midesinde tatsız bir şekilde guruldadı. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Açıklamıyorum. Ben-" Yorgun görünerek koltuğa geri yığıldı. "Bilmiyorum. Belki de öyleyimdir." Ekrandaki donmuş görüntüsünü işaret etti. "Şu vücuda bak," dedi kendinden öylesine nefret ederek ki Lucy irkildi. "Onu çöpe attım." Oynat düğmesine bastı ve ekrandaki şık görüntüsünü, gözyaşlarıyla savaşıyor tatlı yüzlü, terden sıırıslam olmuş, orta yaşlı bir kadına yönelttiği öfkeli bir söylevin ortasında yakaladı.

"Kapı orada! Gitmek mi istiyorsun? Hadi git! Eğer umurunda değilse, benim de değil." Temple'ın ince boynundaki damarlar patladı ve mükemmel parlatılmış ağız bir hırıltıya dönüştü. *"Tekneye bin ve adadan ayrıl. Herkes senin nasıl bir ezik olduğunu görsün."*

Kadın artık açıkça ağlıyordu ama Temple onu azarlamaya devam etti. İzlemesi acı vericiydi. Ne tür bir çaresizliğin bir insanı bu tür bir istismara maruz kalmaya ittiğini hayal etmek daha da acı vericiydi.

Kadının gözyaşları Temple'ın küçümsemesini daha da artırdı. *"Boo hoo. Hayatın boyunca yaptığın şey bu. Sorunlarını çözmek yerine ağladın. Git hadi! Adadan defol! Senin yerini almak için bekleyen binlerce insan var."*

"Hayır!" diye bağırdı kadın. *"Yapabilirim. Bunu yapabilirim."* *"O zaman yap!"*

Kadın çılgınca bir kum torbasını yumruklamaya başladığında Temple duraklatma düğmesine bastı. Lucy kendinden nefret etmenin en iyi motivasyon şekli olduğuna inanmıyordu ama Temple farklı düşünüyordu. "Irene o bölümü çektikten dört ay sonra ilk yarı maratonunu koştu," dedi gururla. "Onunla işim bittiğinde yüz kilodan fazla vermişti."

Lucy, Irene'in yüzüne bağırarak için Temple yanında olmadan o yüz kilonun kaçını alabildiğini merak ediyordu.

"Tanrım, harika görünüyordu." Temple televizyonu kapattı ve doğrulurken hafifçe yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. "Eleştirmenler beni hep aşağılar. Beni Jillian Michaels gibi eğitmenlerle kıyaslıyorlar, onun kalbi olduğunu ama benim olmadığımı söylüyorlar. Benim bir kalbim var. Hem de büyük bir kalp. Ama insanları şımartarak onlara yardım edemezsiniz ve ben her gün onun sonuçlarıyla kendi sonuçlarımı karşılaştırırım." Başını merdivenlere doğru salladı. "Biraz üst vücut çalışması yapacağım. Kollarına bakılırsa sen de bana katılmalısın."

Lucy'nin zihninde hıçkırarak ağlayan kadının yüzü canlandı. "Benim için iyi bir zaman değil."

Temple'ın dudağı kıvrıldı. "Senin için hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur, değil mi Lucy?"

Kendinize bakmamak için her zaman bir neden bulabilirsiniz."

"Ben başımın çaresine bakarım." Belki Temple'ın korkutucu bakışlarından, belki de ikinci chili dog'dan kaynaklanıyordu ama sesi pek inandırıcı gelmiyordu. "Egzersiz yapıyorum," dedi daha sert bir sesle. "Sevmiyorum ama yapıyorum."

Temple kollarını bir hapishane müdürü gibi göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne tür bir egzersiz?"

"Şınav. Biraz mekik. Çok yürüyorum. Bazen koşarım."

"Bazen kesmiyor."

"Kışın spor salonuna gidiyorum." Şanslıysa haftada üç kez. Daha sık iki kez. Ama en az bir kez gitmediği hafta neredeyse yoktu.

Temple elini sanki bozulmuş bir etmiş gibi Lucy'nin vücuduna doğru salladı. "Aldığınız sonuçlardan gerçekten memnun musunuz?"

Lucy bunun hakkında düşündü.

"Öyle sayılırım." "Kendine yalan söylüyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Biraz daha sert olmak ister miydim? Hangi kadın istemez ki? Ama devam ediyorum. Biraz oradan, biraz buradan. Bunu takıntı haline getiriyor muyum? Pek değil."

"Bu ülkedeki her kadın vücudunu takıntı haline getirmiş durumda. Bizim toplumumuzda takıntı yapmadan yaşayamazsınız."

Lucy'nin aklına, ailesine borçlu olduğu, kendine borçlu olduğu ve bu ikisini nasıl dengelemesi gerektiği gibi o kadar çok başka şeyle uğraştığı geldi ki, ciddi vücut imajı sorunlarına ayıracak zamanı yoktu. "Ağır egzersizler yapmıyorum. Sanırım kendi egzersiz felsefem var. 'Yeterince İyi' yaklaşımı."

Temple, Lucy'nin üzerinde hamamböcekleri geziniyormuş gibi görünüyordu ve Lucy açıklamanın faydasız olduğunu bilse de denemeye devam etti. "Egzersiz önemli olduğuna inanıyorum ama triatlon için değil, sadece genel zindelik için antrenman yapıyorum. Ve egzersizi angarya haline getirdiğimde, tamamen bırakıyorum."

"Kendini zorlamalısın."

"Zayıf iradeli olmaktan oldukça mutluyum." Lucy, Temple'a biraz daha "Yeterince İyi" yaklaşımını denerse bu kadar mutsuz olmayabileceğini önermeyi düşündü. Kötü Kraliçe'nin kilo alması tesadüfi olamazdı ve Lucy'nin içindeki sosyal hizmet görevlisi Temple'ın kendini kontrol edememesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Ama Temple Lucy'nin bu rahat tavrını anlayamadı ve Lucy onun geçici suskunluğundan yararlanarak konuyu değiştirdi. "Buraya davetsiz olarak gelme eğiliminde olan on iki yaşında bir arkadaşım var."

Temple'ın gözleri endişeyle irileşti. "Böyle bir şey olamaz."

"Araziyi çevreleyen elektrikli bir çit olmadan onu dışarıda tutmak zor olacak. Ona bir kız arkadaşımın ziyarete geldiğini söyledim, böylece gelirse burada olmanı garipsemeyecektir."

"Anlamıyorsunuz! Kimse beni göremez!"

"Onun hayran kitlenizin bir parçası olduğundan şüpheliyim."

"Panda!" Temple çığlık attı. "Panda, buraya gel."

Panda'nın içeri girmesi epey zaman aldı.

Temple elini Lucy'ye doğru uzattı. "Şimdi bununla uğraşamam. İcabına bak!" Hışım ile dışarı çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Panda elindeki konuyla ilgilenmek yerine gözlerini oturma odasına dikti. "Mobilyalarım ne oldu?"

"Ne mobilyası?"

"Eskiden burada olan mobilyalar." "Tarif et."

"Ne demek 'tarif et'?"

Gözlerini ona dikti. "Eskiden burada bulunan mobilyaları tarif et."

"Bir kanepe. Birkaç sandalye. Nerede?"

"Kanepe ne renkti?"

Dişlerini sıktı. "Bir kanepeydi. Kanepe rengindeydi. Ne yaptın ona?"

"Bana neye benzediğini söyleseydin," dedi abartılı bir sabırla, "hatırlayabilirdim."

"Bir kanepeye benziyordu!" diye haykırdı.

"Hatırlamıyorsun," dedi muzaffer bir edayla. "Bu odadaki herhangi bir şeyin neye benzediği hakkında en ufak bir fikrin yok. Bu evdeki herhangi bir şeyin neye benzediğine dair. Bunların hiçbirisi senin için bir şey ifade etmiyor."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bir kanepem olduğunu biliyorum ama artık yok." "Gitmedi. Güneşlenme odasında. Birkaç sandalye ve bir çift koltukla birlikte.

tanımayacağın başka şeyler de var. Bu ev senin umurunda değil ve sen bunu hak etmiyorsun."

"Zor. O benim. Ve domuzumu geri istiyorum." Bu onu durdurdu. "Domuzunu mu?"

"Mutfaktaki domuz."

"Şu garson önlüklü ve kulağı olmayan çirkin domuz mu?"

"Kulak kayıp değil. Sadece yontulmuş."

Bu onu şaşkına çevirdi. "O aptal domuzun kulağındaki çipi hatırlıyorsun ama koltuğunun ne renk olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben daha çok seramik sanatıyla ilgileniyorum."

"Panda!" Temple üst kattan çığlık attı. "Gel, beni fark et."

Engerek merdivenlere doğru baktı. "Temple Renshaw'ın kaltağı olmaya bu kadar iyi adapte olman büyüleyici," dedi.

Koridora doğru yürüdü. "Bir dahaki sefere mutfığa girdiğimde o domuz eski yerinde olsa iyi olur, yoksa yemeğini bir daha asla göremezsin."

"Domuzun çok çirkin!" diye bağırdı arkasından.

"Annen de öyle," diye karşılık verdi, bu da onu öfkeliendirdi. Aslında ona değil. Daha çok kendine. Çünkü neredeyse gülecekti.

Beyaz pikap önce yavaşladı, sonra durduğunda BREE ÇİFTLİĞİ gece için kapatıyordu. Kapının üzerindeki yazıda JENSEN'İN OT ÇİFTLİĞİ yazıyordu.

Hava neredeyse kararmak üzereydi ve satamadığı son balı da el arabasına yerleştirdiği karton kutuya koymayı yeni bitirmişti. Altıdan beri ayakta idi, Myra'nın aşırı büyümüş otlarını ayıklamayı bitirmeye çalışıyordu.

Bahçe, yine yemek yemeyi unutmuştu ve çok yorgundu. Yine de bugünle ilgili birkaç iyi şey vardı. On sekiz kavanoz balın yanı sıra bakımsızlıktan kurtulan birkaç çilek ve kuşkonmaz satmıştı. Ayrıca neredeyse bir arkadaşı olmuştu, Lucy kadar ünlü birinin gerçek bir arkadaş olabileceğine inanmıyordu ama yine de bu güzeldi.

Toby her zamanki ortadan kaybolma hareketini yapmıştı ama kamyonun kapısı açıldığında hızla aşağı indi. "*Koca Mike!*"

Mike Moody dışarı tırmanırken kavanozları düşürmekten zor kurtuldu. O kadar yorucu bir günün ardından bu kadarı da fazlaydı. Mike'ın şimdiki yakışıklılığını, hatırladığı şişman, sivilceli gençle hâlâ tam olarak bağdaştıramıyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, onu kaba, boşboğaz bir sinsi yerine sevimli bir futbol babası olarak görürdü.

Sırıttı ve Toby'ye el salladı. "Hey, evlat. Sana bir şey getirdim."

"Ne?" Mike kamyonun arkasına doğru yürürken Toby ağladı.

"Ne düşünüyorsun?" Mike bagaj kapağını indirdi ve tek bir zahmetsiz hareketle parlak gümüş rengi bir dağ bisikleti çıkardı.

Klasik Mike Moody. Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordu.

Toby bisiklete sanki gözlerini kaçırdığı anda kaybolacakmış gibi baktı. Onu bisikleti almaktan men etmek istedi ama elbette bunu yapamazdı. Mike'ın pususu bunu imkânsız hale getirmişti.

Toby'nin sesi cılızlaştı, kararsızlaştı, başına bu kadar harika bir şey geldiğini anlayamıyordu. "Benim için mi?"

Bree gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı. Uğruna savaşmasına gerek olmayan bir hediye almıştı. Ona veremeyeceği bir hediye.

Toby gidona dokunmak için uzandığında, Bree Toby'nin anlayamadığı şeyi anladı. Bisiklet sevgiden değil, Mike'ın ait olmadığı bir yere girmesi için bir yol olarak sunuluyordu. Çocukken de aynı şeyi yapmıştı. Elinde Skittles ve Lemonheads çantalarıyla ortaya çıkmış, onu dışlamak isteyen gruba giriş bileti almıştı.

"Yepyeni," dedi Mike. "Dün anakaradayken gördüm ve kendi kendime düşündüm, şimdi kim böyle harika bir bisikleti kullanabilir? Aklıma sadece bir isim geldi."

"Ben," dedi Toby uzun, yumuşak bir nefesle. Dudakları aralanmıştı, gözleri motosiklete öylesine odaklanmıştı ki başka hiçbir şey yoktu. Tıpkı David'in inanılmaz olarak gördüğü bir şey olduğunda baktığı gibi bakıyordu. Hatırlamanın verdiği acıyla içi sızladı.

Mike kamyonun kasasından bazı aletler çıkardı ve koltuğun yüksekliğini ayarlamak için erkek erkeğe birlikte çalıştılar. O kadar kızgındı ki midesi bulanıyordu. David'in oğluna bisiklet veren kişi olmak istiyordu. Toby'nin dünyasını aydınlatan kişi olmak istiyordu, baskın kolonyası, tasarımcı logoları ve yağlı cazibesiyle bu usta manipülatör değil.

Toby bisiklete bindi. Cılız bacakları pedalları bulduğunda Mike yolu işaret etti. "Bu gece yolda sürmek için hava çok karanlık. Garaj yolunda bir tur at, sonra da ormandaki patikada dene."

"Teşekkürler, Mike. Çok teşekkürler!" Toby havalandı.

Mike hâlâ onu fark etmemişti. Ancak bagaj kapağını kapattıktan sonra ona doğru baktı. Arkasını döndü ve son kalan balı bir kartona istifledi.

"Sana da bir şey getirdim Bree," dedi arkasından. "İşine yardımcı olması için."

"Ben bir şey istemiyorum." El arabasını kaptı ve çalıların arasından itmeye başladı. Çiftliğin arkasındaki deponun kapılarını onarması gerekiyordu, böylece her şeyi günde iki kez taşıyıp durmak zorunda kalmayacaktı.

"Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Ve umurumda değil." Ön tekerlek bir çukura takıldı, bal kavanozları takırdadı ve arabanın devrilmesini güçlkle önledi.

"İkinci şanslara inanmıyorsun, değil mi Bree?"

Çocukken biri ona meydan okuduğunda hep mızızlanırdı ama şimdi sesinde hoşlanmadığı bir sakinlik vardı. "Benim inandığım şey, bir leoparın beneklerini değiştirmeyeceğidir." Direksiyonu tekerlek izinden kurtarmak için mücadele etti. "Bana ulaşmak için Toby'yi kullanmayı bırakmanı istiyorum."

Onu kenara itti, tutamakları tuttu ve el arabasını araba yoluna doğru yönlendirdi. "Myra eski kocanın seni on sekiz yaşında bir genç için terk ettiğini söyledi."

Scott'ın sözde ruh eşi on dokuz yaşındaydı ama onu düzeltmek yüzünü kurtarmasına pek yardımcı olmayacaktı. "Yanlış adamla evlenirsen böyle olur," dedi.

El arabasını durdurdu. "Hâlâ David'in doğru kişi olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Adam eskisinden çok daha anlayışlıydı ve kadının içinden öfke akıyordu. "Seninle David hakkında konuşmayacağım."

"Seninle asla evlenmezdi. Onu korkuttun."

Mike'ın yüzeysel değişimlerine rağmen, her zamanki gibi bilgisizdi. David, parlak zekâsı ve sınırsız özgüveniyle, bırakın kendisi gibi sıradan bir kızı, hiç kimsenin gözünü korkutmamıştı.

"WASP prensesi ve gettoda gelen çocuk..." Başparmağını bileğindeki altın bileziğin altından geçirdi. Ya kolonya sürmeyi unutmuştu ya da nane sakızı gibi koktuğu için onun eleştirilerini ciddiye almıştı. "David senden etkilenmişti ama hepsi bu kadar."

Eli onu tokatlamak için kaşınıyordu. "Onu tanıyormuş gibi davranmayı bırak."

"Star'la evlendikten ve adaya yerleştikten sonra kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

"David'in sırdaşı olduğuna inanmamı mı istiyorsun? Yaptığın şeyden sonra?"

"Geçmişte yaşamak asla iyi bir fikir değildir," dedi, bir an bile inanmadığı bir şefkat havasıyla. "İşleri olması gerekenden daha zor hale getirir. Sana yardım edebilirim."

"Bunu yapabilmenin tek yolu beni yalnız bırakmak." El arabasını bıraktı ve eve doğru yürüdü.

"Zar zor dayanıyorsun," dedi sesini yükseltmeden. "Turistler gittiğinde ne yapacaksın?"

"Herkes gibi adadan ayrıl." "Ve nereye gideyim?"

Hiçbir yerde. Kardeşleri onu seviyordu ama onlarla birlikte yaşamasını istemiyorlardı - tek başına değil ve kesinlikle yanında on iki yaşında bir çocukla değil. Gidecek bir yeri yoktu, Mike da bunu biliyor gibiydi.

Adamın yaklaştığını duyabiliyordu, düzgün adımları onun hızlı ve öfkeli adımlarından çok daha güvenliydi. "Burada bir arkadaşına ihtiyacın olacak," dedi kadın ön basamağa ulaştığında. "Myra gitti. David ve Star öldü. Ve senin uzun bir arkadaş listen yok gibi görünüyor."

Güvenebileceği kişiler değildi. Scott gittikten sonra, arkadaşlarının sözde desteği, ayrılığının ilginç ayrıntılarını öğrenmek için ince bir şekilde gizlenmiş girişimlerden başka bir şey değildi. Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Umarım intikamının tadını çıkarıyorsundur. Senin paran ve başarılı bir işin var. Bende ikisi de yok. Eminim bu seni inanılmaz mutlu ediyordur."

Ciddi bir ifade takındı. "Bir zamanlar değer verdiğin birinin başının belada olduğunu görmek seni mutlu eder mi?"

David ve Star'ı, onu nasıl incittiklerini, onlardan nasıl şiddetle nefret ettiğini ve onları ne kadar özlediğini düşündü. Onların görüntülerini bir kenara iterek Scott'a ve onun on dokuz yaşındaki seksi kızına odaklandı. "Emin olabilirsiniz."

Mike gülerek onu şaşırttı. "İster kabul et ister etme, bana ihtiyacın var, bu yüzden bir arkadaş gibi davranmaya başlasan iyi olur. Pazar günü seni ve Toby'yi kiliseden alacağım. Dokuz buçukta."

"Kilise mi?"

"Burası yerel halkla yeniden tanışmanız için en iyi yer. Ama bazı temel kurallar var. Bana herkesin içinde saygısızlık etme." Aptal gözlerindeki kararlılık onu endişelendirdi. "Cemaatten kimseyle dalga geçme, bazıları dillerde konuşmaya başlasa bile. Ned Blakely yılanıyla gelip İncil'den alıntılar yapmaya başlarsa da kibar olacaksın. Buradaki kilise Bloomfield Hills'te alışık olduğunuz gibi değil, ama burası Charity Island ve insanlar tüm kalpleriyle ibadet ediyorlar."

Dil mi? *Yılanlar mı?*

Mike gülümsedi, hatırladığı o nahoş sırtışırlardan biri değil, kocaman bir gülümseme. Onun pahasına. "Bu kamyonu Hank Jenkins'e geri götürmeliyim. Pazar günü görüşürüz. Gitmemeye karar verirsen, tamamen yalnız bırakılmak istediğini iletirim."

"İstiyorum," dedi şiddetle.

"Bundan emin misin?" Hâlâ gülümsüyordu, cana yakındı. "Kışlar uzun ve buradaki insanların arabaları bir çukura girdiğinde ya da kalorifer yakıtı bittiğinde güvenebilecekleri sadece birbirleri var. Ya da çocukları - Toby gibi bir çocuk - hastalanıp adadan götürülmek zorunda kalırsa." Çenesini ovuşturdu. "Ne dilediğine dikkat etmelisin, Bree."

Şantaj. Adam uzaklaşırken bir şeyler fırlatmak istedi ama o hiçbir zaman bir fırlatıcı ya da çığırktan olmamıştı. Vasat bir öğrenci ve Scott'ın amigo kızından başka bir şey olmamıştı.

Mike gittikten sonra el arabasını ve sergisinde kullandığı yorganı aldı. Ancak o zaman Mike'ın kendisine bıraktığı ve işinde yardımcı olacağını söylediği hediyeği gördü. Skittles ya da Lemonheads değil. Mike Moody büyük liglere adım atmıştı. Şu anki rüşvet şekli yeni bir Mac dizüstü bilgisayardı.

On Üçüncü Bölüm

LUCY, TEENAGE MUTANT Ninja Turtle plaj havlusunu beline doladı ve dışarıdaki duştan çıktı. Rıhtımda yüzmeye gitmişti ama göl suyu hâlâ yeterince soğuktu, o yüzden uzun süre kalmamıştı. Çarpık ahşap kapıyı arkasından kilitlediğinde, Panda perdeli verandanın merdivenlerinden aşağı indi. Terden sıırıslıklam olmuş tişörtü ve nemli saçları Temple'ın antrenmanlarından birini yeni bitirdiğini gösteriyordu.

"Yatak odamı geri istiyorum," dedi, ıslak omuzlarına ve ucuz siyah mayosunun çok ince üst kısmına bakarak.

Havluyu koltuk altlarına çekti. "Temple'ı koruyorsun. Onun yanında olman gerekiyor."

"Temple kütük gibi uyuyor ve yiyecekler kilitli." Gölgeden güneş ışığına doğru ilerleyerek yaklaştı. "Üst katta üç boş yatak odası var. Hangisini istersen seç. İstersen hepsinde de uyuyabilirsin."

Adalet onun tarafındaydı ve o da adil oyuna inanıyordu. Ama bu konuda değil. "Burası artık benim odam ve bundan vazgeçmeyeceğim."

"Bu doğru mu?" Daha yakına eğildi, temiz ter ve erkek tehdidi kokusunu da beraberinde getirdi. "Seni tahliye etmek beni zerre kadar rahatsız etmeyecek. Unutma ki ben senden daha büyüğüm, senden daha güçlüyüm ve prensiplerim yok."

Tamamen doğru değildi ama yeterince yakındı. Midesindeki gergin dalgalanmadan hoşlanmadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu yapabilirsin

... ama o zaman bunu Temple'a açıklamak zorunda kalırsınız."

Hâlâ uğursuz görünüyordu ama biraz da... somurtkan mıydı? "O yatakta yepyeni bir şilte var."

"Şimdi meselenin özüne geliyoruz." Yatak cennet gibiydi. Ne çok yumuşak, ne de çok sertti, üstelik yeni ve rahat bir kuş tüyü vardı ama yine de odanın özel giriş ve çıkışından sonra ikinci sırada yer alıyordu. "Evde ihmal etmediğin tek mobilya bu gibi görünüyor."

Bakışları pek de ikna edici değildi. "Yatak odamdan vazgeçmem gerekiyorsa, karşılığında bir şey isterim." Gözleri kadının açıkta kalan köprücük kemiğinde oyalandı. "Ne teklif ediyorsun?"

Ne, gerçekten mi? "Dekorasyon

tavsiyesi." "Unut gitsin."

"Parlak pencereler."

"Sanki umurumda."

Çok düşündü ve sonra... *Ka-ching*. "Ekmek."

Birkaç saniye geçti. Uzaklaştı, başını eğdi. "Dinliyorum."

"Temple'ı yarın öğleden sonra bir saatliğine koyda tutabilirsen, geri döndüğünde verandadaki bitkilerin arkasında bir somun taze ekmek saklandığından emin olacağım."

Düşündü. "Eve girer girmez kokusunu alacaktır."

"Biraz mum yakacağım. Pencereleri açık pişireceğim. Biraz oda spreyi sıkarım. Sana ne?"

"Bunu yapabileceğini

düşünüyor musun?"

"Yapabileceğimi

biliyorum."

"Anlaştık. Ne zaman istersem taze ekmek, oda da sende kalsın." Topuklarının üzerinde döndü ve suya doğru ilerledi.

Ancak o ortadan kaybolduktan sonra bir kez daha düşünmeye başladı. Panda'nın işini ne kadar ciddiye aldığını ondan daha iyi kimse bilemezdi. Gerçekten de sadece harika bir yatak için Temple'ı bütün gece ikinci katta yalnız bırakır mıydı? Bunu hayal bile edemezdi.

Bunu düşündükçe, Panda'nın tehditlerinin yatak odasını geri almakla hiçbir ilgisi olmadığına ve her şeyin onu ekmeğinden vazgeçirmekle ilgili olduğuna daha çok ikna oldu. Görünüşe göre yiyecek sıkıntısı çeken tek kişi o değildi. Tepinerek eve girdi.

Ona tuzak kurmuştu ve o da buna kanmıştı.

YÜZEYE ÇIKTI, SONRA TEKRAR DALDI. O gece Lucy'ye söyledikleri için ne zaman özür dileyecekti? Sanki peşini bırakmayan başka şeyler yokmuş gibi, bu sözler bir türlü kurtulamadığı sözlü bir kulak kurduna dönüşmüştü. *Zaten o kadar da iyi değildin.* Özür dilemesi gerekiyordu ama şimdiden gardını indirdiğini hissediyordu ve özür dilerse araları bozulabilirdi. Bunu istemiyordu. *İyi olduğun şeyde en iyisi ol.*

İskeleye doğru yüzmeye başladı. Açtı, lanet olsun ve Temple'ın bekçisi olmaktan nefret ediyordu. Bu yüzden kendini oyundan kopmuş gibi hissediyordu; dikkatini kaybediyor, sarhoş olma isteği onu tırmalıyordu. Lucy'nin ekmeği her şeyi yeniden yoluna koyacaktı. Midesine iyi bir şeyler girdiğinde, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bu işin başında kalabilecekti. Daha da önemlisi, sahte ejderha dövmeli kızı idare etmekte daha iyi bir iş çıkaracaktı.

Açlık. Onun sorunu buydu.

KURULMUŞ OLSA DA OLMASA DA Lucy'nin hâlâ yapması gereken bir şeyler vardı. Ertesi sabah serbest dolaşan bir yumurtayla birlikte tadı plaj kumu gibi olan bir dilim omega-3 buğday ve keten ekmeği yedikten sonra Panda, ihtiyacı olanı alması için onu kilere bıraktı. "Küçük oyununu anlamadığımı sanma Patrick," dedi dışarı çıkarken.

"Her zamanki gibi, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bir paket küçük, yağsız, tam tahıllı tortilla için plaj kumu ekmeğini atladı, daha iyi düşündü ve yukarı taşıdığı daha fazla kahve için tortillaları bir kenara koydu.

O ve Temple yeni spor salonunda sabah egzersizleriyle meşgulken, Lucy de hamuru karıştırıp yoğurdu. Hamur sonunda ellerinin altında elastik bir hal aldığı anda, onu yağlı bir kaseye koydu, temiz bir bulaşık havlusuyla örttü ve kabarması için dolabın üst rafına sakladı.

Veranda için kasabadan bazı bitkiler almak istedi, sırt çantası için çok hantal olan bu alışveriş için Panda'nın seçtiği yatak odasına gizlice girdi ve anahtarlarını yürüttü. Arabasına doğru yürürken Temple aceleyle dışarı çıktı. Yüzü egzersiz yaptığı için kızarmıştı ve ter lekeleri gri örgü üstünü lekeliyordu. Makyaj yapmamıştı ama

Badem gözleri ve güçlü kemikleriyle fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. "Kasabadan benim için birkaç şey alır mısın?" dedi. "Tırnak makasını unuttum ve biraz oje çıkarıcıya ihtiyacım var. Yeni *Women's Health* çıkarsa onu da alır mısın?"

"Elbette."

Temple avucunun içine sıkıştırdığı nemli yirmi dolarlık banknotu uzattı. "Sanırım bir tür fırın ya da kahvehane var?" Kısık sesi hâlâ buyurgan görünmeyi başarıyordu.

"Boyalı Kurbağa."

"Bana bir çikolatalı kek getir." Açık bir talep. "Ya da güzel görünüyorlarsa buzlu bir brownie. Kendimi mahrum hissetmem için tatlı bir şeyler." İğrenç derecede kibirli, çekilmez derecede küstah ve çok üzücüydü. "Yoksunluk ciddi kilo kaybının düşmanıdır."

Diyet polisi şefi olmak Lucy'nin işi değildi, bu yüzden faturayı cebine koydu. Yoksunluk konusunda hemfikirdi. Kendisi hiçbir zaman tatlıların kölesi olmamış olsa da, şekerli yiyecekler artık yasak olduğu için başka bir şey düşünemez olmuştu.

Panda'nın SUV'unda hâlâ yeni araba kokusu vardı. Evden çıkarken kendini torpido gözüne bakarken buldu. Çiftlik standının önünden geçerken Bree'ye el salladı, torpido gözüne bir kez daha hızlıca baktı ve kendine burnunu sokmamasını emretti.

Boyalı Kurbağa'nın hamur işleri cam vitrinde hayali şapkalar gibi duruyordu. Kabarık, şeker kabuklu dört çeşit muffin; beyaz örtülerin üzerine tünemiş pırıl pırıl limonlu kekler; fırfırlı kâğıtların içine yerleştirilmiş, süslü püslü kap kekler. Temple için yoğun ama aşırı büyük olmayan bir çikolatalı muffin seçti, ardından kendisi için kızarmış ceviz ve çiğnenebilir karamel ile kaplanmış bir kaplumbağa brownie'de karar kıldı. Hiçbir zaman çörek yemeyi sevmemişti ama aniden Bavyera kreması yemek zorunda kaldı. Son dakikada, Bree ve Toby için Painted Frog'un büyük boy çikolatalı kurabiyelerinden yarım düzine ekledi.

Alışverişinin geri kalanını bitirdi, duraklar arasında brownie ve çörek yedi, ardından patates kızartması için Dogs 'N' Malts'a hızlı bir yolculuk yaptı. Tekrar yemek yemek için gizlice kaçmasının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

Toby kurabiyelere çok sevinmiş, Bree ise utanç verici bir şekilde duygulanmıştı. Lucy balını aldı ve eve doğru sürdü. Ama daha önce

Oraya vardığında, araba sanki kendi iradesine sahipmiş gibi yolun kenarına çekildi.

Torpedo gözüne baktı. Ted bu durumda ne yapardı? Mükemmel eski nişanlısı asla sinsice bir şey yapmazdı, bu yüzden onun yerine Meg'i hayal etti ve mandalı çevirerek açtı.

Yarı yarıya dolu bir silah ya da en azından bir kutu prezervatif ve terk edilmiş kırmızı bir tanga görmeyi bekliyordu. Bunun yerine bir kullanım kılavuzu, bir lastik basınç göstergesi ve Chicago Lake Shore Drive'da adresi bulunan, Cook County'de ikamet eden Patrick Shade adına düzenlenmiş bir Illinois araç ruhsatı buldu.

Yeni bitkilerini verandaya taşıdı ve sürgülü kapıdan yatak odasına girdi, ardından Kötü Kraliçe'nin kekinin bulunduğu çuvalı banyo lavabosunun altına sakladı. Temple kaçak malını nasıl alacağını kendisi bulabilirdi. Ekmeği hızlıca ikinci kez yoğurduktan sonra somunlara şekil verdi, son bir kez kabarmaları için bir çift tavaya yerleştirdi ve dolaba geri koydu. Sonra iskeleye indi ve kayığı çıkardı. Panda, Temple'ın suya tek başına girmesine izin vermiyordu ve ikinci bir kayık gelmişti.

Geri döndüğünde Temple ve Panda devasa büyüklükteki mutfak masasında oturmuş, kolon temizliğinden daha iyi olamayacak bir öğle yemeği yiyorlardı. Eşleşen yemek tabaklarında, tezgahın üzerinde duran dondurulmuş yemek kaplarından aldıkları seyrek porsiyonlar vardı. Panda çatalıyla bir parça kuru somon balığını itti. Temple'ın dudaklarına götürdüğü su bardağının içinde bir limon dilimi yüzüyordu. Bir yerlerden bulup çıkardığı bez peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Yemeğin çekici görünmesinin önemli olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Panda'nın kustumuk yeşili masasında yerken hiçbir şey çekici görünemez," diye karşılık verdi Lucy.

"Masa kalıyor," dedi.

"Senin kaybın." Yatak odasına gitti ve Temple'ın meşru alışverişlerini içeren bir çuvala döndü. Temple dokunamadan Panda onu kaptı. İçini karıştırdı ve içinde sadece dergiler ve tırnak makasları olduğuna, Lucy'nin lavabosunun altına saklanmış yasaklı maddelerden hiçbirisi olmadığına emin olduktan sonra müşterisine uzattı.

Kötü Kraliçe buyurgan bakışlarını ona çevirdi. "Gerçekten, Panda... Sence de bu Lucy için biraz aşağılayıcı değil mi?"

"Olabilir. Umurumda
değil." Lucy
homurdandı.

Temple çuvalı bir kenara koydu. "Dürüst olmak gerekirse, neden ikiniz birlikte yatağa girip bu işi halletmiyorsunuz?"

Panda'nın bir çatal dolusu lapa brokolisi havada durdu. Lucy neredeyse boğuluyordu. Panda önce toparlandı. "Yanlış yoldasın."

"Öyle miyim?" Temple eğilmiş dirseğini masaya dayadı ve parmaklarıyla çenesine vurdu. "İnsanları okuyarak başarılı bir kariyer yaptım ve ikinizin arasındaki kimya utanç verici olacak kadar sıcak."

"Senin hayal gücün," dedi Panda. "Algıladığın şey düşmanlık. İki farklı bakış açısına sahip iki farklı insan. Birimiz katı bir gerçekçi. Diğeri değil."

Bu o kadar saçmaydı ki Lucy buna dayanamadı. "Seks yaptık, Temple. O kadar da iyi değildi."

"Biliyordum!" Temple zaferle kıkırdadı. "Şu bencil aşıklardan biri, değil mi? Sadece kendi zevki için."

"Ben değilim!"

"Tamamen bencilce," dedi Lucy. "Bir anda bitti. Bir kez kesinlikle yeterliydi."

Çatalını düşüren Panda'nın tabağı tıkırdadı.

Temple onu görmezden geldi. "Şaşırdım. Antrenmanlarımız sırasında inanılmaz bir dayanıklılığı var. Belki de ..."

"Bu kadar yeter." Masadan ayağa fırladı. "Fazlasıyla yeterli. Tartışma bitmiştir."

O arka kapıya doğru ilerlerken Lucy onun boşalttığı koltuğa oturdu. "Egzersiz çabasının yatak odasına yansıdığından emin değilim."

"Öyle olmalı," dedi Temple. "Tüm o kan akışı."

Kapı arkasından çarptı ve verandanın zemini ayak seslerinin yarattığı travma yüzünden yankılandı. Temple'ın sesi acil bir fısıltıya dönüştü. "Kekimi aldın mı?"

"Banyomdaki lavabonun altında bir çuvalın içinde."

"Ne tür?"

"Çikolata."

"Mükemmel." Pencereden Panda'ya baktı ve onun evden ne kadar uzakta olduğunu değerlendirdi. "Gerçekten kötü bir aşık mıydı?"

"Sanırım değil." Lucy onun zar zor yediğı yemek tabağını itti. "Benim yaptığımı söyledi. O kadar da iyi olmadığımı söyledi."

Temple'ın kara kaşları çatıldı. "Bunu sana gerçekten söyledi mi?" Lucy başını salladı.

"İlginç," dedi Temple. "Belki de tekrar denemelisin?"

"Ciddi misin sen?"

Kedisinin gözleri düşünceli bir hal aldı. "Panda büyüleyici bir adam. Onunla ilk tanıştığımda birkaç sinyal verdiğimi kabul ediyorum ama o bunları görmezden geldi. Sonra başka biriyle tanıştım..." Yüz ifadesi bulanıklaştı. "Tam bir felaket. Panda ile daha çok uğraşmalıydım."

Lucy, Temple'ın kilo almasının kökeninde bu "felaketin" olup olmadığını merak etti.

Temple pencereden manzarayı bir kez daha kontrol ettikten sonra ayağa kalktı. "Ben şu kekin peşinden gidiyorum. Eğer içeri gelirse onu oyalayın."

"Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?" "Kıyafetlerini çıkar."

Lucy, "Sen elbiselerini çıkar," diye karşılık verdi.

Ama kimse kıyafetlerini çıkarmıyordu çünkü Panda yeniden ortaya çıkmıştı. "Kız kıza sohbetiniz bittiyse," diye alay etti kapı aralığından, "hadi işimize dönelim. Yoksa bu kiloların kendiliğinden eriyip gideceğini mi sanıyorsunuz?"

"Pislik." Temple, Lucy'nin yatak odasına doğru kızgın bir bakış fırlattıktan sonra onun peşinden koya indi.

LUCY ekmeğin pişmesini beklerken, Temple ve Panda'nın kanoyla açıldıklarını gördü. Lucy'nin aksine Temple tekneyi kasıtlı olarak akıntıya doğru yönlendiriyordu. Panda yakınlarda kürek çekerek müşterisini Büyük Göl korsanlarının olası saldırısına karşı koruyordu.

Çörek ve patates kızartması arasında Lucy aç değildi ama yeni pişmiş bir yulafli ekmeğin topuğunu kesip üzerine Bree'nin balından sürmekten kendini alamadı. Her iki ekmeği de verandadaki fırıncı rafında yeniden düzenlediğı yeni bitkilerin arkasına sakladı. Panda artıkları nerede saklayacağını bulabilirdi.

Pencereler açıkken pişirmiş, sonra da eski bir plastik Cool Whip kabının kapağını gaz ocağının üzerinde kısmen eriterek kalan aromayı kamufle etmişti. Temple içeri döndüğünde Lucy'nin banyosunda sakladığı keke ulaşmak için o kadar telaşlıydı ki zararlı dumanı fark etmedi ama Panda fark etti. Lucy'ye yapabileceğinin en iyisinin bu olup olmadığını açıkça soran bir bakış attı. Sonra bakışları Lucy'nin garajdan alıp buzdolabının üstüne koyduğu seramik domuza takıldı. Andre'den öğrendiği ama sorarsa HGTV'ye atfedeceği bir ip bağlama becerisiyle domuzun boynuna geçirdiği cellat ilmiğine baktı.

O yapmadı.

Temple şapkasını çıkardı ve kollarını uzattı. "Ben biraz kestirmek için yukarı çıkıyorum. Beni bir saat sonra uyandır."

"Harika bir fikir." Panda ekmeğe ulaşmak için Temple'ın kekini almak istediği kadar sabırsızlanıyordu.

Temple boynundaki bir kıvrımı çözüyormuş gibi yaptı. "Lucy, okuduğun dergiyi ödünç alabilir miyim? Seni uyutmak için ünlülerin dedikoduları gibisi yoktur."

"Elbette." Lucy'nin elinde dedikodu dergisi yoktu. Sahip olduğu şey gizli bir çikolatalı kekti ve bu konuda kendini suçlu hissetmiyordu. Küçük bir muffin Temple'ı öldürmezdi ve Kötü Kraliçe'nin kendine yaptığı işkenceler için bir ödüle ihtiyacı vardı.

Temple Lucy'nin yatak odasına doğru yola çıkarken, Panda da verandaya yöneldi. Lucy yediklerinden dolayı kendini biraz hasta hissediyordu ve karnını ovuşturdu.

"*Piç kurusu!*" Temple çığlık attı.

Uh-oh. Ses yatak odasından gelmişti. Lucy kafasını arka kapıdan uzattı. Panda verandada değildi. Boynunu perdenin diğer tarafındaki açık güverteye doğru uzattı. Yatak odasının sürgülü kapısı açıktı.

Kendini görünmez yapmanın zamanı gelmişti. "*Lucy!*"

Panda'nın uğursuz kükreme sesini duyunca, seçeneklerini hızla gözden geçirdi. Arabayla mı yoksa suyla mı kaçacaktı?

Arabayla kaçmayı seçti ama daha ön kapıya ulaşmadan Panda, elinde Temple ile oturma odasından ona doğru hışımla geliyordu.

topuklar. "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diye haykırdı. "Onu kasten sabote ettin. Anlamıyor musunuz? Bu kadının kariyeri tehlikede."

Kötü Kraliçe kibirle, "Bu yaptığın hiç de iyi olmadı Lucy," dedi. "Destekleyici bir ortama ne kadar ihtiyacım olduğunu anladığını sanıyordum. Açıkçası, benim için orada olacağına güvenemem." Başını kaldırarak merdivenlerden yukarı fırladı.

Lucy ona baktı, sonra da içini dökmek için ağzını açtı ama Panda'nın eli havaya kalktı. "Şimdi olmaz. Sana çok kızgıyım." Verandaya doğru yöneldi.

Buna katlanmasına imkan yoktu. Onun peşinden hışımla gitti. Ekmeği çoktan bulmuştu.

Verandanın üzerinde tepindi. "Eğer bir dakikalığına düşünürsen-"

"Kahretsin..." Kelimeyi bir dua gibi söyledi. "Hâlâ sıcak."

Adam bitkilerin arkasından ilk somunu kaldırırken ona baktı. Adam eksik topuğa baktı ama bu konuda üzgün görünmüyordu... Ya da kaçak kek de dahil olmak üzere herhangi bir konuda. "Bıçağınız olduğunu sanmıyorum," dedi. "Oh, lanet olsun..." Bir parça kopardı ve dişlerini geçirdi. "Tanrı şahidim olsun, Lucy..." Yutkundu. "Bütün hafta boyunca yediğim en iyi şey bu."

"Boş ver onu. Sana izin vermeyeceğim-" "Daha iyi bir saklanma yeri bulmalıyız."

Ellerini kalçalarının üzerinde birleştirdi. "Belli ki banyo lavabomun altında değil!"

"Çalışma odasındaki masa olabilir mi? Kapıyı izle. Fikrini değiştirip aşağı inmediğinden emin ol." Bir ısırık daha aldı. "Ve bir daha sana ulaşmasına izin verme."

Ellerini havaya kaldırdı. "Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz." Ve sonra... "Keki ne yaptın?"

"Ona söylediğim gibi önünde yedim. O kadar hızlı tıktırmak zorunda kaldım ki tadını bile çıkaramadım."

Ağzının kenarındaki çikolata lekesi de bundan kaynaklanıyor olabilir.

"Uyguladığı bu diyetin delilik olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bunu anlayacağını umuyorum ama o zamana kadar yapmam gereken bir iş var." İkinci bir parça daha kopardı. "Bundan sonra seni aramak zorunda kalacağım."

"Beni aramak mı?"

"Kişisel bir şey değil."

Kişisel bir şey değil, gerçekten!

Bölüm On Dört

NEDEN KİLİSEYE GİTMEK ZORUNDA OLDUĞUMUZU ANLAMİYORUM," dedi Toby.

"Bunu en iyi arkadaşın Koca Mike'a söyle." Bree sesinin önemsiz çıktığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Elinde kalan tek topuklu ayakkabısını giydi, onu Mike kadar uzun yapacak olan askılı bronz stilettolar. Bonus olarak, ibadet töreni sırasında kaçabilecek yılanları bıçaklamak için topukluları her zaman kullanabilirdi.

Son beş gündür bu durumdan kurtulmak için bir yol bulmaya çalışıyordu ama Mike onu köşeye sıkıştırmıştı. Toby'den sorumlu olduğu sürece, Mike'ın onu toplumdan dışlamasını göze alamazdı, ki bunu yapabilecek kapasitedeydi. Dışarıda büyük bir adamdı ama içeride küçük ve önemsizdi ve insanları istediğini yaptırmak için manipüle etme konusunda yılların deneyimine sahipti.

"Koca Mike'a kötü davrandığın için kiliseye gitmek zorundayız," dedi Toby. "Eminim senin cehenneme gideceğini düşünüyordur."

Zaten orada.

Tam o sırada Mike'ın kırmızı Cadillac'ı arabanın önüne yanaştı. Toby'yi dikkatli olması konusunda uyarmanın en iyi yolunu hâlâ bulamamıştı. "Mike sana iyi davranıyor," dedi çekingen bir tavırla, "ama... bazen insanlar her zaman göründükleri gibi olmayabilirler."

Ona dünyanın en aptal insanı damgasını vuran bir bakış fırlattı ve ekose gömleğinin kuyruğunu sallayarak kapıdan dışarı fırladı. İyi niyet buraya kadarmış.

Saçlarını modaya uygun bir şekilde dağınık topuz yapmış, kolsuz karamel bir elbise olan ve konsinye olarak satışa çıkarmadığı birkaç elbiseden birine eşlik ediyordu.

kostümlü halka küpelerle süslemişti. Kolları bilezikleri olmadan hâlâ çıplak hissediyordu. İki karatlık nişan yüzüğüyle birlikte tüm iyi mücevherlerini aylar önce satmıştı. Alyansına gelince... Scott'ın onu terk ettiği gece kulübe gitmiş ve yüzüğü on sekizinci yeşil sahanın yanındaki gölete atmıştı.

Mike arabadan atlayıp ona kapıyı açtı. Mike'ın kendisine verdiği dizüstü bilgisayarını ona uzattı. "Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle, "ama eminim bunu daha iyi kullanacak bir şey bulabilirsin."

Toby arka koltuğa tırmandı. İçerisi güzel deri kokuyordu ve Mike'ın parfümünün sadece hafif bir izi vardı. Yine de biraz hava almak için camı açtı.

Mike yorum yapmadan bilgisayarı arka koltuğa yerleştirdi. Daha otoyola çıkmadan Toby bisikleti hakkında gevezelik etmeye başladı. Sonunda nefes almak için durakladığında Mike, "Neden yarınki 4 Temmuz geçit töreninde sürmüyorsun?" dedi.

"Yapabilir miyim?" Toby ona değil Mike'a sordu.

"Elbette." Mike Bree'ye baktı. "Benim şamandıram üzerindeki çalışmayı dün bitirdik. Bu yılın teması 'Güneşteki Ada'."

"Akılda kalıcı." Bir zamanlar bu geçit töreninin bir başka büyümlü ada yazının başlangıcını işaret etmesini nasıl da sevmişti.

"Her zaman en büyük şamandıra bende olur," diye övündü. "Hey, neden üzerine binmiyorsun?"

"Ben almayayım."

Mike başını salladı ve sırtıttı, sosyal işaretleri algılamakta her zamankinden daha iyi değildi. "Sen ve Star'ın Rotary arabasına binmek için konuştuğunuz yılı hatırlıyor musun? Star arkadan düşmüştü ve Nate Lorris traktörüyle neredeyse onu eziyordu?"

O ve Star altlarına işeyene kadar gülmüşlerdi. "Hayır. Hatırlamıyorum."

"Elbette biliyorsun. Star her zaman ikinizi bir şamandıraya bindirmenin bir yolunu arıyordu."

O da her zaman bunu başarmıştı. Dogs 'N' Malts, Maggie's Fudge Shop, Columbus Şövalyeleri ve yanan eski barbekü mekanı için düzenlenen törenlere katılmışlardı. Bir keresinde Star onları izcilerin arabasına bile bindirmişti.

Toby arkadan seslendi. "Büyükanne annemin değersiz olduğunu söyledi." Bu ifadeyi o kadar kesin bir dille söylemişti ki Bree şaşırmişti ama Bay Satıcının her şeye bir cevabı vardı.

"Büyükanne bunu üzüntüsünden söyledi. Anne huzursuzdu ve bazen biraz olgunlaşmamış olabiliyordu, ama değersiz değildi."

Toby koltuğun arkasını belli bir hınçla tekmeledi. "Ondan nefret ediyorum."

Bree de aynı şeyi hissetse de Toby'nin annesine duyduğu antipati rahatsız ediciydi. Gerçi son zamanlarda Star'a karşı duyduğu kızgınlık, tam bir grip atağından çok, eski bir soğuk algınlığının tortuları gibi görünmeye başlamıştı.

Mike bir kez daha devreye girdi. "Annemi tanı mıydun Toby. Elbette hataları vardı -hepimizin var- ama onun çok daha iyi yönleri de vardı."

"Beni, büyükanne ve babamı terk etmek gibi mi?"

"Doğum sonrası depresyonu denen bir şeyi vardı. Bazen kadınlar bebek sahibi olduktan sonra buna yakalanırlar. Eminim uzun süre uzak kalmak istememiştir."

Myra, Bree'ye doğum sonrası depresyonu hakkında hiçbir şey söylememişti. Star'ın bir bebekle sıkışıp kalmaya dayanamadığını ve "etrafta dolaşabilmek" için kaçtığını söylemişti.

Kasabaya vardıklarında Bree Star konusunun kapandığını umuyordu ama koca ağızlı Mike bu işin peşini bırakmadı. "Anne ve Bree çok iyi arkadaşlardı. Eminim Bree sana anne hakkında pek çok güzel şey anlatabilir."

Bree sertleşti.

"Eminim yapamaz," dedi Toby.

Bir şey söylemek zorundaydı. Herhangi bir şey. Çenesini hareket etmeye zorladı. "Anne... çok güzeldi. Hepimiz... ona benzemek isterdik."

"Bu doğru." Mike'ın ona attığı bakışta açık bir sitem vardı. Kötülüklerin efendisi Mike Moody, daha anlamlı bir şey bulamadığı için onu yargılıyordu ama Toby bunu fark etmemiş gibiydi.

Kiliseye varmışlardı. *Episkopal* kilisesi. Charity Adası'ndaki en büyük ve en saygın cemaat.

Bree Mike'a baktı. "Yılanlar ve dillerde konuşmak mı?"

Mike sırtıttı. "Olabilir."

Onun pahasına bir şaka. Yine de gerginliğinin bir kısmı azalmaya başladı.

BREE çocukken METHODİST kilisesine gitmişti, ama tüm cevapsız sorularıyla organize din sonunda çok ağır gelmişti ve evlendikten kısa bir süre sonra bırakmıştı. Mike, İsa'nın kalabalıkları kutsadığı vitraylı bir pencerenin altında onlar için oturacak yer buldu.

Ayinin ritmine kendini kaptırdıkça ruh hali de düzelmeye başladı. Şimdilik ne arı kovanları, ne sulanacak domates bitkileri ne de koparılacak yabani otlar vardı. Ayartılacak müşteriler ya da hayal kırıklığına uğratılacak genç bir çocuk yoktu. Bu gezegende yalnız olmayabileceği, daha büyük bir şeyin onu gözetiyor olabileceği ihtimali ona kırılğan bir rahatlık veriyordu.

Ara sıra Mike'ın lacivert takım elbiseli, iri ve sert kolu onunkine değişiyordu. Altın bileziğine ya da büyük üniversite yüzüğüne bakmadığı sürece, onun başka biri olduğunu düşünebilirdi - sağlam değerleri ve sadık bir kalbi olan o sadık, güvenilir adamlardan biri. Dualar için gözlerini kapattı, vaazı dikkatle dinledi ve ilahi kitabına bakmadan her ilahinin ilk mısralarını söyledi.

Ayinden sonra, erkeklerin sırtını sıvazlayarak, kadınları pohpohlayarak, diyakozlardan birine pazara çıkan bir evden bahsederek, kiliseyi başka bir satış fırsatına dönüştürerek kalabalığın üzerinde çalıştı. Herkes ona yalakalık yapıyordu ama pek de öyle görünmüyordu. Sanki ondan gerçekten hoşlanıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Yetişkin Mike Moody kafasını karıştırmaya başlamıştı, ancak yaşlı bir kadına "genç bayan" dediğine göre ne kadar tepeden bakan biri olabileceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yok gibiydi. Öte yandan, koltuk değnekli bir çocuğun sıkıntısını fark etmiş ve kimse bir sorun olduğunu anlamadan ona yardım etmek için koşmuştu. Rahatsız ediciydi.

Onu herkesle tanıştırdı. Cemaatten birkaç kişi ailesini hatırladı. Kadınlardan biri onu hatırladı. İnsanlar hem arkadaş canlısı hem de müdahaleciydi. Toby nasıldı? Adada ne kadar kalmaya niyetliydi? Kulübenin çatısının aktığını biliyor muydu? Evlilik onu temkinli yapmıştı. Elinden geldiğince onların sorularını geçiştirdi, Mike'ın gevezeliği bu süreci kolaylaştırmıştı.

Adamın adanın en büyük hayır kurumunun başkanı olduğunu öğrendi. Bu hem takdire şayan hem de işi için iyi bir tanıtımdı, çünkü bu sayede yüzü tüm bağış toplama literatüründe yer alıyordu. Ayrıca her yaş grubundan Küçükler Ligi ve futbol takımlarına sponsor olarak düzinelerce ada çocuğunun onun yürüyen reklamları olmasını sağlıyordu.

"Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordu Toby arabasına geri dönerlerken. "The Island Inn mi yoksa Rooster's mı?"

"Dogs 'N' Malts'a gidebilir miyiz?" Toby sordu.

Mike Bree'ye baktı ve onu tepeden tırnağa süzdü. "Bree çok şık giyinmiş. Onu güzel bir yere götürelim."

Mike'a öğle yemeği, dağ bisikleti ya da dizüstü bilgisayar için borçlu olmak istemiyordu. Ona hiçbir şey için borçlu olmak istemiyordu. "Bugün olmaz," dedi Mike kontak anahtarını çevirirken hızlıca. "Mumlar için balmumu eritmeye başlamam gerekiyor."

Toby tahmin edilebileceği gibi itiraz etti. "Bu hiç adil değil. Her şeyi mahvediyorsun." Mike, "Evlat, saygısızlık etmene gerek yok," diye karşılık verdi.

"Lütfen ona oğlum demeyi kes," dedi sıkıca.

Mike ona doğru baktı.

Toby koltuğunun arkasını tekmeledi. "Ben bir çocuğum. Mike benim arkadaşım. Bana ne isterse diyebilir."

Toby David'in oğluydu ve bu konuda geri adım atmayacaktı. "Hayır, yapamaz." Omzunun üzerinden ona bakarken, Star'ın kalın kirpikli altın kahverengi gözlerinin kendisine baktığını gördü. "Bu kelimenin Afro-Amerikan toplumunda kötü bir çağrışımı var."

Mike irkildi, sonunda anlamıştı ama Toby daha da hırçınlaştı. "Ne olmuş yani? Ben Afro-Amerikan toplumunda yaşıyorum. Hayırseverlik Adası'nda yaşıyorum."

Beyaz kadınların en beyazı olan o, David Wheeler'ın oğluna ırksal gurur aşılamaktan nasıl sorumlu olmuştu?

Her şeyi başlatan Mike, otoparktan çıkmaya odaklanmıştı. O devam etti. "Beyazlar eskiden siyahlara, hatta yaşlılara bile 'oğlan' derdi. Bu onları aşağılık hissettirmenin bir yoluydu. Bu çok duyarsızca."

Toby bir an için bunu düşündü ve hiç şaşırmadan ona karşı dudağını bükte. "Mike benim arkadaşım. Duyarsız olmak istemedi. O sadece böyle biri."

Mike başını salladı. "Hayır, Bree haklı. Özür dilerim Toby. Unutup duruyorum."

İrkçiliğiyle yüzleşmeyi unutmak mı yoksa Toby'nin yarı Afro-Amerikan olduğunu unutmak mı?

"Ne olmuş yani?" Toby mırıldandı. "Ben de beyazım ve bunda büyütülecek ne var anlamıyorum."

"Önemli olan," dedi inatla, "baban mirasıyla gurur duyuyordu ve ben de senin aynı şekilde hissetmeni istiyorum."

"Madem o kadar gururluydu, neden annemle evlendi?" Çünkü Star her zaman Bree'nin sahip olduğu her şeyi istemişti.

"Baban annen için deli oluyordu," dedi Mike. "Annen de baban için deli oluyordu, sonuna kadar. Annen babanı kimsenin güldüremediği kadar güldürebilirdi ve baban da annene başka türlü eline alamayacağı kitaplar okuturdu. Keşke birbirlerine nasıl baktıklarını görebilseydin. Sanki başka kimse yokmuş gibi."

Onu tokatlamış da olabilirdi. Ve daha işi bitmemişti. "Birbirlerini ne kadar sevdiklerini anlamaları biraz zaman aldı," dedi, alışılmadık bir sertlikle. "İlk başta Bree babanın kız arkadaşıydı, ama sana söyleyeyim, ona asla annene baktığı gibi bakmadı."

Gerçek Mike Moody, hesaplanmış acımasızlığıyla sonunda yeniden ortaya çıkmıştı. Gözlerini yoldan ayırmadı. "Bree'yi kulübeye bırakacağız, böylece işini halledebilecek, sonra da seni Dogs 'N' Malts'a götüreceğim. Senin için uygun mu, Bree?"

Tek yapabildiği başını sallamak oldu.

İçeri girer girmez kanepeye çöktü ve şöminenin üzerindeki Siyam kedilerine bakakaldı. Son zamanlarda on yıllık evliliğinin sona ermesinden çok gençlik aşkını düşünerek zaman geçiriyordu. Ama David'le olan ilişkisinin başlangıcı ve sonu çok netti, oysa evliliğinin gidişatı çok bulanıktı.

Topuklu ayakkabılarını çıkardı. Her gün giydiği sandaletler çıplak ayaklarında bronz izler bırakmıştı. Gerçi pek bronzlaşmış sayılmazdı. Olabildiğince esmerdi, biraz bal rengi ve birkaç çil daha vardı, bu da genç bir siyah erkeği yetiştirmekle görevlendirilmiş olmasını daha da ironik hale getiriyordu.

Mike ve Toby'ye söylediklerine rağmen, bugün balmumu eritmekle uğraşmaya hazır değildi, bu yüzden kıyafetlerini değiştirdikten sonra kağıt buldu ve el yapımı not kartları için bazı fikirler çizmeye başladı. Ama gönlü bu işte değildi ve hoşuna giden bir şey bulamadı. Sonunda Toby'nin eve girdiğini ve odasına yöneldiğini duydu. Kulübeden uzaklaşan Cadillac'ın sesini dinledi. Ama gelmedi.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum, ama yeni olan ne, değil mi?" Mike kapı aralığından seslendi.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Masadan kalktı.

İşadamı lacivert takım elbisesinin içinde her zamankinden daha iri görünüyordu ve kendi boyuna rağmen, sanki onun üzerine doğru geldiğini hissetti. "Toby'ye David ve Star hakkında söylediklerim doğrudu."

Çizim malzemelerini toplamaya başladı. "Sadece sana."

Dalgınca kravatını çekti. "David'le Romeo ve Juliet olduğunuza inanmak istiyorsun ama gerçek şu ki sen Grosse Pointe'li zengin beyaz bir kızdın, o ise Gary'li siyah bir çocuk." Arabasının anahtarlarını bir elinden diğerine geçirdi. "David senden etkilenmişti ama seni hiç sevmedi."

Not defterini önemsiz çekmeceye tıktı. "İşin bitti mi?"

"Star'la her şey farklıydı." Mike odayı doldurarak onun havasını emdi. "İkisinin de parası yoktu. İkisi de hırslı, karizmatik ve belki biraz da acımasızdı. Birbirlerini senin ve David'in anlayamayacağı şekilde anlıyorlardı."

"O zaman neden gitti?" Önemsiz çekmeceyi iterken çarptı. "Madem bu kadar tutkulu aşıklandı, Yıldız neden kaçtı?"

"Karısı yapmaması için yalvardıktan sonra Wisconsin'de bir işe girdi. Gitmesinden her zaman nefret ederdi ve onu cezalandırmak istiyordu. Uzun süre gitmeyi planladığından şüpheliyim. Yoldan kayacağını ve o drenaj kanalındaki buzun içinden geçeceğini hesaba katmamıştı."

Bree buna inanmıyordu. "Arabada onunla birlikte bir adam buldular."

"Bir serseri. Sürekli birilerini arabasına alırdı. Tahminimce otostop çekiyordu."

Onun hikâyesine inanmak istemiyordu. Myra'nın ona anlattıklarına, Star'ın David'den sıkıldığına ve onu temelli terk ettiğine inanmak istiyordu. Utanç, midesinin çukurunda kıvrılıyordu. "Neden bu konuyu açıp duruyorsun anlamıyorum. Bu yıllar önce oldu. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bunun doğru olmadığını biliyordu ama itiraz etmedi. "Ben dindar bir adamım," dedi kesin bir ifadeyle. "Günaha ve tövbeye inanıyorum. Bildiğim kadarıyla kendimi affettirdim ama bu hiçbir şeyi değiştirmede."

"Ve olmayacak."

Altın bileziği başıboş bir güneş ışını yakaladı ve başını salladı, ona değil, daha çok kendi kendine, sanki bir karar vermiş gibi. "Seni terk edeceğim"

bundan sonra yalnız."

"Doğru." Buna inanmamıştı. Mike kimseyi yalnız bırakmazdı.

Eskiden kimsenin gözlerine bakmaktan kaçınırdı. Ama şimdi öyle değildi. Ve onun sabit bakışlarındaki bir şey kadının dengesini bozdu. "Toby'yle iletişimde kalmama izin verirken minnettar olurum," dedi rahatsız edici bir vakarla. "Ona geçit töreninde bisiklete binebileceğini söylemeden önce sana danışmalıydım. Her şeyi enine boyuna düşünmeden ileri atılmak gibi kötü bir huyum var." Ne kusurlarını saklayan ne de onlar için kendini suçlayan, gerçekçi bir ifadeydi. "Geçit töreni saat 10'da başlayacak. Dokuza kadar okulun otoparkında olması gerekiyor. Onu almaya gelirdim ama komitenin başındayım ve erkenden orada olmam gerekiyor."

Sandaletin üzerindeki yıpranmış bir noktayı inceledi.

"Ben halledebilirim." "Pekâlâ."

Bu kadar. Onu kazanmak için satıcı konuşması yok. Lemonheads, Skittles ya da Eskimo turtası rüşveti de yoktu. Toby'ye kısa bir hoşça kal dedikten sonra gitmiş ve onu artık gerçekten tek başına olduğuna dair huzursuz bir hisle baş başa bırakmıştı.

Çok saçma. Geri dönecekti. Mike Moody hep geri gelirdi, istesen de istemesen de.

On Beşinci Bölüm

GİTMİYORUM!" TEMPLE, arka planda hip hop çalarken Lucy'nin ayaklarının dibinde akıllara durgunluk veren bir dizi tek elle şınav çektiği spor salonunun zemininden ilan etti. Panda bile operanın en iyi egzersiz müziği olmadığı konusunda hemfikir di.

"Dışarı çıkman gerek." Lucy, Kötü Kraliçe'nin dolabından aşırıldığı kısa kahverengi peruğu sahibinin burnunun önünde salladı. "Kendini bu şekilde kapatman sağlıklı değil. Sırf eve birkaç dal hanımeli getirdim diye dünkü sinir krizine şahit olun."

"Jolly Ranchers gibi kokuyorlardı."

"Nefesini boşa harcama." Panda kaldırmakta olduğu devasa ağırlıkları rafa geri koydu. "Deli olmakla gurur duyuyor."

Temple ayağa kalktı, sınavdan squat hareketine geçti. Islak siyah saç telleri ensesine yapışmış ve yüzü parlıyordu. "Neler yaşadığımı anlasaydın bunu önermezdin. Bu kadar ünlü olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Lucy."

Lucy de tıpkı Toby gibi gözlerini devirdi.

Temple ne demek istediğini anladı ve umursamaz bir tavırla el salladı. "Senin ikinci el şöhretin var. Benim için durum farklı."

Panda homurdandı. Terden sıırıslık olmuştı tişörtü göğsüne yapışmış, bacaklarındaki kıllar tenine nemli bir şekilde yapışmıştı. Sadece bir hafta olmuştu ama Lucy onun zaten kaslı olan vücudunun o ürkütücü aşırı gelişmiş kaslarını göstermeye başladığına yemin edebilirdi. Lucy kendisine neden bu kadar işkence ettiğini sorduğunda, ona başka ne yapması gerektiğini sormuştu

zamanını nasıl değerlendirecekti? Zorunlu izolasyon onu da en az Temple kadar yıpratmıştı ve her geçen gün ikisinin de ruh hali daha da karamsarlaşıyordu.

"Bir aydır adadayım," dedi Lucy sabırla, "ve hiçbir sorun yaşamadım."

"Nasıl görüldüğün önemli. İnsanlar senden korkuyor."

Lucy bu fikre bayıldı ve dün pul pul dökülmeye başlayan dövmesinin yerine yaptırdığı yeni diken ve kan damlası dövmesini hayranlıkla seyretmek için bir an durakladı. Birkaç gün içinde ejderhasını da düzeltmesi gerekecekti. Ve belki diğer koluna da bir dövme kılıfı ekleyecekti... "Kimse Lucy Jorik ya da Temple Renshaw'ı Charity Island'daki 4 Temmuz geçit töreninde görmeyi beklemiyor," dedi, "ve eğer kimse sizi görmeyi beklemiyorsa, sizi görmezler."

Dün çiftlik standına uğradığında Toby bisikletini süslerken Bree de Toby'nin büyükannesinin geçit törenlerinde giydiği eski püskü bir arı kostümünü inceliyordu. "Asıl soru şu..." demişti Bree, bir anteni düzeltirken Lucy'ye, "yeni müşteriler çekmek için ne kadar çaresizim?"

Lucy dün geceye kadar geçit törenine yalnız gitmeye niyetlenmişti ama Temple'ın Scrabble tahtasını güneşlenme odasına fırlatması ve Panda'nın Lucy'yi Fransız garson domuzu için ilmik yapmayı bırakmazsa göle atmakla tehdit etmesinden sonra planını değiştirdi. "Acı gerçek şu ki, sadece bir haftadır buradasınız ve ikiniz de kötü huylu, hırçın sürtüklere dönüştünüz. İkinizin de o kadar uzağa gitmesine gerek yoktu."

Panda'nın havlusu salonun diğer ucuna fırlatılırken kırıldı. "Dünyada geçinmesi en kolay adam benim. Ama Lucy haklı Temple. Eğer yakında ara vermezsen, birileri ölecek. Ve bu ben olmayacağım." Bir su şişesi kaptı ve kana kana içti.

"Gerçekten geleceğimi bir peruğun şüpheli korumasına yatırmamı mı bekliyorsunuz? Bunu yapmayacağım." Sıçrayarak yaptığı squat hareketleri yerini yan plank hareketine bıraktı.

Lucy içini çekti. Kötü Kraliçe talepkâr, huysuz ve zor biriydi ve Lucy'nin ondan nefret etmesi gerekiyordu ama içindeki sosyal hizmet uzmanı bunu yapamıyordu. Tüm bu palavraların altında kontrolden çıkmış bir hayatla başa çıkmaya çalışan kayıp bir ruh vardı, ne kadar deli olduğunu anlayan ama bu konuda ne yapacağını bilemeyen kayıp bir ruh.

Lucy ve Kötü Kraliçe'nin pek çok ortak noktası vardı, ancak Kötü Kraliçe hayatında ne yapmak istediğini biliyordu ve Lucy'nin bildiği tek şey

Daha fazla para ve çocuklara yardım edecek daha fazla yasa için yalvararak daha fazla kapı çalmak istemedi. Bu da onu alçakların en alçağı yapıyordu.

Panda şişeyi bir kenara koydu ve Lucy'ye baktı. "Ya kılık değiştirmesi bir peruktan fazlasıysa?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Panda Temple'a döndü. "Dostun, başkanın kızı, kimliğini gizleme konusunda epey tecrübeli ve sadece şu anki mide bulandırıcı kılık değiştirmesini kastetmiyorum." Lucy'nin artık neon pembe olan saçlarına baktı. "Eğer onu ikna edersen, eminim sırlarını paylaşacaktır."

Bir saat sonra, üçü birlikte kasabaya doğru yola çıkmışlardı. Temple arka koltukta oturuyor, uzun saçları kısa kahverengi peruğun altında gizleniyor, yüzü güneş gözlüğü ve sıradan bir hasır güneş şapkasıyla korunuyordu. Lucy kafatası ve güllerle süslü siyah atletini, yıprattığı ve çengelli iğnelerle süslediği bir çift kot Daisy Dukes'u, hızmasını ve *iki* kaş halkasını takmıştı. Panda siyah Nike şapkasını takmış, saçları alt kenarından hafifçe kıvrılmıştı. Lucy ondan havacı gözlüklerinden kurtulmasını istemişti çünkü onu çok fazla Gizli Servis'e benzetiyorlardı.

Temple'ın gri yoga pantolonu geldiği zamankinden biraz daha boldu ama Lucy'nin altına sabitlediği küçük hamilelik yastığı sayesinde ortasını sıkıca saran mor örgü bluzu öyle değildi.

Beachcomber Bulvarı geçit töreni için trafiğe kapatılmıştı ve Panda bir yan sokakta park yeri aradı. "Ne dediğimi unutma Temple. Gözümün önünden bir saniye bile ayrılmayacaksın. Lucy, sen Temple'ın korumasısın, bu yüzden onun yanında kal. Kimseyle konuşma ama bir şey olursa, Temple senin doğudaki hamile arkadaşın."

"Benim hikâyem daha iyi," dedi Lucy. "O senin hamile bıraktığın ve ilk fırsatta terk etmeyi planladığın bir kadın daha."

Panda bunu görmezden geldi. "Beni atlatmaya çalışmayı aklından bile geçirme Temple. Eğer Porta Potti'yi kullanmak zorunda kalırsan, hepimiz gideriz."

Temple güneş gözlüklerini indirdi ve üst kenarından ensesine baktı. "Bir Porta Potti kullanmadan önce ölürdüm."

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Lucy.

Temple arabanın penceresinden kaldırımdan geçen insanlara endişeyle baktı; bazıları çim sandalyeler taşıyor, bazıları da bebek arabalarını itiyordu. "Çok paranoyaksın Panda. Sokak yemeklerine harcamak için bu kadar çok çalışmadım."

"Güven verici ama bu kuralları değiştirmez."

Lucy şortunun kemerini şekiştirdi. Diyet yiyeceklerden başka bir şey bulunmayan bir evde yaşamasına rağmen, düğününden önce verdiği kiloları geri almayı başarmıştı. Temple'ın kılık değiştirmiş halini tekrar incelemek için döndü ve onun sıkıştırılmış dudaklarını gördü. "şunu keser misin?"

Temple kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"şu anda yaptığınız egzersiz. Kalçanızı sıkmak ya da karnınızı kasmak ya da buna benzer bir şey."

"Kegellerimi yapıyorum." Temple küçümseyici bir sırıtış attı. "Pelvik tabanını önemsiyor olsaydın sen de yapardın."

"Tanrı'ya yemin ederim ki," dedi Panda, "eğer bir sonraki işimde bir kadın, hatta dişi bir gerbil bile olsa, bu işi kabul etmeyeceğim!"

Lucy gülümsedi ve dirseğini koltuğun arkalığına dayadı. "İşte iyi haber, Temple. Panda etraftayken kimse kimseye bakmıyor."

Temple, "Tam da bu yüzden Lucy ve ben kendi başımıza gitmeliyiz," diye açıkladı. "Oh, evet, bu işe yarar," dedi Panda kuru bir sesle. "Siz ikiniz dışarı çıktıığınız anda

ikiniz de huni kekleri yiyor olurdunuz."

Çok doğru. Bu da Lucy'nin kilo almasını açıklıyor. Etrafında diyet yiyeceklerden başka bir şey olmaması onu o kadar tatminsiz bırakmıştı ki şehre geldiğinde tıka basa yiyordu. şimdiye kadar Panda'nın tehditkâr vücut aramalarından ceplerini açarak ve onun önünde kendini okşayarak kaçınmıştı. Onu rahatlatan şey, Panda'nın onu itmemiş olmasıydı.

Panda dar bir park yerine girerken Kötü Kraliçe, "Paranoyanız bir hastalık," dedi. "Terapi almalısın."

Lucy Temple'a baktı. "Alınma ama onunla birlikte gitmek isteyebilirsin."

Panda gülümsedi, sabahki ilk gülümsemesiydi bu, sonra kontağı kapattı ve dersine geri döndü. "Geçit törenini izleriz, limanın etrafında bir yürüyüş yaparız, arabaya geri döneriz ve eve daha iyi insanlar olarak döneriz."

şimdi homurdanan Lucy'ydi.

"Olabilir," dedi inançsız bir ifadeyle.

Beachcomber Bulvarı'nın sonuna yakın, kızarmış yemek kokularından ve turist kalabalığından uzakta bir seyir yeri buldular. Lucy'nin söylediği gibi

Tahmin edilebileceği gibi, çevredeki insanlar Panda'yla iki kadından daha fazla ilgileniyordu, ancak Lucy Temple'dan daha fazla dikkat çekiyordu ve bu da Kötü Kraliçe'yi rahatsız ediyordu. "Bunun mantıksız olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, "ama ben ilgi odağı olmaya alışkınım."

Lucy güldü ve fısıldayarak karşılık verdi, "Şimdi antrenmanınıza ruh sağlığı bileşenini eklemeyi düşünmek için iyi bir zaman."

"Aklım başımda olsaydı," dedi Temple iç çekerek, "kim olduğumu bilmezdim."

Temple Renshaw'ın olayı da buydu. Tam da onu iğrenç bir diva olarak yazmak istediğinizde, kalbinizi burkacak bir şey söylerdi. Hem acımasızca anlayışlı hem de tamamen bilgisiz olması onu çekilmez olmaktan alıkoyuyordu.

Geçit töreni için rüzgarlı bir gündü. Elektrik direklerinden sarkan flamalar rüzgârda sallanıyor, yemek çadırlarının üzerindeki tenteler aşırı doldurulmuş mideler gibi dalgalanıyordu. Yerel bir politikacı geçit töreninin baş mareşaliydi, onu bir bando ve atlı bir grup izledi. İlk olarak Jerry's Trading Post'un sponsorluğunu yaptığı bir Kızılderili sahnesi görüldü. Bir sonraki şamandırada rüzgârda çılgınca sallanan krep kağıt palmye ağaçlarından oluşan bir orman ve üzerinde BIG MIKE'S ISLAND BROKERAGE yazan bir çim kulübe yer alıyordu: EVLER VE TEKNELER. Koca Mike Moody en önde durmuş, kalabalığa el sallayarak ve şeker çubukları atarak hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Dogs 'N' Malts'tan dans eden bir sosisli sandviç, Jake's Dive Shop'u tanıtan bir korsanın ve Island Inn'i temsil eden dev bir walleye'nin yanında kasıla kasıla yürüyordu. Lucy, izci kızları takip eden bir bal arısı görene kadar Bree'yi unutmuştu. Zıplayan siyah toplanla kaplı antenleri dar siyah kapüşonundan yükseliyordu. Rüzgâr, Carousel Honey'nin reklamını yapan tabelasını alıp götürmeye çalıştıysa da, o direndi. Lucy ona el salladığında sadece biraz utanmış görünüyordu.

Sırada bisikletli ekip vardı ve Toby Lucy'yi göreceği için o kadar heyecanlıydı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Temple geldiğinden beri eve iki kez gelmişti ama her ikisinde de Lucy, Temple'ı görmeden önce onunla birlikte bisikletiyle yola çıkmıştı. Lucy eğlence olsun diye ona birkaç öpücük kondurunca Toby iyi huylu bir şekilde sırttı.

Amerikan Lejyonu'nun altı yaşlı üyesi geçti. Onları görmek ve bu kadar çok Amerikan bayrağının etrafında olmak Lucy'nin annesini özlemesine neden oldu. Yüksek sesle tezahürat yaptı.

Panda eğildi ve fısıldadı, "Dikkat çekmemek için iyi bir yol."

Ama tanınmak konusunda endişelenmeyi bırakmıştı ve Temple bile artık o kadar endişeli görünmüyordu. "Burada ciddi anlamda kilolu insanlar var," dedi. "Burası *Şişmanlar Adası'nın* hayata geçirilmiş hali gibi."

Temple müdahale etmeye karar vermeden önce Lucy, "Gözlerini kapat ve Kegel hareketlerini yap," diye tavsiyede bulundu.

Geçit töreni sona erdiğinde hiçbiri eve gitmeye hazır değildi ama kalabalığa karışma fikri Temple'ı tedirgin ediyordu. Lucy bunun yerine deniz fenerine bir gezi önerdi. Panda Kaz Koyu'na dönmek için Lucy'den bile daha az endişeli olduğu için hemen kabul etti.

Deniz feneri noktasında rüzgâr geçit töreni güzergâhından daha sert esiyor ve halatlar bayrak direğine çarpıyordu. Bina bayram şerefine ziyaretçilere açık olmasına rağmen, turistlerin çoğu hâlâ şehirdeydi ve otoparkta sadece birkaç araba vardı. Üçü kulenin içindeki dolambaçlı metal merdivenleri tırmanarak siyah kubbenin ve dev merceğin hemen altındaki açık, çitlerle çevrili galeriye çıktılar. Şapkalarını uçmasınlar diye arabada bırakmışlardı ve Temple peruğunu tutturmak için uzandı. "Ne güzel bir manzara."

Uçuşan bulutların ardında gökyüzü parlak bir maviyle parlıyordu. Metal parmaklıklar öğleden sonra güneşinden dolayı sıcaktı ama rüzgâr iskelede öfkeli dalgalar yaratıyordu ve dalgalı suda sadece büyük gezi tekneleri vardı. Temple onları mutfağın etrafında dönmeleri için bıraktı.

Panda, havacı gözlüklerini tekrar takarken, "Büyük Gölleri hiç göremeyen insanlar için üzülüyorsun," dedi.

Lucy de aynı şekilde hissediyordu ama onunla konuşmak istemiyordu, bu yüzden sadece başını salladı.

Bir çift sumru suyun üzerinde kanat çırparak yemek ararken, bir martı da avlarını çalmaya hazır bir şekilde inatla üzerlerinde daireler çiziyordu. Panda kollarını küpeşteye dayadı. "Sana bir özür borçluyum."

"Aralarından seçim yapabileceğiniz çok fazla kişi var."

Dümdüz önüne baktı, gözleri koyu camların ardında gölgelenmişti. "Üç hafta önce sana söylediklerim... O gece... Kapıyı kilitlediğin için kızmıştım. Pek çok şeye kızmıştım, hiçbiri senin sorunun değildi."

Onun çirkin sözlerinin kendisinden çok kendisiyle ilgili olduğundan şüphelenmişti ama yine de canını yakmıştı. "Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

"Moteldeki o gece... O gece harikaydın. Bir tek ben
-."

"Gerçekten mi?" dedi buz gibi bir sesle. "Bunu
duymak istemiyorum." "Özür dilerim. Tekrar özür
dilerim."

"Gerek yok." Yüz ifadesini yumuşatmayı reddetse de
özür dilediği için mutluydu.

Temple arkalarından geçti, mutfağın etrafında üçüncü turunu atıyordu.
"Ben aşağı iniyorum. Sizin için de uygunsa, Müdür Bey."

Panda parmaklıkların üzerinden baktı. "Hazır bir yiyecek kaynağı
göremiyorum, o yüzden devam edin."

Temple ortadan kayboldu. Lucy gitmeye hazır değildi ama onunla
konuşmak da istemiyordu, bu yüzden birkaç metre uzaklaştı. İpucunu
almayı reddetti. "Lucy, biliyorum-"

"Temple'ın kendi kendini nasıl denetleyeceğini bulması gerekiyor," dedi
o devam edemeden. "Er ya da geç dizginleri gevşetmek zorunda
kalacaksın."

"Biliyorum. Belki gelecek hafta."

Bir rüzgâr buruşmuş bir gazeteyi otoparka doğru savurdu ve onunla
konuşmama konusundaki kararlılığı sarsıldı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil
mi?"

Ellerinin sadece topuklarını parmaklığa dayayarak doğruldu. "Daha çok
ona borçluyum. Bana çok iş gönderdi."

"Sen de ondan hoşlanıyorsun."

"Sanırım. Deli ama aynı zamanda cesur da. Senin gibi, ama senin
deliliğin onunkinden biraz daha az yüzüne vuruyor."

"Akıl sağlığının bir örneği oluyorsun."

Eğilip Temple'ın deniz fenerinden çıkışını izledi. "En azından ben
hayattan ne istediğimi biliyorum, ki bu da senin bildiğinden çok daha fazla."

Konuşmayı kişiselleştirmeme çabasından vazgeçti. "Nedir o? Ne
istiyorsun?"

"İşimi iyi yapmak, faturalarımı zamanında ödemek ve kötü adamların iyi
adamlara zarar vermesini engellemek."

"Bütün bunları polis teşkilatında yapıyordunuz, neden bıraktınız?"

Bir an çok uzun süre tereddüt etti. "Kötü maaş."

"Sana inanmıyorum. Kötü adamlarla savaşmak Temple'ı şişman
gramlardan korumaktan daha ilginç olmalı. Gerçek sebep ne?"

"Yandım bittim." Suyun kenarını işaret etti. "Riprap. Erozyonu engellemek için kullandıkları kayalara bu adı veriyorlar."

Başka bir deyişle, soru sormayı bırakmasını istiyordu. Ki bu iyiydi. Bir gün için yeterince şey paylaşmıştı. "Ben aşağı iniyorum."

Onu aşağıya kadar takip etti. Gün ışığına çıktıklarında Temple'ın rüzgâra karşı derin adımlarla yürüdüğünü gördü. Başka bir ziyaretçi grubu daha gelmişti. Bir anne iskelenin yanında durmuş oğluyla tartışırken, küçük kız kardeşi bir martıyı kovalıyordu.

Lucy yıpranmış genç kadının çocuğa şöyle dediğini duydu: "Başka meyve suyu kutum yok Cabot. Sonuncusunu arabada bitirdin."

"Sophie bitirdi." Çocuk ayağını yere vurdu. "Ve sen ona üzümü verdin! Üzüm benim favorim!"

Çocuk onun dikkatini çekmek isterken, küçük kız kollarını açmış, kıvrık saçlarını yüzünden uzaklaştırmış bir halde rüzgâra doğru koşuyordu. Beş yaşlarındaydı ve kardeşinin öfke nöbetinden çok günün neşesiyle, dalgaların kayalara şiddetli çarpışıyla ilgileniyordu.

"Bu kadar yeter, Cabot," diye tersledi annesi. "Beklemek zorundasın."

Kız kardeşi kollarını havaya kaldırdı ve rüzgâr pembe tişörtünü küçük göğsüne yapıştırırken kayalık kıyı şeridine doğru koşmaya başladı.

"Ama susadım," diye sızlandı çocuk.

Beklenmedik derecede şiddetli bir rüzgâr Lucy'nin geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. Göz ucuyla küçük kızın sendelemesini, dengesini kaybetmesini ve en yumuşak çığlıktan başka bir şey söylemeden suyun kenarındaki tehlikeli kayalardan birine takılıp düşmesini izledi. Küçük kolları çırpınırken Lucy'nin nefesi kesildi. Çocuk tutunacak bir yer bulmak için çabaladı ama kayalar çok kaygandı ve saniyeler içinde dalgalı suya yuvarlandı.

Başı yayığın altında kaybolmadan önce bile Panda koşmaya başlamıştı. Lucy onun peşinden koştu. Anne sonunda neler olduğunu gördü ve çığlık attı. Koşmaya başladı ama daha uzaktaydı.

Panda kaygan kayaların üzerine tırmandı ve hareket ederken çocuğun yerini bulmaya çalıştı. Bir dalga bacaklarına çarptı. Bir şey görmüş olmalı ki sivri kayalara tekme attı ve güçlü bir dalışla kendini suya bıraktı.

Lucy ıslak kayaların üzerine tırmandı ve kendini düşmekten zor kurtardı.

Panda yüzeye çıktı. Yalnızdı.

Lucy arkasındaki annenin ıgıllıklarının belli belirsiz farkındaydı. Panda tekrar suya daldı. Lucy pembeyi görebilmek için suyu taradı ama hiçbir şey göremedi. Panda geri geldi, biraz hava aldı ve daldı.

Ve sonra Lucy bir şey gördü. Belki sadece bir yansımaydı ama daha fazlası olması için dua etti. "Orada!" diye bağırdı adam yeniden ortaya çıktığında.

Panda onu duydu, işaret ettiği yöne doğru döndü ve tekrar battı.

Sonsuza kadar orada kaldı. Onu görmeye çalıştı ama adam derinlere gitmişti.

Dalgalar kayalara çarpıyor ama kkremeleri annenin yürek parçalayan ıgıllıklarını engelleyemiyordu. Saniyeler geçti, her biri bir saat uzunluğundaydı ve sonra ocuk ona demir atmış halde yukarı ıktı.

Küçük kızın başı kayıtsızca adamın beyaz tişrtne yaslandı. Lucy zamanın durduğunu hissetti. Ve sonra ocuk boğulmaya başladı.

Panda ksrp ğrrken başını çalkalanan yüzeyin oldukça üzerinde tuttu. ırpınmaya başladı. Ağzını kulağına dayamış, onunla konuşuyordu. Her şeyi yavaşlatıyor, ona nefesini geri alması için zaman tanıyor, onu sert dalgaların arasından iskeleye doğru çekmeye çalışmadan önce güvende olduğunu anlamasını sağlıyordu.

Onun boynuna sarıldı ve yüzünü ona gömdü. Adam konuşmaya devam etti. Artık daha rahat nefes alıyor gibiydi. Lucy onun ne söylediğini hayal bile edemiyordu. Lucy'nin yanına koşan anneye doğru döndü. "Ona el salla," dedi Lucy. "Her şeyin yolunda olduğunu görsün."

Anne titrek bir ses çıkarmayı başardı. "Her şey yolunda Sophie!" diye bağırdı rüzgâra doğru. "Her şey yolunda." Arkasındaki ocuk şaşkınlıkla onu izliyordu.

Lucy, Sophie'nin annesini dalgaların gürültüsünden duyabildiğinden şüpheliydi ama ocuk Panda'nın onu tutmasına karşı koymuyordu. Yoruluyor olmalıydı ama dalgalara karşı kıyıya doğru mücadele etmeye başlarken onunla konuşmaya devam etti.

Anne Lucy'nin yanından sürünerek iskelenin kenarına gelmeye çalıştı ama ince sandaletleri Lucy'nin botlarının tutuşuna sahip değildi ve kaymaya devam etti. "Geri ekil," diye emretti Lucy. "Ben onu yakalarım."

Panda yaklaştı. Lucy'nin gözüne takıldı. Yere meldiğinde dizlerine bir dalga çarptı. Kendini destekledi ve uzandı. ocuğu kaldırdı ve neredeyse insanüstü bir güçle onu Lucy'nin kollarına bastırmayı başardı. Sophie bu yeni yabancının tutuşuna karşı kr krne mücadele etti ama Lucy

Panda kendini yukarı çekti. Anne onlara doğru koşuyordu ama Sophie kendini Panda'ya attı. Panda onu kucağına aldı ve kayalıklardan patikaya taşıdı; güçlü, bronzlaşmış kolları küçük pembe tişörtle uyumsuzdu.

O zaman bile ona sarıldı. Adam çömeldi ve onu kucakladı. "Güvendesin şampiyon. Her şey bitti. O gölde hiç su bıraktın mı, yoksa hepsini yuttun mu? Bahse girerim yutmuşsundur. Bahse girerim göl diye bir şey kalmamıştır..."

Böyle devam etti. Saçmalık. Sonunda dönüp bakana, bunun doğru olmadığını görene ve onunla tartışmaya başlayana kadar gölü içip kuruttuğunda ısrar etti.

Annesinin toparlanması daha uzun sürdü. Çocuğuna bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sarılmakla gözyaşları içinde Panda'ya tekrar tekrar teşekkür etmek arasında gidip geldi. Uzakta, Temple koşu yerine yürüyüş hamlelerini bırakmış ve neyi kaçırdığının farkında olmadan onlara doğru geri dönüyordu.

Panda, annenin nereden geldikleri ve kocasının neden yanlarında olmadığıyla ilgili çılgınca konuşmalarını sabırla dinledi. Sophie ve kardeşiyle tekrar konuştu. Sonunda annenin araba kullanabilecek durumda olduğuna kanaat getirdiğinde, çocukları arabaya bindirmesine yardım etti. Anne onu garip bir şekilde kucakladı. "Tanrı seni bugün bize gönderdi. Sen O'nun meleğiydin."

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı sert yüzlü polis.

Kadın sonunda otoparktan çıktı. Panda'nın kirli sakalına hâlâ su damlaları yapışmıştı ama saçlarının uçları çoktan kıvrılmaya başlamıştı. "Bil diye söylüyorum..." dedi Lucy, "artık sana kızgın değilim."

Ona yorgun bir gülümseme verdi. "Bana birkaç saat verin, bunu düzeltebilirim."

İçinde küçük, sıkı sıcaklık tomurcukları açılmaya başladı.

Temple yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmıştı. "Neden ıslaksın?"

"Uzun hikâye," dedi.

Eve dönerlerken Lucy onun histerik anneye karşı gösterdiği sabrı düşündü. Ama en çok da Sophie'ye karşı gösterdiği nezaketi düşündü. Çocuklarla olan ilişkisi onun hakkında bildiklerine uymuyordu. Sophie'nin şımarık küçük kardeşi bile... Çocuk ilgi odağı olmamaktan dolayı sabrını yitirdiğinde, Lucy onu boğazlamak istemişti ama Panda onu her "erkeğin" bilmesi gereken hayat kurtarma teknikleriyle ilgili bir tartışmaya dahil etmişti.

Panda bir bukalemundu. Bir an asık suratlı, zor konuşan bir motorcu; bir sonraki an dünyanın en talepkâr müşterisi için saçma sapan bir koruma; ve bugün, süper kahraman ve çocuk psikoloğu karışımı.

Onu tedirgin etti. Onu silahsızlandırdı. Kafasını karıştırdı. İnsanların kalıplara sokulamayacağını biliyordu ama etiketlere onun kadar direnen birini daha önce hiç tanımamıştı.

LUCY o gece tabağındaki tavuk kümesini örten, mikrodalgada pişirilmiş yeşil fasulyeye kaşlarını çattı. Temple, sanki su sebilinden sihirli bir şekilde sıcak şekerleme akmasını umuyormuş gibi özlemle buzdolabına doğru baktı.

Panda yemek boyunca sessiz kalmıştı ama şimdi tabağını itti. "İkiniz için bir sürprizim var."

"Bana hamur işi içerdiğini söyle," dedi Lucy. "Ya da gerçek yemek pişirmeme izin ver." Salata, bir yemeğe yapmasına izin verilen tek katkıydı - tüm sebzeler, peynir yok, zeytin yok, kruton veya kremalı salata sosu yok.

"Hayır." Sandalyesinde geriye doğru tekmeledi. "Havai fişekleri izlemek için denize gidiyoruz."

"Ben almayayım," dedi Temple. "Üç kişi için iki kano benim eğlence anlayışıma uymuyor."

"Kano yok." Masadan kalktı. "İkinizle de rıhtımda buluşacağım. Mazeret yok."

Temple yemeğini bitirirken Lucy bir sweatshirt kaptı ve Panda'nın ne yaptığına bakmak için dışarı çıktı. Belki yirmi beş metre uzunluğunda, siyah gövdeli bir kamara kruvazörü rıhtıma demirlemişti; bu tekne en son buraya baktığında orada değildi. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

Panda güvertedeki bir dolaba bir çift can yeleği attı. "Birkaç gün önce Koca Mike'la konuştum. Adamları biz geçit törenindeyken teslim etmişler ve kayıkhaneye saklamışlar. Yazın geri kalanı için kiraladım."

"Bu da ne?" Temple merdivenlerden inerken, "Bu ne?" dedi.

O açıkladıktan sonra Temple su kayağının kaç kalori yaktırdığını hesaplamaya başladı.

Lucy buna dayanamadı. "Seninle bir anlaşma yapacağım Temple. Gecenin geri kalanında *kalori* kelimesini kullanmayacağına söz verirsen, yarın seninle egzersiz yapacağım. Kısa bir süre için," diye hızla ekledi.

"Anlaştık," dedi Temple. "Gerçekten Lucy, sıkı bir egzersizin nasıl bir fark yarattığına inanamayacaksın."

"Ayrıca egzersiz, yağ gramajı, selülit ya da diğer saçmalıklar hakkında da konuşamazsınız," dedi Lucy. "Temel olarak, sadece tembellik hakkında konuşabilirsiniz."

"Ben hallederim." Panda motoru çalıştırdı.

Tekneyi de insan ilişkileri dışında her şeyi idare ettiği gibi kolayca idare ediyordu. Rüzgâr sakinleşmiş, gökyüzü açılmış ve yıldızlar yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştı. Açık sulara çıktıklarında gazı kökledi ve onları kasaba limanından ayıran noktaya doğru ilerledi. Limanı döndüklerinde, ışıklarını suyun üzerinde ateşböcekleri gibi sallayarak gösterinin başlamasını bekleyen bir gezi teknesi filosuyla karşılaştılar. Teknelerden bazıları yat kulüplerinin flamalarını, bazıları da vatanseverlik flamalarını taşıyordu.

Limanın hemen içine girdiklerinde -gösteriyi görebilecek kadar yakın ama diğer teknelerden uzakta- Panda pruvayı akıntıya doğru çevirdi, demir aldı ve motoru durdurdu. Ani sessizlikte kahkahalar ve müzik suyun üzerinde süzülüyordu.

Temple bir minder kaptı ve onları yalnız bırakarak pruvaya doğru süründü.

On Altıncı Bölüm

İLK HAVAİ FİŞEK üzerlerinde patladı, kırmızı ve menekşeden oluşan bir şemsiye. Lucy başını teknenin kış tarafına doğru uzanan bank koltuğun arkasına yasladı. Panda da aynısını yaptı ve şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlik içinde izlediler. "Bugün küçük Sophie'yle yaptığın şey oldukça harikaydı," dedi Lucy sonunda, üzerlerinde yıldızlardan oluşan bir kabuk solarken.

Onun omuz silktiğini hissetti. "Sen iyi bir yüzücüsün. Eğer ben orada olmasaydım, sen de girecektin."

Adamın sesinin bu kadar emin çıkması hoşuna gitmişti. Ona baktı ve gözlerinde parıldayan üç gümüş kuyruklu yıldızı izledi. "Sörf sertti. Onu çıkarabileceğimi sanmıyorum."

"Yapman gerekeni yapardın," dedi sertçe ve sonra, "İnsanların çocuklarına daha iyi bakmaları gerekir."

Sesindeki keskinlik yersiz görünüyordu. "Çocuklar çok hızlı hareket ediyor," dedi. "Her saniye onları izlemek bir ebeveyn için zor." Gümbürtüler arasındaki sessizlikte yelkenli kürekleri şingırdadı ve su teknenin gövdesini tokatladı. "Çocukları anlıyorsun. Sanırım bu beni şaşırttı."

Ayak bileklerini çaprazladı. Mor avuç içleri yıldızlardan bir iz bıraktı ve turuncu şakayıklar açıldı. "Hem polis olup hem de çocuklarla uğraşamazsın."

"Bir sürü çete işi mi?"

"Çeteler. İhmal. İstismar. Adını siz koyun."

Her ne kadar onun kadar çok olmadığından şüphelense de, işi nedeniyle pek çok sorunlu çocuk görmüştü. Garipti. O kadar alışkındı ki

Panda'yı uzaylı bir varlık olarak gördüğünden, ortak noktalarının ne olabileceğini hiç düşünmemişti. "Sophie gitmene izin vermek istemedi."

Gümüş bir salkım söğüt karanlık geceye karşı parılıyordu. "Sevimli çocuk."

Geceyi, havai fişekleri, korkunç bir trajedi olabilecek bir olayın duygusal sonuçlarını suçlayın, çünkü sonraki sözleri planlanmamıştı. "Bir gün harika bir baba olacaksın."

Kısa ve sert bir kahkaha. "Asla olmayacak."

"Doğru kadını bulduğunda fikrini değiştireceksin." Çok duygusal konuşuyordu ve Viper onu kurtarmaya geldi. "Onu gördüğünde tanıyacaksın. Tek kullanımlık başparmaklar. Çok seçici değil."

"Hayır." Gülümsedi. "Modern bilimle ilgili pek çok iyi şeyden biri."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vasektomi. Tıp mesleğinin benim gibi adamlara hediyesi."

Patlama sesleri havayı ikiye böldü. Bu çok yanılttı. Onu bugün çocuklarla birlikte görmüş, ne kadar doğal olduğuna tanık olmuştu. Asla bu kadar kalıcı bir şey yapmamalıydı. "Böyle bir karar vermek için çok genç olduğunu düşünmüyor musun?"

"Çocuklar söz konusu olduğunda, ben yüz yaşıdayım."

Polislerin neyle karşı karşıya olduğunu bilmeyecek kadar uzun süredir çocuk savunuculuğuyla uğraşıyordu ve loş ışıktaki adamın perili görüldüğünü düşündü. "Çok fazla ceset gördüm," dedi. "Sadece gençler değil, bebekler, süt dişlerini kaybetmemiş beş yaşındaki çocuklar. Havaya uçmuş, uzuvları kopmuş çocuklar." Başını eğdi. "Hayatlarının en kötü gününü yaşayan ebeveynler gördüm," diye devam etti, "ve kendime asla bunu yaşamak zorunda kalmayacağıma dair söz verdim. Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar. Her gece soğuk terler içinde uyandığınızda işinizi yapmak çok zor."

"En kötü senaryoları gördünüz. Peki ya iyi yetişen milyonlarca çocuk ne olacak?"

"Peki ya olmayanlar?" "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur."

"Yanlış. Buradan bir kesik, oradan bir kesik. Bu çok iyi bir garanti."

Gökyüzü büyük finalle aydınlandı, patlama sesleri, çatırtılar ve ısıklar konuşmalarını sona erdirdi. İyi bir ebeveyn olamayacaklarını bilecek kadar kendilerini anlayan insanlara saygı duyardı ama içgüdüleri ona Panda için durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Lucy'liğı yine yoluna çıkıyordu. Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu, sadece bir alamet, pek çok erkeğin babalık konusunda Panda gibi düşündüğünü ve Ted'e yaptıklarına rağmen hâlâ evlenip çocuk sahibi olmak istediğini hatırlatıyordu. Ya Panda gibi baba olmak istemeyen bir adama aşık olursa? O Teksas kilisesinden kaçmasaydı karşılaşmayacağı pek çok değışkenden biri.

Temple onlara katılmak için pruvadan geri çekildi ve eve doğru yola koyuldular. Panda tekne de kaldı, bu yüzden Lucy ve Temple birlikte eve doğru yürüdüler. Merdivenlerin tepesine vardıklarında Temple, "Havai fişeklerle ilgili bir şey var," dedi. "Beni üzüyorlar. Bu garip, değıl mi?"

"Herkes farklıdır." Lucy kendini o kadar da neşeli hissetmiyordu ama Havai fişeklerin bir suçu yoktu.

"Havai fişekler çoğı insanı mutlu eder, ancak tüm bu renklerin ve güzelliğın bu kadar hızlı yok olmasını izlemenin iç karartıcı bir yanı var. Sanki dikkatli olmazsak bize de böyle olacakmış gibi. Bir bakmışsınız, oyununuzun zirvesinde parlıyorsunuz. Bir dakika sonra yoksunuz ve kimse adınızı hatırlamıyor. Bazen düşünmek zorunda kalıyorsunuz, ne anlamı var ki?"

Lucy kapıyı açtığında sundurma kapısı sürüklendi. Mutfakta asılı duran sahte Tiffany lambanın ışığı pencerelerden dışarı yayılıyordu. "Depresyondasın çünkü açlıktan ölüyorsun. Ve bu arada... Bence harika görünüyorsun."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Temple kendini Lucy'nin kıpkırmızı bir plaj havlusuyla örttüğü şezlonglardan birine attı. "Ben bir domuzum."

"Kendin hakkında böyle konuşmayı kes." "Gördüğüm gibi söylüyorum."

Rüzgâr bitki saksılarından birini devirmişti ve Lucy onu düzeltmek için fırıncı rafına gitti. Biberiye ve lavanta kokuları ona her zaman Beyaz Saray'ın Doğı Bahçesi'ni hatırlatırdı ama bu gece aklında başka bir şey vardı. "Savunmasız olmak günah değıldir. Bana biriyle tanıştığını ve yürümediğini söyledin. Bu pek çok kadının kuyruğunu kıstırır."

"Kırık kalbim için teselliği Häagen-Dazs kartonunun dibinde bulduğumu mu sanıyorsun?"

"Bunun olduğı biliniyor."

"Ama ilişkiyi bitiren bendim," dedi acı bir şekilde.

Lucy sulama kabını aldı. "Bu daha az acı verici olduğu anlamına gelmez. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum."

Temple, Lucy'nin sorunlarını kabul edemeyecek kadar kendi sıkıntılarına gömülmüştü. "Max bana yüreksiz dedi. Buna inanabiliyor musunuz? Bana mı? Cesaretsiz mi? Max hep-" Hızlıca tırnak işareti yaptı. "Şimdi, Temple, bunu çözebiliriz." Ellerini indirdi. "Yanlış."

"Emin misin?"

"Emin olmaktan da öte. Bazı sorunlar asla çözülemez. Ama Max ..." Tereddüt etti. "Max bardağın sadece yarısını dolu görenlerden değil, yarısını da mocha karamelli Frappuccino ile dolu görenlerden. Bu tür pembe bir bakış açısı gerçekçi değil."

Lucy önlerinde duran şeyin coğrafya olup olmadığını merak etti -Max doğu kıyısında, Temple batıda. Ya da belki Max evliydi. Lucy sormadı. Yine de bilmek için ölüyordu.

Ama yaşlı Lucy'nin nezaketi bir yere kadar uzanıyordu. Sulama kabını bir kenara bıraktı ve şezlonga geçti. "Şişman Ada'yı pek izlemedim..." Neredeyse hiç izlememişti. "Ama psikolojik danışmanlığın programın bir parçası olduğunu hatırlıyor gibiyim." Hatırlıyordu, evet. Programda kırmızı bikini giyen ve yarışmacılara bir tiki kulübesinden danışmanlık yapan bir kadın psikolog vardı ve elbette hepsi kameraya yakalanıyordu.

"Dr. Kristi. O bir meyveli kek. Uzun yıllar boyunca parmağını boğazına soktuğu için yemek borusunda büyük hasar oluşmuş. Bütün psikiyatristler delidir."

"Hayat tecrübesi bazen onları işlerinde iyi yapan şeydir."

"Psikiyatriste ihtiyacım yok, Lucy. Gerçi sürekli ne kadar deli olduğuma dikkat çekmeni takdir ediyorum. İhtiyacım olan şey irade ve disiplin."

Lucy bu s e f e r iyi kızı oynamıyordu. "Senin de danışmana ihtiyacın var. Panda sonsuza kadar senin başında duramaz. Eğer anlamazsan-"

"Eğer beni neyin yediğini bulamazsam, falan filan. Tanrım, tıpkı Dr. Kristi gibi konuşuyorsun."

"Hâlâ parmağını boğazına sokuyor mu?"

"Hayır."

"O zaman belki de onu dinlemelisin."

"Tamam." Temple kollarını göğsünün üzerinde öyle bir kavuşturdu ki kaburgalarının çatlamaması mucizeydi. "Danışmana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Sen bir çeşit sosyal hizmet uzmanısın, değil mi?"

"Yıllardır değil. Artık lobici olarak çalışıyorum."

Temple bu ayrımı elinin tersiyle itti. "Devam et ve bana öğüt ver. Duyalım bakalım. Bana yüksek yağlı, yüksek şekerli, karbonhidrat yüklü her şeyi boğazıma tıkma isteğimi nasıl durdurabileceğimi söyleyin."

"Korkarım bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek."

Temple şezlongdan fırladı ve öfkeli bir ergen gibi kapıyı arkasından vurarak eve girdi. Lucy iç çekti. Bu gece buna ihtiyacı yoktu.

Birkaç dakika sonra Panda rıhtımın merdivenlerinden çıktı. Yeterince sohbet etmişti ve içeri girdi.

CEP TELEFONU ÇALDIĞINDA UYUYORDU. Yatağının başucundaki ışığı karıştırdı, sonra telefonuna uzandı.

"Hey, Luce. Umarım seni uyandırmamışımdır." Meg'in neşeli cıvıltısı pek de gerçekçi değildi. "Nasıl gidiyor?"

Lucy saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve başucundaki saate baktı. "Saat sabahın biri. Sence nasıl gidiyor?"

"Gerçekten mi? Burada saat daha gece yarısı ama nerede olduğunuzu *bilmediğim* için saat farklarını hesaba katmak biraz zor."

Lucy iğnelemeyi anladı ama Meg'in eleştirecek yeri yoktu. Lucy'nin en iyi arkadaşına nerede olduğunu söylemediği doğrudu - ona pek bir şey söylememişti - ama Meg de aynı şekilde kaçamak davranıyordu. Yine de Lucy, Meg'in kendisi için endişelendiğini biliyordu. "Çok uzun sürmeyecek. Elimden geldiğince çabuk sana söyleyeceğim. Şu anda her şey biraz... konuşmak için fazla kafa karıştırıcı." Yan tarafına doğru yuvarlandı. "Bir sorun mu var? Sesin endişeli geliyor."

"Bir sorun var, tamam mı?" Bir uzun duraklama daha. "Sen ne düşünürdün-" Meg'in ses tonu yarım oktav yükselirken kelimeleri aceleyle sıraladı. "Ted'le takılmam hakkında ne düşünürsün?"

Lucy yataktan fırladı, artık tamamen uyanmıştı ama doğru duyduğundan emin değildi. "Takılmak mı? Gibi-?"

"Evet."

"Ted ile mi?"

"Eski nişanlın."

"Onun kim olduğunu biliyorum." Lucy çarşafı geriye itti ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Sen ve Ted bir ... çift misiniz?"

"Hayır! Hayır, bir çift değil. Asla olmaz. Bu sadece seksle ilgili." Meg çok hızlı konuşuyordu. "Ve unut gitsin. Şu anda pek sağlıklı düşünemiyorum. Asla aramamalıyım. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Bu arkadaşlığımıza tamamen ihanettir. Yapmamalıyım-"

"Hayır! Hayır, aradığına sevindim!" Lucy yataktan fırladı. Kalbi hızla çarpıyor, morali yükseliyordu. "Oh, Meg, bu mükemmel. Her kadın Ted Beaudine'in kendisiyle sevişmesini istemeli."

"Onu bilmem ama- Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Lucy'nin başı dönüyordu, sersemlemişti, tanrılardan gelen bu şaşırtıcı hediye karşısında sersemlemişti. "Hâlâ ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Eğer seninle yatarsa... Sen benim en iyi arkadaşımsın. En iyi arkadaşımın yatmış olacak! Papa'dan af dilemek gibi bir şey olacak!"

Meg kuru bir sesle, "Bu kadar üzgün görünmene gerek yok," dedi.

Lucy yere bıraktığı şortunun üzerinden küçük bir sekme hareketi yaptı.

Ve sonra arka planda onu duydu. Ted'in sesi, derin ve sabit. "Lucy'ye benden selam söyle."

Meg, "Ben senin ulak çocuğun değilim," diye karşılık verdi. Lucy sertçe yutkundu. "Şu anda orada mı?" "Bu evet demek olurdu," diye yanıtladı Meg.

Eski suçluluk duygusu üzerine çöktü. "Ona benden selam söyle o zaman." Yatağın kenarına geri yaslandı. "Ve üzgün olduğumu."

Meg telefona doğru konuşmayı kesti ama Lucy onu duymakta hiç zorlanmadı. "Hayatının en güzel anlarını yaşadığını, tanıştığı her erkekle yattığını ve seni terk etmenin yaptığı en iyi hareket olduğunu söyledi."

Lucy ayağa fırladı. "Bunu duydum. Yalan söylediğini anlayacaktır. O böyle şeyleri bilir."

Ted'in Meg'in uydurmasına verdiği yanıt bir çan kadar netti.

"Yalancı." "Git buradan," diye hırladı Meg ona. "Beni tamamen ürkütüyorsun."

Lucy telefona sarıldı. "Az önce Ted Beaudine'e seni ürküttüğünü mü söyledin?"

"Olabilir," dedi Meg.

Ohmygod! Ohmygod! Ohmygod! Lucy kendini toparlamaya çalıştı. "Vay canına... Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Neyin geldiğini gördün mü?" Meg'in sesi sinirlenmiş gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şey." Lucy yutkundu. "Seni seviyorum. İyi eğlenceler!" Telefonu kapattı, ayağa fırladı, telefonu göğsüne bastırdı. Ve odanın içinde dans etti.

Meg ve Ted. Meg ve Ted. Meg ve Ted.

Tabii ki.

Tabii ki, tabii ki, tabii ki! Ted çapkın değildi. Ciddi olarak etkilenmediği kadınlarla yatmazdı. Ve Lucy'nin plansızca dünyayı dolaşan ve kimsenin iyi fikrini kazanmayı umursamayan, berbat, berbat en iyi arkadaşı Meg'e ilgi duyuyordu.

Meg Koranda ve Bay Mükemmel. Onun pürüzlü kenarları ve onun pürüzsüz yüzeyleri. Onun düşüncesizliği ve onun ileri görüşlülüğü. İkisi de zekâ, sadakat ve devasa kalplerle kutsanmıştı. Bu, cennette yapılmış çılgın, öngörülemeyen bir eşleşmeydi, ancak konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla ikisi de bunun farkında değil gibiydi. Ya da en azından Meg fark etmemişti. Ted söz konusu olduğunda bunu söylemek zordu.

Lucy onların nasıl bir mücadele içinde olduklarını hayal etmekte zorlanmıyordu. Meg açık sözlü ve çatışmacı; Ted ise yüzeyde rahat, altta çelik gibi. Ve onları düşündükçe Ted'le olan ilişkisinin eksik parçaları nihayet yerine oturuyordu. Aralarındaki tek pürüz Lucy'nin Ted'in yanındayken rahat olamaması, Ted'in ortağı olduğunu haklı çıkarmak için elinden gelenin en iyisini yapması gerektiğini hissetmesiydi. Meg böyle bir şeyi umursamazdı.

Birbirleri için mükemmel olabilirler. Tabii işleri berbat etmezlerse. Meg de işin içinde olduğuna göre, bu oldukça olası görünüyordu. Ama yürüse de yürümese de kesin olan bir şey vardı. Eğer Meg ve Ted yatakta birlikteyse, Lucy sonunda paçayı kurtarmıştı.

Ondan sonra, tekrar uyumak için çok uğraştı. Evin yetersiz kliması yatak odasını rahatsız edici derecede sıcak bırakmıştı. Sürgüleri açtı, çıplak ayaklarını kıymıklı güverteden korumak için parmak arası terliklerini aldı ve dışarı çıktı.

Tehditkâr bulutlar gökyüzünde yuvarlanıyordu. Nemli tişörtünü göğüslerinden uzaklaştırdı. Rüzgâr, uzaktan çakan şimşek ve karanlık

Gölün gizemi ona eşlik ettiğinde, sonunda suçluluk duygusundan kurtulduğunu hissetti.

Bir hareket gözüne çarptı; omuzları geniş, kalçası dar, uzun bacaklı adımları belirgin bir figür evin yanından geliyordu. Piknik masasının yanından geçerken arkasına bakmak için durakladı ama kadın onu göremeyeceği kadar gölgelerin içinde duruyordu. Daha hızlı hareket ederek avluyu geçti. Merdivenlerin tepesine ulaştığında durakladı, tekrar arkasına baktı, sonra suya doğru yöneldi.

Belki onun da uykusuzluğu vardı ama neden bu kadar sinsi davranıyordu? Bunu öğrenmeye karar verdi. Güverteden indi. Avluyu geçerken ayağı at nalı kazığına takıldı. Deli gibi acıyordu ama Engerek'in ayağının takılması gibi küçük bir şeyin onu durdurmasına izin vermesine imkân yoktu.

Hafifçe topallayarak merdivenlere ulaştı. Aşağıda onu görmedi, sadece rıhtımın sonunda parlayan tek direk ışığını gördü. Bu ona *Muhteşem Gatsby*'yi ve çoğu gencin gerçekten okumak isteyebileceği bir kitap yerine İngilizce öğretmenlerinin bu kitaba duyduğu hayranlığı hatırlattı.

Rıhtıma inerken, parmak arası terliklerinin şakırtısının kendisini ele vermemesine dikkat etti, ancak bu kadar rüzgâr varken bu pek mümkün görünmüyordu. Dibe ulaştığında, gıcırdayan tahtalar üzerinde dikkatlice ilerleyerek yıpranmış kayıkhanenin açık ucundan sızan hardal ışığının loş parıltısına doğru ilerledi.

Fırtınayla savrulan suların balık kokusu, ahşaba sinmiş eski halat, küf ve benzin kokularına karışıyordu. Tanımadığı bir opera hafifçe çalıyordu. Kayıkhaneye girdiğinde, Panda'nın motorlu teknenin kış tarafındaki bankta oturduğunu gördü, sırtı ona dönüktü, çıplak ayaklarını bir soğutucuya dayamıştı. Üzerinde bir tişört ve şort vardı ve eli dev bir patates cipsi paketinin içine gömülmüştü. "Sadece konuşmayacağına söz verersen paylaşırım," dedi dönmeden.

"Sanki hayattaki tek zevkim seninle konuşmakmış gibi," diye karşılık verdi. Ve sonra, kaba olma fikri hoşuna gittiği için, "Açıkkası Panda, o kadar da ilginç olacak kadar zeki değilsin."

Ayak bileklerini soğutucunun üzerinde yeniden çaprazladı. "Bunu doktora danışmanıma söyle."

"Doktora danışmanız yok," dedi tekneye tırmanırken. "Bu doğru. Yüksek lisansımı yapmak beynimin kaldırabileceği tek şeydi."

"Efendinin mi? Çok yalan söylüyorsun." Onun yanındaki minderin üzerine çöktü.

Gülümsedi.

Ona baktı. Uzun ve sert. "Bana gerçekten yüksek lisans derecen olmadığını söyle."

Gülümsemesi sahte bir özre dönüştü. "Sadece Wayne State'ten, Ivy'den değil." Dişlerinin arasına bir patates cipsi sıkıştırdı, sonra müziği kapatmak için eğildi. "Biz çalışan hödüklerin tercih ettiği gece ve hafta sonu diplomalarından biri, yani sizin dünyanızda sayılmıyor."

Piç kurusu. Ona ters ters baktı. "Lanet olsun, Panda. Aptal olduğun zamanlarda seni çok daha fazla seviyordum."

"İyi tarafından bak," dedi cips poşetini uzatırken. "Ben hâlâ Ted Beaudine değilim."

"Hiçbirimiz değiliz." İçeri uzandı ve bir avuç dolusu aldı. "O ve en iyi arkadaşım takılıyorlar."

"Meg?"

"Nereden biliyorsun M-?" Cipsteki tuz diline çarptığında inledi. "Aman Tanrım, bunların tadı çok güzel."

"Meg ve ben sizin prova yemeği maskaralığınızda eğlenceli bir sohbet yaptık." "Hiç şaşırmadım. Tam onun tipisin." Daha fazla cips doldurdu Ağzını.

Bir gök gürültüsü kayıkhaneysi sarsarken, "Meg de benim tipim," dedi. "Yine de onu Ted'le birlikte göremiyorum."

Ama Lucy yapabilirdi ve şu anda önemli olan tek şey buydu. Yağmur çatıyı dövmeye başladı. Daha fazla cips aldı ve ayak parmaklarını adamın ayaklarının yanındaki soğutucunun kenarına doladı. "Burada sakladığın başka bir şey var mı?"

"Olabilir." Gözleri kızın çıplak bacaklarındaydı ve gördüklerinden pek de memnun görünmüyordu. Bacakları her zamankinden daha bronzdu ama kaval kemiğinde sararmaya başlayan bir çürük dışında hiçbir sorunu yoktu. Ayrıca at nalı kazığına takıldığı için ayak başparmağındaki mavi cilada küçük bir çentik vardı. Gençliğinden beri mavi oje sürmemişti. Sadece ikisinin olduğu zamanlarda Tracy'nin bebek ayak parmaklarını da aynı renge boyadığını hatırlıyordu.

Bakışları bacaklarından yukarı, çizgili uyku boxer'ına doğru kaydı. Kaşları çatılınca altında giymediği sütyen ve külotu hatırladı. "Ne teklif ediyorsun?" dedi, gözleri aynı hoşnutsuzluk ifadesiyle kalçalarında geziniyordu.

"Teklif mi?" Boxer'ın yumuşak pamuklu bacak açıklıklarını çekiştirdi, anlaşıldığı kadarıyla akılsızca, çünkü onları aşağı çekince oldukça fazla miktarda karın ortaya çıktı. Ya da belki de bunu onun tavrına misilleme yapmak için bilerek yapmıştı. Patrick Shade söz konusu olduğunda ne düşündüğünü artık bilmiyordu. Ayaklarını güverteye indirdi. "Senin için kaç somun ekmek pişirdim?"

"Ekmek senin kiranı karşılıyor, benim abur cuburumu değil." "Sen öyle diyorsun."

"Sanırım paylaşabilirim." Bakışları yine hareket halindeydi, köprücük kemiğine ulaşana kadar vücudunu sıyırdı, ince kumaşın neredeyse hiçbir şeyi saklamadığı göğüslerine geri döndü. Artık o kadar eleştirel görünmüyordu ve bir başka gök gürültüsü kayıkhaneysi sarsarken, içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti, fırtınalı havayla hiçbir ilgisi olmayan hain bir titreşim, riskli bir uğultu.

Gözleri onunkilerle buluştu. Çıplak ayağıyla soğutucunun kapağını itti, bu kadar cazip olmaması gereken bir hareketti. Adamın bakışlarını kırıp içine baktı ama bira ve gazozla dolu buz gibi bir yuva yerine cips, kraker, Doritos, meyan kökü kırbaçları, maltlı süt topları, peynir bukleleri ve bir kavanoz fıstık ezmesinden oluşan bir hazine sandığı gördü. "El Dorado," diye fısıldadı.

"Yasak meyve," diye cevap verdi ama kadın başını kaldırdığında adam zulasına değil ona bakıyordu.

Cılız eski kayıkthane, loş ışıklı ve baştan çıkarıcı gizli bir mağaraya dönüştü. Sızdıran çatıdan gelen bir yağmur damlası omzuna sıçradı. Uzandı, parmağının ucuyla bir damlayı sildi ve nemi köprücük kemiğinin çukuruna sürükledi. Teni çakıl taşlarıyla kaplandı. "Kes şunu," dedi hiç inanmadan.

Onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmadı. Bir yağmur damlası kalçasına çarptı. Adam bunu gördü ama gözlerini kaçırdı ve soğutucuya uzandı. "Muhtemelen bununla ilgilenmiyorsundur." Fıstık ezmesini çıkardı.

"Çok yanlış." Fıstık ezmesinden mi yoksa daha tehlikeli bir şeyden mi bahsettiğinden o bile emin değildi.

Tekne demirlediği yerde sallandı ve rüzgârdaki bir değişim kayıkhanenin açık ucundan ıslak bir esinti gönderdi. Sızdıran çatıdan damlayan sular güverteye ve daha da kötüsü yiyecek zulasına vurmaya başlamıştı. "H a y d i ." Panda

Soğutucuyu alıp teknenin kamarasına taşıdı ve içeri girerken eğildi.

Bugün aralarındaki ilişki değişmişti ve onu takip etmek tehlikelerle doluydu. Onu kötü adam olarak görmeyi seviyordu ama bugün bu düşüncesi değişmişti. Öte yandan, vazektomisi ve inanılmaz vücudu onu karşı konulmaz kılıyordu.

Viper onu takip etti.

Kamara küçüktü, sadece küçük bir mutfak ve baş tarafta V şeklinde bir yatağı vardı. Panda soğutucuyu yere bıraktı ve lacivert vinil minderlere gömüldü. Ona tembel bir gülümseme verdi, sonra fıstık ezmesi kavanozunu açtı, çubuk krakerle bir kaşık aldı ve ona uzattı.

Rızası olan iki yetişkin... Bir vazektomi... Tam da o gece en yakın arkadaşıyla sevişen eski nişanlısı... Yıldızlar mükemmel bir uyum içindeydi.

Lucy çubuk krakeri kabul etti ve Panda'nın karşısındaki mindere oturdu. "Fıstık ezmesini bile pek sevmem."

"Yoksunluk yüzünden," dedi. "Yasak olanı çok daha fazla istemene neden oluyor." Dar alanın ötesinden, doğrudan gözlerinin içine bakarak ne demek istediğini açıkça ifade etti.

Elinde mükemmel bir müstehcen dekor vardı, ucuna bir parça fıstık ezmesi yapışmış bir çubuk kraker. Başka bir kadın bunu en iyi şekilde değerlendirebilirdi ama Engerek bunu yapmak istemedi. Ucunu dişlerinin arasında kopardı. "Bir tek ben yiyorum."

"Ben önden başladım." Bir torba meyan kökü kırbacını açtı ama içinden hiçbir şey almadı. Sadece ona baktı. Bacaklarına ya da göğüslerine değil. Sadece ona, ki bu daha da samimi hissettiriyordu. Sesi boğuk bir buhar halinde ona ulaştı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Biliyorum."

"Seni ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışıyorum." Teni karıncalandı. "Nasıl gidiyor?"

"İyi değil."

Kulübe çok sıcaktı, çok yakındı ama gitmiyordu. İçinden sıcaklık okları fırlıyordu. Lekeli gözleri, mürekkep gibi saçları ve güçlü vücuduyla bu adamı istiyordu. Ama ilk hamleyi o yapmayacaktı.

Bu onun için bir sorun değildi. Başını eğerek aralarındaki kısa mesafeyi kapattı, kızın elinden simitten geriye kalanı aldı ve

bir kenara koydu. "Beni deli ediyorsun," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi, "ama şu anda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Kanun kaçağı gülümsemesini takındı, minderlere yerleştirdi ve onu yayının ucuna doğru çekti. Mağaralarına sadece en zayıf ışık giriyordu, onu altına çevirip öpmek için başını eğmeden önce dişlerinin kısa parıltısını görmesine yetecek kadar.

Memphis'teki o köhne otel odasında onun öpücüğünü istememişti ve havaalanındaki suçluluk dolu öpücüğü sadece kafa karışıklığı getirmişti, ama bu mükemmeldi.

Dudakları ayrıldı. Dilleri kirli bir itme ve savuşturma dansında buluştu - günaha lezzetli bir uvertür. Adamın elleri kadının tişörtünün altında, kadının elleri de adamının altındaydı. Kas ve tendonu, kemik ve siniri hissediyordu. Ağzını bıraktı ve dişlerini kullanarak ince pamuğun arasından göğüs ucuna işkence etti. Çıplak kalçasını onunkinin arasına sıkıştırdı. Kadın ona süründü, kollarını onun etrafında kilitledi.

Çok yakınına düşen bir şimşek, kısa süreli bir akıl sağlığına dönüşü beraberinde getirdi. Dudaklarını adamın omzuna değdirdi. "Bunu prezervatif olmadan yapamayız."

Nefesi meme ucuna ılık ılık düştü. "Konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Vazektomi olsun ya da olmasın, senin-"

"Hepsi halledildi," dedi boğuk bir sesle.

Onları yanında mı taşıyordu? Bu ima geçici olarak dikkatini dağıttı ama sonra adam onu tekrar öpmeye başladı ve soru uçup gitti.

Gök gürültüsü tepemizde gümbürdedi. Tekne demirlediği yerde sallandı. Giysilerini çekiştirdiler ve çıplak olduklarında keşfettiler. Memphis'teki o gece seksle ilgili olduğu kadar Ted'le bağlarını koparmakla da ilgiliydi ama bu farklıydı. Sanal bir yabancıyla anonim bir çiftleşme değildi. Artık sevgilisini tanıyordu ve bu gece kaçınılmazdı.

Göğüsleri adamın ellerinde yuvalanmıştı... Kalçaları adamın avuçlarının altında kavrandı... Öpüşmeleri derinleşti. Adam kadının kalçalarını araladı ve kadın karşı koymayı düşünmedi.

Parmaklarıyla onu ayırdı. Açtı. Aradı. Nemli ve yumuşak dokuları istila etti.

İnledi. Bırak oynasın. Ve daha fazla dayanamadığında, saldırgan oldu, yan tarafına yuvarlandı, yanağını, ellerini ve dudaklarını kullanarak

Onun hissinin ve gücünün tadını çıkar.

Daha fazla tahammül edemeyince, onu tekrar altına aldı. Bir şeyle uğraştı. Atına bindi. Ellerini dizlerinin arkasına bağladı, onları ayırdı ve kaldırdı. Vücudu onunkine bastırdı. Sert çekirdeği, dolgun ve kalın.

Kısık sesle söylenen müstehcen

sözler. Yumuşak, kaba komutlar.

Ve onun içindeydi.

Dışarıda fırtına uğulduyordu. İçeride de aynı şiddetle devam etti. Sonunda patladı.

Onun tatlılığı ona çok fazlaydı. Loş ışıktaki uyuklarken, siyah saçlarının daha da solgunlaştırdığı soluk teninde koyu kirpiklerinin düşüşünü inceledi. Parmak eklemiyle yanağının kıvrımını takip etti. Tüm o sert konuşmasının altında kafası karışık ve savunmasızdı.

Beyninde bir uyarı sireni çaldı. Bir patlama. Kumun kumu, viskinin tadı, anının ısırtığı. Karanlığı itti.

Gözlerini açtı ve onun gözlerinin içine baktı. "Bu çok güzeldi."

Çok tatlı. Çok güzel.

"Güzel mi?" Kolunu minderlerin kenarından sarkıttı ve şeker torbasına dokundu. Meyan çubuklarından biri düşmüştü. Onu aldı ve dudaklarıyla kızın kulağını dürttü. "Bunu geri çekmeye hazır ol."

"Neden?"

Meyan kökünü onun önünde sallandırdı. "Kötü bir tarafım olduğunu unutup duruyorsun."

Altında kıpırdandı, yeşil benekli gözleri ilgiyle canlanmıştı. "Sanırım şimdi başım belada."

"Büyük zaman."

Kendi dudağıyla onun alt dudağını ısırdı ve sonra meyan kökü çubuğuyla onu kırbaçladı. Meme uçlarına vurdu. Karnının yumuşak derisine. Açık kalçalarına. Arasına.

"Şeytani," diye inledi adam durduğunda. "Biraz daha yap."

Ve öyle de yaptı, ta ki kadın meyan kökünü kapıp zevke geri dönene kadar. Onun gizli dominatrix'ini serbest bırakması dışında, ve o değildi

neredeyse onun kadar dikkatliydi. Ona artık yettiğini söylediğinde, kadın ona yalvarmasını söyledi ve bundan sonra onu cezalandırmaktan başka ne yapabilirdi?

Onu minderlerin üzerine eğdi, poposuna yumuşak bir şaplak attı ve intikamını aldı. Ya da denedi. Çünkü bütün olay, cezalandırmayı kimin yaptığı ve kimin cezalandırıldığı açısından bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kayıkhanenin dışında fırtına dinmeye başlamıştı ama içeride fırtına daha yeni başlamıştı.

On Yedinci Bölüm

LUCY ONAYLAMAYAN BİR TEYZE GİBİ KISKIVIRDI. "Bu benim için fazla sapkındaydı."

"Anlayabiliyorum." Panda en son ne zaman bir kadınla kendini bu şekilde kaybettiğini hatırlamaya çalıştı. Havasız ranzada sıkışmışlardı, vücutları birbirine yapışmıştı, tenleri vinil minderlere yapışıyordu ve onu hissedebilmesine rağmen bu yeterli değildi. Kolunu çıkardı, dirseğine kadar yuvarlandı ve pruvaya monte edilmiş, pille çalışan küçük ışıklardan birini yaktı.

Yan yatmıştı; omzunun, belinin ve kalçasının çıplak hatları altın bir kıvrım oluşturunuyordu, ejderha dövmesi boynunun pürüzsüz sütununda yabancıydı. Küçük burnu, burun deliği halkasından merhametle kurtulmuş, küçümseyerek kırıştı. "Bunu bir daha asla yapma."

Öpücüklerinden şişmiş olan alt dudağına dokundu. "Yarın gece yarısı mı?"

"Yapacak daha iyi bir şeyim yoksa."

"Bir kadının elde edilmesi zoru oynamasından nefret ederim."

Kolundan aşağı inen bir damarın izini sürdü. "Gerçekten sadece yiyecek zulanı istiyorum. Cheetos'una ulaşmak için dışarı çıkmam gerekiyorsa, ne olmuş yani?"

"Bir pragmatist."

"Büyük kelimeler kullanmayı bırak. Bu beni üzüyor." Kolunu başının altına doğru eğdi ve sakalının derisini aşındırdığı göğsünün pembe tarafını ortaya çıkardı. Ona hiçbir şey için zarar vermezdi ama karanlık tarafı onda bıraktığı izi görmekten ilkel bir tatmin duyuyordu.

Kadının sorusu onu uyuşukluktan şoka uğrattı. "Prezervatifler nereden geldi?"

Kızın buna takılacağını bilmeliydi. "Cebim. Biraz daha cips ister misin?"

"Yanında prezervatif mi taşıyorsun?"

"Her zaman değil. Bazen. Kimin cinsel yolla bulaşan hastalığa ihtiyacı var ki?"

Dağınık pembe saçlarından birini çekti. "Temple'la antrenmanlarınıza biraz çeşitlilik katmaya karar vererseniz di y e mi taşıyorsunuz bunları?"

Onu s u s t u r m a y ı umarak, belalı alaycılığını tüm gücüyle yüzüne vurdu. "Bu doğru."

"Saçmalık. İkiniz birbirinizi becermeden önce çivi yerdiniz." "Güzel konuşmadı."

O kurnaz gözleriyle onu kıştırdı. "Bu gece buraya geleceğimi bilmiyordun ama yine de harekete geçmeye hazırdın. Bu da bana o şeyleri gerçekten de yanında taşıdığını düşündürüyor."

"Ben de öyle dedim, değil mi?"

"Evet, ama nedenini söylemediniz."

Kahretsin. Vazgeçti. "Çünkü beni çıldırtıyorsun, işte bu yüzden. Bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemiyorum. Ya da benim ne yapacağımı. Şimdi kapa çeneni."

Gülümsedi, kolunu kaldırdı ve onun kışını ağrıtan buklelerinden birkaçını çekiştirdi, ifadesi onu soğuk gerçekliğe geri getirecek kadar şefkatliydi. Adam eski bir polisti. Kadın başkanın kızıydı. Adam hurda metaldi. Kız ise saf altındı. Tüm bunların ötesinde, Lucy hayatla dolup taşarken onun içinde bir mil genişliğinde ölü bir bölge vardı. "Lucy..."

"Tanrım..." Gözlerini devirdi ve sırt üstü yattı. "İşte başlıyoruz. Konuşma." Onu abartılı bir şekilde taklit ederek sesini kalınlaştırdı. "Bu iş daha ileri gitmeden önce Lucy, yanlış bir fikre kapılmadığından emin olmalıyım. Ben vahşi ve özgür bir kovboyum. Hiçbir küçük kısrak benim gibi bir adamı evcilleştiremez." Alay etti. "Sanki ben istiyormuşum gibi."

"Söyleyeceğim şey bu değildi." Tam olarak söylemek istediği şeydi - o kadar alaycı değildi, ama genel fikri anlamıştı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım Patrick." Parmağının ucu adamın pazısını dürttü. "Şu anda geleceğimle ilgili kafam karışık olabilir ama bunun çocuklar da dahil olduğunu biliyorum. Bu seni dışarıda bırakıyor, bu yüzden paranoyanın yarattığı tüm komplikasyonlar sınırlı beyin gücünün boşa harcanması anlamına geliyor. Siz eğlence için varsınız, Mr.

Gölge. Kayıp yazımın eksik malzemesi. Ve işte anlaman gereken şey." Adamın göğsünü okşadı. "Beni memnun etmeyi bıraktığında, bunu yapabilecek birini bulacağım. Anlaşıldı mı?"

"Seni memnun etmek mi?"

"Kulağa hoş geliyor." Gözleri ciddileşti. "Bu seksle ilgili.

Başka bir şey yok. Bu konuda net olsanız iyi olur, yoksa bu iş hemen şimdi biter."

"Ben mi?!" Bu tam da duymak istediği şeydi -bilmesi gereken şey- ama onun tavrından hoşlanmamıştı. Aldığı iyi yetiştirilmiş kaçak geline ne olmuştu? "Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şey sadece seksten ibaret olamaz," dedi.

"Düşündüğün şey bu. Ben seks istiyorum. Ne kadar kirli, o kadar iyi." Gözleri adamın kasıklarına takıldı. "Biraz daha meyan kökü var mı?"

O anda onu ters çevirip eline vermeliydi ama küstahlığı onu sinirlendirmişti. "Yorgunum," dediğini duydu, bu kelimelerin ağzından çıktığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi. "Sen benden çok daha yaşlısın."

"Çok değil." Sesi huysuz bir puşt gibi çıkmıştı ama bu konuda ne yapmak istediğine karar veremedi, çıplak teni vinile sürtünerek ranzadan kaymaya başladı.

"Otuz altı ve yokuş aşağı gidiyor," diye cıvıladı. "Sorun değil. Fikrimi değiştirdim."

Fikrini değiştirmesini istemiyordu ama o çoktan mutlu bir melodi mırıldanmaya ve kıyafetlerini çekiştirmeye başlamıştı bile. Önce o daracık beyaz bluzu başının üzerinden çekiştirdi. Etek ucu pembe bir meme ucuna takıldı, bir an orada asılı kaldı ve sonra serbest kaldı. Sonra, altındakileri giymek için çok fazla zaman harcadı. Kulübenin kapısına ulaştığında ona döndü.

"Biraz dinlen, aşık çocuk. Senin için büyük planlarım var. Bakalım ayak uydurabilecek kadar erkek misin?"

Kadın gözden kaybolurken gülümsedi; o an için de olsa mutluydu.

LUCY basamakları hızla çıktı, o kadar kendinden emindi ki zorlukla ayakta durabiliyordu. Yağmur dinmiş, bir parça ay ışığı bulutları yarmaya çalışıyordu. Daha önce hiçbir erkekle Panda'yla konuştuğu gibi konuşmamıştı. Her şeyini ortaya koymuştu.

tam olarak ne istiyorsa onu söylemiş ve onun bu konuda ne hissettiğini zerre kadar umursamamıştı.

Bu kez at nalı kazığına geniş bir mesafe bırakarak çimenlikte hızla ilerledi. Ted'in kendisine Panda'nın yaptığını yapabileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de onun Meg'e yaptığını hayal edebiliyordu. İstediklerinden değil tabii. Yüzünü buruşturdu ve hayalinden sıyrıldı.

O ve Panda... İki uyumsuz insan... Bir vazektomi... Kayıp yazından istediği tam olarak buydu. Gerçekten kötü olmak için bir şans.

Güverteye çıkarken, insanların ölmeden önce yapmak istedikleri her şeyi içeren ölmeden önce yapılacaklar listelerini nasıl yaptıklarını düşündü. Kendisinin de bir tür tersine ölmeden önce yapılacaklar listesinde ilerlediğini, başka bir ailenin parçası olsaydı çoktan sisteminden çıkarmış olacağı şeyleri yaptığını fark etti. Çılgın saçlar, uygunsuz kıyafetler, dövmeleler. Mükemmel erkek arkadaşını terk etmiş, okulu bırakmış ve şimdi de kabul edilemez bir sevgili edinmişti. Anlamsız ilişkilere inanmadığını sanıyordu, ama kendini buna inandırmasının tek nedeni anlamsız ilişkilerin başkanın kızı için gerçekçi olmaması mıydı? Lucy Jorik için vahşi maymun seksi yoktu.

Şimdiye kadar.

Anahtar bu olabilir miydi? Ya özlediği her şeyi yapmak, hayatının bir sonraki bölümüne geçmeden önce tam da ihtiyacı olan şeyse?

Sürgülü kapıları arkasından kilitledi, kuru giysilerini giydi ve yatağa girdi ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Tersine bir yapılacaklar listesi

...

Yataktan kalktı ve sarı bloknotunu aldı. Bu kez doğru kelimeleri bulmakta hiç zorlanmadı ve işi bitmeden önce elinde mükemmel bir liste vardı. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Işığı kapattı ve kendi kendine gülümsedi. Sonra meyan kökü kırbacını düşündü ve ürperdi. Yastığa döndü, tekrar yataktan kalktı ve sürgülerin kilidini açtı.

Buna hiç şüphe yok. Kötüleştmişti. Ve bu çok iyi hissettirdi.

"OKUMA ZAMANI," dedi BREE, kulübenin küçük ön verandasının kapısını açarken, tıpkı son iki haftadır, bu konuda karar verdiğinden beri yaptığı gibi.

"Yaz mevsimindeyiz," diye itiraz etti Toby. "Yazın kitap okumamam gerekiyor." Ama şikayet ederken bile oturma odasındaki halıdan kalktı ve onu dışarı kadar takip etti.

Veranda sadece bir çift eski kahverengi hasır sandalye ve küçük bir ahşap masaya yetecek büyüklükteydi. Toby yattıktan sonra kitap okuyabilmek için yatak odasına bir lamba yerleştirmişti ama günün sonunda o kadar yorgun oluyordu ki genellikle önce kendisi uyukluyordu. Mum kalıplama, not kartları boyama ya da yeni bir balmumu mobilya cilası deneme molaları arasında yeni yetişkin okuma listesini takip etme şansı daha yüksekti.

Okumakta oldukları kitabı açtığında, kendine bir kez daha tüm bunları neden yaşadığını sordu. Sanki yeterince endişelenecek şeyi yokmuş gibi. Temmuz ortasıydı. Şansı yaver giderse bu yılki bal hasadına ancak Ağustos başında başlayabilecekti ve her zaman olduğu gibi para konusunda çılgına dönmüştü. Yeni ürünler yaratmaya çalışıyordu ama bu da malzemeler için mali bir yatırım gerektiriyordu ve ürünlerinin kaçınılmaz olarak satılacaktı? En azından Toby'nin kendisinden hoşlanmamasında küçük çatlaklar görmeye başlamıştı, aynı çatlaklar Toby'ye karşı kendi kızgınlığında da oluşmuştu.

Kirli çıplak ayaklarını minderin kenarına çekerken hasır koltuk gıcırdadı. "İyi okuyabilirim. Bana çocukmuşum gibi kitap okumak zorunda değilsin."

"Yüksek sesle okumayı seviyorum," dedi. "Böylece seninle aynı anda öğrenebiliyorum."

"Bütün bunları zaten biliyorum."

Bu tam bir saçmalıktı. Her gün daha çok şey öğrenmesine rağmen, ondan bile daha az şey biliyordu.

Adadaki kütüphanecinin yardımıyla ırklar arası çocuk yetiştirme üzerine birkaç kitap bulmuş, ancak bu kitapların ağırlıklı olarak beyaz ailelerin siyah çocukları evlat edinmesinin doğru olup olmadığına odaklandığını keşfetmişti. Pek yardımcı olmadılar. Keşfedebildiği diğer şeylerin çoğu, Toby'nin kendi başına gayet iyi idare ettiği saç bakımıyla ilgili bir açıklamadan öteye gitmiyordu. Hiçbiri onun en temel sorusuna cevap vermiyordu.

Kendisi gibi solgun beyaz bir kadının bu altın sarısı çocuğa ırksal gurur ve kimlik duygusu aşılması mı gerekiyordu?

İçgüdüleriyle çalışıyordu.

Bir bacağını sandalyenin koluna atmış, onun başlamasını bekliyordu. Şimdiye kadar Frederick Douglass'ın, Booker'ın ve diğerlerinin kısa, çocuk dostu biyografilerini bitirmişti.

T. Washington ve Martin Luther King'in yanı sıra Zenci Beyzbol Ligi'nin hikayesini de okumuştı. Kölelik karşıtı Sojourner Truth hakkında bir kitap bulduğunda isyan etmişti, bu yüzden kitabı kendi kendine yüksek sesle okumaya başlamıştı. Birkaç sayfa içinde, "kızlarla ilgili kitaplara" karşı önyargısını unutmuş ve ilk bölümün sonuna geldiğinde, devam etmesi için onu sıkıştırmıştı.

Çok erken başlayan bir günün yorgunluğuna rağmen yaklaşık bir saat boyunca kitap okudu. Sonunda kitabı kapattığında, Toby ayak başparmağını karıştırmaya başladı. "Bu hafta sonu izlememiz için başka bir film aldın mı?"

"*When We Were Kings.*" Yüzünü buruşturdu. "Boks hakkında, Muhammed Ali ve George Foreman arasındaki ünlü bir maç."

Yüzü aydınlanırken ayak parmağını unuttu. "Gerçekten mi?"

"Biliyorum. İğrenç. Onun yerine *The Princess Diaries*'i izleyelim." "Asla olmaz!"

Ona sırtıttı -gerçek bir sırtıttı- ve içindeki olumsuz duyguların kısılcacında bir halka daha gevşedi. Bazen -sık sık değil ama bazen- Lucy'ye gülümsediği gibi ona da gülümsüyordu.

"Ondan hiçbir şey alma," diye öğütlemişti Lucy. "Aynı zamanda ona dokunmak için fırsat kolla. Kendini geri çekecektir. Yine de yap."

Bree, mutfak masasında otururken elini onun omzuna koymayı denemişti ama bu zorlama gibi gelmişti ve Lucy'nin tahmin ettiği gibi o da kıpırdanarak uzaklaşmıştı. Ancak geri kalanından vazgeçmemişti. Alışılmadık bir inatçılık onu ele geçirmişti. İstese de istemese de babasından aldığı mirası öğrenecekti.

Ayaklarını yere indirdi ve parmağıyla bileğini kaşıdı. "Filmi benimle izlemek zorunda değilsin. Gidip resim ya da başka bir şey üzerinde çalışabilirsin."

Şu anda bu "bir şey", bir düzine iade edilemez cam yaban arısı Noel süsünün gelmesini beklemekte. Kütüphane bilgisayarından verdiği internet siparişini her düşündüğünde midesi bulanıyordu.

Her geçen gün daha fazla müşteri alıyordu ama içlerinden herhangi birinin yazın Noel süsleri almak isteyip istemeyeceğini kim bilebilirdi ki?

"Her zaman birlikte film izliyoruz," dedi.

"Evet, sanırım izlemelisin. Beyaz olduğu için öğrenmen gereken çok şey var."

Lucy'nin alaycı bakışlarını taklit etmek için elinden geleni yaptı. "Sanki çok şey biliyorsunuz da, Bay Kahverengi Adam."

Kendisine erkek denmesi hoşuna gitmişti ve sırttı. O da ona gülümsedi ve ne yaptığını fark edip gülümsemesini kaşlarını çatarak değiştirene kadar gülümsemeye devam etti. "Ben ve Koca Mike yarın ata binmeye gidiyoruz."

Mike'ın Toby'yle kalbinin iyiliğinden dolayı arkadaş olduğuna hâlâ inanamıyordu. Öte yandan, Mike sözünü tutmuştu ve iki hafta önce kiliseye gittiklerinden beri onunla konuştuğu tek zaman Toby'yi almak için ayarlamalar yaptığı birkaç kısa telefon grşmesiydi.

Toby ona kaşlarını çattı. "Ona karşı bu kadar kaba olmasaydın, bizimle gelmene izin verirdi."

"iftlik standından uzaklaşamıyorum."

"Eğer istersen kaşabilirsin. Lucy senin için izlerdi." Toby, Lucy'nin gerçek adını duyduğundan beri ona gerçek adıyla hitap ediyordu.

Bree ona böyle sesleniyordu ama geçmiş başkanların kızları onun on iki yaşındaki radar ekranında olmadığından, Engerek'in gerçek adı olamayacağını başından beri bildiğini söylemekle yetinmişti.

Bree'nin Lucy ile gelişen arkadaşlığı onun için Lucy'nin sunduğu yardımdan bile daha önemliydi. Bree biraz mola verebilsin diye çiftlik standına göz kulak oluyordu. Birlikte, iftlik standının arkasından çıkıntı yapan deponun büyük ahşap kapılarını nasıl yeniden takacaklarını bulmuşlardı. Artık geceleri mallarını evden eve taşımak zorunda kalmak yerine kilitleyebiliyordu. Bree ayrıca, Bree'nin Toby'yle başa çıkmaya çalışmasını izleyen Lucy'nin yargısız infazını da takdir ediyordu.

Toby hasır sandalyeye daha da gömüldü. "Mike beni bu hafta yine kiliseye götürmesinin uygun olup olmadığını sormamı söyledi ama gitmek istemiyorum. Kilise çok sıkıcı."

Bree, Episkopal kilisesindeki ayini çok sevmişti ve geri dönmek için can atıyordu ama Mike'la karşılaşmak istemiyordu. Kitabın kapağıyla oynadı

Sojourner Truth kitabı. "Belki de sıkıcı olmayan bir kilise bulmalıyız."

"Bütün kiliseler sıkıcıdır."

"Bundan emin değilsin. Yeni bir kilise denememiz gerektiğini düşünüyordum."

"Yeni bir kilise denemek istemiyorum. Koca Mike'la eskisine gideceğim." "Bu hafta olmaz." Lucy bu fikri ortaya attığında Bree şüpheyle yaklaşmıştı ama şimdi kararını vermişti. "Pazar günü Kalbin Kalbi'ne gideceğiz."

Hayırseverlik."

Gözleri öfkeyle irileşti. "Bunu yapamayız. Orası siyahların kilisesi!"

Okudukları onca kitap buraya kadarmış. Ve gerçekten, ne anlamı vardı ki? Babasının mirasına sahip çıkmak Toby için önemli değilse, onun için neden önemli olsun ki?

Çünkü öyle oldu.

LUCY, Bree'nin el kremi yapmasına yardım etmek için kullandığı badem yağının kokusunu alıyordu. Gidonundan sarkan çuvaldaki taze somun ekmeğin kokusunu maskeliyordu. Bree'yi çiftlik standında heceleme ve bal bazlı karamelleri mükemmelleştirmek için bir kez daha denemek üzere her gün kulübeyi ziyaret ediyordu. Sonuçlardan memnun kaldığında, onları çikolataya batırmayı ve üzerlerine deniz tuzu eklemeyi deneyecekti. Şimdiye kadar çabaları pek iyi gitmemişti ama yine de umutluydu. Ayrıca Bree'nin mutfağında, evdeki ocağın doğru sıcaklığı tutturamadığı bahanesini kullanarak ekmek pişirdi. Kendi sırları konusunda Bree'ye güvenmeye hazırdı ama Temple'ın kiler paylaşılan sırlar değildi.

Yapmadığı şey yazmaktı. Nereden başlayacağını bir türlü bulamıyordu. Nealy dünyadaki en etkileyici kadınlardan biriydi ama Lucy onun hakkında yazdığı her şeyi birkaç cümleden sonra çöpe atıyordu. Babası kişisel bir açıklama istiyordu, Wikipedia girişi değil. Bir şeyler çok yanılttı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yazmaya çalışmadığı ya da çiftlik standına yardım etmediği zamanlarda tersine yapılacaklar listesini düşünüyordu. Daha o sabah geç yatmış ve cesaretini kaybetmeden önce iki kişiye telefon şakası yapmıştı. "*Bu bir kayıttır. Yüz kilo taze sebze ve meyve siparişinizi teyit ediyorum.*"

gübre. Garaj yolunuz dışında herhangi bir yere dökülmesini istiyorsanız, hemen bizi arayın. Numaramız-" Ve telefonu kapattı.

Tamamen çocukça. Orta derecede tatmin edici. Özellikle de izlenme ihtimaline karşı arama yapmak için Panda'nın telefonunu kullandığı için.

Evin önüne geldiğinde Temple'ın üst kattaki pencerelerin önünden geçtiğini gördü. Geçen hafta Toby habersiz gelmiş ve Temple'ı on kiloluk ağırlıklar taşıyarak rıhtımın merdivenlerinde bir aşağı bir yukarı koşarken görmüştü. Temple tahmin edilebileceği gibi üzgündü -ilk olarak fark edildiği için, ikinci olarak da Toby kim olduğunu bilmediği için.

"On iki yaşında," demişti Lucy ona.

"Her şey böyle başlar. Önce bir çocuk adınızı bilmez. Sonra bir bakmışsınız kırk yaşında bir futbol annesi olmuş ve kariyeriniz bitmiş."

"Sen bir delisin," dedi Engerek ona. "Yılların meyveli keki." Ve sonra, daha nazik bir şekilde, "Şimdiden en az on beş kilo verdin ve-"

"Neredeyse on dört."

"-ve inanmak istediğinin aksine, harika görünüyorsun." Temple'ın alaycı homurtusunu duymazdan geldi. "Buraya yapmak için geldiğin şeyi yapıyorsun ve dünyanın zirvesinde olmalısın. Bunun yerine, her zamankinden daha acımasızsın. Panda seni denetlemediğinde gerçek yiyeceklerle nasıl başa çıkmayı düşünüyorsun?"

"Her şey farklı olacak. Ben hallederim." Hışımına çekip gitmişti.

Lucy, pek çok kadının ayrılıklar yüzünden kendini yediğini biliyordu ve Temple Max'ten neredeyse hiç bahsetmese de, sorunlarının kökeninde onların ayrılığı olmalıydı.

Panda'nın arabası yola girmek üzereydi. Temple'ı kısa süreliğine yalnız bırakmaya başlamıştı, genellikle koşuya çıkıyor ya da kayıkla geziyordu. Son zamanlarda kasabaya iki kısa yolculuk yapmıştı. Bisikletinden indi ve onun arabadan inişini izledi.

Dar gri tişörtünün altındaki kaslar kontrolden çıkmıştı ve karın kasları geçici olarak örtülmüş olsa da, olağanüstü olduklarını biliyordu. Öte yandan o, beş kilo daha geri almıştı. Ömrü boyunca kilosunu hiç düşünmedikten sonra, diyet yiyeceklerle dolu bir evde yaşayarak zayıflamıştı. Başarısız ballı karameller gibi gerçek şeylerin etrafına geldiğinde kontrolünü kaybetmişti.

Ancak aldığı kilolar şu anki kıyafet seçimini etkilememişti; mayodan daha fazla göğüs yaşı gösteren değersiz mavi ve siyah kravat boyalı bir sütyen ve kalça kemiklerinin üst kısmına kadar bile başlamayan bir şort. Hala görünür durumdayken onları gösterebilirdi.

Panda ona doğru yürürken, değersiz üstünden platformlu parmak arası terliklerine kadar kıyafetini inceledi. Başını garaja doğru eğdi. "Hadi gidelim."

"Gitmek mi?" Burun halkasını rahatça çıkardı ve cebine koydu. "Rutini biliyorsun."

"Bu, ona uymak zorunda olduğum anlamına gelmiyor." "Yapmam gereken bir iş var."

Başını eğdi ve saçlarından birini çekiştirdi. "İşinin canı cehenneme."

"Büyük hata." Adam onun kolunu yakaladı ve onu zorla Evin yan tarafındaki gölgeler garaja doğru ilerliyordu. Çarpık yan kapıya ulaştıklarında, kapıyı tekmeleyerek açtı. "İçeri girin."

"İçeri girmek istemiyorum. İstiyorum-"

"Ne istediğin umurumda değil." Kapıyı arkalarından çarptı. Öğleden sonra ışığının bulanık ışınları örümcek ağının arasından sızmaya çalışıyordu.

perdeli pencere. Dağınık garajda eski mobilyalar, kutular, kırık plaj sandalyeleri ve su sızdıran bir kano vardı. Hava toz ve motor yağı kokarken, Panda yaban mersini ve sıcak kokuyordu. Onu çevirdi ve elini omuzlarının arasına yerleştirerek duvara bastırdı. "Aç şu bacaklarını."

"Beni korkutuyorsun."

"Güzel."

"Üzerimde kaçak mal yok. Yemin ederim."

Ona en iğrenç, en korkutucu hırıltısını gösterdi. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Sanırım hayır." Avuçlarını sert tahtalara dayadı ama bacaklarını bir arada tuttu.

Onları tekmeleyerek ayırdı. "Cahil numarası yapma. Ne yapacağını biliyorsun." Nefesi kulaklarına değen saçlarını karıştırdı ve sesi yumuşak bir törpü gibiydi. "Ben de senden daha çok sevmiyorum."

Çok değil, sen bilmiyorsun.

Adam ellerini kadının koltuk altlarından kalçalarına doğru kaydırırken gözleri kapandı. "Sana söyledim," dedi. "Ben temizim."

"Neden sana inanmıyorum?" Etrafına uzandı, elleri köprücük kemiğinin hemen altında durdu. Sonra avuçlarını indirdi ve onu kavradı.

göğüsler.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Geçen sefer söylediğin şeyi söyleme."

"Neydi o?" Adam onun kulağına sokuldu.

"Burada hiçbir şey yok' dedin."

Gülümsedi, başparmaklarını sutyen kaplarının içine soktu ve meme uçlarını buldu. "Çok yanılmışım."

Göğüslerine işkence etmeyi bırakıp yeni bir bölgeye geçtiğinde, dizleri zayıflamış ve teni ısınmıştı. Asıl hedefini bulmadan önce ellerini kalçalarında ve uyluklarında gezdirme oyunu yaptı. "Sanırım bir şey hissediyorum."

Sadece o değildi. "Bu yasadışı," dedi kalçalarını oynatarak.

"Tutuklanmaya direnmek." Elleri şortunun fermuarını çekti. "Şimdi Vücut boşluğu araması yapmam gerekecek."

"Oh, hayır. O değil." Sesi daha az ikna edici olamazdı.

"Bunu kendi başına sen açtın." Bacaklarını birleştirdi ve dar şortunu külotuyla birlikte çekştirerek çıkardı.

"İyi bir insan olmaya çalışıyorum ama bu çok zor."

"Hiçbir fikrin yok." Demek istediğini anlatmak için ona doğru bastırdı.

Keşfedecek bu kadar çok yer bulması inanılmazdı. Zayıf bir itirazda bulunmasına yetecek kadar. "Bir şeker çubuğu *oraya* asla sığmaz."

"Her zaman bir ilk vardır," dedi boğuk bir sesle, nefesi onunki kadar hızlı geliyordu.

Adam şortunun önünü karıştırırken "Polis şiddeti," demeyi başardı.

"Bu sadece bir dakikalığına acıtacak."

Hiç acıtmazdı. "Dakika" konusuna gelince... Mümkün değil. Panda'nın muazzam bir dayanma gücü vardı.

"Kendini hazırla." Kalçalarını eğdi.

"Bekle..."

"Çok geç." Onu arkadan yakaladı.

Adamın iniltisi kadının nefesini bastırdı. Dudaklarını onun ensesine bastırdı. Adam kadının bedenini iri elleriyle kavrarken, kadın onu itti. Diğer insanların hayatlarının tozu ve enkazıyla çevrili bir şekilde oyunlarını oynadılar, birbirlerini kullanırken bedenleri kilitlendi, verdiler, tekrar kullandılar. Bu

İlkel seks. Çiğ ve şehvetli. Kötü kız seksi. Tam da istediği gibi.

"KARNIMA BAKMA," dedi külotunu geri çekerken.

Parmağıyla onun yanağını okşadı. "Çünkü?"

"Yuvarlak."

"Ah."

"Böyle söylemek zorunda değilsin." Bacaklarını şortunun içine soktu, karnını içine çekti ve fermuarını çekti. Tüm bu çıplak arama olayını, kasabaya hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra onu garaja sürüklediğinde başlatmıştı. Ona Slim Jims kaçakçılığı yaptığına dair bir ihbar aldığını söylemişti. Jim'inin ince bir tarafı olmadığını söylemişti. Kadın onu duvara yaslamış ve buna kendisinin karar vereceğini söylemişti. Sonunda onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Kilo almam senin suçun," dedi. "Evde diyet yiyeceklerden başka bir şey olmaması beni deli ediyor."

Kaşları memnuniyet verici bir şekilde kalktı ama kızın müstehcenliği hakkında yorum yapmadı. "Peki ya seni her gece teknede beslediğim o saçmalıklar?"

"Aynen öyle," dedi. "Düzgün bir yemeğim olsaydı, senin abur cubur zulanı tika basa yemezdim."

"Haklısın. Bu benim hatam. Söz veriyorum. Artık cips yok. Meyan kökü kırbacı yok. Kendime çeki düzen vereceğim."

"Sakın buna cüret etme."

Güldü ve sanki onu öpmek istiyormuş gibi kollarına çekti. Ama sadece yataktayken öpüşüyorlardı - vücutlarında olanları taklit eden derin dil öpücükleri. Panda'yla seks yapmak bir porno filmde olmak gibiydi ama işin içinde üçüncü bir taraf yoktu. Panda'yı bıraktı ve bir yığın ıvır zıvırı incelemek için yanlarına gitti. Huzursuzluğu geri dönmüştü. Kendisinin aksine, adanın zorunlu hapsi onu rahatsız ediyordu. Hareket istiyordu.

Adam kırık deniz kabuklarıyla çerçevelenmiş bir aynayı inceleyip "Bu eskiden alt kattaki banyoda değil miydi?" diye sorarken kadın platform parmak arası terliklerine geri döndü.

"Hayır." Yalan söylemeyi seviyordu. Bu yepyeni bir deneyimdi. "Saçmalık. Bu dün oradaydı."

"Gerçekten, Panda, bir polis için berbat bir gözlem gücün var."

"Tabii ki var. Evimi yeniden düzenlemeyi bırak. Ve domuzumla uğraşmayı bırak." "Göz bandını beğenmedin mi? Sanırım bu-"

Panda kirli garaj zemininden katlanmış bir parça sarı not defteri kağıdı aldı. Elini uzatarak ona doğru koştu. "Şortumu yırttığında cebimden düşmüş olmalı."

"Ben yırtmadım- Bu da ne böyle?" Şüpheli biri gibi kâğıdı açtı ve okumaya başladı.

"Ver şunu bana!" Kadın onu adamın elinden almaya çalıştı ama adam onu uzanamayacağı bir yerde tuttu ve başının üzerinden okudu.

"Tersine yapılacaklar listesi' mi?" "Bu özel bir şey."

"Kimseye söylemem." Sayfayı taradı ve sııttı. "Açıkçası, bundan utanırım."

Sonunda kâğıdı indirdiğinde artık çok geçti. Her şeyi okumuştı.

TERS KOVA LİSTESİ

Evden kaçmak Bir
fahişe gibi giyinmek*
Etrafta yatıp kalkmak
Mümkün olduğunca f-
kelimesini kullanın* Toplum
içinde sarhoş olun
Herkesin içinde
öpmüşmek Esrar
içmek
Kavga çıkar*
Şaka yap*
Makyajınızı çıkarmadan yatağa
gidin* Çıplak yüzün
Geç uyu*
Tırmalama, geğirme, vs.**

"Makyajını çıkarmadan yatağına git." Uzun bir düdük çaldı. "Bu tehlikeli bölgede yaşamaktır."

"Bunun cildinize ne tür bir zarar verdiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Her a n , eminim cesaretini toplayabilirsin." Elindeki bıçağı parmağıyla kağıda vurdu. "Tüm bu yıldız işaretleri ne anlama geliyor?"

İyi kalpli Lucy konuyu deęiřtirmeye çalıřabilirdi ama Viper onun ne dūřündüğünü umursamıyordu. "Yıldız iřaretleri on dōrt yařıma kadar yaptığım ama ne yazık ki terk ettiğim řeyleri gösteriyor. Bunu dūzeltmek niyetindeyim ve eęer bunun aptalca olduęunu dūřünüyorsanız, bu sizin sorunuz."

Ağzının kenarları seğirdi. "Aptalca mı? Telefon şakası yapmak mı? Neden telefon şakası yapmanın aptalca olduğunu dūřüneyim ki?"

"Muhtemelen bunu yapmayacağım," dedi masum bir şekilde.

Onun batık sütyen bluzuna baktı. "Kevaşe gibi giyinmeyi kontrol altına almışsın. şikayet etmiyorum."

"Teşekkürler. İnternette birkaç şey sipariş etmek zorunda kaldım ama işime yarıyor."

"Kesinlikle." Parmaklarını kâğıda şıklattı. "Esrar içmek yasadışıdır."

"Endişenizi takdir ediyorum Memur Bey, ama eminim bu sizi bunu yapmaktan alıkoymamıştır."

Daha aşağıları taradı. "Hiç ıplak yüzmedin mi?" "Dava et beni."

"Denemeye hazır olduğunda bana haber verirsin, değil mi?"

"Eğer hatırlarsam."

"Eğer o kelimeyi kullanacaksan, en azından doğru zamanda kullan. Saçmalıyorsun." Kaşlarını attı. "'Herkesin içinde öpüşmek' mi? Benimleyken yapamazsın."

"Tamam. Başka birini bulurum."

"Cehennem gibi," diye hırladı. "Ve bunu benimle yaptığına göre 'yatıp kalkmayı' işaretleyebilirsin."

"İmkânı yok. 'Etrafında' birden fazla partner anlamına gelir." "Ted'i çoktan unuttun mu?"

"Sayılmaz. Evlenme teklif etti."

Panda bu konuda bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama söylemedi.

Onun yerine kızın kenarına yaptığı bir karalamayı işaret etti. "Nedir o?"

Lanet olsun. Yeni alaycılığını takındı. "Hello

Kitty." Sırıttı. "Belalı."

Fırıncının rafındaki fesleğen bitkisi biraz sarkmaya başlamıştı. Sulamak için sezlongdan zıpladı, sardunyadan birkaç ölü yaprak kopardı,

ve sonra yeniden yerleşti. Kalemmini parmaklarının arasında oynattı ve yazmaya başladı.

Annemin kendini çocuklara adamasının kökleri gençlik yıllarında hastanelerdeki ve mülteci kamplarındaki hasta çocukları ziyaret etmesine dayanır...

Lucy'nin büyükbabasının ayrıntılı olarak yazdığı ve Lucy'nin tekrarlamasından hoşlanmayacağı bir şey.

Sayfayı yırttı, cebinden yapılacaklar listesini çıkardı ve yeni bir maddeyi not etti.

Ev ödevini savuştur.

Sonra bir yıldız işareti ekledi.

BREE HI  BU KADAR YERSİZ HİSSETMEMİŐTİ. Afro-Amerikalıların beyazların kiliselerine gitmesi sorun değildi - beyaz cemaatlere hoş bir kapsayıcılık hissi veriyordu - ama adanın tek siyah kilisesindeki tek beyaz kişi olmak onu rahatsız ediyordu. Hiçbir zaman göze çarpmaktan hoşlanmamıştı. Uyum sağlamayı severdi. Ama yer gösterici onları Heart of Charity Misyoner Kilisesi'nin orta koridoruna götürürken, kendisi kadar solgun başka bir yüz görmedi.

Yer gösterici onlara bültenleri uzattı ve ikinci sıradaki bir sırayı işaret etti. Arkada oturma planı buraya kadarmış.

Oturduktan sonra rahatsızlığı daha da arttı. Beyazların dünyasına tek başına giren bir siyah olmak böyle bir şey miydi? Ya da belki de kendi güvensizliği söz konusuydu ve okuduğu onca şey onu ırk konusunda olması gerekenden daha bilinçli hale getirmişti.

Heart of Charity Missionary adadaki en eski ikinci kiliseydi, alçak, kırmızı tuğlalı bir binaydı ve her ne kadar havadar mabedi yakın zamanda yenilenmiş gibi görünse de stil açısından asla puan kazanamazdı. Duvarlar fildişi rengineydi, yüksek tavan sarı ahşapla kaplanmıştı. Sunağı mor bir örtü kaplıyordu ve  n duvarda    gümüş ha  asılıydı. Kilise

Cemaat küçüktü ve hava parfüm, tıraş losyonu ve yıldızbakıcısı zambakları kokuyordu.

Yakınlarda oturan insanlar hoş geldiniz diyerek gülümsediler. Erkekler takım elbise, yaşlı kadınlar şapka, genç kadınlar ise parlak yazlık elbiseler giymişti. Açılış ilahisinden sonra, Bree'nin papaz sandığı ama diyakoz olduğu ortaya çıkan bir kadın cemaati selamladı ve yaklaşan etkinlikleri duyurdu. Kadın ona baktığında Bree kızardığını hissetti. "Bugün bazı ziyaretçilerimiz var. Kendinizi tanıtır mısınız?"

Bree buna hazırlıklı değildi ve sesini bulamadan Toby'nin konuştuğunu duydu. "Ben Toby Wheeler," dedi. "Ve bu da Bree."

"Hoş geldiniz Toby ve Bree," dedi kadın. "Tanrı sizi bugün aramıza katarak bizi kutsadı."

Cemaatten koro halinde "amin" sesleri yükselirken Toby nefesinin altından "Her neyse," diye mırıldandı. Ama alaycı koğuş arkadaşının aksine, Bree rahatlamaya başladığını hissetti.

Ayin ciddiyle başladı. Soğuk, beyinsel dine alışkındı ama bu sıcak bir dindi, yüksek sesle yakarış ve övgü vardı. Ayinden sonra onu karşılamaya gelenlerin sayısını unutmuştu ama hiçbirisi kendisi gibi soluk benizli birinin kiliselerinde ne işi olduğunu sormamıştı. Bir kadın Toby'ye Pazar okulu programlarından bahsetti ve Bree'nin kasabadaki hediyelik eşya dükkanından tanıdığı bir adam olan papaz, tekrar gelmelerini umduğunu söyledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Toby'ye, ikinci el Chevy Cobalt'ına dönerlerken.

"İyi idi." Gömleğinin kuyruğunu pantolonundan çıkardı. "Ama arkadaşlarım Koca Mike'ın kilisesinde."

Bahsettiği tek arkadaşları, şu anda adada olmayan bir çift ikizdi. Myra onu bu kadar yalnız bırakarak iyi bir şey yapmamıştı. "Belki burada yeni arkadaşlar edinebilirsin," dedi.

"İstemiyorum." Arabanın kapısını sarsarak açtı. "Koca Mike'ı arayıp gelecek hafta onunla kiliseye gideceğimi söyleyeceğim."

Yenilginin tanıdık ağırlığının onu ele geçirmesini bekledi. Ama öyle bir şey olmadı. Onun yerine, adam kapıyı çarpıp kapatmadan önce arabanın kapısını tuttu ve eğildi. "Patron benim, bu kiliseyi seviyorum ve gelecek hafta tekrar geleceğiz."

"Bu hiç adil değil!"

Adam kapıyı kadının elinden çekip almaya çalıştı ama kadın direndi ve Lucy'den duyduğu ses tonuyla sözünü sakınmadı. "Hayat da öyle. Alış buna."

"TEK DÜŞÜNEBİLDİĞİ siyah, siyah, siyah," diye yakındı Toby Lucy'ye, o kalın kirpikli altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sanki ben buymuşum gibi. Bu siyah çocuk. Ben bile değilim. O önyargılı. O bir ray-shist."

"İrkçi," diye seslendi Bree, değerli yaban arısı Noel süslerini güvenli bir yere taşıdıktan sonra yeni bir raf setini yerine çivilediği tezgâhın arkasından. O kadar başarılı olmuşlardı ki ikinci bir sipariş daha vermişti.

"Bir ırkçı," diye tekrarladı. "Tıpkı *Kökler*'deki Ames gibi."

"Sadist gözetmen." Bree açıklama yapacak kadar uzun süre sonra ortaya çıktı.

"Doğru." Lucy gülümsedi. Bree bu hafta Toby'yle birlikte eski mini diziyi izliyordu ve hangisinin daha çok kapıldığını söylemek zordu. "Çocukların miraslarını bilmeye ihtiyaçları var," dedi Lucy. "Afro-Amerikan olmak tıpkı kardeşim Andre'nin olduğu gibi sizin de mirasınızın bir parçası."

"Peki ya beyaz kısım?" Toby karşı çıktı. "O ne olacak?" Bree'nin kafası yeniden ortaya çıktı. "Sana söylemişim. Büyükannenin insanları Vermont çiftçileri."

"O zaman neden Vermont çiftçileri üzerinde çalışmıyoruz?" diye karşılık verdi. "Neden bir parçam diğerinden daha önemli?"

Bree kendini tuttu. "Daha önemli değil. Ama önemli." Tekrar tezgâhın arkasına eğildi.

Kavgalarına rağmen Lucy ilişkilerinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyor ve konuşmaları çoğu zaman düşmanca olsa da daha sık konuşuyorlardı. Bree'deki değişiklikleri de fark etmişti. Daha dik duruyor, daha az sigara içiyor ve daha özgüvenli konuşuyordu. Sanki balının tedavi edici gücü ona güç veriyordu.

O güne kadar Lucy, Temple'ı günde beş saat egzersiz yapmayı bırakıp Lucy'nin "Yeterince İyi" yaklaşımını dikkate alması için ikna etmeye çalışmıştı ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde Temple bunu yemiyordu. Lucy, Bree'nin mutfağında pişirdiği ekmekle daha başarılı olmuştu. Şimdi de Bree'nin dört eski Adirondack sandalyeyi Paskalya yumurtası renkleri olan deniz salyangozu, açık yeşil ve kırmızıya boyamasına yardım ediyordu.

mavi, Şeftali ve fidanlık sarısı. Çiftlik standını koruyan yaşı meşenin gölgesinde dinlenmek için rahat bir yer sunacaklardı. Bree ayrıca neşeli renklerinin yoldan geçen sürücülerin dikkatini çekeceğini umuyordu. Belki de sandalyeler işe yarıyordu çünkü arkasında bir arabanın durduğunu duydu. Döndü ve Illinois plakalı koyu gri bir SUV gördü. Kalbi küçük bir sıçrama yaptı. Bildiği kadarıyla Panda, Temple'ın dizginlerini gevşettiğinden beri kasabaya yaptığı sortilerden herhangi birinde ilk kez burada durmuştu. Şimdi inmiş ve ona doğru ilerliyordu. "Demek zamanını burada geçiriyordun." Toby'ye başıyla işaret etti. "Hey, Toby. Lucy bugün biraz daha ekmek yaptı mı?"

Toby, Panda'nın yanında kendini rahat hissetmeye başlamıştı. Geçen hafta birlikte kanoya bile binmişlerdi. "Tam buğday. Ama yine de güzel."

"Biliyorum. Topukluları seviyorum." "Ben de."

"Tamamdır." Çekicin son bir darbesiyle Bree tezgâhın arkasından kalktı. Panda'yı görünce, "Ah, özür dilerim," dedi. "O kadar çok gürültü yapıyordum ki arabayı duymadım. Yardımcı olabilir miyim?"

Lucy öne çıktı. "Bree, bu Patrick Shade, nam-ı diğer Panda. Panda, Bree West."

"Batı mı?" Panda'nın yüzündeki gülümseme soldu. Doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı. Kaba bir şekilde başını salladı ve başka bir şey söylemeden arabasına binip uzaklaştı.

On Sekizinci Bölüm

ARAÇ GÖZDEN KAYBOLDU. Bree hızla çiftlik standını kaplayan raflara geri döndü ve yaban arısı Noel süslerini, dudak kremi, balmumu mumları ve çiçek şeklindeki sabunlardan oluşan saksıların üzerine diktiği ağaç dalı sergisine yeniden asmaya başladı. Düzenlemeyi dengelemeye çalışmadan onları eğri büğrü astı.

Toby içki almaya gittiğinde Lucy az önce ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Sen ve Panda birbirinizi tanıyor musunuz?"

Daldaki sergi tehlikeli bir şekilde eğilmeye başladı. Bree süslerden ikisini kaptı ve hareket ettirdi. "Onunla hiç tanışmadım."

"Ama onu tanıyorsun?"

Bree başka bir süs eşyasının yerini değiştirdi. "Hayır."

Lucy ona inanmadı. "Şimdiye kadar bana biraz güvенеbileceğini düşünürdün."

Bree sabun sepetini birkaç santim sola kaydırđı. Derin bir nefes alırken omuzlarını kaldırdı. "Eskiden onun evinde yaşırdım."

Lucy afallamıştı. "Remington'ın yeri mi?"

Bree sigarasını bulmak için cebini karıştırdı. "Sabrina Remington West. Tam adım."

"Neden bundan hiç bahsetmedin?"

Bree eski evinin bulunduğu yöndeki ağaçlara doğru baktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Lucy onun cevap vereceğini düşünmedi. Sonunda, "Bu konuda konuşmaktan, hatta düşünmekten bile hoşlanmıyorum, ki bu çılgınca, çünkü ben bunu her zaman düşünüyorum," dedi.

"Nedenmiş o?"

Bree ellerini ceplerinin içine soktu. "Bu evle ilgili pek çok anım var. Karmaşık olanlar."

Lucy karmaşık anıları anlıyordu.

"Büyürken her yazımı orada geçirirdim," dedi Bree. "On sekiz yaşımdayken gelmeyi bıraktım ama ailemin geri kalanı babam ölene ve annem huzurevine gidene kadar yıllarca orayı kullandı. Sonunda bakımı çok pahalı hale geldi, bu yüzden kardeşlerim onu satılığa çıkardı."

"Ve Panda onu satın aldı."

Başını salladı. "Onu tanıyordum ama hiç tanışmamıştık. Sonunda onu görmek bir şok oldu." Kırık tırnaklarını inceledi. "Orada başka birinin yaşadığını düşünmek çok zor." Lucy'ye özür dileyerek baktı. "Sana söylemeliydim ama insanlara güvenmeye alışık değilim."

"Bana gerçekten bir açıklama borçlu değilsin."

"Doğru değil. Arkadaşlığınız benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor." Bir kez daha ceplerini yoklamaya başladı. "Kahretsin, sigaralarım nerede?"

"Onları kulübede bırakmıştın, hatırladın mı? Durdurmaya çalışıyorsun."

"Kahretsin." Soluk sarı Adirondack sandalyeye çöktü ve neredeyse meydan okurcasına, "Scott'ın ilişkileri olduğunu biliyordum," dedi.

Lucy'nin konunun değişmesine alışması bir an aldı. "Kocanız mı?"

"Sadece isim olarak." Ağzı acı bir şekilde buruştu. "Bana aşık olduğunda gururum okşandı, ama etrafta dolaşmaya başlamadan önce ancak iki yıldır evliydik. Hemen öğrendim."

"Bu acıtmış olmalı."

"Canım çok yandı ama onun için bahaneler uydurdum. İleri bir derecesi vardı. Onunla evlenmek için üniversiteyi birinci sınıftan sonra bırakmıştım, bu yüzden onun ilgisini çekecek kadar zeki olmadığımı karar verdim. Ama bu olmaya devam etti ve inanın bana, diğer tüm kadınlar akıllı değildi."

"Onunla yüzleştığınızde ne dedi?"

Bir dirseğini sandalyeye koydu ve elini kolun ucuna sıkıca doladı. "Bilmiyordum. Bilmiyormuş gibi davrandım." Sesi acı doluydu. "Düşünebiliyor musun? Bu ne kadar korkakça?"

"Bir nedeniniz olmalı."

"Elbette. Hayatımdan vazgeçmek istemedim." Gözleri kör bir şekilde yola doğru baktı. "Ben feminist hareketin es geçtiği kadınlardan biriyim. Kariyer hedefim yoktu. Büyürken etrafımda gördüğüm kadınların sahip olduğu şeyleri istiyordum. Bir koca, çocuklar- iyi şanslar. Scott çocuklar hakkında konuşmayı bile reddetti." Sandalyeden kalktı. "Güzel bir evim olsun istedim. Para konusunda asla endişelenmek zorunda kalmamak. Tam olarak nereye uyduğumu bilmek. Bu güvenceyi o kadar çok istiyordum ki, elde etmek için kendime olan saygımı satmaya hazırdım. Sonunda bile... Bir yıl önce..." Durdu, kendine sarıldı, ifadesi kasvetliydi. "Terk eden ben değildim. O beni terk etti. Ben hala sadık bir paspas eş olarak asılı duruyordum."

Lucy'nin kalbi acıma duygusuyla doldu. "Bree..."

Bree ona bakmayı reddetti. "Nasıl bir kadın kendisine bu şekilde davranılmasına izin verir? Gururum neredeydi? Omurgam?"

"Belki de şimdi buluyorsundur."

Ancak Bree rahatlamayı kabul edemeyecek kadar kendinden nefret ediyordu. "Aynaya baktığımda tek hissettiğim iğrenmek."

"Aynanızı temizleyin ve bir kez daha bakın. İyi bir iş kuran ve aynı zamanda pek de kolay olmayan bir çocuğun sorumluluğunu üstlenen harika bir kadın görüyorum."

"Bir iş. Hiçliğin ortasında yıkık dökük bir çiftlik." "Yıkık dökük değil.

Etrafına bir bak. Burası çiftliklerin Tac Mahal'i.

duruyor. Bal şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi, sürekli yeni müşteriler geliyor, daha fazla ürün ekliyorsunuz ve kâr ediyorsunuz."

"Bu parayı da yeni kavanozlara ve Noel süslerine yatırıyorum, sabun kalıplarından ve losyonlar için birkaç galon kakao yağından bahsetmiyorum bile. İşçi Bayramı gelip turistler gidince ne olacak? Kış gelip de Toby tam bir ergen isyanı başlattığında ne ol a c a k ?"

Lucy'nin buna verecek kolay bir cevabı yoktu. "Diğer her şeyi çözdünüz.

Eminim siz de bunu anlayacaksınız."

Lucy, Bree'nin buna inanmadığını görebiliyordu ve diğer insanları daha iyi hissettirme ihtiyacı kendini gösterdi. "Ya Scott bugün ortaya çıkıp bir hata yaptığını söyleseydi? Ya seni geri istediğini ve bir daha asla sana kazık atmayacağını söyleseydi? Ne yapardın?"

Bree bunu düşündü. "Scott ortaya çıkarsa?" dedi yavaşça.

"Sadece varsayıyorum."

"Scott ortaya çıkarsa..." Çenesi düştü. "Ona gidip kendini becermesini söyledim."

Lucy sırtıttı. "Ben de aynen öyle düşünmüştüm."

LUCY, onu bulmak için yukarı çıkmadan önce PANDA'nın öğleden sonraki antrenmanını bitirmesini bekledi. Bree'nin hikâyesi onunla karşılaştığında verdiği tepkiyi açıklıyordu ama onun kendisini gördüğünde verdiği tepkiyi açıklamıyordu. Kendisi için aldığı küçük, kalabalık yatak odasının ortasında durdu. Nemli tişörtünü başına geçirdiğinde, terli, fazla yırtık göğsünün görüntüsü dikkatini dağıttı. Ama sadece bir süreliğine. "Bree'ye neden o kadar kaba davrandın?"

Spor ayakkabılarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki var." Spor ayakkabılarından biri yere vurdu. "Bree'yi tanıştırdığımda, kendini arabana attın ve sokağa çıkma yasağını delmeye çalışan bir ergen gibi hızla uzaklaştın. Bir merhaba bile demedin."

"Hiç terbiyem yok." İkinci spor ayakkabısı bir gümbürtüyle yere indi. "İşine geldiği zaman gayet terbiyeli oluyorsun."

Çoraplarını topladı. "Duş almam lazım."

"Bekleyebilir."

Ama görünüşe göre öyle değildi, çünkü onun yanından geçip koridordan banyoya doğru yürüdü. Kilit arkasından tıkladı.

Öğleden sonrasının geri kalanında ondan uzak durdu. Siyah tırnak cilasını onardı, kaküllerini eflatuna boyadı ve ejderha dövmesini yeniden uyguladı. Sonra yukarı çıkıp Temple'ı rahatsız etti ki bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Acımasız bir egzersiz ve Lucy'nin "Yeterince İyi" egzersiz felsefesinin aptallığı üzerine sert bir ders, onu ter içinde sıırılsıklam ve öfkeli bıraktı.

Temple, Lucy'nin sade bir yeşil salatadan başka bir şey yapma tekliflerini reddetti ve o gece kuru hindi, lapa kıvamında kahverengi pirinç ve yaban havucu püresinden oluşan dondurulmuş yemekleri yediler. Lucy on dört yaşından beri en sevdiği ifadeye geri döndü. "Bu berbat."

Temple kendini beğenmiş bir tavırla, "Şişman olmak da öyle," diye cevap verdi. "Sen de şişmansın," diye homurdandı Lucy.

Panda bir kaşını kaldırdı. Temple masanın öbür ucuna uzanıp Lucy'nin elini okşadı. "Birileri PMS olmuş."

Panda dirseğini masaya vurdu. "Yemin ederim, eğer PMS, kramplar ve hatta kadın sivilceleri hakkında bir şey daha duyarsam, bir şeyleri havaya uçuracağım."

Temple kapıya doğru esintili bir el salladı. Panda ters ters baktı. Lucy onu henüz yalnız yakalayamamıştı ve Temple'ın önünde çiftlik standında olanlardan bahsetmek istemiyordu, bu yüzden kötü ruh hali için başka bir hedef seçti. "Bu masadan nefret ediyorum."

"Zor," dedi Panda.

Temple homurdandı. "Sefaletle çevrili olmayı seviyor. Bu ona iğrenç çocukluğunu hatırlatıyor."

"Ne kadar iğrenç?" Lucy söyledi. "Bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Babam, ben iki yaşındayken memnuniyetsiz bir müşteri tarafından vurulan bir uyuşturucu satıcısıydı," dedi gerçekçi bir şekilde. "Annem bir bağımlıydı. Evimizde fareler vardı. Temple'ın en çok sevdiği kısım bu."

Temple neşeyle, "Ve onlar yiyebilsin diye yiyecek çaldı," dedi. "Bu üzücü değil mi?"

Lucy tabağını itti. Temple'ın onun hakkında kendisinden daha fazla şey bilmesi doğru görünmüyordu. "Başka ne öğrendin?"

Temple, "Üniversiteden onur derecesiyle mezun oldu," dedi.

Panda kaşlarını çattı, onu toplum için bir tehdit olarak göstermeyen herhangi bir bilgiden açıkça hoşnutsuzdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Google." Burnunu çekti. "Seni araştırmamış olsaydım işe almaya devam edeceğimi düşünmüyor musun?"

"Beni Google'da arayarak mı? Sen çatlak bir dedektifsin, tamam mı?"

Temple, "O da ordudaydı," diye devam etti. "Sıkıcı. Ne yazık ki romantik geçmişi hakkında hiçbir şey bulamadım. Sanırım arkasında kırık kalplerden oluşan bir iz bıraktığını rahatlıkla varsayabiliriz."

"Ya da isimsiz kadın mezarları," dedi Lucy, bu da onu sadece gülümsetti.

Temple nasıl olur da her gün onunla birlikte çalışıp kıyafetlerini parçalamak istemezdi? Bunun yerine, ne zaman ara verse pencereden dışarı bakma eğilimindeydi. Lucy onun boynunun yanından geçen uzun tendonu inceledi. Isırmayı sevdiği tendonu. Adam onu yakaladı ve tam olarak ne düşündüğünü bildiğini söyleyen bir bakış attı.

PANDA o gece sürgülü kapısından içeri girmedi ve kayıkthane karanlık kaldı. İlişkileri başladığından beri ilk kez birlikte olmamışlardı, bu da onu meraklandırdı... Bree ile bağlantısı sadece emlakla ilgiliyse, neden bu kadar ketum davranıyordu?

Ertesi sabah yağmur camlara vurarak onun ruh haline uyuyordu. Onun bilmesini istemediği şey neydi? İlişkilerinin tamamen açıklığa kavuşmasını istiyordu; birlikte olmadıklarında kendini düşünürken bulabileceği karanlık köşeler ya da karanlık gizemler olmamalıydı. Remington'lardan birinin, belki de Bree'nin kendisinin üst kattaki bir dolapta bıraktığı eski sarı yağmurluğunu giydi ve ıslak çimenlerin üzerinde yola koyuldu. Ama ormana gitmek yerine, evin kuzey tarafındaki üç dönümlük araziye, başlangıçta mülkün bir parçası olduğunu fark etmediği daha kayalık bir alana doğru döndü. Dik yamacın tepesine ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Panda uçuşunun kenarında, onun düşünceli yeri olarak düşünmeye başladığı yerde duruyordu. Üzerinde son moda koyu gri bir yağmur ceket ve kot pantolon vardı. Başları açıktı, saçları ıslaktı ve rüzgârda savrulmuştu. Adamın esmer, yağmurdan kayganlaşmış yüzüne baktı. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Dün geceki seksimi kaçırdım," dedi. "Seni kovmayı düşünüyorum."

PANDA onu bir yüzleşmeye zorlayacağını düşünmüştü ama bu gerçekleşmeden önce biraz zaman kazanmayı umuyordu. Daha iyi bilmeliydi. Kahretsin. Bu yerden bir an önce uzaklaşmazsa - ondan uzaklaşmazsa - aklını kaybedecekti. Temple'ı kontratından vazgeçmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Temple reddetmişti. Bu iş bittiğinde, en iyi yaptığı şeyi yapmaya, müşterilerini gerçek tehlikelerden korumaya geri dönecekti.

Rüzgâr ceketinin yakasını yukarı kaldırdı. "Beni kovmanızı tavsiye etmem," dedi ona. "Elimde bir seks kaseti var."

Gülümsemedi. Sarı bir önlük giymiş, siyah astarlı kapüşonunu gülünç saçlarının üzerine çekmiş ve üç santimlik siyah manşetlerini yukarı kaldırmış, ıslak bir yaban arısına benziyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi. "Bree'yi gördüğünde neden çılgına döndüğünü anlat bana."

"Seks kaseti gibi ciddi bir konuda yalan söyler miyim?"

"Bir kalp atışında. Evin Bree'nin ailesine ait olduğunu biliyorum. Bana her şeyi anlattı."

Lucy'nin kulübede ziyaret ettiği Bree adlı kadınla Sabrina Remington West arasındaki bağlantıyı kurması gerekirdi ama bu saçma görev düşünme yetisini köreltmmişti. "Video kameralar küçüktür," dedi. "Onları saklamakta son derece iyiyimdir."

Yine gülümsemedi. Ciddiydi ve bu hiç hoşuna gitmemiştir. "Bree bana seninle hiç tanışmadığını söyledi," dedi. "Peki neden böyle kaçıp gittin?"

En akla yatkın açıklamayı buldu. "Bana eski bir kız arkadaşımı hatırlattı."

"Ne eski kız arkadaşı?"

Yanağındaki yağmur damlalarının kayganlığını görmezden gelerek alaycı tavrını sürdürdü. "Senin korkunç geçmişini sormuyorum. Benimkini rahat bırak."

"Korkunç geçmişimi sormuyorsun çünkü sana anlatırsam uyuyacağını biliyorsun." Durakladı. "Düzeltmeye niyetli olduğum bir şey."

Kaşlarını çatı. "O kadına kim olduğunu söyledin. Gerçekten bunu kendine saklayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bir aydır öyle. Temple'ın şüpheli arkadaşlığı dışında adada sahip olduğum tek arkadaş Bree."

Bu onu ne yapıyordu? "Burada kimin arkadaşına ihtiyacı var ki?" dedi. "Hepimiz birkaç hafta içinde gideceğiz." Tartışmasını sertleştirdi. "İnsanlarla fazla samimi olmaya başladın. İstedğin zaman şehre iniyorsun, istediğin kişiyle konuşuyorsun. Bu akıllıca değil."

"Konuşmayı severim ve bu konuşma benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili ve eğer bana doğruyu söylemezsen, etrafı araştırmaya başlayacağım. İnan bana, kaynaklarım Google'dan çok daha güçlü."

Kadının uçuşunun kenarına bu kadar yaklaşmamasını diledi ama ona geri çekilmesini söylerse kafasını koparacaktı. İlk tanıştığı daha sessiz, daha uysal kadını özliyordu. "Neden umursuyorsun ki?" dedi.

"Gizemleri sevmem."

"Onu rahat bırak,

Lucy."

Kapüşonu geri çekildi. "Şöyle düşünüyorum. Bence Remington ailesiyle bir tür bağlantın var. Bu evi bu yüzden aldın ve bu yüzden hiçbir şeyin değişmesini istemiyorsun."

"Evin kökleri var ama benim yok. Sevdığım yanı bu ve bu yüzden takıntılı olduğun masadan kurtulmuyorum."

Neyse ki kenardan birkaç adım uzaklaştı. "Doğru olabilir," dedi. "Şimdi bana gerisini anlat."

Sanki gerisini ona anlatacakmış gibi. Rüzgârın sarı yağmurluğunu kızın küçük bedenine çarpmasını izlerken, içini dökmeyi hayal bile edemiyordu. Curtis, ordu, bir anneye çocuğunun öldüğünü söylemek için fare deliği bir daireye giren bir polis olmanın nasıl bir his olduğu. Kendine güvenememenin nasıl bir his olduğunu. Ona ne kadar güzel olduğunu söylemeyi tercih ederdi. Dağınık saçları ve sahte dövmeleri bile o yüzün tatlı alınganlığını ya da o yeşil benekli gözlerin cazibesini yok edemezdi.

Kendisine tüm bu tatlılığın, bu ruhun kaderinde başka biri olduğunu hatırlattı. Yıllarını gölgelerin arasında geçirmemiş birine. Onu asla incitemeyecek biri.

"Anlatacak bir şey yok." Uzandı ve kapüşonunu yukarı çekerek ensesinden aşağı yağmur suyu gönderdi. "Bu ilişkinin şartlarını sen belirledin. Sakın bana yumuşadığını ve bana aşık olduğunu söyleme."

Onu yakından izledi -ne görmek istediğinden emin değildi- yüz ifadesinin değişmemesi hem rahatlatıyordu hem de hayal kırıklığına uğrattı. "Vücuduna aşık oldum," dedi, "yasadışı steroidler için bir uyarı afişi gibi görünmeye başlasan bile. Vücudun kesinlikle muhteşem - kulaklarının arasındaki kısım hariç hepsi."

O kadar hayat dolu, o kadar zeki, o kadar berbattı ki. Yıllardır kendini tam olarak uymayan bir kalıba sokmaya çalışıyordu, mükemmel bir evlat olmak için çok uğraşıyordu ve şimdi bocalıyordu. İkisine gelince... Tüm o saçma sapan yapılacaklar listesi hakkındaki büyük laflarına rağmen, çıkmaz bir ilişki için biçilmiş kaftan değildi. Gerçek bir yakınlığa ihtiyacı vardı, adamın ona veremeyeceği bir şeye ve lanet olsun, eğer o kendine bakmazsa, adam onun için bunu yapacaktı.

Gülümsemesini alaycı bir ifadeye dönüştürdü. "Sen ateşli bir numarasın, bebeğim. Çıplakken cehennem gibisin ama kıyafetlerini giydiğinde tam bir baş belası. Eğer gerçek bir iletişim istiyorsan, pantolonunu indir."

Onun kabalığına gözlerini kırptırdı. Midesi bulandı ama yapması gerekeni yapıyordu. Yine de onu kollarına alıp yanaklarındaki yağmur damlalarını öpmek için kendini zor tuttu.

"İlginç." Başlığını geriye itti ve çenesini kaldırdı. "Sırlarını sakla, Panda. Gerçekten o kadar da umurumda değil."

Kadın ortadan kayboldu ve onu en kötü ruh haline soktu.

GÖKYÜZÜ AÇIKTI VE LUCY, Toby'nin kendisini Koca Mike Moody'nin teknesine gitmeye ikna etmesine izin verdi. Öğleden sonrayı satıcının kolonyasının kokusu içinde geçirme fikri ona pek cazip gelmemişti ama evde tepinip durmaktan daha iyiydi.

Panda gerçekten de onun bu saçmalığı anlamayacağına inanıyor muydu - bu hesaplanmış hakareti ve gülünç alayını? Sanki bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi, ona mesafesini koruması gerektiğini hatırlatmanın bir yoluydu. Bu ilişkinin tersine yapılacaklar listesinde bir onay işareti daha olması gerekiyordu ama Panda sırlarını saklayarak onun tam da istemediği şeyi yapmasına neden olmuştu: onun hakkında çok fazla düşünmesini.

Toby'yle birlikte belediye limanına yanaşmış olan geniş, mavi beyaz motorlu tekneye yaklaşırken gülümsemeye zorladı kendini. Toby'nin gözleri beklentiyle parlıyordu. "Gemiye binmek için izin istiyorum."

"İzin verildi." Mike'ın sırtışı düz, pırıl pırıl dişlerini gösteriyordu. Haki şort, yeşil logolu beyaz bir Polo ve bot ayakkabı giymişti. Pahalı Revo güneş gözlükleri bronzlaşmış boynuna bir kayışla asılmıştı.

Kevaşe kıyafetlerini siyah mayosu ve beyaz havlu örtüsüyle değiştirmiş ama hızmasını saklamıştı. Güneş kremi, havlusunu, şapkasını ve Painted Frog'dan aldığı kurabiyeleri koyduğu çantayı aldı. Ne yazık ki, gemiye binmesine yardım etmek için elini de uzattı ama hatırladığı kolonya kirliliği, altın bileziği ve üniversite yüzüğüyle birlikte belirgin bir şekilde yoktu.

"Bugün bizimle gelebildiğinize sevindim, Bayan Jorik." Hayal kırıklığına uğramıştı. "Bree size kim olduğumu söyledi."

"Hayır. Bir yüzü asla unutmam dediğimi hatırlıyor musun? Sonunda birkaç hafta önce aklıma geldi." Ejderha dövmesini işaret etti. "Gerçekten iyi bir kılık değiştirme yöntemin var."

Toby olta takımlarını kontrol etmek için kış tarafa doğru koştu. Çantasından şapkasını çıkardı. "Kasabada kimse beni tanımadı, bu yüzden haber yayılmamış gibi görünüyor."

"İnsanların kim olduğunu bilmesini isteseydin," dedi ciddiyetle, "onlara söyledin."

Açık sözlülüğü ferahlatıcıydı ve kendini ona ısınırken buldu.

Tekne limandan çıktıktan sonra dümeni Toby'ye bıraktı. Sonunda adanın güney ucundan geçtiler. Kıyıya yaklaştıklarında Toby oltasını alıp atmaya başladı, Mike da ona

İşaretçiler. Lucy yüzmek ve Panda'yı düşünmemek için diğer tarafa geçti.

Sonraki birkaç saat keyifli geçti ama balıklar ısırımıyordu ve sonunda Toby pes edip kendisi yüzmeye gitti. Lucy güvertede uzanırken Mike hakkındaki ilk izleniminin yanlış olduğunu fark etti. O hiç de sahte biri değildi. Aksine, bu yakışıklı, girişken satıcı herkesin iyi yönlerini gören insanlardan biriydi, hatta bir önceki hafta kız arkadaşına mesaj atarken Cadillac'ına arkadan çarpan on altı yaşındaki çocuğun bile. "Bütün gençler aptalca şeyler yapar," dedi Toby şnorkelle yüzerken demir atarlarken. "Ben de payıma düşeni yaptım."

Gülümsedi. "Gerçek olamayacak kadar iyisin." "Korkarım değilsin. Bree'ye sor."

Bree'nin kendisinden hiç bahsetmediğini söylemenin kibar bir yolunu bulamadı ama Koca Mike görüldüğü kadar bilgisiz değildi. "Sana benden bahsetmedi, değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Yanında getirdiği yumuşak kenarlı soğutucunun fermuarını açtı. "Ben bu adada büyüdüm. Üniversite hariç, tüm hayatım boyunca burada yaşadım." Yanlarından geçen bir sürat teknesinin dümen suyunda zıpladılar. "Annem ve babam sarhoştı, kendilerine engel olamıyorlardı ve ben de nasıl arkadaş edinileceğini bilmeyen iri yarı, sakar bir ada serserisiydim." Adanın şarküterisinden bir torba sandviç çıkardı ve güverteye yerleştirilmiş bir masanın üzerine koydu. "Bree yaz çocuklarından biriydi. Her yıl o ve kardeşleri gelene kadar günleri sayardım. Harika çocuklardı, tam da benim olmak istediğim türden çocuklardı. Her zaman ne söyleyeceklerini bilirlerdi, her zaman uyum sağlıyorlardı. Ama asıl beklediğim Bree'ydı."

Soğutucudan bir şişe sauvignon blanc çıkardı ve bir tirbuşon aldı. "Onu bir de o zaman görmeliydin, hayat doluydu, hep gülerdi, şimdiki gibi gergin ve üzgün değildi. Bir yerden başka bir yere yürümek yerine dans ederdi." Mantarı çekti. "Toby'nin annesi Star'ın adadaki en güzel kız olması gerekiyordu ama Bree yanımdayken, onun benim için fazla iyi olduğunu bilmeme rağmen başka kimseye bakamazdım."

"O değil." Toby'nin kış tarafında asılı duran yüzme merdivenine tırmandığını görmemişlerdi, şnorkel maskesi başının üstündeydi.

Mike plastik bir bardağa şarap doldurup Lucy'ye uzatırken, "Zor zamanlar geçiriyor Toby," dedi. "Olaylara onun açısından bakmalısın"

bakış açısı."

Toby güverteye atladı, sıska bedeninden sular damlıyordu. "Senin için hiç ayağa kalkmıyor. Neden hep onu savunuyorsun anlamıyorum."

Çünkü o böyle bir adamdı, diye düşündü Lucy. Kendisine arkadan çarpan çocuğu affetmiş, alkolik anne babasını bağışlamış ve şimdi de Bree'yi, ona karşı hâlâ beslediği duygulara karşılık vermediği için savunuyordu.

Mike bir paket patates cipsini yırtıp açtı. "Ben yemeden önce sandviçini alsan iyi olur."

Toby ve Mike, Lucy'nin getirdiği kurabiyelerle birlikte cipsleri ve sandviçleri mideye indirirken şakalaştılar. Toby, Mike'ın yanında bambaşka bir çocuktü; komik ve konuşkan, alışlagelmiş somurtkanlığından eser yoktu. İşleri bittiğinde Toby arka sıraya çöktü ve güneş batmaya başladığında uyuyakaldı.

Mike direksiyona geçti ve geri döndüler. Lucy onun yanına oturmuş, üçüncü kadeh şarabını yudumluyor ve solmakta olan güneşin su üzerindeki ısıltısının tadını çıkarıyordu. Birdenbire, "On yedi yaşımdayken Bree'ye berbat bir şey yaptım," dedi. Motorun gürültüsünden Lucy'nin duyabileceği ama Toby'nin duyamayacağı kadar yüksek sesle konuştu. "O David'e, Toby'nin babasına aşıktı ve ben o kadar kıskançtım ki ikisinden de nefret etmeye başladım." Gazı geri verdi. "Bir gece onları gözetledim, sonra annesine ne yaptıklarını ya da en azından izlemek için etrafta olsaydım ne yapacaklarını bildiğimi söyledim. Ertesi gün, Bree gitmişti. İki aydan biraz fazla bir süre öncesine kadar da geri dönmedi. Bu yüzden beni görmeye neden tahammül edemediğini anlamak zor değil."

Lucy parmaklarını plastik bardağın etrafında kıvırdı. "Ona hâlâ aşık mısın?"

Soruyu düşündü. "Bence gerçek aşkın iki yönü olmalı ve onun için böyle olmadığı kesin. Ama onun mücadele ettiğini görmek hoşuma gitmiyor." Lucy'ye özür dileyen bir gülümseme verdi. "Tek yaptığım kendimden bahsetmek oldu. Genelde böyle değilimdir ama seninle konuşmak kolay."

"Benim için fark etmez." Mike bir öğleden sonra ona kendisi hakkında Panda'nın şimdiye kadar anlattığından çok daha fazlasını anlatmıştı.

Limana yaklaştıklarında Mike memnuniyetle iç geçirdi. "Çok yer gezdim ama bu manzaradan hiç bıkmadım. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Kışın bu konuda bir kez daha düşünmeniz gerekir."

"Her yıl Miami'de birkaç hafta geçiriyorum ama her zaman geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Kros kayağı, buzda balık tutma, kar motosikletleri. Ülkenin diğer bölgelerinde insanlar kışın kış uykusuna yatar. Burada, Michigan'da, o zamanlar oynamak için dışarı çıkarız."

Güldü. "Çölün ortasında kum satabilirsin."

"İnsanlar bana güvenebileceklerini biliyorlar." Ona doğru baktı ve Panda'nın aksine gözleri boynunun üzerinde kaldı. "Ben adanın en zengin adamıyım," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu hafife almıyorum. Burada yaşayan herkes bilir ki, başları derde girdiğinde onlara yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"İnsanlar bundan faydalanmıyor mu?"

"Arada bir birileri beni enayi yerine koyuyor ama bakın ne diyeceğim... Gerçekten yardıma ihtiyacı olan bir insanın yanında olmamaktansa bunun olmasını tercih ederim."

Bu da Mike Moody hakkında her şeyi anlatıyordu. Başlangıçta palavra olarak gördüğü şey gerçek bir ruh cömertliği idi. Patrick Shade'in aksine, Koca Mike insanların onun kim olduğunu görmesine izin vermekten korkmuyordu.

PANDA güvertede ayak seslerini duydu. Her zamanki gibi eve normal bir insan gibi ön kapıdan girmek yerine yatak odasının kapısından giriyordu. Güvende olduğunu bilmenin verdiği rahatlama, kızgınlığını zar zor gölgeledi. Onun neyin peşinde olduğunu merak etmek öğleden sonrasını mahvetmişti.

Dikkatini göğsünün üzerine koyduğu karton kapaklı gerilim romanına verdi ve okuyormuş gibi yaptı. Sürgüler açılırken başını kaldırmadı ama göz ucuyla görmesi gereken her şeyi görebiliyordu.

Rüzgârla savrulmuş ve mutlu görünüyordu. Mayosunun üzerine giydiği beyaz havlu örtünün önünde bir yemek lekesi vardı. Belinden yamuk bağlamıştı, böylece bir göğsünün üzerinden açıkta kalıyordu. Mayosunun üst kısmına oturuş şekli, cilt dergilerinin hayal edebileceği her şey kadar erotikti.

Yatağında uzanırken onu içine çekti ama hiçbir şey söylemedi. Bileklerini çaprazladı ve başını çekmeceli sandığa doğru eğdi. "Odayı güzelleştirmek için domuzumu getirdim."

"Domuzunu istemiyorum."

"Bunu kastetmiş olamazsın. O harika bir domuz."

"Her koyun kendi bacağından asılır." Takım elbisesinin paçasını çekiştirdi. Güneş kremi ve göl kokuyordu.

Kitabını bir kenara bıraktı ve bacaklarını yatağın kenarına attı, son derece rahattı. "Uzun zamandır yoktun."

"Temple'a nereye gittiğimi söyledim." Esnedi ve elindeki çantayı köşeye fırlattı. "Duş almam lazım."

Onu banyoya kadar takip etti ve omzunu kapı pervazına dayadı. "Mike Moody ile balığa gideceğini söyledi. Tam bir pislik."

Bu onu çok fazla kızdırdı. "Hayır, değil. Sadece çok güçlü görüldüğü için öyle görünüyor. O harika bir adam."

Tam da duymak istemediği şeyi. "Evet, sadece ona sor."

Örtüsünün kravatını çekiştirdi. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Mike kocaman bir kalbi olan iyi bir adam. Ve senin aksine, gerçek bir konuşma yapmaktan korkmuyor."

Homurdandı. Erkekler, pantolonlarına girmek istemedikleri sürece kadınlarla gerçek konuşmalar yapmazlardı.

Lucy dudaklarını büzdü, çok şık ve düzgündü. "Lütfen gidin de duş alabileyim."

Birlikte duş alırlardı. Bunu biliyordu. Ama bu konuda onunla tartışmaya da hiç niyeti yoktu. "Anladın sen onu."

Kapıyı arkasından kapattı, okumaya hiç niyeti olmadığı kitabı aldı ve odadan çıktı.

Sabahın birine kadar bilgisayarının başında çalışıp evrak işlerini hallediyordu ama yine de uykuya dalmakta zorlanıyordu. Gözlerini her kapadığında, göz kapaklarının arkasına yapıştırılmış ve üzerinde "Uyu" yazan o lanet listeyi görüyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

MUTFAK MASASI, çatlak vinil zemindeki alışlagelmiş yerine çömelmiş halde onunla alay ediyordu. Bacağı kırılmış şişman, yeşil bir yaban domuzuna benziyordu. Lucy elindeki bulaşık beziyle tezgâha vurdu. "Bir kerecik olsun, telvesi etrafa saçılmadan kahve yapabilir misin?"

Panda, arka bahçeyi silahlı soyguncular, kaçak katiller, hatta kuduz bir kokarca, aksiyon arzusunu tatmin edecek herhangi bir şey için taradığı mutfak penceresinden döndü. "Bir kez olsun kahveyi benim yerime sen yapamaz mısın?" diye karşılık verdi.

Temple masadan, "Yemek yemeye çalışıyorum," dedi. "İkiniz de çenenizi kapatır mısınız?"

Lucy ona döndü. "Ve sen... Yanında bir kutu Cheerios olsa ölür müsün, yoksa bu Majesteleri için çok mu baştan çıkarıcı olur?"

Temple yoğurt kaşığını yaladı. "Panda, kurtul ondan."

"Benim için zevk."

"Zahmet etmeyin. Ben gidiyorum." Lucy mutfağa doğru fırladı. "*Takdir* edileceğim bir yere gidiyorum." Düzgün bir geğirme çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Şehirde yeni bir anaokulu açıldığını duydum," diye arkasından seslendi Panda.

"Bilmen gerekirdi." Lucy arka kapıyı ikisinin de yüzüne çarptı ve kulübeye doğru yola koyuldu. Bu karşılaşmadaki tek parlak nokta, çocukça davranmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi.

Aralarında bir şeyler değişmişti ve bu sadece Panda'nın dün gece duştan çıktığında onu yatakta beklememesinden kaynaklanmıyordu. Ona karşı bir ilişkide yeri olmayan bir kızgınlık hissetmeye başlamıştı.

yaz kaçamağı. Temple onun hakkında kendisinden daha çok şey biliyordu ve Lucy bundan hoşlanmamıştı. Onun sırlarını istiyordu. Onun güvenini. Belki onun kendisi için bir kurşunu bile göze alabileceğini bilmek yeterli olabilirdi ama Temple ya da kendini sorumlu hissettiği herhangi biri için aynı şeyi yapacağını bildiği halde değil.

Lucy birkaç dakika sonra oraya vardığında Bree çiftlik standını açıyordu. Bree Carousel Honey tabelasını yerleştirirken Lucy yeni not kartlarını inceledi. Kartlarda, modern kovanın öncüsü olan eski moda bir saman kovanı, çiçek açmış bir kiraz ağacının altında oturmuş hayali arılarla dolup taşarken gösteriliyordu. "Bunlar harika, Bree. Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bree gölgeli meşenin altındaki küçük metal masayı yeniden yerleştirdi. Müşteriler arasında orada resim yapıyordu.

"Kesinlikle. Deli gibi satacaklar."

"Umarım öyledir. İşçi Bayramı'na sadece bir ay kaldı ve sonra ..." Belirsiz, çaresiz bir hareket yaptı.

Lucy, Bree'nin not kartlarının bir kısmının toplu üretiminin ilk baskı masraflarını karşılamasına izin vermesini diledi. Ancak Lucy bunu bir iş teklifi olarak sunmuş olsa da Bree kabul edemeyecek kadar gururluydu. İşin iyi tarafı, Bree, Heart of Charity Misyoner Kilisesi'nin papazı ve yerel hediyelik eşya dükkânının sahibi olan Pastor Sanders aracılığıyla yeni bir satış noktası bulmuştu. Ürünlerinden bazılarını satmaya başlamıştı.

"Dün Mike'la yaptığınız deniz gezisi nasıl geçti?" Bree çok rahat bir şekilde söyledi.

"Harika. Çok eğlendim."

"O zaman Mike denize düşmüş olmalı."

Lucy, Bree'nin yorumlarındaki gerginliği fark etmemiş gibi davrandı.

"Hayır." "Çok kötü." Bree bir torba dolusu küçük numune kaşığı kaptı ve

Lucy'nin sonunda mükemmelleştirdiği, tek tek sarılmış çikolataya batırılmış ballı karamellerden oluşan tabağın yanına koyduğu bir sepetin içine.

Lucy dikkatle konuştu. "Ondan hoşlanıyorum."

"Çünkü onun yanında uzun süre kalmadın." Müşterilerin tatması için koyduğu taze bir petek bal kabının kapağını açtı. "Onu Toby'den daha genç olduğundan beri tanıyorum."

"Evet, tam olarak Bay Popüler olmadığını söyledi." "Hiçbir fikrin yok."

"Öyle sayılır. Sana ne yaptığını bana anlattı."

Kadın hareketsiz kaldı. "Sana anlattı mı?"

Lucy başıyla onayladı. "O ilginç bir insan. Sıradışı. Başarıları konusunda olduğu kadar hataları konusunda da açık."

"Evet, eminim size ne kadar önemli olduğunu söylemekten hoşlanıyordur." "Pek sayılmaz."

Bree petekleri, kaşıkları ve bir deney olarak hazırlamaya başladığı kakao aromalı bala batırmak için çubuk krakerleri yerleştirmeyi bitirdi. "Toby'nin onunla bu kadar çok vakit geçirmesinden hoşlanmıyorum."

"Mike Toby'yi önemsiyor."

"Evet, gerçek bir aşk festivali yaşıyorlar," dedi acı acı.

Lucy başını eğdi. "Kıskanıyor musun?"

"Tabii ki kıskandım." Peteğe çok yaklaşan bir sineğe vurdu. "Mike'ın ona düş alması ya da makul bir saatte yatması için dırdır etmesine gerek yok. Mike sadece eğlenceli şeyleri yapıyor ve ben de kötü kalpli cadıyım." Durdu, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Mike konusunda haklı olduğumu biliyorum. İnsanlar o kadar da değişmez. Ama ..." Çaresiz jestlerden biri daha. "Bilmiyorum... İşler karışmaya başladı. Nedeninden bile emin değilim."

Lucy'nin bu konuda birkaç fikri vardı ama bunları kendine sakladı.

BREE gece için çiftlik standını kilitledi. Kovanlardaki çerçeveler balla doluydu. Bugün erken saatlerde Myra'nın eski el kranklı ekstrüderini temizlemişti ve yarın şafakta bu yılın hasadına başlayacaktı. Çok yorucu bir iş olacaktı ama bu onu gelecek yaz için bal hasadı yapmanın getireceği sonuçlar kadar rahatsız etmiyordu. Adada kalmak zorunda olduğu gerçeğini kabullenmişti ama bu yeni mahsulü satana kadar kışı geçirebilecek kadar para biriktirdiğinden emin değildi.

Yarattığı şeye, atlıkarınca kurdelesı ve Paskalya yumurtalı Adirondack sandalyeleriyle küçük peri kalesi çiftlik standına baktı. Yarattığı bu dünyanın onu bu kadar mutlu etmesi onu şaşırtmıştı. Müşterilerinin boyalı sandalyelere yerleşmelerini ve bal örneklerinin tadını çıkarmalarını izlemek hoşuna gidiyordu. Onların losyonlarını test etmelerini, sabunlarını koklamalarını ve mumlarını düşünmelerini görmek hoşuna gidiyordu. Keşke sürekli bir yaz mevsiminde yaşayabilseydi, kış tehdidi olmasaydı, para takıntısı olmasaydı, Toby için endişelenmeseydi.

İçini çekti, ağaçların arasından gün batımını görebildiği kadarıyla seyretti ve eve doğru yöneldi.

İçeri adım attığında ilk fark ettiği şey mutfakın gerçek yemek gibi lezzetli koktuğuydu. "Toby?"

En sevdiği kot pantolonu ve tişörtünün yanı sıra bir beyzbol şapkası ve bir başparmağından sopası çıkmış bir çift kırmızı fırın eldiveni giymişti. Fırından bir güveç kabı aldı ve ocağın üzerine, buruşmuş bir çift fırında patatesin yanına koydu. "Akşam yemeği yaptım," dedi.

"Tek başına mı? Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Büyükannem bana bazı şeyler öğretti." Alüminyum folyoyu çıkarırken güveçten buhar yükseldi. "Mike'ın da bizimle yemeğe gelmesini istedim ama işi vardı."

"Yapacak çok işi var," diye başardı, alay etmeden. "Neyi tamir ettin?"

"Kovboy güveci, erişte ve fırında patates. Ayrıca Lucy'nin bugün yaptığı ekmek var."

Pek karbonhidratlı sayılmazdı ama eleştirecek de değildi. Lavabodaki soğuk, vıcık vıcık erişte tepsisinden kaçınarak ellerini yıkadı, sonra dolaptan iki tabak aldı. *İç Savaşta Siyah Askerler'in* bir kopyasını kenara iterek onları masaya koydu. "Nefis kokuyor."

Kovboy güvecinin kıyma, soğan, barbunya fasulyesi ve tezgâhtaki boş kutuya bakılırsa domates çorbasından oluşan bir karışım olduğu ortaya çıktı. Altı ay önce böyle bir şeyi asla yemezdi ama az pişmiş soğanlara ve fazla kızarmış kıymaya rağmen ikinci kez yedi. Sonunda çatalını bıraktığında, "Harika bir yemek, Şef," dedi. "Bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Canın ne zaman yemek yapmak isterse, hiç durma."

Toby yaptığı işin takdir edilmesinden hoşlanırdı. "Olabilir. Neden yemek yapmıyorsun?"

Bunu programına tam olarak ne zaman eklemesi gerekiyordu? Ama gerçek şu ki, yemek yapmayı hiç sevmemişti. "Ben pek yemek seven biri değilim."

"Bu yüzden bu kadar zayıfsın."

Eski turşu meşe dolapları ve sararmış vinil zeminiyle mutfaka baktı. Bu eski püskü kulübede, kendisini aldatan kocasının satın aldığı lüks evde hissettiğinden daha rahat hissetmesi ne tuhaftı. Bir zamanlar özgürce harcadığı paraya gelince... Tek kuruşu bile yoktu.

kendi emeği ve hayal gücüyle kazandığı şey kadar değerliydi.

"Annen de yemek yapmayı severdi," dedi.

"Gerçekten mi?" Toby yemeyi bıraktı, çatalı havada duruyordu. Onun bu hevesi, Star hakkında onunla konuşmadığı için kendini küçük hissetmesine neden oldu. Tıpkı Mike'ın ondan istediği gibi.

"Büyükanne bunu bana hiç söylemedi," dedi.

"Elbette. Her zaman yeni tarifler denerdi - sadece kurabiye ve kek değil, çorba ve sos gibi şeyler de. Bazen benim de yardım etmemi isterdi ama çoğunlukla sadece onun yaptıklarını yerdim."

Bunu düşünerek başını eğdi. "Sanki benim yaptığımı yiyorsun."

"Aynen öyle." Zihnini yokladı. "Arıları da pek sevmezdi ama kedileri ve köpekleri çok severdi."

"O da benim gibi. Başka nesi var?"

Sevdiğim adamı çaldı. Yoksa bu sadece Bree'nin inanmak istediği şey miydi, çünkü Star hakkında kötü düşünmek David'in onu hiçbir zaman gerçekten sevmediğini kabul etmekten daha kolaydı?

Peçetesini kıvrarak bir oyun oynadı. "Kağıt oynamayı severdi. Gin rummy." Star hile yapıyordu ama Toby annesi hakkında yeterince olumsuz şey duymuştu. "Janet Jackson ve Nirvana'yı çok severdi. Bir yaz tek yaptığımız 'Smells Like Teen Spirit' ile dans etmekte. Softbolda berbattı - hiçbirimiz onu takımımızda istemezdik ama bizi güldürdüğü için hep izin verirdik. Tırmanmayı severdi ve küçükken benden saklanmak için ön bahçedeki büyük ağaca saklanırdı."

"Ağacım," dedi o kadar büyük bir merakla ki kalbi sızladı.

Ona en başından beri anlaması gereken şeyi söyledi. "Annen mükemmel değildi. Bazen hayatı gerektiği kadar ciddiye almazdı ama sana şunu söyleyebilirim. Seni asla terk etmek istemedi. Her zaman geri dönmek isterdi."

Toby gözlerinin yaşlarla dolduğunu görmemesi için başını eğdi. Ona dokunmak için uzandı ama sonra vazgeçti. "Tatlı yemek için Dogs 'N' Malts'a gidelim."

Başını kaldırdı. "Yapabilir miyiz?"

"Neden olmasın?" O kadar doluydu ki zar zor hareket edebiliyordu ama bir kez olsun Toby'nin hayatındaki eğlenceli kişi olmak istemişti.

Arabasına bindiler ve kasabaya doğru yola çıktılar. Toby süper büyük boy dondurma, M&M'ler, şekerlemeler, yer fıstığı ve çikolata sosundan oluşan bir karışım sipariş etti. O da en küçük vanilyalı külahı sipariş etti. Şansa bakın ki, piknik masalarından birine oturduktan kısa bir süre sonra Mike çıkageldi. "Selam Toby. Sabrina."

Sabrina mı?

Toby banktan ayağa fırladı. "Bizimle otur, Mike!"

Mike Bree'ye doğru baktı. Kötü adam o olmayacaktı ve o da başını salladı. "Elbette. Gel ve bize katıl."

Birkaç dakika sonra Mike elinde küçük bir çikolatalı dondurmayla döndü ve Toby'nin yanına, yani tam karşısına oturdu. Toby ona yalvaran bir bakış atıp bunu mahvetmemesi için yalvarırken kalbi burkuldu. Mike ona bakmaktan tamamen kaçındı.

Külahı damlamaya başlamıştı ama bir yudum daha alamazdı. Mike Moody hayran kulübüne katılmayı reddettiği için kendisinde bir sorun varmış gibi hissetmekten hoşlanmıyordu. Lucy bile ondan hoşlanıyordu. Ama Bree geçmişi nasıl unutabilirdi? Ama bu olmaya başlamamış mıydı? Yetişkin Mike Moody ile hatırladığı çocuğu bağdaştırmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Genç bir çift - kocası Snugli'de bir bebek taşıyordu - onunla konuşmak için durdu, ardından oksijen tüpü taşıyan yaşlı bir adam geldi. Herkes Mike'ı gördüğüne sevinmişti. Herkes merhaba demek istiyordu. Toby sanki bunu daha önce yaşamış gibi sabırla bekledi. Sonunda yalnız kalmışlardı. "Toby, bu dondurma o kadar güzel ki sanırım bir tane daha alacağım." Mike cebini karıştırdı ve beş dolarlık bir banknot uzattı. "Benim için de bir tane alır mısın?"

Toby giderken Bree, Mike'ın ilk dondurmasına henüz dokunmamış olduğunu fark etti. Sonunda ona baktı. "Yarın seni görmeye geliyordum."

"Benimle işinin bittiğini sanıyordum." Çok huysuz görünmemeyi başardı.

"Bu Toby ile ilgili." Dondurmasını bir kenara itti. "Bayner'lar adada yaşamak için geri dönmeyecekler."

İsmi çıkarması bir anını aldı. "Toby'nin en iyi arkadaşları olan ikizler mi?"

"Onun tek gerçek arkadaşları. Aileleri ayrılıyor ve annesi onlarla birlikte Ohio'da kalıyor. Toby'nin henüz bundan haberi yok ve bu onu çok etkileyecek."

"Harika. Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun daha," dedi.

Peçetesiyle ağzını sildi. "Belki ben yardımcı olabilirim."

Tabii ki yapabiliirdi. Mike her şeyi düzeltebilirdi, onu kovmadan önce daha çok düşünmesi gereken bir şeydi bu.

Peçeteyi yumak yaptı. "Myra'nın onu bu kadar izole etmesinden hiç hoşlanmadım, ama o bu şekilde tuhaftı ve bu konuda konuşmayı reddetti. Toby okulda başka çocuklarla birlikte ama onları kulübeye davet etmesine ya da evlerine gitmesine izin vermiyordu. İkizlerin arkadaş olmalarının tek nedeni yürüyebilecek kadar yakın oturmalarıydı. Onu aşırı koruyordu."

"Bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Mike'tan tavsiye istemek tuhaftı ama o bunu garip bulmamıştı.

"Bir futbol takımına koçluk yapıyorum," dedi. "Yeni arkadaşlar edinmesi için iyi bir yer olacak. Toby de katılsın."

Zaten arıcı olmuştu. Neden özgeçmişine futbol anneliğini de eklemesin? "Pekâlâ."

Kızın bu kadar çabuk kabul etmesine şaşırılmış görünüyordu. "Eminim bazı sorularınız vardır. Tek koç ben değilim. Bir başkası daha var-"

"Sorun değil. Sana güveniyorum."

"Güveniyor musun?"

Yırtık bir tırnağını inceliyormuş gibi yaptı. "Toby için iyi bir arkadaş oldun."

"Buyurun." Toby elinde dondurmaya Mike'ın yanında belirdi. Mike ilkini gizlice peçetesinin altına koydu ve ikincisine başlamak için plastik kaşığı eline aldı. Toby ona oltalar hakkında sorular sordu ve kısa süre içinde sohbe daldılar.

O gece uyuması gereken saatten çok sonra Bree hâlâ arka basamakta oturuyor, karanlığa bakıyor, Mike'ı ve yaklaşan kışı düşünüyordu. Balları umduğundan daha iyi satılıyordu ve arı Noel süsleri sürpriz bir hit olmuştu. Papaz Sanders, ürünlerini hediyelik eşya dükkânında ondan yüzde almadan sergiliyordu. Komisyonunu bal olarak alacağını ve moralini düzeltmek isteyen cemaat üyelerine vereceğini söyledi.

Biriktirebildiği her kuruşu biriktiriyordu ama harcıyordu da. Ve sadece daha fazla kavanoz için de değil. Günlerce acı çektikten sonra, ada manzaraları ile boyamayı ve - parmaklarını çapraz tutarak - üç dolara satmayı planladığı çok pahalı el üflemleri cam küre süsleri için büyük bir sipariş vermişti.

Onlara ödediğinin kat kat fazlası. Ancak müşterilerinin ortadan kaybolacağı İşçi Bayramı'na sadece bir ay kala, bu satın alma büyük bir riskti.

Kıyafetlerinin çoğunu bıraktığı evdeki konsinye mağazasından hâlâ bir miktar para geliyordu. Şansı yaver giderse bu para, ayın geri kalanında çiftlik tezgâhındaki düzenli satışlarla ve yeni aldığı el boyaması süslerden elde edeceği büyük kârla birleştğinde onu kışı geçirebilirdi. Toby'nin giysileri çıkmaya devam etmezse, eski fırın çalışmaya devam ederse, sızdıran çatı daha da kötüleşmezse, arabasının frenlere ihtiyacı olmazsa ve

...

Kışlar uzun ve buradaki insanların birbirlerinden başka güvendikleri kimse yok.

Haziran ayında Mike'ın sözlerini duymazdan gelmek, sonbaharın her geçen gün daha da yaklaştığı şu anda olduğundan daha kolaydı. Eğer en kötüsü olursa, gidecek hiçbir yeri yoktu. Mike'a ihtiyacı vardı.

Düşündükçe, onu görmezden gelmenin artık kaldıramayacağı bir lüks olduğunu fark etti. Yönünü değiştirmek zorundaydı. Artık ondan nefret etmediğine onu ikna etmeliydi. Bu onu öldürse bile.

Toby'nin uykulu sesi paravan kapıdan içeri süzüldü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım."

"Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır. Peki ya sen? Neden ayaktasın?"

"Bilmiyorum. Yeni uyandım." Esnedi ve yanına oturmak için dışarı çıktı. Omzu kızın koluna değdi. Adamın uykulu, terli çocuk kokusu ona kardeşleriyle birlikte yaz geceleri birbirlerinin odalarına gizlice girip hayalet hikâyeleri anlattıkları zamanları hatırlattı.

Bir esneme daha geçirerek konuştu. "Bu akşamki dondurma için teşekkürler." Boğazındaki yumruyu temizledi. "Bir şey değil."

"Pek çok çocuk karanlıktan korkar ama ben korkmam," diye açıkladı. O da korkmuyordu. Korkması gereken çok fazla gerçek şey vardı.

Ayak bileğindeki bir kabuğu incelemek için eğildi. "Mike'ı yakında akşam yemeğine davet edebilir miyiz?"

Öfkelenmeye başladı ama sonra Mike'la ilişkisini düzeltmek için mükemmel bir yöntem sunduğunu fark etti. Öyle ya da böyle, onu geçmişi geride bıraktığına inandırmak zorundaydı.

"Elbette yapabiliriz." Kısa bir süre ne zaman bu kadar soğukkanlı olduğunu düşündü ama prensiplere bağlı kalmak artık sadece bir lüks gibi görünüyordu.

zenginler karşılayabilirdi. "Sanırım ikimizin de biraz uyumasının zamanı geldi." Basamaktan kalktı.

"Sanırım." Ayağa kalktı. "Sence kovboy güvecini sever mi?"

"Kesinlikle."

İçeri girdiler ve Toby yatak odasına yöneldiğinde kadın ona her gece yaptığı gibi seslendi: "İyi geceler Toby."

Bu sefer o da ona cevap verdi. "İyi geceler, Bree."

AĞUSTOS iyiden iyiye yerleşmiş, daha güneşli ve nemli günlerin yanı sıra ara sıra şiddetli fırtınalar da getirmişti. Lucy ve Panda çoğu gece tekne de ya da Panda'nın odasında buluşuyorlardı ama aralarındaki şen şakrak ilişkinin yerini tedirgin edici bir yoğunluk almıştı. Artık ne çıplak arama ne de meyan kökü kırbacı vardı. Ve gün boyunca didiştiler.

"Bu kahveyi yapmak için dünün telvesini mi kullandın?" Panda yeni doldurduğu fincanın içindekileri lavaboya sıçratırken şöyle dedi.

"Kahveyi yaparsam kaltaksın. Ben yapmazsam da mızımızlanıyorsun," diye karşılık verdi Lucy. "Çünkü talimatlara uymayı reddediyorsun."

Temple, ince dilimlenmiş yarım elmayı yediği mutfak taburesinin tepesindeki tüneğinden uzun uzun iç geçirdi. Saçlarını her zamanki gibi uzun atkuyruğu şeklinde toplamıştı; badem şeklindeki gözlerini ve giderek sivrileşen elmacık kemiklerini ortaya çıkaran bir stildi bu. Adaya geleli altı haftadan biraz fazla olmuştu. Çenesinin altındaki etli yastık kaybolmuştu ve uzun, sıkı bacakları sıkı çalıştığının kanıtıydı. Ama mutlu olmak yerine daha gergin, daha asabi, daha üzgün olmuştu.

Lucy ona, "Yol tarifiniz," dedi.

"Senin yaptığın şeyden çok daha iyi çalışıyor," diye karşılık verdi.

"Size göre."

"Çocuklar!" Temple haykırdı. "Bana şaplak attırmayın."

"İzin ver," diye söylendi Panda.

Lucy ona karşı dudağını büktü ve kanoyu dışarı çıkarmak için mutfaktan çıktı. Aralarındaki gerginliğe içerlemişti. Eğlenceyi geri istiyordu. Eğlence olmadan bu ilişkinin ne anlamı vardı?

Su çok dalgalı olduğuunda tüm dikkatini kürek çekmeye vermek zorunda kaldığı için mutluydu.

TEMPLE o gece akşam yemeğine bütün gün giydiğı egzersiz kıyafetlerinin temiz bir versiyonuyla geldi. Vücudu kaslı bir mükemmellikteydi. Siyah yarışçı sırtlı bluzu her tendonu belirgin kollarını ortaya çıkarıyor, ona uyan spandeks şortu ise çukurlaşmış, kaslarla dalgalanmış karnını sergileyecek kadar aşağı iniyordu. O ve Panda birbirlerine çok yaklaşıyorlardı; ikisi de aşırı egzersiz yapmış, huzursuz ve asık suratlıydı.

Lucy insan büyüme hormonu kullanan iki kaçık hakkında bir şeyler mırıldandı. Temple Lucy'nin beline baktı ve orta yaşlı, amaçsız bir zavallıya gönderme yaptı. Panda ikisine de çenelerini kapamaları için homurdandı, böylece bu gecenin bokunu huzur içinde yiyebilecekti.

Panda'nın aksine Lucy, kasabada yediğı tatlı patates kızartması ve dev şekerli kurabiye sayesinde az baharatlı dondurulmuş dana yahnisinden şikâyetçi değildi. Temple, çocukluk hastalıkları ve yetişkin bağışıklığı arasındaki bağlantı hakkında gönülsüz bir konferansa başladı ve Panda'ya hiç su çiçeğı geçirip geçirmediğini sorduğunda. Lucy dayanamayıp araya girdi. "Mahremiyet ihlali. Panda geçmişı hakkında konuşmaz."

"Ve bu seni sinirlendiriyor," diye karşılık verdi Panda. "Herkesin işini öğrenene kadar tatmin olmayacaksın."

Ama o herkes değildi. Onun sevgilisiydi.

"O haklı Lucy," dedi Temple. "Başkalarının kafalarını kurcalamayı seviyorsun."

Panda elindeki çatalı işverenine doğrultarak taraf değıştirdi. "Birinin seninkini kurcalamaya ihtiyacı var. Burada ne kadar uzun kalırsan o kadar şirretleşıyorsun."

"Bu bir yalan," diye karşılık verdi Temple. "Ben her zaman şirret biriydim."

"Bu kadar şirret değil," dedi Lucy. "Yirmi kilo vermişsin ve-" Temple meydan okurcasına, "Yirmi dört," dedi. "İkinize de teşekkür etmiyorum.

Yapın

Birbirinize hırlamanızı dinlemenin ne kadar moral bozucu olduğı hakkında bir fikriniz var mı?" "Bizim hırlamamızın sizin sorununuzla hiçbir ilgisi yok," Lucy

dedi. "Vücut dismorfisi konusunda ders kitabı

niteliğinde bir vakanız var." "Ewww...," diye alay

etti Temple. "Büyük laflar."

Lucy tabağını itti. "Kafanın içi dışında her yerin harika görünüyor."

"Size göre." Temple kendi vücuduna doğru küçümseyici bir hareket yaptı. "İstediğin gibi yorumlayabilirsin ama ben hâlâ şişmanım!"

"Ne zaman şişmanlamayacaksın?" Lucy ağladı. "Sonunda kendini iyi hissetmen için kafanda taşıdığın tartıda hangi saçma rakamın yanıp sönmesi gerekiyor?"

Temple parmaklarını yaladı. "Bayan Porky'nin bana kilo konusunda ders verdiğine inanamıyorum."

Panda bundan hoşlanmadı. "O domuz değil."

Lucy onu görmezden geldi. "Vücudun çok güzel Temple. Tek bir santimin bile sallanmıyor."

"Kalçalarının aksine," diye karşılık verdi Temple, ama hiç acımadan.

Lucy el değmemiş tabağına tiksintiyle baktı. "Tekrar normal bir insan gibi yemek yiyebildiğim zaman kalçalarım gayet iyi olacak."

Temple Panda'ya döndü. "O bir çeşit uzaylı. Nasıl olur da 20 kilo alır ve bu onu delirtmez?"

"Yirmi kilo almadım," diye karşılık verdi Lucy. "En fazla on." Ama tatlı patates kızartmaları ve şekerli kurabiyeler onun gerçek düşmanı değildi. Onun düşmanı, yazmadığı sayfalar, neredeyse görmezden geldiği ailesi ve Charity Adası'ndan ayrılmayı her düşündüğünde yaşadığı panik yüzünden hissettiği suçluluk duygusuydu.

Panda masadan geriye doğru itildi. "İkiniz de izin vererseniz, kendimi vurmak için dışarı çıkıyorum."

"Suyun yanında yap," dedi Lucy, "böylece arkandan temizlik yapmak zorunda kalmayız."

O ve Temple akşam yemeği için uydurdıkları üzücü bahaneyi asık suratlı bir sessizlik içinde bitirdiler. Temple pencereden dışarı bakıyor, Lucy de mutfak masasının iğrenç yeşil boyasını karıştırıyordu.

Ertesi öğleden sonra geç saatlerde Lucy verandanın yanındaki yabani otları ayıklarken ve yapılacaklar listesinin tersini yapmak için şehirdeki bir bara gitmeyi düşünürken, garaj yoluna bir arabanın girdiğini duydu. Arabanın sesi

düzenli teslimat kamyonları. Malasını bir kenara bıraktı ve araştırmak için evin etrafını dolaştı.

Kısa, parlak kızıl saçlı ve tıknaz yapılı bir kadın gümüş renkli bir Subaru'dan indi. Bol beyaz bir bluz, daha uzun bacaklı birine daha çok yakışacak ten rengi bir kapri ve atletik sandaletler giymişti. Boynundaki deri kordondan bir parça turkuaz sarkıyordu ve parmaklarında gümüş yüzükler parlıyordu. Lucy selamlamak için başını salladı ve kadının kendini tanıttığını bekledi. Bu gerçekleşmeden önce ön kapı açıldı ve Bay Bodyguard dışarı çıktı.

Kadın Lucy'den uzaklaşıp onunla yüzleşti. "Patrick Shade?"

Merdivenlerin başında durdu. "Yardımcı olabilir miyim?" dedi, kadının sorusuna cevap vermeden.

Arabasının önüne doğru geldi. "Bir arkadaşımı arıyorum."

Lucy'ye doğru başını salladı. "Bizden birini aramıyorsanız, yanlış eve geldiniz."

"O burada. Burada olduğunu biliyorum."

Ziyaretçilerinin tıknaz yapısı Lucy'ye Temple'ın düşmanları olduğunu hatırlattı. Ya bu kadın hoşnutsuz eski bir müşteriye? Ya da *Şişman Ada* televizyon izleyicisi bir sapıksa?

Panda kendini ziyaretçi ile kapı arasına sıkıca yerleştirdi.

"Onu bulmam haftalarımı aldı," dedi kadın inatla. "Bir yere gitmiyorum."

Merdivenlerden yavaşça indi. "Burası özel mülktür."

Sesini yükseltmemişi ama bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Arabaya doğru geri çekildi, tehditkâr olmaktan çok çaresizdi. "Onu görmek zorundayım."

"Şimdi gitmen gerekiyor."

"Ona burada olduğumu söyle. Lütfen. Ona Max'in burada olduğunu söyle."

Max mi? Lucy bakakaldı. *Bu Max miydi?*

Ancak Panda kadının ifşaatına şaşırılmış görünmüyordu. Profesyonel poker suratını mı takınıyordu yoksa Temple'ın özlem duyduğu kişinin bir kadın olduğunu başından beri biliyor muydu?

Elbette biliyordu. Panda kadar titiz biri böyle bir detayın gözünden kaçmasına izin vermezdi.

Kadın eve doğru döndü ve bağırdı, "Temple! Temple, ben Max! Yapma bunu. Dışarı çık ve benimle konuş!"

Acısı o kadar içtendi ki Lucy bunu kendi kalbinde hissetti. Şüphesiz Temple onu duyacak ve dışarı çıkacaktı. Ama evden ne bir ses ne de bir hareket geldi. Kapı kapalı kaldı. Lucy buna dayanamadı. Yan taraftan dolandı ve arka taraftan içeri girdi.

Temple'ı üst kattaki yatak odasında, fark edilmeden araba yolunu izleyebileceği ön pencerenin kenarında dururken buldu. "Neden buraya gelmek zorundaydı ki?" Sesi hem öfkeli hem de kırılmıştı. "Ondan nefret ediyorum."

Lucy'nin anlamadığı her şey artık açıktı. "Hayır, sevmiyorsun. Onu seviyorsun."

Temple'ın bir tutam saç, aşırı egzersiz yapmış vücudunun her kası gergin bir şekilde dönerken tokasından çıktı. "Bir şey hakkında ne biliyorsun ki?"

"Bunun tüm yaz boyunca seni parçaladığını biliyorum." "Daha iyi olacak. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Neden ayrıldınız?"

Temple'ın burun delikleri alevlendi. "Saf olma. Başka bir kadına aşık olduğumu tüm dünyanın bilmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

"Dolaptan çıkan ilk ünlü antrenör olmanız zor. Bunun kariyerinizi mahvedeceğinden şüpheliyim."

"Bu *beni* mahvedecek."

"Nasıl? Anlamıyorum."

"Olmak istediğim şey bu *değil*."

"Lezbiyen mi?"

Temple irkildi.

Lucy ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Temple, yirmi birinci yüzyıla hoş geldin. İnsanlar aşık olur."

"Senin için söylemesi kolay. Bir adama aşık oldun."

Lucy bir an için onun Panda'dan bahsettiğini düşündü ama sonra Temple'ın Ted'i kastettiğini fark etti. "Kime aşık olacağımızı her zaman biz seçmeyiz. Pek çok kadın lezbiyen."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken bile dudağı kıvrıldı. "Ben bir sürü kadın değilim. Ben Temple Renshaw'ım."

"Ve bu sizi sıradan insanlardan üstün mü kılıyor?"

"İkinci en iyiye razı olmam. Ben böyle yaratıldım."

"Gerçekten Max'in ikinci en iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Max harika biri," dedi şiddetle. "Tanıdığım en iyi insan."

"Sonra ne olacak?"

Temple inatla sessiz kaldı ama Lucy bunu yanına bırakmadı. "Devam et ve söyle."

"Yapmak zorunda değilim. Politik doğruculuk gerçeği değiştirmez. Eşcinsellik bir kusurdur. Bir kusur."

"Anladım. Eşcinsel olamayacak kadar mükemmelsin."

"Seninle bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım."

Lucy'nin içi acıma duygusuyla dolmuştu. Temple'ın kendisi için belirlediği standartları kimsenin karşılaması mümkün değildi. Mutsuz olmasına şaşmamalı.

Lastikler çakılta çıtırdadı. Temple gözlerini kapadı ve perdeye yaslandı. Lucy pencereden dışarı baktı. "Tebrikler. Tanıdığın en iyi insan az önce çekip gitti."

Lucy onunla konuşmak için dışarı çıktığında PANDA ölü bir ağacı kesiyor ve kavga etmeye hazırlanıyordu. "Sanırım sana Max'ten de bahsetmem gerektiğini düşünüyorsun?" dedi.

"Evet, ama müşteri gizliliğinin de farkındayım. Biliyorum-"

Evden büyük bir gürültü geldi. Testereyi yere attı ve içeri koştu. Lucy de peşinden koştu. Ön koridora ulaştığında, yukarıdan gelen gümbürtüleri ve ardından bir şeyin yere çarptığını duydu. Onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Temple spor salonunun ortasında duruyordu, gözleri vahşi, saçları çözülmüş, hapishane krallığının yıkımı her tarafını sarmıştı. Devrilmiş bir ağırlık sehpası, dağılmış yer minderleri, duvarda bir delik. Temple on kiloluk bir ağırlık kaptı ve Panda onu yakaladığında pencereden aşağı fırlatmak üzereydi.

Tanrıların savaşıydı. Herkül, Zeyna Savaşçı Prenses'e karşı. Ama Zeyna ne kadar güçlü olursa olsun, Herkül çok daha güçlüydü ve onu göğsüne bastırması uzun sürmedi.

Tüm mücadelesi sona erdi. Sonunda onu bıraktığında, ayaklarının dibine yığıldı. Adam Lucy'ye sessizce yardım çağrısında bulundu ve Lucy de aklına gelen tek şeyi yaptı.

Ekmeği, Panda'nın ulaşabileceği bir yerde, çalışma odasında saklıydı. Daha o gün öğleden sonra kulübede pişirmişti. Ekmeği mutfağa taşıdı, orada açtı, çiğnenebilir topuğunu kesti ve dolaba sakladığı kavanozdan aldığı balı üzerine gezdirdi.

Temple duvara yaslanmış, başını büktüğü dizlerinin üzerine koyduğu kollarına dayamıştı. Lucy yanına diz çöktü ve ona uzattı. "Bunu ye."

Temple'ın ağlamaktan kızarmış gözleri sadece ihaneti yansıtıyordu. "Neden beni sabote ediyorsun?" dedi kısık sesle.

"Bu bir sabotaj değil." Lucy kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bu bir hayat." Temple yedi. Yutkunarak değil, her kk lokmanın tadını çıkararak. Bir yandan da

Panda kapı pervazına yaslanıp izlerken, Lucy Temple'ın yanında bağdaş kurup oturdu ve ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Sonunda hiçbir şey söylemedi.

Temple kk bir sesle, "Bu iyiydi," dedi. "Bir tane daha alabilir miyim?" Lucy bir an düşündü. "Hayır, ama bu akşam yemek yapacağım." Temple'ın omuzları yenilgiyle çöktü. "Bunu daha fazla yapamayacağım."

"Biliyorum."

Temple yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Her şey yerle bir olacak. Uğruna alıştığım her şey."

"Sen istemedikçe olmaz," dedi Lucy. "Vücudunu dzelttin. şimdi tek yapman gereken kafanı düzeltmek." Ayağa kalktı ve Panda'nın karşısına geçti. "Bir saat içinde döneceğim. Kilerin kilidini a."

Yirminci Bölüm

Lucy kasabadan döndüğünde ev sessizdi. Yiyecekleri ve Panda'nın sandığından küçük bir kömür ızgarasını paketinden çıkardı. Kömürler ısınırken piknik masasının üzerine yıpranmış bir örtü serdi, bir sürü tabak koydu ve dört baş mısır ayıkladı.

Mutfağa döndüğünde kendine bir kadeh şarap doldurdu ve marinadan aldığı yeni yakalanmış, ama merhametle temizlenmiş ve kafası koparılmış alabalıkları açtı. Alabalıkların içini ıspanak yaprakları, arkada yetişen yabani frenk soğanları ve birkaç limon dilimi ile doldurdu. Balıkların üzerine hafifçe zeytinyağı sürdükten sonra parçaları ızgarada pişirilmek üzere bir tabağa yerleştirdi. Doğru şeyi yaptığından emin değildi ama Temple'ın bu şekilde daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu - takıntılı, eziyet çeken ve kendi yarattığı bu *Şişman Ada'dan* ayrılır ayrılmaz verdiği tüm kiloları geri almaya mahkum.

Panda, çam fıstığı, olgun armut dilimleri ve krem si bir yasak beyaz peynir parçasıyla desteklenmiş hızlı bir salata hazırlarken ortaya çıktı. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Daha iyi bir tane var mı?"

Kadının bir miktar zeytinyağı ve meyveli balzamikle hafif bir sos hazırlamasını asık suratla izledi. "Bu işi neden kabul ettim ki?"

"Çünkü ona borçlusun." Alabalık dolması tabağını ona uzattı. "Izgara dışarıda. Fazla pişirmeyin."

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle alabalığa baktı. "Izgara yapmayı bilen birine benziyor muyum?"

"Çevirmeye hazır olana kadar parçaları kurcalamayın. Bir yolunu bulacaksınız. Bu senin erkek genlerinde var."

Nefesinin altında mırıldanarak dışarı çıktı. Mısır haşlamak için hazırladığı suyu kontrol etti. Temple'ın diyetini sabote etmek yerine, onun duyularını yoksunluktan başka bir şeye uyandırmak istedi.

Temple mutfağa girdi, saçları dağınık ve gözleri kızarmıştı, Kötü Kraliçe'den çok bulaşıkçıya benziyordu. Lucy ona yeni aldığı sauvignon blanc şişesinden yarım bardak şarap doldurdu ve konuşmadan uzattı. Temple kadehi burnuna götürdü, içine çekti ve küçük bir yudum aldı. Gözlerini kapadı ve tadını çıkardı.

"Bu akşam dışarıda yiyeceğiz ve masada çiçek istiyorum." Lucy ona ilkokul sanat projesine benzeyen pütürlü mavi bir çömlek vazo verdi. "Etrafı karıştır ve bir şeyler bul."

Temple itiraz edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Çabası hosta yaprakları, Kraliçe Anne danteli ve birkaç bürölceden oluşuyordu. Tahmin edilebileceği gibi, sonuç onun mükemmellik tanımına uymuyordu, bu yüzden nefret ediyordu, ama Lucy soluk kırmızı horoz masa örtüsüne ve eşsiz tabaklara daha uygun bir düzenleme hayal edemezdi.

Göl manzaralı piknik masası meşe ağacının altında duruyordu. Panda, Lucy ve Temple'ın karşısındaki banka oturdu. Lucy, Temple'ın tabağına ve kendi tabağına birer başak mısır koydu ama ona iki tane verdi. "Tereyağı almayı unuttum," diye yalan söyledi. "Onun yerine bunu dene." Bir çocuğun plastik Susam Sokağı tabağında duran limon dilimlerini işaret etti.

Umduğu gibi, mısırın patlayıcı tatlılığı, taze limon suyunun keskinliği ve bir tutam deniz tuzu ile birleşerek tereyağı eksikliğini telafi etti. Temple'ın ruhunu beslemek ama bedenini sabote etmemek istiyordu. Birkaç yanık yere rağmen Panda balığı ızgarada iyi pişirmişti ve içi nemli ve lezzetliydi.

"Tanrım, bu çok iyi." Temple bu sözleri bir dua gibi söyledi.

"Amin." Panda ikinci mısır başağına geçti ve Temple ya da Lucy'den çok daha düzenli bir şekilde yemeye başladı.

Temple kaçırmış olabileceği bir çekirdek için koçanını inceledi. "Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

Lucy Beyaz Saray şefleri konusunu açmak istemedi. "Deneme ve yanılma."

Temple kalan son am fıstığını da ıslattığı parmak ucuyla boş tabağında gezdirdikten sonra Lucy'yi gerçek bir merakla inceledi. "Bunun içinde senin için ne var? Hepimiz deli olduğumu biliyoruz. Bana ne olacağını neden umursuyorsun?"

"ünkü sana garip bir şekilde dűşkűn oldum." Ayrıca, bařkalarını dűzeltmeye çalıřmak, kendini dűzeltmeye çalıřmaktan bűyűk bir dikkat daęıtıcıydı. Son teslim tarihine bir aydan az bir sűre kalmıřken, babasının istedięi materyalin bir sayfasını bile yazmamıřtı, iře geri dűnmeyi dűřűnmesine izin vermiyordu ve ailesiyle neredeyse hiç konuřmuyordu. Tek bařarabildięi bir sűrű ekmek piřirmek, ballı karamellerini műkemmelleřtirmek ve cinsel bir kolaylık olarak kullandıęı bir adamla çıkılmaz bir iliřki yařamaktı.

"Lucy hayatı boyunca insanlarla ilgilendi," dedi Panda. "Bu onun DNA'sında var." Onu rahatsız edecek bir şekilde inceledi. "Kűűk kız kardeřini kurtardı. Ailesini bir araya getirdi. Lucy olmasaydı annesinin bařkan olabileceęi bile řűpheli." Bir sineęi fırçalayarak uzaklařtırdı. "Lucy'nin on beř yařına geldięinde Amerikan tarihinin akıřını deęiřtirdięini sűyleyebiliriz."

Adamın onu gűrmesi onu rahatsız etti ve masadan kalktı. "Tatlıya ne dersin?"

"Tatlı mı var?" Temple'ın sesi sanki Paskalya Tavşanı'nın gerçek olduğunu duymuş gibi çıkıyordu.

"Hayat yaşanmak içindir."

Lucy mutfaktan elinde ű kűűk parçaya bűldűęű bir kare bitter çikolatayla dűndű. Temple, "Ona daha fazla verdin," diye homurdandı. Sonra da, "Bunu sűyledięimi unut."

Ancak Lucy ve Temple kendi ikolatalarını kemirirken, Panda'nın karesine dokunulmadı. Peçetesini ezdi ve tabağının űzerine bıraktı. "İstifamı veriyorum."

Çikolata Lucy'nin boęazına takıldı. Temple'ın űkűřű... Lucy'nin az űnce hazırladıęı yemek... Adadan ayrılmak ve bu sűrete ondan uzaklařmak için aradıęı bahaneyi bulmuřtu.

"Cehennem gibi olacaksın." Temple parmaęındaki çikolata lekesini emdi. "Beni tam da bu tűr řeyleri durdurmam için tuttunuz," dedi sakince.

"Peynir, ikolata, mısır koçanı... Ben işimi yapmadım."

"İşin değişti."

Sakinliği buharlaştı. "Tam olarak nasıl değişti?"

Belli belirsiz bir hareket yaptı. "Bir yolunu bulacağım."

"Unut gitsin!" Kendini masadan kaldırdı ve avludaki düşünceli yerine doğru hışımla yürüdü.

Kayalık yamaçta gözden kaybolurken Temple Lucy'ye baktı. "Bu adamı indirmek istiyorsan daha hızlı çalışman gerekecek. Zamanın azalıyor."

"Onu indirmek mi? Onu indirmek istemiyorum."

"Şimdi kim gerçeklerden saklanıyor?" Adamın bıraktığı çikolataya uzandı, daha iyi düşündü ve onu uçurumdan aşağı fırlattı. "Patrick Shade homurdanmasına rağmen sana tapıyor. O gezegendeki en seksi adamlardan biri. Aynı zamanda ahlaklı, şefkatli ve ilginç olacak kadar da berbat biri. Sen bu adama aşıksın."

"Ben değilim!"

"Şimdi kimin psikiyatriste ihtiyacı var?"

Lucy bacaklarını piknik bankının üzerine attı ve tabağını kaptı. "Seni gerçek yemekle beslediğim için aldığım teşekkür bu."

"Tanışacağın en iyi adamı kaybetmek istemiyorsan, oyununa devam etsen iyi olur."

"Benim bir oyunum yok. Ted Beaudine de tanıdığım en iyi adamdı."

"Bundan emin misin?"

Lucy eve doğru hışımla yürüdü. "Sen temizlen. Ben kasabaya gidiyorum."

Gecenin geri kalanında da egzersiz yok!"

PUSULA, Beachcomber Bulvarı'nın bir blok ötesinde, ön cephesine balık ağları serilmiş ve kapısının her iki yanına pirinç gemi fenerleri monte edilmiş, hava koşullarından etkilenmiş tek katlı bir binada yer alıyordu. Bir tabelada TÜM GÜN CANLI MÜZİK VE MUTLU SAAT yazıyordu.

Panda'ya aşık mısın? Tamamen saçmalık. Gerçek aşk ile ilişki arasındaki farkı biliyordu.

İçerisi bira ve bufalo kanadı kokuyordu. Duvarlarda plastik şamandıralar, sahte pusulalar, reproduksiyon gemi tekerlekleri ve sütyen koleksiyonu ile birlikte daha fazla balık ağı asılıydı. Ahşap masalar birbirine yakın bir şekilde dizilmişti ve arkada bando için açık bir alan vardı. Genç tatilcilerin takıldığı bir yer olarak ün yapmış olan bar yeni yeni canlanmaya başlamıştı.

Lucy bir yandan karpuzlu margaritasını yudumlarken bir yandan da grubun uyumunu izledi. Temple neden böyle bir şey düşünsün ki? Panda seksi olduğu için mi? Pek çok erkek de öyleydi, belki aynı derecede değil - kesinlikle aynı derecede değil- ama aşk seksten daha fazlasıydı. Aşk, ortak ilgi alanları, birbirleriyle birlikte olma rahatlığı, ortak değerler duygusu anlamına geliyordu. Tamam, o ve Panda bunların bir kısmına sahipti, birçoğuna ama ...

İri yarı bir sporcu tipi ona doğru yaklaştığında rahatladı. "Adın ne, seksi bayan?"

"Viper'ı kullanıyorum."

"Ön cam engereği gibi mi?" Zaten gözle görülür bir şekilde sarhoştu ve burnundan bir dizi hee-haws üfledi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Beni kızdırırsan, kışına tekmeyle basarım Viper." Kendi sessiz hee-haw'ını üfledi.

Ancak çocuk geri çekilirken, saçları, dövmeleleri ve sert konuşmasıyla ortalama bir erkek için fazla korkutucu olabileceği aklına geldi, ki bu da buraya geliş amacını boşa çıkarıyordu. Ama sporcu çocuğun geri çekilişini izlerken, Lucy Jorik'in herkesi korkutup kaçırabileceği fikrinin hoşuna gittiğini itiraf etmek zorundaydı.

Tam bir goth-skank modunda giyinmişti: poposunu zar zor örten küçük siyah bir etek, kenarları grometli tek omuzlu siyah bir askılı bluz ve tek topuklu, çivili siyah platform katırları. Dövmeleleri, burun ve kaş halkaları, koyu renk göz kalemi ile şirin şortları ve parmak arası terlikleriyle tüm üniversiteli kızların arasından kesinlikle sıyrılıyordu.

Bir köpek kulübesine doğru sürüklendi: bir golden retriever, bir tazı, bir pitbull ve birkaç melez. Hepsi onu izliyordu. Kim olduğunu hatırlamadan önce neredeyse onlara katılmak için izin isteyecekti. "Ben Viper'ım." Birasını masaya bıraktı ve tek boş sandalyeye oturdu. "Hakkımda bir hikâye duyduysanız, muhtemelen doğrudur."

HANGİ CEHENNEMDEYDİ? Gece yarısına doğru Panda, Pusula'yı hatırlayana kadar şehirdeki tüm barları kontrol etmişti. Lucy arabasını almıştı, bu yüzden kasabaya tekneyle gelmek zorunda kalmış ve Temple'ı yalnız bırakmıştı. Tüm bildiği,

Temple, Lucy'nin aldığı çikolatanın geri kalanını da mideye indirmişti. Artık umurunda değildi.

Kalabalığı gözden geçirdi ve onu hemen fark etti. Grubun önünde genç Eddie Van Halen'a benzeyen sıska, uzun saçlı bir çocukla dans ediyordu. Yaptığı pelvik hareketlere "dans" denebilirse tabii. Baş gitarist ve bas gitarist Bon Jovi'nin "Runaway" şarkısının cover'ını ona doğru söylüyordu. Değersiz üstü ve daha değersiz ayakkabılarıyla sert, tehlikeli ve zar zor yasal görünüyordu. Eteğı bir mendilden çok daha fazlası değildi ve bir baldırına kıvrılmış, dişli kafası Nirvana'ya dönük bir yılanın yeni dövmesiyle birlikte çok fazla bacak gösteriyordu. Bu ivi gibi sert erkek yiyicinin iki buçuk ay önce inciler taktığını ve Teksas'ın en saygın adamıyla yuva mutluluğına adım atmaya hazırlandığını hatırlamak zordu.

Kendine has bir ilgi çekiyordu ama kızlardan hoşlanmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Şarkı sona erdi. Kollarını genç delikanlının boynuna doladı, ona doğru eğildi ve orospu çocuğunu öptü. Uzun ve sert.

Panda kalabalığın arasından sıyrıldı ve serserinin omzunu dürttü. "Kaybol."

Başını, sahte delikli kaşını ona kaldıracak kadar çevirdi, sonra çocuğun boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı ve dudaklarını kulak memesine yaklaştırdı. "Boş ver onu. Göründüğü kadar sert biri değil."

Çocuğun bunun doğru olmadığını anlaması için Panda'nın çocuğı birkaç saniyeden fazla bakması gerekmedi. ocuk Lucy'nin elini bıraktı. "Sonra, tamam mı?"

Lucy ocuğun aceleyle uzaklaşmasını izledi, sonra Panda'ya ters ters baktı. "Git buradan," diye bağırdı müziğin sesini bastırarak. "Sarhoşum ve tam da onunla öpüşmeye hazırlanıyordum."

Dişlerini sıktı. "Tebrikler. Bu hızla gidersen listeni kısa sürede bitirirsin."

Metal ivili ayakkabısını yere vurdu. "Kahretsin, o gidiyor ve ben onunla yatacaktım. Şimdi tazı olmak zorunda."

Cehennem gibi. Tazının kim olduğunu bilmiyordu, sadece bu diş şeytanın bu gece ondan başka kimseyle yatmayacağını biliyordu. "Olay şu, bebeğim

... Kadınımı paylaşmam."

Çok öfkeli görünüyordu. "Ben senin kadının değilim. Ve ben senin *bebeğim!*"

Kız daha fazla bir şey söyleyemeden onu öptü. Kızın tadı içki ve tarçınlı ruj gibiydi. Ama kendini onun istediği gibi öpücüğün içine atmadı. Onun yerine alt dudağını dişleriyle ısırды ve geri çekildi. "İyi denemeydi Patrick, ama şansın yok. Yeni arkadaşlarımla parti veriyorum ve sen davetli değilsin."

"Dur bakalım. Bana herkesin içinde sevişmek istediğini söylemiştin." "Ve sen de yapmayacağını söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim." Bektan bir dansçıydı ama kızın yaptığı şeyin tam olarak dans olmadığını anladı ve onu kendine doğru çekti.

İşbirliği yapmayı reddetti. "Önce bana bir içki ısmarla." "Yeterince içtin."

Ayaklarını yere yapıştırdı. "İçki yok, dans yok. Bana bir kamikaze bulun."

Dişlerini sıktı ve bara doğru yürüdü. "Bana tadı kamikaze gibi olan bir şey yap," dedi gardiyana benzeyen kadın barmene. "Ama içkisiz olsun."

"Nesin sen?" diye hırladı. "Bir çeşit din delisi misin?"

"Sadece şu lanet içkiyi yap."

Son karışımın tadı gerçek bir kamikazeden çok portakallı dondurmaya benziyordu ama belki Lucy bunu fark etmezdi. Onu bir adamın kucağına tünemiş halde gördü. Çocuk uzun boylu ve neredeyse komik derecede zayıftı, uzun bir burnu ve uzun bir boynu vardı. Tazı.

Kendine bir bira aldı ve masaya doğru yürüdü. Tazı onun geldiğini gördü ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse onu terk ediyordu. Panda ona başıyla selam verdi ve Lucy'ye içkisini uzattı. "Görüyorum ki eski numaralarına devam ediyorsun, *bebeğim*."

Ona kötü kötü baktı.

"Size bir tavsiye, çocuklar..." Birasını yudumladı. "Kaçmasına izin vermeden önce cüzdanlarınızı kontrol edin. Kendini tutamıyor."

Ceplerine uzandıklarında, adam birasını yere bıraktı ve onu, grubun detone bir türküyeye başladığı dans pistine geri çekti. Kız ona sırtıttı. "Benimle öpüşmene gerek yok. Sana söylediğim gibi, bunu zaten yaptım. *Hem de iki tanesiyle*."

"Etkilendim." Ellerini kızın poposunda birleştirdi ve ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Peki ya herkesin içinde hissedilmeye ne dersin? Bu da listende var mı?"

"Hayır, ama..."

Sıktı. "Oraya koymalısın."

Kızın biraz utanmasını umuyordu ama bunu göremedi. Onu tahta bir balinanın yanındaki duvara yasladı ve ölesiye öptü. Bu sefer bir tepki aldı. Kız kollarını onun boynuna doladı, tam da ait oldukları yere. Biraz sersemlemiş gibiydi ya da belki de ondan kaynaklanıyordu. Adam dudaklarıyla onun kulak memesini çekiştirdi. "Hadi buradan çıkalım."

Sanki adam başından aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi davrandı. "Hayatta olmaz, dostum. Ben kalıyorum."

"Tekrar düşün, *ahbap*," diye karşılık verdi. "Benimle geliyorsun." "Peki bunu tam olarak nasıl başaracaksın?"

Haklıydı. Ne kadar istese de, onu omzuna atıp dışarı sürükleyemezdi, en azından birkaç iyilikseverin ve barın arkasında muhtemelen bir yerlerde tabancası olan gardiyanın dikkatini çekmeden.

Lucy kıcını sallayarak uzaklaştı. Başka bir masa buldu, bu masada daha yaşlı ve sert bir kalabalık vardı. Öfkesi kabarmıştı. O büyük bir kızdı ve eğer istediği buysa, canı cehenneme.

Dirseğiyle kapıya doğru ilerlemeye başladı, sonra durakladı. Bazı kadınlar onu biraz fazla yakından izliyordu, muhtemelen çektiği erkek ilgisinden hoşlanmadıkları için. Ama belki de yüzünü tespit etmeye çalışıyorlardı ve eğer bu olursa... Cep telefonlarının çekildiğini, kameraların tıkırdadığını, insanların onu sıkıştırdığını hayal etti...

Bir soda söyledi, bara yaslandı ve masadaki erkekler tedirgin olup onunla konuşmayı kesene kadar onu izledi. Başka bir masayı denedi, ama adam bakışlarını iyice ve güçlü bir şekilde dikmişti ve onlar da hoş geldin paspasını açmadılar. Geceyi sonlandırmak yerine ona doğru geldi, kıcını sallaması geçmişte kalmıştı. Adımları sağlam, gözleri sabitti ve tüm o makyajın altında, dünyanın güç merkezlerinde yolunu bilen bir kadın gibi görünüyordu.

"Benim için her ne sipariş ettiysen sağ ol, ayığım," dedi ölümcül bir ciddiyetle. "Ne yaptığımı çok iyi biliyorum ve senin korumana ihtiyacım yok." Çenesini kaldırdı. "On yılımı koruma altında geçirdim. Bu fazlasıyla yeterli. Şu andan itibaren ayrıldık. Gitmeni istiyorum."

Kör edici bir öfke onu ele geçirdi, geride kaldığını düşündüğü türden bir öfke. İçkisini barın üzerine çarptı. "Başardın, kardeşim."

LUCY Panda'dan kurtulmuştu ama parti ruhunu da kaybetmişti. Neden ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek zorundaydı ki? Yine de bu kadar sinirlenmemeliydi. Temple'ın hatasıydı. Lucy'nin ona aşık olduğuna dair kendini beğenmiş kesinliği Lucy'yi panikletmişti.

Olmamalıydı. Temple yanıliyordu. Lucy bir erkeğe aşık olduktan iki buçuk ay sonra başka bir erkeğe aşık olacak türden bir kadın değildi. Ve özellikle de kendisi hakkında hiçbir şey söylemeyecek kadar korunaklı birine aşık olacak türden bir kadın değildi. Yine de bir yanı, yaz bitmek üzere olsa ve adam yakında ayrılacak olsa bile, henüz ayrıldıklarını açıklamamış olmayı diliyordu.

Bardan çıkmadan önce onunla dışarıda karşılaşmayacağından emin olmak için yeterince bekledi. Park yeri doluydu. Adamın arabasını aldığından beri, arabayı alıp gittiğini ve onu ortada bıraktığını görmeyi bekliyordu ama öyle olmamıştı. Hâlâ onunla ilgileniyordu. Ayrılıklarını şimdi bitirmenin daha iyi olacağını bilse de gözleri doldu.

Eve gitmek istemiyordu, kimseyle konuşmak istemiyordu. Arabaya doğru baktı ama kendini arabaya binmeye zorlayamadı. Yanında spor ayakkabıları olsaydı, kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıkabilirdi ama topuklu ayakkabıları gece yürüyüşü için tasarlanmamıştı. Yine de hava sıcaktı, ay dolunaydı. Arabaların arasından geçip tek bir ışıkla sert bir şekilde aydınlatılan barın yan tarafına doğru ilerledi.

Bina bir girintinin üzerine tünemiş. Buranın sahibi olsaydı, arka tarafa açık bir veranda koyardı. Bunun yerine bir çift çöp bidonu, bir ekipman kulübesi ve kırık dökük bir piknik masası gördü. Yerdeki ezilmiş sigara paketlerine ve izmaritlere bakılırsa, burası çalışanların sigara molalarını verdikleri yeri.

Engabeli zeminde dikkatlice piknik bankına doğru ilerledi ve oturdu. Nemli tahta çıplak kalçalarına serin geliyordu ve hava göl ve kızartma yağı kokuyordu. Motosikletlerin gürültüsünü duydu ve bir an için onlardan birinin Panda'ya ait olduğuna inanmak istedi, kendi

Sör Galahad onu kendi düşüncelerinin kasvetli bataklığından kurtarmak için acele ediyor.

Suyun karşısındaki evlerden gelen ışıklara baktı. Temple'la yaşadığı patlamadan sonra Panda yarın bu saatlerde gitmiş olursa hiç şaşırmayacaktı. Peki ya Lucy'nin kendisi? O ne kadar kalacaktı? Kendini evin arkasındaki kayalıkta dururken hayal etti, sonbahar yaprakları etrafına dökülüyordu, sonra kar taneleri. Baharın geldiğini gördü; başka bir yaz. Yıllar geçiyordu. Saçları ağarıyor, yüzü kırışıyor, bir yaz gelip bir daha gitmeyen o tuhaf yaşlı kadın. Sonunda mumyalanmış bedenini taşlaşmış bir ev yapımı ekmek dağının altında gömülü olarak bulacaklardı.

Titredi. Yüksek bir ses araya girdi. "Dur bakalım. İşemem lazım."

"Her zaman işemen gerekir."

"Siktir git."

Ayak sesleri çakıllarda çtırdadı. Dağınık sakallı ve başına bandana sarmış bir adam binanın arkasında belirdi. Arkadaşı çöp konteynerinin yanında durduğunda, sakallı olan onu fark etti. "Hey."

İkisi de çizme, kirli kot pantolon ve daha kirli saçlar giyyordu. Bu adamlar hafta sonları motorculuğa soyunan avukatlar ya da lise rehber öğretmenleri değildi. Onlar gerçekte ve dengesiz yürüyüşlerine bakılırsa ikisi de sarhoştı.

Lucy Jorik korkmuş olabilirdi ama Engerek bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. "Hey, sen."

"İšemem umurunda mı?" dedi sakallı motorcu gereğinden yüksek bir sesle. "İstersen izleyebilirsin."

Çöp konteynerinin yanındaki adam kıs kıs güldü. "Sana güveniyorum dostum, burada bir piliç bulabilirsin."

Engerek kolay kolay korkmazdı ama aptal da değildi. Bar kimsenin onu duyamayacağı kadar gürültülüydü ve o da bu konuşmayı kısa tutuyordu. "Yapacak daha iyi işlerim var." Banktan kalktı.

Çöpçü adam ona doğru kasıla kasıla yürüdü. "Onun için tutmana izin verecek."

Üzerlerindeki likörün kokusunu aldıkça tedirginliği artıyordu ama Engerek korku göstermeye inanmıyordu. "O kadar küçük bir şey bulamadım."

Kahkahalarla güldüler. Dizleri titremeye başlamış olsa da, bu kadar dayanıklı olması hoşuna gidiyordu. Bu yaz hiç de boşa geçmemişti.

Ancak yaptığı espri istemediği bir yoldaşlığın kapısını açmıştı ve ikisi de ona doğru yaklaşıyordu. "Senden hoşlandım," dedi sakallı olan.

Çöpçü adamın dar, eğimli bir alnı ve tek kaş vardı. "İçeri gel ve bizimle bir içki iç."

Yutkundu. "Tabii. Gidelim."

Ama hareket etmiyorlardı ve içki kokusu ile vücut kokusu midesini bulandırıyordu.

"Yaşlı bir adamınız mı var?" Sakallı olan, Panda'nın yaptığı gibi karnını kaşdı, ama bu gerçek bir şeydi.

"Yaşlı bir kadın," diye karşılık verdi. "Ben erkeklere gitmem."

Akıllıca davrandığını düşünüyordu ama birbirlerine bakışları hiç de cesaret verici değildi ve Sakallı Adam'ın gözleri onu süzüyordu. "Sadece doğru kişiyi bulamadın. Öyle değil mi Wade?"

"Evet, sanki bunu daha önce duymamışım gibi." Alay etmeyi başardı.

Barın uzak tarafını bir çit kapatmıştı, bu yüzden otoparka gitmeden önce ikisini de geçmesi gerekiyordu. Adada kendini her zaman güvende hissetmişti ama şimdi güvende hissetmiyordu ve Engerek suratı kayıyordu. "Hadi şu içkiyi alalım."

"Acelesi yok." Çöpçü Wade kasıklarının ovuşturdu. "Scottie, git işe."

"Yapamam. Ereksiyon oldum."

Pis kokuları öğürmesine neden oldu. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi çabucak. "Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsin."

Ama onları atlatmaya çalışırken, Wade adında biri kolundan tuttu. "Burayı seviyorum." Acıyana kadar sıktı. "Gerçekten lezbiyen misin?"

"Beni yalnız bırakın." Sesi aniden tizleşmişti, tüm sertliği gitmişti.

Bir adam araya girdi. Binanın köşesinden seslenen parlak zırhlı bir şövalye. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır!" diye haykırdı.

"Kız arkadaş sarhoş," diye bağırdı Wade. "Ona aldırış etme." Kızın başının arkasını avuçladı ve ağlamaması için yüzünü tişörtünün kokusuna bastırdı.

Parlak zırhlı şövalyesi aslında bir şövalye değil, bu işe karışmak istemeyen bir kişi daha çıktı. "Tamam o zaman." Onun sesini duydu

adımlar kaybolur.

Onu koruyacak bir Panda ya da Gizli Servis yoktu. *Ne dilediğine dikkat et.* Başının arkasından göğsüne doğru yaptığı baskı hafiflemedi. Çığlık atamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Tek başınaydı.

Mücadele etmeye başladı. Ona doğru sertçe itti, büküldü, hiçbir yere varamadı. Nefes almaya çalıştı ama başaramadı. O çırpındıkça, adam onu daha sıkı tuttu. Daha çok mücadele etti. Ayakkabısıyla saldırdı. Sert ayak parmağı temas etti.

"Kaltak! Bacaklarından tut."

Başı aniden serbest kaldı ama çığlık atmaya başladığında, arkadan bir el ağzını kapatıp boynunu sıktı. Biri bacaklarını yakaladı. Ayakları yerden kesilince ayakkabıları düştü. Kafasının içinde çığlık atıyordu, ona hiçbir faydası olmayan sessiz bir çığlık.

"Onu nereye götürmek istiyorsun?" "Şu ağaçların arkasına."

"Önce ben."

"Saçmalık. Onu ilk ben gördüm."

Ona tecavüz edeceklerdi. Onu sürüklediler, biri bacaklarından tuttu, diğeri boynundan yakaladı ve havasını kesti. Kadın adamın kolunu tırmaladı, tırnaklarını geçirdi ama nefes borusundaki morartıcı baskı azalmadı. Onu ağaçların arasına doğru çektiler. Bileğindeki tutuş gevşedi. Ayağı yere sürtündü ve keskin bir şey topuğunu kesti. Kalçasında bir el hissetti. Homurtular ve küfürler duydu. Miyavlayan bir çığlık atmaya yetecek kadar hava topladı. Tekmeledi.

"Siktir! Tut onu."

"Orospu."

"Onu sessiz tut."

"Kapa çeneni,
sürtük."

Eller bastırıyor, parmaklar pençeliyor ve bilinci kaybolmaya başlıyor ...

Dünya patladı. "Bırakın onu!"

Motorcular onu yere düşürdü ve bu yeni tehditle yüzleşmek için döndüler.

Bilinci zar zor yerindeyken havayı ve acıyı içine çekti. Zihnindeki sisin içinden Panda'yı gördü. Birini toprağın içine fırlattı. Diğeri ona saldırdı. Panda onu sendeleten bir yumruk attı ama adam bir serseriydi ve

hemen geri geldi. Panda adamın ortasına şiddetli bir yumruk indirerek onu bir ağaca çarptırdı.

Bu bir centilmen dövüşü değildi. Panda bir suikastçıydı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yerdeki adam ayağa kalkmaya çalıştı. Panda bir ayağını dirsek eklemine indirdi. Motorcu acı içinde uludu.

Diğeri hâlâ ayaktaydı ve Panda arkasını dönmüştü. Ayağa kalkmaya çalıştı, onu uyarmak için seslendi ama Panda çoktan dönmeye başlamıştı, bacağı bir piston gibi fırladı, motorcuyu kasığından yakaladı ve onu yere yıktı. Panda eğildi, onu boynundan yakaladı ve kafasını ağaca çarptı.

Dirseği kırık olan dizlerinin üzerine çöktü. Panda onu sakat kolundan kavradı, suya inen uzun yamaca sürükledi ve yuvarladı. Uzaktan gelen bir şırıltı duydu.

Panda'nın nefesi artık daha zor geliyordu. Diğerine geri döndü ve onu suya doğru çekmeye başladı. Sonunda sesini buldu, cızırtılı bir sestti. "Boğulacaklar."

"Onların sorunu." İkincisini kenarın üzerinden kaldırdı. Bir başka ağır sıçrama.

Adam ona doğru geldi, göğsü kabarmış, ağzının kenarından kan damlıyordu. Yanında diz çöktü ve o kadar acımasız olan elleri boynundan bacaklarına ve topuğundaki oyuklara kadar vücudunda nazikçe gezindi. "Canın yanacak," dedi usulca, "ama bir yerinin kırıldığını sanmıyorum. Seni arabaya kadar taşıyacağım."

"Yürüyebilirim." Sesinin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyordu.

Tartışmadı. Sadece onu kucağına aldı ve göğsüne yasladı. Görüntüler birbirine uymuyordu - tanıdığı sevgili ve iki adamı ezip geçen acımasızca etkili suikastçı.

Adamın yedek bir araba anahtarı olmalıydı çünkü kadının cebine koyduğu anahtarı istemedi. Bardan bir çift çıktı ve onlara baktı. Adam yolcu kapısını açtı ve kızı dikkatlice koltuğa oturttu. Emniyet kemerini bağlamak için acele etmedi, hâlâ onu koruyordu.

Eve dönerlerken hiçbir soru sormadı, buraya yalnız geldiği için ne kadar aptal olduğunu söylemedi ya da ona karşı bu kadar kötü davrandığı için sitem etmedi. Neden bara döndüğünü bilmiyordu, dönmeseydi ne olacağını düşünemiyordu. Kapıya yaslandı, midesi bulanıyordu, sarsılmıştı ve hâlâ dehşet içindeydi.

"Bir üvey kardeşim vardı," dedi sessiz kasvetin içinde. "Adı Curtis'ti."
İrkilerek ona bakmak için başını çevirdi.

"Benden yedi yaş küçüktü." Elleri direksiyonun üzerinde kaydı. "Büyük bir hayal gücüne sahip, hayalperest, nazik bir çocuktü." Karanlık yolda hızla ilerlerken yumuşak bir sesle konuştu. "Annemiz ya uyuşturulmuştu ya da sinsice dolaşıyordu, bu yüzden ona ben baktım."

Bu onun hikâyesiydi ama ondan geliyordu. Başının arkasını kapıya yasladı ve dinledi, kalp atışları yavaşlamaya başlamıştı.

"Sonunda kendimizi koruyucu ailelerin yanında bulduk. Bizi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bazı şeyler oldu ve yaşım ilerledikçe başım belaya girmeye başladı. Kavga çıkarıyordum, hırsızlık yapıyordum. On yedi yaşındayken yarım gram marihuana satmaya çalışırken yakalandım. Sanki hapse atılmak istiyor gibiydim."

Anladı ve yumuşak bir sesle, "Sorumluluktan kaçmak için iyi bir yol," dedi.

Ona şöyle bir baktı. "Senin de aynı türden bir sorumluluğun vardı."

"Hayatıma bir çift koruyucu melek girdi. Sende böyle bir şey yoktu, değil mi?"

"Hayır. Koruyucu melek yok." Gece için kapanan Dogs 'N' Malts'ın önünden geçtiler. Artık o kadar kötü titremiyordu ve ellerini çözdü. Uzun farlarını yaktı. "Curtis ben ıslahevindeyken öldürüldü," dedi.

Bunun olacağından şüphelenmişti ama bu duymasını kolaylaştırmadı.

Panda devam etti. "Arabayla ateş edilmişti. Onu korumak için yanında ben olmayınca sokağa çıkma yasaklarına uymamaya başladı. Cenazesine gitmeme izin verdiler. On yaşındaydı."

Nealy ve Mat olmasaydı, bu onun ve Tracy'nin hikâyesi olabilirdi. Kuru dudaklarını yaladı. "Ve sen hâlâ olanlarla yaşamaya çalışıyorsun. O zamanlar sadece bir çocuk olmana rağmen hâlâ kendini suçluyorsun. Bunu anlıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Karanlık yolda yalnızdılar.

"Bana söylediğine sevindim," dedi.

"Hepsini duymadınız."

Aylarca ona sırlarını anlattırmaya çalışmıştı ama artık bunları duymak istediğinden emin değildi.

Yolun en keskin virajında yavaşladı. "Curtis'in sperm donörü annemin hamile olduğunu öğrenince ona beş yüz dolar verip ayrılmış. Annem o pisliği sevdi ve avukata gitmedi. Annem büyük aşkının geri gelmeyeceğini anladığında Curtis neredeyse iki yaşındaydı. İşte o zaman kullanmaya başladı."

Lucy hesap yaptı. Panda kardeşinin bakıcısı olduğunda dokuz yaşındaydı. O zaman bile bir koruyucuydu.

"Büyüdüğümde," dedi, "o piçin kim olduğunu öğrendim ve birkaç kez onu arayıp çocuğunun durumunun ne kadar kötü olduğunu anlatmaya çalıştım. Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı. Onu rahatsız etmeye devam edersem beni hapse attıracağını söyledi. Sonunda nerede yaşadığını öğrendim ve onu görmeye gittim." Başını iki yana salladı. "Bir şehir çocuğu için toplu taşıma ile Grosse Pointe'e gitmek kolay değil."

Grosse Pointe mi? Lucy daha dik oturdu, içinde garip bir his vardı.

"Büyük bir evdi, bana bir konak gibi göründü. Gri taştan, dört bacalar, bir yüzme havuzu ve ön bahçede su tabancalarıyla birbirlerini kovalayan çocuklar. Onlu yaşlarda üç erkek. Bir kız. Şortları ve tişörtleriyle bile zengin görünüyorlardı."

Parçalar yerine oturdu.

"Remingtonlar," dedi. "Mükemmel Amerikan ailesi."

Arabanın farları geceyi yarıp geçti.

"Otobüs durağından son birkaç kilometreyi yürümüşüm," dedi, "ve caddenin karşısına saklandım. Hepsinin zayıf, WASPvari bir görünüşü vardı. Curtis de ben de annemiz gibi esmerdik." Sol taraflarında kepenkli çiftlik standı hızla geçiyordu. "Ben izlerken, bir peyzaj ekibi eve yanaştı ve kamyonun arkasından bir çim biçme makinesi çıkardı. Ailede dört çocuk var ve çimlerini biçmesi için birini tutmuşlar."

Arabaya doğru döndü. Ev görünüyordu, ön kapının üzerinde onları karşılayacak bir ışık bile yoktu. "Arka bahçelerinde onları izleyebileceğim başka bir saklanma yeri buldum. Hava kararana kadar orada kaldım." Motoru durdurdu ama arabadan inmek için hiçbir hareket yapmadı. "Kendimi bir televizyon programı izliyormuş gibi hissettim. Karısının doğum günüydü. Balonlar, hediyeler, çiçeklerle ve mumlarla donatılmış büyük bir cam masa vardı. Izgarada biftekler vardı. Çok acıkmıştım ve hiçbirinin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Gecenin büyük bölümünde kolunu karısına dolamıştı. Ona bir çeşit

bir kolye hediye etti. Neye benzediğini göremedim ama davranışlarından beş yüz dolardan çok daha pahalı olduğunu anladım."

Kalbi ona acımakla doldu. Ve bir şey daha. Düşünemeyeceği bir şey.

"En iğrenç kısmı ise geri dönmeye devam etmemdi. Yıllar boyunca belki bir düzine kez. Araba aldıktan sonra daha kolay oldu. Bazen onları görüyordum, bazen görmüyordum." Parmaklarını direksiyonun üst kısmına doğru kıvırdı. "Bir Pazar günü onları kiliseye kadar takip ettim ve arkada onları izleyebileceğim bir yere oturdum."

"Onlardan nefret ediyordun ve onların bir parçası olmak istiyordun," dedi. "Bu yüzden bu evi satın aldın."

Elini direksiyondan çekti ve ağzı buruştu. "Aptalca bir karar. Benim için kötü bir zamandı. Bunu yapmamalıydım."

Şimdi onun evdeki hiçbir şeyi değiştirmeyi neden reddettiğini anlıyordu. Bilinçli ya da bilinçsiz, hayatlarının müzesinin içinde yaşamak istiyordu.

Arabadan indi ve ona yardım etmek için yanına geldi. Kendini daha dengeli hissetse de, onu ön kapıdan geçirip yatak odasına götürürken elini tuttuğu için minnettardı.

Erkeklerin pisliğinden arınmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu ona söylemeden anlamıştı. Soyunmasına yardım etti. Suyu açtı.

Kadın duşa girdiğinde, adam kıyafetlerini çıkardı ve onunla birlikte duşa girdi. Ama onu yıkayışında, kurulayışında, ayaklarındaki kesiklerle ilgilenişinde cinsel hiçbir şey yoktu. Bir kez olsun ona barda söylediklerini hatırlatmadı ya da o şekilde dolaşıp gittiği için onu eleştirmede.

Yatağa girmesine yardım ettikten sonra yanağına dokundu. "Polisle konuşmam gerek. Ev kilitli ve Temple üst katta. Hücren yatağının yanında. Uzun sürmez."

Ona kendi başının çaresine bakabileceğini söylemek istedi ama bu o kadar bariz bir şekilde doğru değildi ki hiçbir şey söylemedi. Engerek, tüm sert kız duruşuna rağmen tamamen çaresiz olduğunu kanıtlamıştı.

Daha sonra adamın merdivenlerdeki ayak sesleriyle uyandı. Saate baktı. Saat dört buçuktu. Adam gideli neredeyse iki saat olmuştu. Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken irkildi ama kaburgaları hassaslaşmıştı, boynu tutulmuştu, sırtı ağrıyordu. Bunların hiçbirisi Panda'nın çocukken neler çektiğini düşünmek kadar acı vermiyordu.

Sonunda tekrar uyumaya çalışmaktan vazgeçti ve yataktan kalktı. Ayağını sarmakla iyi iş çıkarmıştı ve üzerine ağırlık verdiğinde neredeyse hiç acımıyordu. Güneşlenme odasına doğru ilerledi ve orada kanepeye kıvrıldı.

Işık ufuktan sızarken, düşüncelerini Panda'dan kendi aptallığına çevirdi - incelemek istediği son şey. Ama dün geceki çirkin deneyim kendini kandırma perdesini yırtıp atmış ve ona kendisi için yarattığı sahte kimliğin saçmalığını göstermişti. Ne büyük bir şakaydı bu; o sert, küstah ve kavgacı tavır. Kendini hiç bu kadar aptal, adadaki en büyük sahtekar gibi hissetmemişti. Kendini korumak söz konusu olduğunda, berbat bir şekilde başarısız olmuştu. Bunun yerine, bir erkek tarafından kurtarılması gereken çaresiz, çılgın bir karmaşa olmuştu. Gerçeğin tadı ağzında acıydı.

Sarı bloknotunu buldu. Birkaç yanlış başlangıçtan sonra kısa bir not yazdı. Ona bunu ve çok daha fazlasını borçluydu. Sırt çantasına birkaç şey attı ve güneş doğarken ormana doğru yol aldı.

Bree bal evinden çıkarken kulübeye vardığında spor ayakkabıları iyden sırlısklam olmuştu. Bree'nin saçları taranmamış, giysileri buruşmuş, yapış yapış elleri vücudundan uzakta duruyordu. Ama alarm sesi Lucy'nin çok daha kötü göründüğünü gösteriyordu.

Lucy sırt çantasını omzundan indirdi. "Bir süre burada kalabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Durakladı. "İçeri gel. Kahve yapayım."

O SABAH, BREE iftlik standındayken, Lucy banyoya gitti ve saındaki dreadleri kesti. Beyaz fayans zeminde çırılçıplak durarak, ispirto ve bebek yağı karışımıyla dövmeleri üzerinde çalıştı. Sonunda son kalıntılar da gitmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

PANDA yazdığı notu parçalayıp çöpe attı ama lanet şeyi çöpe atması onu zihninden silemedi.

Dün gece benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım. Bir süre Bree'yle kalmak ve yeni bir bakış açısı kazanmak için kulübeye gittim. Bana kardeşinden bahsetmene sevindim.

L.

Bu da ne böyle? Bir Sevgili Panda ya da Saygılarımla bile mi yok? Verdiği mesaj açık ve netti. Onu rahat bırakmasını istiyordu. O da bunu seve seve yaptı.

Dolabın kapağını çarparak kapattı ve dün gece bara geri dönmemiş olsaydı neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Marinadaki teknesine ulaştığında, öfkesi tekrar onun için endişelenmeye başlamasına yetecek kadar yatışmıştı. Ne derse desin, onu o bardan çıkarmaya karar vermişti.

Kahveyi fincanına döktü, iyi bir kahveydi çünkü o yapmıştı. Yapacak işleri vardı ve kendini zorla çalışma odasına götürüp bilgisayarını açtı. Dün gece onu terk ettikten sonra, ona saldıran iki pisliği bulmak için yerel polislerle birlikte gitmişti. Onları suya attığında suyun onları boğacak kadar derin olmadığını biliyordu ve bisikletlerini almak için bara geri döndüklerinde onları sendelerken bulması uzun sürmemişti.

İkisi hakkında da yakalama emri olması şaşırtıcı değildi, bu da polis şefini Lucy'nin adını bu işin dışında tutmaya ikna etmeyi kolaylaştırdı.

İşe konsantre olamıyordu ve kendini yaşlı Templeton'ın masasından geriye itti, gerçi bu konuda çok fazla düşünmeyi bırakmıştı. Spor salonuna gitmeye ve hıncını Temple'dan çıkarmaya karar verdi. Eğer onu buraya gelmeye ikna etmeseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Ama onun yerine göle doğru yola çıktı. *İyi olduğunuz şeylerde en iyisi olun ve iyi olmadığınız şeylerden uzak durun.* Şu anda, Birleşik Devletler Başkanı'nın kızını çok fazla önemsemek, iyi olmadığı şeyler listesinin başında geliyordu.

Bree adını hatırlayamasa da orgcu tanıdık bir ilahi çalışıyordu. Geçen haftaki kahve saatinde konuştuğu bir kadına gülümsedi. Bree, Heart of Charity Misyonerliğini sevmeye başlamıştı. Hâlâ bazen kendini yabancı gibi hissetse de, duygu dolu hizmet ona huzur veriyordu. Bu sabah Lucy'nin de gelmesini isterdi ama Lucy dövmelerini sildirdikten sonra Bree saçlarını kestirmiş, saçlarını kestirdiği yerleri kamufle etmeye çalışmıştı ve şimdi Lucy fazla tanınır hale gelmişti.

Bree bal evinden çıktığında Lucy'nin solgun ve morarmış bir halde orada durduğunu görünce Panda'nın onu dövdüğünü düşünmüştü. Lucy, Pusula'da olanları kısa ve rahatsız edici bir şekilde anlatarak onu bu düşünceden çabucak vazgeçirmişti ama daha fazlasını söylememişti ve Bree de onu zorlamıyordu.

Toby sıranın içinde arkasını dönünce kız, Toby'nin kiliseye gitme konusunda ona neden her zamanki gibi çıkışmadığını anladı. Mike yanına yerleşirken yüksek sesle fısıldayarak "Gelmişsin!" dedi.

"Elbette öyle." Hava sıcaklığı çoktan seksenlerin altına inmiş olmasına rağmen, açık ten rengi bir spor ceket, soluk mavi bir elbise gömleği ve mavi ve kahverengi çizgili bir kravat giymişti. Büyük üniversite yüzüğünü ve gösterişli altın bileziğini ne zaman attığından tam olarak emin değildi. Ne kadar istese de ikisinden de hiç bahsetmemişti ama artık yoklardı. Ayrıca harika kokuyordu. İyi bir tıraş kremi gibi.

Bree'ye kibarca başını salladı, bir zamanlar ona karşı beslediği aşk duyguları açıkça yok olmuştu. Adam başka tarafa bakarken onu inceledi, bu son iki haftadır sık sık yaptığı bir şeydi. Onu kullanma şeklinden dolayı kendini iyi hissedemiyordu. Dostça davranarak ve sırf ona ihtiyacı olduğunda yanında olsun diye geçmiş i unutmuş gibi davranarak ikiyüzlülüğün en kötüsünü yapıyordu.

Dogs 'N' Malts'ta ortaya çıktığı geced en beri, kulübenin düzenli bir ziyaretçisi olmuştu. Onunla birkaç öğün yemek paylaşmak sandığı kadar zor olmamıştı. Zamanının çoğunu Toby ile konuşarak geçiriyordu. Ona kibarca davranıyordu ama hepsi bu kadardı. Artık ne özür diliyor, ne de geçmiş e atıfta bulunuyordu. Söyleyeceğini söyleyen ve kendini tekrar etmeyen bir adamdı. Hatta Lucy çiftlik standını izlemek için ısrar ettikten sonra Toby ve onunla birlikte tekneye bile çıkmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yazının en güzel günü olmuştu. Üçü birlikte göle dalmışlardı. Mike çok iyi bir yüzücüydü ve Toby onunla oynamaya bayılıyordu. Toby'yi suya atarken Mike'ın omuzlarının esnemesini izlemiş ve kabuğunda ilk küçük çatlağı oluşturacak kadar büyümüş embriyonik bir civciv gibi tuhaf bir kıpırdanma hissetmişti. O günün ilerleyen saatlerinde, tekne demirde sallanırken ve onlar abur cubur yerken, sırf Toby ona daha fazla güneş kremi sürmesi gerektiğini hatırlattığı için gözyaşlarına hakim olmak zorunda kalmıştı.

Diyakoz Miller cemaati selamlamak için ayağa kalktı. O ve Toby artık özel bir takdim gerektirmiyordu ama Mike yeni gelenlerdendi. Diyakoz Miller, "Bugün aramızda olduğun için çok şanslıyız Mike," dedi. "Yeni orgumuzu almamıza nasıl yardım ettiğini hepimiz hatırlıyoruz."

Cemaat coşkulu bir amin korosuna dönüştü.

"Onca yemekten sonra en azından bunu yapabilirdim," dedi Mike, ilk ziyareti sırasında hissettiği rahatsızlıktan eser yoktu. "Adadaki en iyi kilise yemeği."

Herkes başıyla onayladı. Onu sevmeyen kimse yok muydu?

Papaz Sanders açılış duası için ayağa kalktı. Ürünleri sadece iki haftadır hediyelik eşya dükkanındaydı ama losyonları ve balı o kadar iyi satıyordu ki daha fazlasını istemişti - İşçi Bayramı yaklaştığı için küçük bir siparişti ama yine de bir siparişti.

Şanssızlık bu ya, o sabahki vaazında bağışlama konusuna odaklanmıştı ve bu konu ona Mike'ı hatırlatmıştı.

"Ben dindar bir adamım," demişti. "Günaha ve tövbeye inanıyorum. Bildiğim kadarıyla kendimi affettirdim ama bu hiçbir şeyi değiştirmede."

"Ve olmayacak," demişti ona.

Bu kutsal yerde otururken artık kendini o kadar da haklı hissetmiyordu.

Ayin bittiğinde Toby Mike'a bağlandı ve Mike da tıpkı Episkopal kilisesinde yaptığı gibi kalabalığın arasına karıştı. Herkesi tanıyordu ve herkes de onu tanıyordu. Toby'yi henüz tanışmadığı üyelerle tanıştırdı; bunlardan biri Toby için çalışan emlakçılardan biri ve birkaç eski müşterisiydi.

Sonunda ayrılma vakti gelmişti ve sabahın kızgın güneşine doğru adım attılar. "Toby'yi yeni köpeğimi görmeye götürsem sorun olur mu?" Mike bir kez daha Toby dinlemediğinde ona bu tür şeyler sormayı unutarak, "Toby'yi yeni köpeğimi görmeye götürsem olur mu?" diye sordu.

Toby'nin gözleri hemen parladı. Terk edilmiş köpek yavrusu aralarında sık sık konuşulan bir konuydu. Toby, Mike'ı onu anakaradaki bir kurtarma grubuna teslim etmekten vazgeçirmeye çalışmıştı. Sonunda Toby kazanmıştı. "Sen de gelmelisin, Bree," diye ilan etti, Bree gidebileceğini söylemeden önce. "Gelebilir mi Mike?"

Mike'a bakmadan halka küpelerinden birini çekiştirdi. "Yapmalıyım ... geri dön ve Lucy'yi rahatlat."

Toby huysuzlaştı. "Lucy sana bütün sabah kalacağını söylemişti zaten."

Bir kez daha kendini kötü adam yerine koymuştu. Bundan bıkmıştı. "Haklısın. Köpeği görmek isterdim."

Toby sırtıttı ve kaldırımından aşağı koştu. "Mike'la gidiyorum."

Mike ona baktı. Güneş gözlüklerini taktığı için kız onun gözlerini göremiyordu. "Bizimle gelmek zorunda değilsin."

"Bunu biliyorum." Neredeyse gitmek istediğini söylemeye dili varmıyordu. "Ama Toby gitmemi istiyor, o yüzden gideceğim."

Mike sert bir şekilde başını salladı ve Toby'nin yanına gitti, onu da kendi arabasıyla peşlerinden gitmesi için bıraktı.

Mike'ın lüks kütük evi, adanın daha az nüfuslu batı yakasında, gölün çok yukarısında yer alıyordu. Her katta vernikli kütüklerden yapılmış bir sundurma ya da balkon bulunuyordu. Mike onları, üstü kapalı verandanın gölgesinde bir düzine insanı alabilecek büyüklükte uzun bir ahşap masanın bulunduğu arka tarafa götürdü. Bree göl manzarasını seyrederken Mike içeri girdi ve birkaç dakika sonra

Kısa tüylü, sevimli bir köpek yavrusuyla yeniden ortaya çıktı, patileri endişe verici derecede büyüktü.

Toby ve köpeğin yeniden tanışmasını izlerken gülümsemesini engelleyemedi. "Acaba Dr. King kendi adının verildiği bir köpeğe sahip olsa ne hissederdi?" dedi.

Mike onun yorumunu ciddiye alıyormuş gibi davrandı. Ya da en azından onun öyle davrandığını düşünüyordu. "Martin olağanüstü bir köpek. Bence Dr. King'in de hoşuna giderdi."

"Köpeği Toby için tutuyorsun, değil mi?" Mike sadece omuz silkti.

Mike'a, onun kendisine olduğundan çok daha fazla ihtiyacı vardı ve devam etti. "Arkadaşları geri gelmediği için üzgündü. Haberi vermeye gönüllü olduğun için teşekkür ederim. Martin onu neşelendirmeye gerçekten yardımcı oldu."

Spor ceketini en yakındaki sandalyenin üzerine attı. Taba rengi gömleği neredeyse hiç kırıışmamıştı ve kollarının altında günün sıcaklığının yaratması gereken ter halkalarından hiçbirisi yoktu. Kravatını gevşetirken ona tam olarak bakmadan, "Sana yine ayağımı soktuğumu söyleyebilirim," dedi. "Ona dört gözle bekleyeceği bir şey vermek istedim, bu yüzden..." Yüzündeki hafif suçlu ifade hiç de cesaret verici değildi. "Adadan ayrıldığımda Martin'le ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordum."

"Bunun nesi yanlış?"

Kravatını çıkardı. "Lojistik."

Anlamıştı. Mike, özellikle kışın Toby'nin evine bisikletle gidemeyeceği kadar uzakta yaşıyordu ve Bree'nin onu günde birkaç kez götürüp getirmesi pratik olmayacaktı. "Bu yüzden köpeğin bizimle birlikte kulübede kalması gerekecek," diye sözlerini tamamladı.

"Özür dilerim," dedi. "Önce sana sormalıydım."

Martin'in kocaman pençelerine bir önsezi duygusuyla bakarken bile başını sallamaya devam etti. "Sorun yok," dedi.

Toby köpek yavrusuyla bir sopa için güreşti. Tek düzgün pantolonunun boyunu aşırıyordu ve ayakkabıya ihtiyaç duyması uzun sürmeyecekti. Bu düşünceyi bir kenara itti. "Bana evinizden bahsedin."

"Adanın en pahalılarından biri, en büyüklerinden biri-" Durdu, her zamanki coşkusu onu terk etmişti. "Özür dilerim. Övünmek istememiştim. Emlak sattığınızda, konuşma noktalarınızı sıralamaya alışırsınız."

Adamın nasıl görüldüğünün farkına varmasına şaşırmıştı ama adam utanmaktan çok yorgun görünüyordu. Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, bu yüzden evin içini görmek istedi.

Mike Toby'ye bir köpek tasmaı fırlattı. "Ben Bree'ye etrafı gezdirirken Martin'i yürüyüşe çıkarmaya ne dersin?"

Toby yavru köpeğin tasmaını takarken, Bree de Mike'ı cam kapıdan geçerken takip etti. Kütük duvarları, yüksek kirişli tavanı ve büyük bir taş şöminesi olan devasa bir büyük odaya adım attılar. Dergilere layık dekor, çikolata, tarçın ve acı-tatlı renkleriyle hem erkeksi hem de rahattı. Bir duvarda eski moda kar ayakkabıları, topografik haritalar ve dövme demir aplikler asılıydı; bir diğerinde ise göl manzaralı büyük bir resim penceresi yer alıyordu. Yuvarlak bir sehpa, siyah-altın kareli bir Pendleton battaniyeyle örtülü derin bir deri kanepenin önünde duruyordu. Ocakta dallardan yapılmış bir odun sepeti ve kabaca oyulmuş ahşap bir siyah ayı heykeli bulunuyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Hep bir Kuzey Ormanı evi istemişimdir. Yazın serin ve karanlık. Kışın sıcak ve rahat."

"Saf Michigan." Gülümsedi. "Amacınıza ulaştığınızı söyleyebilirim."

"Bir dekoratör tuttum. Harika bir adam. O ve ortağı yılda bir kez geliyorlar ve benim kendi başıma topladığım eşyaları atıyorlar. Birkaç U2 posteri ve doldurulmuş bir sazanın nesi olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim." Adamın gözleri ona gülüyordu ama o da gülümseyince gözlerini kaçırdı. "Gerçek şu ki, eminim fark etmişsinizdir, birinci sınıf zevk dediğiniz şeye sahip değilim."

Doğru. Mike sadece birinci sınıf nezakete sahipti. "Bir bekar için büyük bir ev," dedi.

"Burayı inşa ederken aklımda bir aile vardı. O sırada nişanlıydım."

Bu onu şaşırtmıştı ama şaşırtmaması gerekirdi. Mike kadar çekici ve başarılı bir adam kadın bulmakta zorlanmazdı - en azından onu gençken tanımayan kadınlar. "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

"Hayır." Etrafından dolaşmak zorunda kalmasın diye bir sediri iterek yoldan çekti. "Ailesi yazları Petoskey'de kalıyor. O nişanı bozmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

"Nişanı bozdun mu?"

"Terk edilenin ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil." O da aynen böyle düşünmüştü. "Sadece hiç nişanlandığını bilmiyordum."

"Farklı değerlerimiz vardı. Ada hayatını ya da yerel arkadaşlarımın çoğunu sevmezdi. Ama onun da iyi nitelikleri vardı."

"Sadece onunla evlenmen için yeterli değil."

Eski nişanlısını aşağılamayı reddetti. "Bunu çok zor karşıladı. Bu konuda hala kendimi kötü hissediyorum."

Ve yapardı. Yetişkin Mike Moody insanları incitmeyi sevmezdi. Belki de hiç olmadı.

Yaka düğmesini açmak için uzandı, basit bir hareketti ama o kadar erkeksiydi ki kızın midesi biraz bulandı. Bu his onu o kadar şaşırttı ki, başka türlü asla sormayacağı bir soru sordu. "Çok fazla kadın var mıydı?"

"Çok mu? Hayır. Seksten ne kadar hoşlansam da, önemsemediğim bir kadınla asla yatmadım. Eğer bu beni tuhaf biri yapıyorsa, bununla yaşayabilirim."

Bu onu tuhaf biri yapmıyordu; iyi bir adam yapıyordu. Ama yine de onun seks konusunu açmamış olmasını diledi. Tamam, bu konuyu açan oydu ama ona herhangi bir ayrıntı vermek zorunda değildi. Ona inanmak istiyordu ...

Neye inanmak istediğini bilmiyordu ve adamın telefonu çaldığında sevindi.

"Bir müşteri," dedi ekrana bakarak. "Bunu almak zorundayım."

Yan odaya çekildi. Masanın üzerindeki dağınık kitap yığınının inceledi. John Steinbeck, Kurt Vonnegut, birkaç motivasyon kitabı, İncil. Bazı haber dergileri, *Sports Illustrated*, *GQ* vardı. Her şey okunmuş gibi görünüyordu ve Mike'ın David'i kitaplar hakkında birden fazla konuşmanın içine çektiğini hatırlıyor gibiydi.

Cam kapıların ardından onu yan odada telefonla konuşurken görebiliyordu. Toby'nin hayatındaki tek tutarlı erkek rol modeliydi, Toby'nin bir ağabeye sahip olduğu en yakın şeydi. Ya da bir babaya. Mike'ın Toby'ye olan sevgisinden artık şüphe duymuyordu ama bu sevgi sürecek miydi? Mike kendisinden ayrılırsa Toby nasıl tepki verecekti?

Her geçen gün yönünü bulması daha da zorlaşıyordu. Artık Mike hakkında neyin kendine hizmet ettiğini ve neyin gerçek olduğunu söyleyemiyordu. Ama kendisi hakkında neyin kendine hizmet ettiğini biliyordu... Utançtan kızardığını hissetti.

Telefon konuşmasını bitirip ona tekrar katıldı ama Toby'ye ve köpeğe geri dönmenin onunla konuşmaktan daha çok ilgisini çektiği kısa sürede anlaşıldı.

LUCY, komşu bahçelerdeki kiraz ağaçlarından birinin altına serdiği eski bir plaj havlusunun üzerinde oturuyordu. Üç gündür yerel haberleri kontrol ediyordu ama kıyıya vuran cesetlerle ilgili hiçbir şey görmemişti, bu yüzden kendisine saldıran haydutların hayatta kaldığını varsaydı. Çok yazık. Bugün aspiratörü çalıştırmış, bal şişelemiş ve yemek pişirmişti ama bu akşamki yemeğe başlamadan önce burada biraz vakit geçirmek için sıvışmış, sırt üstü uzanıp dalların arasından bulutları seyretmişti.

Bree'nin arılarından biri kolunun çok uzağında olmayan bir yonca noktasına kondu ve hortumunu bir çiçeğin kalbine daldırdı. Saldırıdan kaynaklanan morluklar solmaya başladıkça, karanlıkta kalan her şey netleşmeye başlamıştı. Yıllarca kendisine uymayan bir derinin içinde yaşamıştı ama bu yaz benimsediği derinin de bir o kadar yanlışı olduğu ortaya çıkmıştı. Birkaç dövme yaptırmanın ve korkusuz olmaya çalışmanın onu bir şekilde olmak istediği özgür ruha dönüştüreceğini gerçekten düşünmüş müydü? Bu yaz bir fanteziden başka bir şey değildi. Panda bir fanteziden başka bir şey değildi.

Yan tarafına doğru yuvarlandı. Kolu gül ve diken mürekkebi olmadan farklı görünüyordu, sanki başka birine aitti. Yanında duran sarı kâğıttan bozulmamış defteri eline aldı. Bu sefer ekmek pişirmek ya da kanoyu dışarı çıkarmak için koşmak istemedi. Bunun yerine oturdu, defteri bir dizinin üzerinde dengeledi, tükenmez kalemni tıkladı ve sonunda ciddi bir şekilde yazmaya başladı.

O yaz olanların çoğunu zaten biliyorsunuz. Nealy, Mat, Tracy ve benim tanışma şeklimiz gazeteciler, akademisyenler, biyografi yazarları, birkaç romancı ve berbat bir televizyon filmi tarafından geniş bir şekilde belgelendi. Ama bu her zaman Nealy ve Mat'in hikayesi, ben de yardımcı roldeyim. Bu babamın Nealy hakkındaki kitabı olduğu için daha fazlasını bekleyebilirsiniz, ancak kendim hakkında yazmadan annem hakkında yazamam ...

PANDA, nihayet adadan ayrılana kadar geçecek saatleri işaretlemek için antrenmanlarını hızlandırdı. Ağırlık kaldırmadığı ya da koşuya çıkmadığı zamanlarda evin etrafında çalışıyordu. Arka verandadaki kırık perdeyi onardı, çürümüş birkaç pencere pervazını tamir etti ve telefonda yarım düzine potansiyel müşteriyle konuştu. Çarşamba günüydü. Lucy gideli sadece Cuma olmuştu ama sanki haftalar geçmiş gibiydi. Çiftliğin önünden birkaç kez geçmişti ama sadece Toby ya da Sabrina West'i görmüş, Lucy'yi hiç görmemişti. İçindeki her parça kulübeye gidip onu ait olduğu yere, buraya sürüklemek için can atıyordu.

Pencereden dışarı baktı. Temple yine rıhtımdaydı. Küstah bir açıklama yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki onun için endişelenmeye başlamıştı. Bugünlerde pek çalışmıyordu ve neredeyse hiç konuşmuyordu. Lucy'nin onunla konuşmasına ihtiyacı vardı. Onunla konuşmak için. Lucy'nin kendisine hiçbir şey anlatmadığından yakınmasına rağmen, onun aklından geçenleri herkesten daha iyi okuyabiliyordu.

Ya topuğundaki kesiğe dikkat etmiyorsa? Tek bildiği, beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğiydi. Orada ona bir düzine şey oluyor olabilirdi ve bunların hiçbirisi iyi değildi. Bree Lucy'nin kim olduğunu biliyordu ve Mike Moody'nin de bildiğinden şüpheleniyordu. İkisinden birinin tek yapması gereken bir telefon görüşmesi yapmaktı ve basın etrafına üşüşecekti. Lucy'yi onu izleyebileceği bir yerde istiyordu, lanet olsun. Ve onu yatağa götürmek.

Her zaman seri bir tek eşli olmuştu. Uzun süre kadınsız kalmaya alışkındı ve er ya da geç buna da alışacaktı. Ama bunu istemiyordu. Onun altında, üstünde hareket ettiğini hissetmek, nefesinin kesildiğini, yumuşak iniltilerini, yalvarışlarını duymak istiyordu. Ona sarılmak istiyordu. Tadına bakmak. Onu güldürmek. Onunla konuşmak, gerçekten konuşmak istiyordu.

Bu onu kısa düşürdü. Kız çok yufka yürekliydi. Eğer onunla gerçekten konuşursa, kendi iyiliği yerine onun iyiliğini düşünmeye başlayabilirdi. Bunun olmasına izin veremezdi.

BREE çiftlik standından kulübeye geri döndü. Lucy ortadan kaybolmuştu ve Toby görev başındaydı. Çok çalışmaktan yakınıyordu ama Bree son zamanlarda huysuzlaşmıştı ve ona çocuklara acı çektirmekten hoşlandığını söylemişti.

"Eksik para almadığınızdan emin olun," diye hatırlatmıştı ona.

Ona bakışlarından birini atmıştı, çünkü ikisi de onun sayılarla daha çabuk anlaştığını biliyordu ve bunun başına gelmesi çok daha olasıydı.

Yolun yarısına gelmişti ki bir şey onu durdurdu ve ona seslendi. "Hey, serseri!"

"Şimdi ne istiyorsun?"

"Annen de matematikte çok iyiydi," demişti.

Arkasını dönmeden önce tamamen hareketsiz durmuştu. "Her neyse."

Sahte umursamazlığına rağmen, Bree onun ailesini dinlemeyi sevdiğini biliyordu ve hatırlayabildiği her hikâyeyi araştırıyordu.

David'i her düşündüğünde sigarasına uzanma isteğinin ne zaman sona erdiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Acı ve pişmanlık duygusu o kadar yavaş yavaş azalmıştı ki, farkına bile varmamıştı.

Bal evine varmadan hemen önce bir hışırtı duydu. Ormanı çevreleyen akçağağaçlardan birinin dalları kımıldadı. Bu öğleden sonra esinti yoktu, bu yüzden bir sincap olabilirdi, ama-

Dallar tekrar sallanmaya başladı ve bir kadın gördü; yolunu kaybetmiş bir turist miydi? Araştırmaya gitti.

Yabani otların arasında ilerlerken kulaklarına özellikle iğrenç bir küfür akışı hücum etti. Mor yoga pantolonunu böğürtlen çalılıklarından kurtarmaya çalışan siyah saçlı bir kadına rastladı. Kadın başını kaldırmaz kaldırmaz Bree bir tanıma sarsıntısı yaşadı. Önce Lucy Jorik ortaya çıkmıştı, şimdi de Temple Renshaw mu? Neler oluyordu? Yardım etmek için aceleyle yanına gitti.

Kadın pantolonunun örgü kumaşını çekiştirdi. "Bu kadar vahşi bir şeyi neden yanında tutuyorsun?"

Bree ergen konuşmasına döndü. "Böğürtlenler için mi?"

Renshaw homurdandı, sonra tekrar küfretti ve elinin arkasındaki bir çizdiği emdi.

Bree onu *Şişmanlar Adası'ndan* tanıyordu, kendisinin nefret ettiği ama Scott'ın bayıldığı bir programdı. Temple'ın yarışmacılara eziyet etmesinden, kendi formuyla övünmesinden ve sözde onlara danışmanlık yapan bikinili psikiyatriste ağzının suyunu akıtmasından zevk alıyordu. "*Çok seksi bir psikiyatrist,*" demişti birden fazla kez. "*Eğer senin de onunki gibi göğüslerin olsaydı, mutlu bir adam olurum.*"

Ona, birazcık ahlakı olsaydı mutlu bir kadın olacağını söylemek yerine, sessizce acısını dindirmeye çalışmıştı.

Sonunda alıllıklardan kurtulan Temple, Bree'nin yanından kulübeye doğru baktı. "Bir arkadaşımı arıyorum."

Bree hemen tetikleydi. "Arkadaş mı?"

"Siyah saçlı. Dövmeler. Tombul kalçalar."

Temple sadece Lucy'den bahsediyor olabilirdi -Lucy'nin harika bacakları olmasına rağmen- ama Bree hiçbir bilgi vermiyordu. "Tombul kalçalar mı?"

Temple bir davet beklemeden yabancı otların arasından kulübeye doğru tırmandı. "Orada pek çok kadın ağırlık taşıyor. Bu çok gereksiz."

Bree onu takip etti, hem onun küstah tavırlarından rahatsız olmuş hem de meraklanmıştı. Temple bahçeye ulaştığında kovanlara ve bahçedeki olgunlaşan domateslere baktı. Gözlerinin altındaki çukurları gizlemek için makyaj yapmamıştı ve ekranda uzun ve parlak görünen saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gövdesinin üst kısmındaki kaslar ve tendonlar Bree'nin zevkine göre fazla sertti ve dar egzersiz kıyafetleri doğal olmayan bir şekilde dalgalanan karnına yapışuyordu. Televizyonda daha iyi görünüyordu.

Temple elindeki çizici inceledi. "Eve buraya geleceğini söyleyen bir not bırakmış. Onunla konuşmam gerek."

Lucy evde kalan bir arkadaşından söz etmişti ama ayrıntı vermemişti ve Bree de bunu unutmuştu. Lucy'nin arkadaşının Temple Renshaw olduğunu kesinlikle hiç düşünmemişti.

Temple onun gözlerinin içine baktı. "Buralarda mı?"

Bree iddialı insanlara karşı durmakta pek iyi değildi ama Lucy'nin bu kadını görmek isteyip istemediğini bilmiyordu. "Artık burada benden başka kimse yok."

Temple at kuyruğundan kurtulmuş bir tutam siyah saç geriye itti. "Peki. Bekleyeceğim."

"Yapmamayı tercih ederim."

Temple onu görmezden geldi. Avluyu geçti ve arka basamağa, Bree'nin eskiden çok zaman geçirdiği yere çöktü.

Bree onu fiziksel olarak araziden atamazdı, bu yüzden omuz silkti ve Toby'yi yankıladı. "Her neyse."

TOBY ENDİŞELENMİŞTİ. Bree'nin adadan sahnelerle elle boyadığı ve tanesini otuz beş dolara sattığı cam süslerin hepsi gitmişti,

ama parayı biriktirmek yerine, boyamak için daha fazlasını almıştı. Bu aptalcaydı. İşçi Bayramı'na üç hafta vardı ve turistler ondan sonra gidecekti. Daha fazla satacak zamanı yoktu ve sonra para için ne yapacaklardı? Bu hayatının en kötü yazıydı. Eli ve Ethan'ı bir daha asla göremeyecekti. Mike bile son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyordu. Müşterilerle çok meşguldü.

Gri bir SUV durdu. Kapı açıldığında sürücünün Panda olduğunu gördü. Artık onu daha iyi tanıdığına göre, Toby ondan o kadar da korkmuyordu. Panda Toby'nin kanoya binmesine izin vermiş, ikisi birlikte koyda ve hatta gölde kürek çekmişlerdi. Panda ayrıca Toby'nin ölü bir ağacın kesilmesine yardım etmesine de izin verdi. Toby büyüdüğünde Panda kadar havalı olmayı umuyordu. Panda'nın yürüyüşünü seviyordu, sanki gerçekten sertti ve hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu. Gözlüklerini seviyordu. Hiç kimse Panda gibi bir adama bulaşmazdı.

"Nasılsın dostum?" Panda yaklaşırken söyledi. "Hiç para kazandın mı?"

"Bu öğleden sonra 68 dolar."

"Bu iyi." Etrafına bakındı. "Lucy'nin bugün burada çalışabileceğini düşünmüştüm."

Toby omuz silkti. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Panda bunu düşünüyormuş gibi başını salladı, ancak Toby gerçekten düşünecek ne olduğunu göremiyordu. "O nasıl?" diye sordu.

"Tamam, sanırım." Toby'nin dizindeki kabuk kaşınıyordu. Etrafını kaşıdı.

"İyi yürüyor mu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, topallıyor mu ya da ona benzer bir şeyi var mı?" "Bilmiyorum. Sanırım yok."

Panda elini saçlarının arasından geçirdi, sanki biraz sinirlenmiş gibiydi. Garip davranıyordu. "Ama seninle konuşuyor?"

"Elbette."

"Peki... Sana herhangi bir şey hakkında bir şey söyledi mi?"

"Bir sürü şey."

"Ne gibi?"

Toby bunu düşündü. "Benim gibi siyah olsalar bile kimsenin etrafta dolaşıp *n-kelimesini* söylememesi gerektiğini düşündüğünü söyledi. Kardeşi,

Andre, siyah. Bunu biliyor
muydun?" "Biliyordum."

"O pek çok hip-hop sanatçısının çocuklar için iyi bir rol model olmadığını düşünüyor ama bence öyleler. Çok para falan kazanıyorlar." Panda ona bakmaya devam etti, sanki Toby'nin daha fazlasını söylemesini bekliyordu ama Toby başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Yaptığı bir ekmeğin içine ezilmiş tatlı patates koymuştu ama tadı yine de güzeldi."

Panda ona bakıp duruyordu. Toby onun gitmesini dilemeye başlamıştı. "Bree'ye ata binmeyi sevdiğini söylemiş."

Panda balın yanına gitti ve balla gerçekten ilgileniyormuş gibi ona baktı. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Yara kabuğu yine kaşınıyordu. "Bilmiyorum. Sanırım değil."

Panda başını salladı, bala biraz daha baktı ve sonra bir şişe aldı. Toby ancak arabasına döndükten sonra şişenin parasını yirmi dolarlık bir banknotla ödediğini gördü. "Hey!"

Ama Panda uzaklaşıyordu.

LUCY KULÜBEYE ULAŞMADAN ÖNCE ONLARIN SESLERİNİ DUYDU. Bu öğleden sonra birkaç sayfa daha yazmayı umuyordu ama tatlı bir şeyler yeme isteğinin bastırması onu eve geri götürdü. Eski sağlıklı beslenme alışkanlıklarına alışması tahmin ettiğinden çok daha zor olmuştu. Eskiden aç olmadığı zamanlarda nadiren yemek yedi ama iki aylık "diyet" onu yemek konusunda takıntılı hale getirmişti. Artık rahatsız, yorgun ya da mutsuz olduğunda tek yapmak istediği ağzını tıka basa doldurmaktı. Çoğu insanın diyet yaptıktan sonra kilolarını geri almasına şaşmamalı.

Sesler yükseldikçe, kolunun altına sıkıştırdığı plaj havlusunu yeniden düzeltti ve durup dinledi.

Bree'nin, "Artık gitmelisin," dediğini duydu.

Temple, "Lucy'yi görene kadar olmaz," diye karşılık verdi. "O gitti."

"Sana inanmıyorum. Eşyaları hâlâ evdeki odasında duruyor." Bree tereddüt etti. "Sadece artık onları istemediği için."

"Bir tane daha söyle. Nerede o?"

"Ben onun bakıcısı değilim. Nereden bilebilirim ki?"

Lucy, ürkek tarla faresinin Kötü Kraliçe'ye karşı koyuşunu şaşkınlıkla dinledi. Lucy'nin ilk tanıştığı güvensiz kadına ne olmuştu? Lucy isteksizce ağaçların arasından çıktı. Temple ellerini kalçalarına vurdu. "İşte buradasın! Sana çok kızgıyım."

"Onu rahat bırakın," dedi tarla faresi.

Temple Lucy'ye doğru yürüdü. "Panda'yı terk etmen yeterince kötüydü ama ben hiçbir şey yapmadım ve senin de beni terk etmeye hakkın yoktu. Tek kelime etmeden kaçıp gittiğini duyduğumda neler hissedeceğimi bir an olsun düşündün mü? Sana o kadar öfkeliyim ki seninle bir daha konuşup konuşmamak umurumda bile değil."

"O zaman neden buradasın?" Bree'nin çenesi yeni inatçı bir çizgiye oturdu. Temple ona doğru döndü. "Bu işe karışma. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Burası benim evim ve Lucy benim misafirim. Bu da beni ilgilendirir."

Lucy araya girmek için kendini zorladı. "İkiniz doğru dürüst tanıştırıldınız mı? Bree West, bu Temple Renshaw. Temple, Bree."

Bree sıkıca, "Onun kim olduğunu biliyorum," dedi.

Lucy ona alaycı bir ifadeyle baktı. "İster inanın ister inanmayın, Temple gerçekten de görüldüğü kadar kaba biri değil."

"Sakın benim adıma özür dilemeye kalkma," diye karşılık verdi Temple, Lucy'nin çene uzunluğundaki ve çok daha düzgün saç modeline bakarak - Bree ve makasının armağanı. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Anlıyorum," diye kabul etti Lucy. "Ve haklısın. Özür dilerim. En azından sana bir not bırakmalıydım."

Temple burnunu çekti. "Üzgün olmayı hak ediyorsun. Eve ne zaman geliyorsun?"

Bree kararlı bir şekilde, "O değil," dedi. "O burada kalıyor." "Sen öyle sanıyorsun."

İkisinin onun için tartışmalarını dinlemek Lucy'nin günlerdir hissetmediği kadar iyi hissetmesini sağladı. Temple sırtını Bree'ye döndü. Saldırganlığının bir kısmı azaldı ve kaşları endişeyle çatıldı. "Sana ne yaptı? Gittiğin o dalışta neler olduğunu anlattı ama bana her şeyi anlatmadığını biliyorum." Ve sonra, Bree'ye zoraki bir nezaketle, "Lucy ve ben konuşabilelim diye gider misin?"

Lucy isteksizce tartışmalarına bir son verdi. "Ona ters ters bakmayı kes Temple. Burada olmak için her türlü hakka sahip. Seninle konuşmayı planlıyordum. Sadece bunu yapmak için eve dönmek istemedim."

Söylenecek yanlış şey. Temple'ın kaşları haklı bir öfkeyle kalktı. "O zaman belli ki arkadaşlığımız senin için önemli değil."

"Bu doğru değil." Lucy plaj havlusunu gölgelik bir alana bıraktı ve üzerine oturdu. Baharatlı fesleğen kokusu ona doğru sürüklenirken, Temple'a Pusula'da olanlarla ilgili daha fazla ayrıntı anlattı. Bitirdiğinde dizlerini göğsüne doğru çekti. "Kendimi çok güçlü sanırdım."

Temple, "O gangsterlerle mücadele edemediğin için kendini ciddi ciddi suçlamıyorsun," dedi.

"Diğer kadınlar yapıyor." "Filmlerde."

Öfkesi rahatlatıcıydı ama Lucy kendini bu durumdan muaf tutamazdı.

Temple tek bir zarif hareketle onun yanına, plaj havlusunun üzerine düştü. "Panda'nın ayrıntılar konusunda neden bu kadar cimri davrandığını anlamıyorum."

"Müşteri ayrıcalığı, eminim." Lucy acısını yuttu. "Aslında beni hâlâ öyle görüyor. Onun sorumluluğu olarak."

Temple kararlılıkla, "O seni korudu," dedi. "Peki neden ona bu kadar kızgınsın?"

"Değilim," dedi. "Kendime kızgıyım." "Elbette.

Kurbanı suçla," diye araya girdi Bree.

"Sorun o değil," dedi Lucy. "Bütün yaz çok sertmişim gibi davrandım. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Temple bunu elinin tersiyle itti. "Peki ya Panda? Neden onu terk ettin?"

"Çünkü ilişkimiz dövmelemlerim kadar sahteydi."

"Bana hiç yapmacık gelmedi." Temple Bree'ye baktı. "Onları birlikte gören herkes birbirleri için ne kadar ateşli olduklarını anlayabilir."

Lucy bundan hoşlanmadı. "Nişanlımı mihrapta terk ettim ve iki hafta sonra başka bir adamla yatağa atladım. Güzel, değil mi?"

"Normalde hayır," dedi Temple. "Ama adam Panda olunca..."

Lucy kimsenin onun için bahane üretmesine izin vermiyordu. "Hayatımda neyin gerçek olup neyin olmadığıyla ilgilenmemin zamanı geldi. Panda değil."

"Bana gerçek gibi geliyor. Ve sen ona aşıksın."

"Şunu söylemeyi kes!" diye bağırdı. "İnan bana, Panda'ya karşı hissettiğim şey aşk değil." Bu kelime Ted'e aitti. Ona tapıyordu ama Panda'ya kesinlikle tapmıyordu. Birine nasıl tapabilirsin ki?

Yapmak istediğiniz şey onun kıyafetlerini yırtmak mıydı? Ya da onunla birlikte gülmek, ona hırlamak ya da mükemmel bir anlayışla bakışmak? Panda'yla birlikte kendini kötü Lucy, iyi Lucy ve Viper'ın bir araya gelmiş hali gibi hissediyordu. Böyle bir kafa karışıklığına kimin ihtiyacı vardı ki?

Bree plaj havlusunun üzerine çıkararak onu daha fazla açıklama yapmaktan kurtardı. Temple'a "Lucy burada kalıyor," dedi.

"Hayır, değil." Temple ayağa fırladı. "Onu geri istiyorum." "Çok kötü. Ona ihtiyacım var."

"Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Zor. İstedğin zaman onu burada ziyaret edebilirsin."

Lucy'nin gözleri acıdı. "İkinizin benim için kavga etmesini izlemekten ne kadar hoşlansam da, gerçekten bunu yapmamalısınız."

Bree evin yan tarafına doğru ilerledi. "Toby'yi kontrol etmem gerek. Buzdolabında buzlu çay var." Lucy'ye doğru döndü. "Sen burada kal. Sana zorbalık etmesine izin verme."

Bree gözden kaybolurken Temple'ın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ondan hoşlanıyorum." Gülümsemesi hızla soldu. "Kaçarak neyi başarmayı umuyorsun? Bana sorunlarımla yüzleşmem gerektiğini söyleyip duruyorsun ama işler zorlaştığında ne yapıyorsun? Çok konuşan kaçır."

"Kibar ol."

Temple öfkeyle, "Peki," dedi. "Eğer tavrın buysa, sana yaptığım telefon görüşmesinden bahsetmeyeceğim."

"Söyle bana," dedi Lucy, çünkü Temple'ın onun sormasını istediğini biliyordu. "Bilmeyi hak etmiyorsun."

"Yine de söyle."

Öyle yaptı ve Lucy havlunun üzerinden fırladı. "Bundan emin misin?"

Temple ters ters baktı. "Mutlu olursun sanmıştım. İstedğin bu değil miydi?"

Tam olarak değil. Ama Lucy bu düşüncüyü kendine sakladı.

PANDA kapı zili çalarken vites kolunu indirdi. Şu anda görmek istediği tek kişi Lucy'ydi ve o da zili çalmayacaktı. Mutfak masasıyla güreşmeyi yeni bitirmişti ve hantal bacakları çıkarmak pek iyi gitmiyordu.

Ön kapıya doğru giderken, duvarda asılı duran ucuz bir deniz manzarasına kaşlarını çatarak baktı. Resimlerin kaybolmasına ve mobilyaların gizemli bir şekilde bir odadan diğerine taşınmasına alışmıştı. Lucy neden bundan kurtulmamıştı? En kötüsü de domuzuydu. Hâlâ geçen hafta taktığı palyaço burnunu takıyordu.

Kapıya ulaştı ve yan pencereden baktı. Bomba gibi bir sarışın diğer tarafta duruyordu.

Hiç tanışmadıklarını bilmesine rağmen onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Belki de fiziğiydi. Böyle bir vücudu unutmak zordu. Büyük göğüsler, ince bel, dar kalçalar. Ve görebildiği kadarıyla muhteşem bacaklar.

Kapıyı açarken onu tanımaya çalıştı ama görünüşüyle ilgili bir şey onu şaşırtıyordu. Uzun sarı saçları bu kadar düzgün toplanmamalıydı ve çok fazla kıyafet giymişti.

Sonra onu tanıdı. Midesi bulandı.

Elini uzattı. "Siz Bay Shade olmalısınız. Ben Kristina Chapman." Başını yana eğdi ve sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi gülümsedi. "Dr. Kristi."

Bölüm Yirmi İki

KADINLAR HER YERDEYDİ VE HER BİRİ KABUS GİBİYDİ. Karanlık ruh halleriyle Temple; yasal olduğunda ısrar etmesine rağmen danışmanlık lisansını muhtemelen internet üzerinden almış olan Dr. Kristi; ormanın diğer tarafında nefret ettiği adamın kızı Sabrina Remington'la yaşayan, hepsinden daha büyük bir acı olan Lucy.

Dokuz gün ve ondan tek kelime yok. Kendine her halükarda bitmesi gerektiğini söylemesi işe yaramadı.

Temple aşağı indi. Gözleri kıpkırmızıydı ve koridorda konuşmadan yanından geçti. Onu böyle görmek hoşuna gitmemişti. "Hadi koşuya çıkalım," dedi kaba bir şekilde.

"Sonra görüşürüz." Oturma odasındaki koltuğa çöktü ve televizyonun kumandasına uzandı.

Çok geçmeden, mutfakta yeni boşalan yeri doldurmak için nereden bir masa bulacağını düşünürken, Dr. Kristi'yi arka bahçede elinde bir kitapla gördü. Daha önce yüzmüştü, ama o meşhur kırmızı bikinisini giymek yerine, ki bu ona davetsiz misafirliğine katlandığı için en azından küçük bir tazminat sağlayabilirdi, etkileyici olmayan yeşil-beyaz tek parça bir şey giyiyordu.

Temple dışarı çıkarken mutfakta belirdi. Başını arka bahçeye doğru salladı. "Onu buraya davet ettiğini bana söyleyebilirdin. *Benim* evime."

"Aldırmayacağını biliyordum." Adam onu bu düşünceden vazgeçiremeden, kadın yanından geçip gitti. "Ben kulübeye gidiyorum."

"Bu sefer bir işe yara."

Kapıyı çarpmadan hemen önce, "Onu kendin geri getir," diye karşılık verdi.

Bunu yapmaktan başka bir şey istemezdi ama sonra ne olacaktı? Lucy'nin sonsuza dek mutlu olacağı bir hayata ihtiyacı vardı ve o bunu sağlayabilecek kapasitede değildi. Yine de adadan ayrılmadan önce onu görmeliydi ama ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Pencereden, Temple'ın kitabını kapatıp ayağa kalkan Dr. Kristi'ye yaklaştığını gördü. Temple'ın ona ne dediğini duyamadı. Aslında umurunda da değildi. Bugünlerde pek bir şey umurunda değildi.

Temple görüldüğünde LUCY çiftlik standına birkaç bardak buzlu çay getiriyordu, ardından uzun boylu, iri göğüslü bir sarışın geldi, bu kişi ancak Dr. Kristi olabilirdi. Psikolog, eşleşen bir mayo üzerine kolsuz yeşil bir örtü giymişti. Sarı saçları yüzünden geriye doğru kaymış, mükemmel elmacık kemiklerini ve dolgun, dudaklarını ortaya çıkarmıştı.

Lucy son dört gündür, Temple ona Dr. Kristi'den yardım istediğini söylediğinden beri böyle bir şey bekliyordu. Lucy onu *Şişman Ada* psikiyatristi yerine saygın birini aramaya teşvik etmişti, Temple'ın bu tavsiyeyi dikkate almadığı belliydi.

Bree gölgede kurduğu çalışma masasında oturmuş, değerli cam süslemelerinden birinin üzerindeki ada deniz fenerini öfkeyle boyuyordu. Onları satmak için iki haftadan az zamanı vardı. Kimin geldiğini görünce doğruldu.

Temple alışlagelmiş yoga pantolonu ve atletini giymişti. Tanıştırma faslına geçti. "Kristi, bu arkadaşım Lucy. Bu da Bree."

Kristi Bree'ye başıyla onay verdi. "Sen arıcısın. Benim için bir zevk." Ve sonra Lucy'ye, "Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum, Bayan Jorik. Temple bana sizden çok bahsetti."

"Hiçbiri iyi değil." Temple kreş sarısı Adirondack sandalyeye yayıldı.

"Yalancı," diye karşılık verdi Lucy, buzlu çay bardaklarını Bree'nin masasına koyarken.

"Haklısın," diye mırıldandı Temple. "Aşırı kilolu bir kaçağı kendime örnek aldığımı itiraf etmek üzücü."

"Fazla kilolu değil." Bree gözlerini Kristi'nin porno yıldızı dudaklarından ayırdı.

Aşırı kilolu olsun ya da olmasın, Lucy kimsenin rol modeli olmayı hayal bile edemezdi, ancak bu yaz kesinlikle bazı önemli hayat dersleri almıştı.

Temple, Dr. Kristi'nin kimliğini açığa çıkarmayacağına dair ona güvence verdi. Bundan sonra grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Kristi Bree'nin ürünlerini inceledi. O sessizlikten memnun görünüyordu ama diğerlerinin hiçbiri memnun değildi. Temple ayaklarına bakıyor, Bree fırçasıyla oynuyordu ve Lucy söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken bu rengârenk ekip için seyir direktörü olmak zorunda olmadığını hatırladı.

Temple sandalyeden sıçradı ve Bree'ye baktı, yüzünde kavgacı bir ifade vardı. "Ben eşcinselim."

Bree gözlerini kırptırdı.

Temple yerine oturdu ve tekrar ayaklarına baktı.

Lucy nefesini içine çekti. Bree'nin anlamadığı şeyi anlamıştı. Bu Temple'ın ortaya çıkışıydı.

Grubun üzerine bir sessizlik daha çöktü. Temple başını kaldırdı ama hiçbirisiyle göz göze gelmedi. "Ben bir kadına aşığım."

"Uhm... Tebrikler?" Bree kelimeyi soruya çevirdi ve Kristi'ye sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "İkinize de mi?"

Temple'ın Bree'nin düşünce zincirini takip etmesi bir an sürdü ve sonra ürperdi. "Tanrı aşkına, bu Kristi değil."

Kristi kararlı bir şekilde, "Bu oldukça düşmancaydı," dedi.

"Sana ne ki?" Temple karşılık verdi. "Sen heteroseksüelsin."

Kristi şeftali rengi sandalyeye oturdu. "Bu, bu şekilde kovulmaktan hoşlandığım anlamına gelmiyor."

Bree Lucy'ye baktı, açıkça ne tür kaçıklarla ilişkili olduğunu sorguluyordu.

Temple, "Özür dilerim," dedi.

Dr. Kristi başıyla zarif bir selam verdi. "Özrün kabul edildi." Lucy Temple'a doğru eğildi. "Max'le konuştun mu?"

Temple, sanki Lucy'nin sorusu cevaplamakla vakit kaybedilmeyecek kadar aptalcaymış gibi elini salladı. Kristi boğazını temizledi. Temple ona doğru baktı, sonra mırıldandı, "Max telefonu yüzüme kapattı. İntikam almak istiyor."

Lucy bunun hakkında düşündü. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Şimdi ne yapacaksın?"

Temple sandalyede kıpırdandı ve sonunda cevap verdiğinde sesi böcek yutmuş gibi çıktı. "Yalvaracağım."

Bree sandalyesinden kalkarken neredeyse resim masasını deviriyordu. "Asla yalvarma! Asla! Ruhunu çürütür."

Dr. Kristi, Bree'ye pornografik dudaklarıyla çok çelişen bir ciddiyetle baktı. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz."

Bree'nin çenesi yeni inatçı tavrını takındı. "Eski kocam."

"Bize bundan bahsetmek ister misin?" Kristi sordu.

"Hey!" Temple dedi ki. "Sen benim psikiyatristimsin."

Kristi itirazını elinin tersiyle itti. "Ben en iyi gruplar halinde çalışırım."

O da öyle yaptı. Sonraki bir saat boyunca Lucy kendini Dr. Kristi'nin şaşırtıcı bir beceriyle yönettiği bir grup terapisi seansının ortasında buldu. Bree'nin Scott'la yaşadığı aşağılayıcı ilişkiden çıkardığı derslerin yanı sıra Temple'ın mükemmellik ihtiyacına da değindiler. Lucy lobicilik işinden bu kadar nefret ettiği için hissettiği suçluluk duygusunu paylaşmayı kısıtladı. Dr. Kristi, daha fazla insanın gelecekteki yollarını değerlendirmek için sıradan hayatlarına ara vermeleri gerektiğine dair rahatlatıcı bir gözlemde bulundu. Lucy yavaş yavaş Dr. Kristi'nin yaptığı işte çok iyi olduğunu fark etti, onlarla dolu bir yazda bir şok daha.

Sonunda psikolog, sanki bu normal bir randevuymuş gibi zamanlarının dolduğunu söyledi. Lucy nazik olmaya çalıştı. "Bu yönünüzü televizyonda göremiyoruz."

Kristi'nin soluk, güzel biçimli kaşlarından biri kalktı. "Evet, tiki kulübesi ve kırmızı bikini profesyonelliğimi sorgulama eğiliminde."

"Bunu neden yapıyorsun?" Bree sordu.

"Gençken bulimia hastasıydım," dedi Kristi açık yüreklilikle. "Bu yüzden yeme bozuklukları konusunda uzmanlaştım. *Fat Island*'daki işi öğrenci kredilerimi ödeyebilmek için kabul ettim ve ilk sezondan sonra ayrılmayı planlıyordum. Ama paraya aşık oldum." Uzun, ince bir bacağına çaprazladı. "Yapımcıların programın danışmanlık kısmını göstermektense benim vücut kamerama zaman ayırmayı daha çok önemsediklerini bilsem de kalmamı haklı çıkarmaya çalışıyorum. Ama yarışmacılarımızın ciddi duygusal sorunları var ve ben gidersem yapımcıların benim yerime seçecekleri kişinin kimlik bilgilerini inceleme zahmetine girmeyeceklerini biliyorum. Sarışın olduğu ve bikini içinde harika görüldüğü sürece onu işe alacaklar. Bu yüzden kalıyorum."

"Kristi, uzun vadeli başarı öykülerimizin hiçbirinin o olmadan gerçekleşmeyeceğini düşünüyor," dedi Temple sert bir şekilde.

Kristi ona bir bakış attı. "Uzun vadede elde ettiğimiz *birkaç* başarı ... *Şişmanlar Adası* çok popüler olduğunda, programın gerçek davranış danışmanlığı için ödeme yapmasında ısrar etmek için inşa ettiğim gücü kullandım. Temple'ın işi bittikten sonra yarışmacılar birer enkaz haline geliyorlar - uzun vadede başarısızlığa mahkumlar, ki sanırım bunu anlamaya başlıyor. Gerçekçi olmak gerekirse, işi ve ailesi olan insanlar her gün iki ya da üç saatlik bir antrenmana ayak uyduramazlar. Ve çoğu, sürekli destek olmadan sağlıklı beslenme konusunda uzun vadeli bir taahhütte bulunamaz."

Kötü Kraliçe devrildi. "Yaklaşımımı yeniden gözden geçiriyorum, tamam mı?"

"Zamanı gelmişti." Dr. Kristi Bree'ye döndü. "Temple'ın eşcinsel olduğunu bilmek *Şişman Ada* hakkındaki düşüncelerini etkiliyor mu?"

Temple, "Size gerçeği söylemeyecek kadar kibar," dedi.

"Sen öyle sanıyorsun." Bree'nin kızıl saçları çenesi yukarı kalkarken güneş ışığını yakaladı. "Bu diziden daha önce de nefret ediyordum, hâlâ da ediyorum."

Kristi başını salladı. "Görüyorsun, Temple. Sen sonunda gerçek anlamda yaşama cesaretini buldun diye dünya dönmeyi bırakmayacak."

Temple, "Falan, filan," dedi ama yüreği buna dayanamıyordu.

Sonunda sohbet daha az patlayıcı konulara kaydı ve Dr. Kristi Bree'nin yeni aromalı ballarından tatmak isterken Temple Lucy'yi kenara çekti. "Kristi Panda'ya ilgi duyuyor," diye tısladı Lucy. "Gözleri onun üzerinde."

Lucy dudağının iç kısmını ısırdı. "Panda Kristi'den hoşlanıyor mu?"

"Ona baktın mı? Hangi erkek etkilenmez ki? Dün gece saçlarını açmış ve kamera karşısında olmadığı sürece bunu asla yapmaz. Hemen eve gelmeli ve bölgeni korumalısın."

Lucy tamamen sıradan bir kırlangıçkuyruk kelebeğine sanki daha önce hiç böyle bir yaratık görmemiş gibi baktı. "Benim çimlerim yok."

Temple, "Sen bir aptalsın," diye alay etti.

Ama Lucy onun gözlerindeki endişeyi görmüştü, bunu dile getirecek kadar aptal olduğundan değil. "Ben de senin daha nazik, daha kibar bir insana dönüştüğünü sanıyordum."

"Sonra görüşürüz."

Lucy zar zor gülümsemeyi başardı.

BREE öğleden sonrayı ağır çerçevelerden daha fazla bal çıkararak geçirdi ve akşam yemeğinden önce temizlik yapmaya fırsat bulamadı. Lucy daha sonra bulaşıkları yıkamak için ısrar etti ve Bree sadece üstünkörü bir itirazda bulundu. Duşa doğru giderken Mike ve Toby'nin ön verandada konuştuklarını duydu. Dinlemek için durdu.

Toby'nin, "Bence Bree'ye çıkma teklif etmelisin," dediğini duydu. "Başta senden hoşlanmadığını biliyorum ama fikrini değiştirdi. Onu yemekte gördün mü? Bütün şakalarına güldü."

Bree, Mike'ın yanıtını daha iyi duyabilmek için ön perdeye yaklaştı.

"Ben olsam bu kadar büyütmezdim," dedi. "Lucy de güldü."

"Ama Bree daha çok gülüyordu," diye gözlemledi Toby. "Ve sürekli sana bakıyor. Ona yemeğe çıkmayı falan teklif etmelisin. Dogs 'N' Malts'a değil ama Island Inn'e ya da güzel bir yere mesela."

Mike alışılmadık bir inatçılıkla, "Bunu yapamam Toby," diye cevap verdi.

"Neden olmasın?"

"Çünkü yapamam." Mutfakta bir tabak tıkırdadı. Mike'ın sandalyesi gıcırdadı. "Bree bu kış ne olacağı konusunda endişeli. Yardıma ihtiyacı olduğunda bana güvenebileceğinden emin olmak istiyor. Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım."

Ve Bree çok zeki olduğunu düşünüyordu... İnsanların motivasyonlarını anlamadan kimsenin Mike'ınki kadar başarılı bir iş kuramayacağını fark etmeliydi.

Toby pes etmedi. "Onu neden yemeğe çıkaramadığını hâlâ anlamıyorum."

"Çünkü istemese bile evet demek zorunda kalacaktı."

"İsteyecektir," diye ısrar etti Toby. "İsteyeceğini biliyorum."

"Toby, bunu anlamak zor olabilir...." Sesi sabırlıydı, Toby'ye bir şey açıklarken her zaman olduğu gibi. "Bree'yle bu şekilde ilgilenmiyorum."

Öyle değil miydi?

Bir sandalye gıcirtısı ve ardından verandada Martin'in sert adımlarını duydu. "Martin!" Mike bağırdı. "Buraya geri gel! Toby, otoyola varmadan önce gidip onu kurtar."

Mike'in son zamanlardaki kayıtsızlık gösterisine hiç inanmamıştı. Onun kararlılığına güvenmiş, Scott uzun zaman önce ona olan ilgisini kaybetmiş olsa da Mike'in sonsuza dek onu arzulayacağı konusunda kendini teselli etmişti. Ne aptalım.

Elini sertçe göğsüne bastırdı. Bir kez daha reddedilmeye dayanamazdı, hele de Mike tarafından. Kalbi avucunun içinde gümbürdüyordu. Perdelerin arkasından çıktı, paravan kapıyı iterek açtı ve verandaya çıktı.

Toby köpeğiyle birlikte arabanın en ucundaydı. Mike en üst basamakta duruyordu, açık kahverengi saçlarından bir tutam alnına dökülüyordu. Yıpranmış kot pantolonu ve JAKE'S DIVE SHOP reklamı beyaz tişörtüyle bile dikkat çekici bir figürdü, uzun ve heybetliydi, güçlü profili verandanın ışığıyla aydınlanıyordu.

Menteşeler gıcırdadı. Ona doğru yürüdü. Verandanın karşısına... Basamağa... "Benimle gel," diye fısıldadı kalbinin çılgın gümbürtüsü arasında.

Ağzını açtı. Reddetmeye mi başladı?

"Hayır," dedi. "Söz yok." Adamın kolundan tuttu, onu evden uzaklaştırdı, çocuğun ve köpeğin görüş alanından çıkarıp ağaçların arasına çekti. Panik, yorgunluk ve inşa ettiği her şeyin elinden kayıp gideceği korkusuyla yanıp tutuşuyordu.

Boyu onu insanlarla göz göze gelmeye alıştırmıştı ama küçük bir çöküntü içinde durdu ve başını kaldırıp ona baktı. Yaprakların arasından süzülen loş ay ışığında bile onun gözlerindeki direnci görebiliyordu.

"Bree..."

Kollarını adamın boynuna doladı, başını aşağı çekti ve ağzıyla onu susturdu.

Bu, dedi öpücüğü, sana hep isteyip de sahip olamadığın şeyi hatırlatmak için.

Ama adamın dudakları kendi dudaklarını kapladığında, ona hiç sahip olmadığı bir şeyi hatırlattı. Sadakat. Onur. Nezaket. Ve çok daha az asil bir şey. Evliliği boyunca yaşadığı utançtan arınmış, heyecan verici, tensel bir zevk.

Damarlarında sıcak kan dolaştı ve tüm duyuları alev aldı. Öpücüğü, zevk vermeyi seven bir adamın öpücüğüydü. Erotik olduğu kadar bencil olmayan bir öpücük.

Adam sertleşmişti ve kadın onun uyarılmasından, kalçalarının üzerinde gezinen ellerin sayısız başka kadının bedeninin anısını taşımadığını bilmekten zevk alıyordu. Adamın ağzı önce bir yanağına, sonra diğer yanağına gitti ve kadının tenindeki öğleden sonra balını öptü. Adam dudaklarını geri aldı ve kadın kendini ona doğru bastırdı.

Hiç uyarmadan geri çekti. Sadece birkaç santim ama yeterliydi.

"Bree, bunu yapmak zorunda değilsin." Kızın kollarını boynundan çözdü. "Sana ve Toby'ye göz kulak olacağım. Bu şekilde rüşvet almaya ihtiyacım yok."

Aşağılanmıştı, her türlü nedeni olmasına rağmen onun hakkında böyle bir şey düşündüğü için öfkeliydi. Kendini savunmak için toplayabildiği tek argüman gerçektir. "Bu bir rüşvet değildi."

"Bree, bunu kendine yapma." Sesi yorgun ve biraz da sabırsız geliyordu. "Buna gerek yok."

Bunu o başlatmıştı, bu yüzden acısını ondan çıkarması mantıksızdı ama kelimeler karanlık bir sel halinde döküldü. "Beni dinle Mike Moody. Yıllarımı bir erkeğin sevgisi için yalvararak geçirdim ve bunu bir daha *asla* yapmayacağım. Anlıyor musun?"

"Mike!" Toby evden bağırdı. "Mike, neredesin?"

Mike ona baktı, gözleri aniden yaşlı ve yorgundu. Sonra uzaklaştı. Ağaçların arasından çıkarken, "Buradayım," dedi.

"Ne yapıyorsun orada?" Toby sordu.

Mike'in ayakkaşları garaj yolundaki çakıllarda çıtırdadı. "Önemli bir şey değil."

Bree yanağını ağacın sert kabuğuna dayadı, gözlerini kapadı ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

DR. KRİSTİ'NİN ISRARI ÜZERİNE TEMPLE egzersizlerini günde doksan dakika ile sınırlandırdı. Bu ona, Max'in kendisiyle konuşmayı sürekli reddetmesi üzerine kara kara düşünerek geçireceği boş bir zaman bıraktı, bu yüzden son birkaç gündür Dr. Kristi ile birlikte her öğleden sonra bir saat kadar çiftlik standında takılmaya başladılar. Lucy o günkü yazısını bitirdiğinde onlara katıldı.

Bree Noel kürelerinden birine elle bir plaj sahnesi çizerken, diğeri Paskalya yumurtası sandalyelerine yayıldılar ve grup terapisini kız kıza konuşmayla birleştirdiler. Temple'ı Max'in reddi konusunda teselli ettiler ve Lucy'ye lobicilik işini bırakması gerektiğini söylediler. Lucy'nin kendisi kadar şanslı olmayan çocuklara yardım etme zorunluluğunu anlamıyorlardı. Bree evliliğı hakkında rahatça konuşmasına rağmen Mike'tan hiç bahsetmedi.

"Kız arkadaşlarımın olması iyi hissettiriyor," dedi bir öğleden sonra. "Evliyken hiç yoktu. Tek istediklerinin Scott'ın aldatmasına neden göz yumduğumu açıklamam olduğunu biliyordum."

Temple bir bileğini dizinin üzerinden geçirerek, "Piç kurusu şimdi sana asla böyle bir şey yapamaz," dedi.

"Hayır." Bree aniden üzgün göründü, sonra Kristi'ye bakarken kendini toparlamış gibiydi. "Bu öğleden sonra pek işim yoktu. Bunu düşünmeyeceğıne emin misin-"

"Hayır!" Kristi ilan etti.

Temple ve Lucy, Bree'nin Dr. Kristi'yi daha fazla iş çekebilmek için kırmızı bikinisini giymeye ikna etme çabalarıyla eğlenerek birbirlerine baktılar.

"Sen giy," dedi Kristi hararetle. "Bakalım nasıl beğeneceksin."

"Eğer senin gibi görünseydim, yapardım." Bree, Kristi'yi günah çıkarma masasına oturarak ondan intikam aldı. "Erkekler konusunda kendini nasıl yetersiz hissedebiliyorsun anlamıyorum. Onlardan istediğın herhangi birine sahip olabilirsin."

Lucy'nin aklına hemen Panda geldi.

Kristi güneş gözlüklerini kafasına geçirdi. Kulakları bile mükemmel şekillendirilmişti. "Sen böyle düşünüyorsun. Benim etkilendiğım türden erkekler beni etkilemiyor."

"Cesetler mi?" Lucy boş deniz mavisi sandalyeye oturdu.

Temple güldü, ama Kristi o afet vücudun içindeki ilkel inek gibi dudaklarını büzdü. "Devam et ve alay et. Ben zeki erkeklerden hoşlanırım. Gerçek kitaplar okuyan ve bira pong oynamanın ötesinde ilgi alanları olan düşünceli erkekleri. Ama böyle adamlar bana yaklaşmaz. Onun yerine oyuncuları, atletler, ödöl eşı arayan elli yaşındaki zilyonerler geliyor."

Lucy başparmağındaki mürekkep lekesini ovuşturdu, sonra da canı cehenneme demeye karar verdi. "Peki ya Panda?"

"Büyüleyici bir istisna," dedi Dr. Kristi. "Bira pong çetesinin lideri olacakmış gibi görünüyor ama ne kadar zeki olduğunu anlamak uzun sürmüyor. Dün gece Puccini hakkında konuşarak bir saat geçirdik. Siyaset ve ekonomi konusunda inanılmaz bir kavrayışı var. Ve sosyal bir vicdanı var. Hala sokak çeteleriyle çalıştığını biliyor muydunuz? Duygusal olarak tamamen ulaşılmaz olması çok kötü."

"Çünkü Lucy'ye aşık," dedi Temple sert bir ifadeyle.

"Doğru," dedi Lucy. "Bu yüzden beni görmek için sürekli buraya geliyor." Onun için uzak durmanın daha iyi olduğunu bilse de, kendisiyle iletişime geçmek için bir girişimde bile bulunmamış olması canını sıkıyordu.

Kristi ciddiyetle, "Onun için bir hamle yaptığımda Temple bana ilişkinizden bahsetmemiştii," dedi. "Kaçak avlanmaya inanmam."

"Eğer gerçekten bir erkek istiyorsan," dedi Bree, "Lucy'nin yaptığını yapmalısın. Kılık değiştirmelisin. Kendini çirkinleştir ki sıradan erkekler sana yaklaşmaktan korkmasın."

Lucy bariz olanı işaret etti. "Kristi'yi çirkinleştirmek için bir Hollywood özel efekt ekibi gerekir."

Gümüş bir Subaru hızla geçti. Temple nefesini tuttu ve sandalyesinden fırladı. "Ne oldu?" Kristi söyledi.

Temple'ın eli boğazına gitti. "Arayan Max'ti!"

"Emin misin?" Bree sordu.

Ama Temple çoktan eve doğru koşmaya başlamıştı.

Üçü de birbirlerine baktılar. Sonunda Lucy hepsinin düşündüğü şeyi söyledi. "Bundan sonra ne olacağını görmek için her şeyimi verirdim."

"Sen ve ben," dedi Bree. Ama tam o sırada kadın ve çocuklarla dolu bir minibüs durdu. Bree ormana doğru pişmanlık dolu bir bakış atarak onlara yardım etmeye gitti.

Geriye Lucy kaldı.

"Olduğun yerde kal," dedi Dr. Kristi. "Bu Temple ve Max arasında özel bir mesele."

"Biliyorum," diye yanıtladı Lucy. "Ama-" Sandalyeden sıçradı ve patikaya doğru koşmaya başladı.

"Seni görmelerine izin verme!" Lucy gözden kaybolurken Kristi seslendi.

Lucy bunun delilik olduğunu biliyordu. Evin yakınına bile gitmek istemiyordu. Ama mutlu sonlara inanmaya da ihtiyacı vardı ve eğer bir son olacaksa bunu ilk elden görmek istiyordu.

Garaja doğru giden dar bir yola saptı. Dikkatle ilerledi, çürüyen bir odun yığınınan, aklını yitirmiş yetişkin bir kadından kaçtı. Tam Max arabasından çıkarken garajın köşesinden baktı. Kısa kızıl saçları, zeytin rengi kargo şortu ve üzerine tam oturmayan ten rengi bluzu kadar dağınıktı. Temple ormandan fırladı ve sonra dondu kaldı, Kötü Kraliçe'nin küstahlığının ardında gizlenen tüm güvensizlik yüzüne yazılmıştı. "Max..." Bu sözcük bir dua gibiydi. "Max, seni seviyorum."

Max olduğu yerde kaldı, boyun eğmeyen ifadesi onun da en az sevgilisi kadar kararlı olduğunu gösteriyordu. "Saklanmayı bırakacak kadar mı? Yoksa benim için bıraktığın tüm o mesajlar saçmalık mı?"

"Saçmalık değil. Seni seviyorum."

"Benimle insan içine çıkacak kadar mı?"

Temple başıyla onayladı.

"Evlenmek için yeterli mi?" Max inatla söyledi. "Ve büyük bir parti vermeye?"

Tanıdığımız herkesi davet edelim mi?"

Lucy, Temple'ın yutkunurken boğazının çalıştığını gördü. "O kadar," diye fısıldadı.

Ama Max'in onunla işi bitmemişti. Tıknaз vücuduna doğru kaba bir hareket yaptı. "Senin için kendimi değiştirmeyeceğim. Ne görüyorsan onu alacaksın, tımbul ve hepsi."

"Gördüğüm şeyi seviyorum. Seni seviyorum."

Max parmağındaki gümüş yüzüklerden birini çevirdi. "Bu senin kariyerini mahvedebilir."

"Umurumda değil."

"Önemsiyorsun," dedi Max ama Temple'ın gözlerinde parlayan yaşları görünce yumuşadı.

Temple, "Seni önemsedığım kadar değil," diye cevap verdi. Max sonunda eridi ve birbirlerinin kollarına girdiler.

İki kadının böylesine tutkulu bir şekilde öpüşmesini izlemek biraz iğrençti ama aynı zamanda tamamen tatmin ediciydi. Lucy onları yalnız bırakmak için geri çekildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Köpeğiyle yürüyen bir adam haricinde Lucy sahili tek başına kullanıyordu. Güney sahilinden daha küçük ve daha az erişilebilir olan adanın batı tarafındaki bu nokta çoğunlukla yerel halk tarafından kullanılıyordu, ancak Cumartesi olmasına rağmen, yoğun bulutlu gökyüzü birkaçı dışında herkesi uzak tutmuştu. Bir kum tepesinin dibinde korunaklı bir yere yerleşmiş, çenesini büktüğü dizlerine dayamıştı. Max iki gün önce gelmişti ve Temple'la birlikte dün öğleden sonra yola çıkmışlardı. Bu sabah da Kristi yola çıkmıştı. Lucy onları özleyecekti. Belki de melankolik ruh halinin nedeni buydu. Yazma konusunda istikrarlı bir ilerleme kaydediyordu, bu yüzden işi hakkında depresif hissetmesi için bir neden yoktu. Eylül ortasına kadar nihayet adadan ayrılabilirdi.

Birinin yaklaştığını hissetti. Panda'nın ona doğru yürüdüğünü görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Toby ona nerede olduğunu söylemiş olmalıydı.

Güneş bulutların altına gömülmüş olmasına rağmen koyu renk gözlük takıyordu. Tıraşlıydı ama onu son gördüğünden bu yana geçen on bir gün içinde saçları daha da uzamıştı. Aylar gibi gelmişti. Bastırmak için çok uğraştığı bilgi yüzeye doğru çıkmaya başladı. Onu içindeki en karanlık girintilere, zarar veremeyeceği yerlere geri itti. Kalbi hızla atarken, adam akşam gezintisine çıkmış bir turist kadar rahat bir şekilde ona doğru ilerledi.

Kendisini terk ettiği için ona kızdıysa da belli etmedi. Başını salladı ve artık o kadar koyu olmayan ama yine de doğal açık kahverengi rengine dönmemiş olan kısa saçlarına baktı. Makyaj yapmamıştı, tırnakları

Enkaz halindeydi ve bacaklarını birkaç gündür tıraş etmemişti ama onları kalçalarının altına sokmasına izin vermedi.

Birbirlerine baktılar, belki sadece birkaç saniye, ama onun dayanabileceğinden daha uzun. Dalgaların sürüklediğı bir ağaç parçası üzerinde sürünen üç uğur böceğini inceliyormuş gibi yaptı. "Veda etmeye mi geldin?"

Bir elini şortunun cebine soktu. "Sabah gidiyorum." Sanki ona gereğinden fazla bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini suya dikti. "Bir hafta içinde yeni bir işe başlıyorum."

"Harika."

Aralarına rahatsız edici bir sessizlik daha girdi. Suyun kenarında, plaj yürüyüşçüsü göle bir sopa attı ve köpeğı de peşinden gitti. İstese de istemese de, adam gitmeden önce söylemesi gereken şeyler vardı. "Umarım neden taşınmak zorunda kaldığımı anlıyorsundur."

Onun yanındaki kuma oturdu ve bir dizini yukarı çekerek aralarında geniş bir boşluk bıraktı. "Temple bana açıkladı. Pisliğin teki olduğum için olduğunu söyledi."

"Doğru değil. Eğer o gece sen olmasaydın-" Ayak parmaklarını kuma gömdü. "Bunu düşünmek istemiyorum."

Bir kumsal taşıını aldı ve avucunda yuvarladı. Kumul otları sanki saçlarını okşamak istercesine ona doğru eğildiler. Uzaklara baktı. "Yaptığın şey için teşekkürler."

"Daha fazla teşekkür ihtiyacım yok," dedi huysuzca.

Kolunu ovuşturdu, parmaklarının altındaki derisi pütür pütürdü. "Bana kardeşinden bahsettiğine sevindim."

"Olanları aklından çıkarmak istedim, hepsi bu."

Ayaklarını kumun derinliklerine doğru itti. "Bence gitmeden önce Bree'ye Curtis'ten bahsetmelisin."

Sahil taşıını düşürdü. "Babasının hiç vicdanı yok muydu? Öyle bir şey olmayacak."

"O büyük bir kız. Annesine kazık attığını biliyor ve bunu bilmesi gerekiyor. Bırakın kardeşlerine söyleyip söylememeye o karar versin."

Çenesinin inatçı duruşu ona nefesini boşa harcadığını söylüyordu. Bir zebra midyesi kabuğunu dürttü, kendini bu istilacı Büyük Göller davetsiz misafiri kadar istenmeyen biri gibi hissediyordu. "Olan onca şeyden sonra bara neden geri döndüğünü hiç sormadım."

"Arabamı almak için. Sana çok kızmıştım."

"O gece kendimi aptal durumuna düşürdüm. Bütün yaz, gerçekten, belalı davranışlarımla."

"Rol yapmıyordum. Sen bir baş belasısın."

"Doğru değil ama teşekkürler." Parmaklarının arasından biraz kum elledi. "Bu deneyimden iyi bir şey çıktı. Başka bir tene bürünmeye çalışmanın beni düzeltmeyeceğini öğrendim."

"Düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu kim söyledi?" Rahatlatıcı derecede bir kızgınlık sergiledi. "Sen olduğun gibi iyisin."

Dudağının iç kısmını ısırды. "Teşekkürler."

Uzun bir sessizlik daha çöktü, aralarındaki mesafeyi anlatan korkunç, aşılmaz bir uçurum. "Yazıların nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Oldukça iyi."

"Bu çok iyi."

Biraz daha sessizlik oldu ve sonra ayağa kalktı. "Toparlanmam gerekiyor. Buraya, ben ayrıldığımda evde kalmakta özgür olduğunu söylemek için geldim."

Tek sebep bu muydu? Göğsü ağrıyarak başını kaldırdı ve adamın koyu renk gözlüklerindeki yansımalarını gördü. "Bree'de iyiyim," dedi sertçe.

"Burayı benden daha çok önemsiyorsun. Eğer fikrini değiştirirsen, işte anahtar."

Kadın elini uzatmadı -kendini tutamadı- adam da kucağına bıraktı. Şortunun eteklerine düştü, sarı mutlu suratlı anahtarlık ona bakıyordu.

Güneş gözlüklerine uzandı, sanki onları çıkaracakmış gibi, ama fikrini değiştirdi. "Lucy, ben-" Çok iyi tanıdığı inatçılık dudaklarını inceltti. Bir elini kalçasına dayadı ve başını eğdi. Ağzından çıkan sözcükler sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi sertti. "Güvende kal, tamam mı?"

Hepsi bu kadardı. Ona bir daha bakmadı. Başka bir şey söylemedi. Sadece uzaklaştı.

Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Ağlayamayacak kadar kızgın bir halde gözlerini sıkarak kapattı. Kendini onun sırtına atmak ve onu yere yıkmak istiyordu. Tokatlamak ve tekmelemek. Duygusuz, duygusuz piç. Olan onca şeyden sonra, söyledikleri ve yaptıkları onca şeyden sonra, bu onun çıkış çizgisiydi.

Sonunda park yerine geri dönmeyi başardı. Eve doğru bisiklete bindi, Toto'yu almaya giden Bayan Gulch gibi öfkeyle pedal çeviriyordu. Onu kontrol etmek için kulübeye hiç gelmemesine şaşmamalıydı. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu. Patrick Shade'in tarzı buydu.

Bree çiftlik standındaydı. Lucy'nin yüzüne bir kez baktı ve fırçasını bir kenara bıraktı. "Ne oldu?"

Bitmişti. Bitti. Bunu kabul et. "Hayat," diye karşılık verdi Lucy.

"Berbat bir şey." "Bir de bana sor."

Lucy bisikletini garaj yoluna fırlatma dürtüsüne direndi. "Dışarı çıkmam gerek. Island Inn'de akşam yemeği yiyelim. Sadece ikimiz. Ben ısmarlıyorum."

Bree çiftlik standında etrafına bakındı. "Bilmiyorum... Cumartesi gecesi. Güney sahilinde bir balık kızartması var, bu yüzden çok fazla trafik olacak..." "Uzun sürmeyecek. Toby birkaç saatliğine işleri halledebilir. Büyük adam olmayı ne kadar sevdiğini biliyorsunuz."

"Doğru." Başını eğdi. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Lucy kaldığı küçük yatak odasında tepinip duruyordu. Sonunda kendini kibrit kutusu dolabını açmaya ve Temple'ın getirdiği kıyafetleri incelemeye zorladı. Ama Viper kıyafetlerine geri dönemezdi ve yanında başka bir şey de yoktu. Dolapta eski Washington gardırobu olsaydı bile, özel dikim takımlar ve inciler, Viper'ın yeşil tütüsü ve savaş botlarından daha doğru hissettirmezdi.

Kot pantolon ve Bree'den ödünç aldığı keten bir bluz giydi. Yola çıktıklarında Bree arabasını yolun sonunda durdurup şoförün camından son dakika talimatlarını verdi. "Uzun sürmeyecek. İnsanlardan süs eşyalarına dikkat etmelerini istemeyi unutmayın."

"Bunu bana zaten

söylemiştin." "Bozukluk
kutusuna dikkat et."

"Bunu bana binlerce kez söyledin."

"Üzgünüm, ben ..."

"Git," diye emretti Lucy, otoyola doğru eliyle işaret ederek.

Bree son bir endişeli bakışla isteksizce gaza bastı.

Lucy saçındaki örtüleri kestirip dövmelemlerini sildirdiğinden beri kasabaya gelmemişti ve Bree otomatik olarak Lucy'nin duvara bakabilmesi için yemek odasına bakan sandalyeye oturdu. Ama düğününün üzerinden neredeyse üç ay geçmişti, hikâyenin etkisi azalmıştı ve Lucy kimsenin onu tanıyıp tanımadığını umursamıyordu.

Izgara portabellalar ve şeftaliyle tatlandırılmış bir arpa salatası sipariş ettiler. Lucy ilk kadeh şarabını yudumladı ve ikincisine başladı. Yemekler iyi hazırlanmıştı ama iştahı yoktu ve görünüşe göre Bree'nin de yoktu. Kulübeye geri döndüklerinde sohbet etme çabasından vazgeçmişlerdi.

Çiftlik standı görünür hale geldi. İlk başta yanlış bir şey olduğunu fark etmediler. Ancak yaklaştıkça yıkımı gördüler.

Toby kırık bal şişelerinden oluşan bir denizin içinde duruyordu - sergilenenden çok daha fazla şişe. Sarsıntılı, amaçsız bir daire çizerek döndü, bir elinde Bree'nin tezgâhın üzerine fırlattığı bal sıçramış yorgan, diğerinde oyun oynatıcısı asılıydı. Arabayı görünce dondu kaldı.

Bree dışarı fırladı, motor hâlâ çalışıyordu, boğazından bir çığlık koptu. "*Ne oldu?*"

Toby yorganı dağınıklığın içine bıraktı. Adirondack sandalyeler, Carousel Honey tabelasının parçalanmış kalıntılarının yanında yan yatmıştı. Arkadan çıkıntı yapan sundurmanın kapısı aralıktı, rafları Bree'nin bal evinde daha fazla çalışma alanı sağlamak için oraya sakladığı gelecek yılın mahsulünden birkaç yüz şişeye doluydu. Toby tepeden tırnağa bal ve kir içindeydi. Kırılan camdan eline bir damla kan akmıştı. "Sadece bir dakikalığına ayrıldım," diye hıçkırdı. "Niyetim-"

"*Gittin mi?*" Ayakkabıları camda çığırdayarak ileri atıldı. "Sadece bir dakikalığına. Nintendo'mu almam gerekiyordu. Kimse yoktu. Dur!"

Bree onun elinde ne tuttuğunu gördü ve elleri iki yanında yumruk oldu. "*Video oyunu almak için mi çıktın?*"

"Bilmiyordum, öyle demek istemedim, sadece bir *dakikalığına!*" diye bağırdı.

"Yalancı!" Gözleri parladı. "Bütün bunlar bir dakika içinde olmadı. Git buradan! Git buradan!"

Toby kulübeye doğru kaçtı.

Lucy motoru çoktan kapatmış ve arabadan kendisi atlamıştı. Ahşap raflar eğri büğrü duruyordu ve kırık bal şişeleri otoyolda bile her yerdeydi. Parçalanmış losyon kavanozları yola saçılmıştı; lüks kremler ve kokulu iksirler çakıllara bulaşmıştı. Para kasası gitmişti ama bu, gelecek yılın mahsulü olan yüzlerce şişenin kaybı kadar yıkıcı değildi. Şişelerin camları Bree'nin değerli, kırılğan Noel süslerinin gümüş parçalarıyla karışmıştı.

Bree diz çöktü, eteği çamurun içindeydi ve narin bir küreden geriye kalanları kucakladı. "Her şey bitti. Her şey bitti."

Lucy bu akşam dışarı çıkmaları için ısrar etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. Söyleyecek rahatlatıcı bir şey bulamıyordu. "Neden içeri girmiyorsun? En kötüsüyle ben ilgilenirim."

Ama Bree gitmedi. Yapışkan madde, cam ve yıkılmış hayallerin enkazı üzerinde çömelmiş halde kaldı.

Suçluluk duygusu bir kefen gibi başının üzerinde sallanırken Lucy bir çift tırmık ve bir kürek getirdi. "Yarın bir şeyler düşünürüz," dedi.

"Anlayacak bir şey yok," diye fısıldadı Bree. "İşim bitti."

LUCY, BREE'YE POLİSİ ARATTI. Bree onlara olanları düz, cansız bir sesle anlatırken, Lucy otoyoldaki en kötü camları kazımaya başladı. Bree onların sorularını yanıtlamayı bitirdi ve telefonu kapattı. "Yarın Toby ile konuşmak için gelecekler." Yüz ifadesi sertleşti. "Bunun olmasına izin verdiğine inanmıyorum. Bu affedilemez."

Toby'nin durumunu savunmak için henüz çok erkendi ve Lucy bunu denemedi. "Bu benim hatam," dedi. "Dışarı çıkmamız için ısrar eden bendim." Bree onun özrünü titreyen eliyle sildi.

Çiftlik standının önüne monte edilmiş bir çift projektörün hayalet gibi aydınlatması altında çalışıyorlardı. Arabalar geçerken yavaşladılar ama kimse durmadı. Bree parçalanmış tabelasını sürükleyerek götürdü. Sandalyeleri düzelttiler, hasarlı mumları ve harap olmuş not kartlarını çöp torbalarına attılar. Gece çöktüğünde, tırmıklarla kırık camlara saldırmaya başladılar, ancak mahvolmuş bal okyanusu camların tırmıklara yapışmasına neden oldu ve gece yarısından biraz sonra Lucy tırmığı Bree'nin elinden aldı. "Şimdilik bu kadar yeter. Sabah bir hortum getireceğim ve her şeyi püskürteceğim."

Bree tartışamayacak kadar demoralize olmuştu.

Sessizce eve doğru yürüdüler. Her yerde bal vardı.

-Derilerinde, giysilerinde, saçlarında. Kollarına ve bacaklarına cam parçaları ve diğer pisliklerle birlikte toprak ve ot parçaları yapışmıştı. Lucy sandaletlerini çıkarırken topuğuna yapışmış soluk mavi bir karton parçası gördü.

*Ben türünün tek örneği bir Noel süsüyüm.
Lütfen beni alırken dikkatli olun.*

Sırayla ayaklarını dış musluğun altına soktular. Bree ellerini ve kollarını durulamak için eğildi, sonra arka pencereye doğru baktı. "Şu anda onunla konuşamam."

Lucy anladı. "İyi olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim." "Nasıl bu kadar sorumsuz olabilir?"

Çünkü on iki yaşındaydı, diye düşündü Lucy. Ve Lucy, Bree'yi onu hafta sonu adada o kadar kabadayıyla yalnız bırakması için asla cesaretlendirmemeliydi.

Durulanmasına rağmen Lucy'nin ayakları mutfaktan geçerken hâlâ vinil zemine yapışıyordu. Koridordan aşağı döndü. Toby'nin kapısı açıktı. Bree dağınıklık konusunda başının etini yemesin diye genelde kapalı tutardı. Lucy bir önsezi duygusuyla içeri baktı.

Oda çilekli sakız ve erkek kokuyordu. Son birkaç günün giysileri, atılmış bir banyo havlusuyla birlikte halının üzerinde bir yığın halinde duruyordu. Yatak her zamanki gibi yapılmamıştı. Ve boştu.

Evi aradı. Adam gitmişti. Yapış yapış ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu, bir el feneri buldu ve dışarı çıktığında Bree'yi boşluğa bakıp sigara içerken buldu.

Tek yaptığı arka basamakta oturup sigara içmektir. Toby ona böyle söylemişti ama Lucy haftalardır Bree'nin ikisini de yaptığını görmemişti. "Evde değil."

Bree başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? Nerede o?"

"Bilmiyorum."

Bree basamaktan indi. "Onu öldüreceğim! İşleri daha da kötüleştirdiğini bilmiyor mu?"

"Muhtemelen çok net düşünemiyordur."

Bree sigarasını söndürdü. "Benim yüzümden. Ona söylediklerim yüzünden." Tıpkı Lucy'nin tanıştıkları gün yaptığı gibi ormana doğru döndü. "Toby!" diye bağırdı. "Hemen buraya gel! Ciddiyim!"

Korkmuş bir çocuğu eve çekmenin yolu bu değil. Öte yandan, Bree'nin sesi diğer milyonlarca kızgın anne gibiydi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Toby ortaya çıkmadı. Sonunda Bree kendi el fenerini kaptı ve bahçenin çevresini, kökleri ve ağaçları aramak için ayrıldılar.

kiler ve evin etrafındaki orman. Komşu meyve bahçesine girdiler ve el fenerini vadiye doğru tuttular. "Mike'ı arayacağım," dedi Bree. "Toby şu anda orada. Orada olmalı."

Ama değildi.

"Mike onu görmemiş," dedi Bree kısa görüşmeleri sona erdiğinde. "Bakmak için dışarı çıkıyor. Ona ne söyleyeceğim? Toby'ye bağırdığımı ve gitmesini söylediğimi mi?"

"Sen sadece bir insansın."

"Belki senin evindedir. Ben Mike'ı beklerken orayı kontrol et. Lütfen."

Lucy Panda'yı tekrar görme fikrine katlanamıyordu ve Toby'nin güvenliğinden başka bir şey söz konusu olsaydı bunu reddederdi ama bunu reddedemezdi. Gündüzleri pek çok kez gittiği yolu takip etti ama geceleri orman artık eskisi kadar dost canlısı değildi. "Toby!" diye seslendi sessizliğe. "Toby, ben Lucy. Bree artık kızgın değil." Doğru değildi ama yeterince iyiydi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Tek tepki gece yaratıklarının hışırtısı ve bir baykuşun ötüşünden geldi.

Ormandan çıktı. Saat sabahın biriydi ve gökyüzü açılmıştı. Işık kirliliği olmadığı için yıldızlar tepesinde pırıl pırıl parlıyordu. Adaya gelene kadar, yıldızlarla dolu gerçek bir gökyüzünün neye benzediğini unutmıştu.

Ev karanlıktı ve öyle kalması için dua etti. Avlunun derinliklerine doğru ilerlerken el fenerini etrafta gezdirdi. Elleri yıkamasına rağmen hâlâ yapış yapıştı ve giysileri tenine yapıştı. Kaşlarında bile bal vardı.

Verandada bir gölge hareket etti. Toby'ye ait olamayacak kadar büyük bir gölge. Kalbi sıkıştı. Bunu tekrar yaşayamazdı. Ama başka seçeneği yoktu. Omurgasını sertleştirdi ve ışını perdeye doğru yönlendirdi. "Toby ortadan kayboldu," dedi kabaca. "Onu gördünüz mü?"

Gölge ayağa kalktı. "Hayır. Ne zamandır yok?"

"Dokuz civarından beri." Ne olduğunu kısaca anlattı, onu net olarak göremediği için mutluydu.

"Ayakkabılarımı giyeyim." Birkaç dakika sonra, kendi el feneriyle ortaya çıktı. Işını kadının üzerinde gezindi. "Berbat durumdasın."

"Gerçekten mi? Farkında değildim."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Ön kapı kilitli. Eve girmiş olabileceğini sanmıyorum."

"Haneye tecavüz konusunda yetenekli. Ben garaja bakarken sen de kontrol et." Onunla birlikte eve girmesine imkân yoktu. Garaja doğru ilerledi ama içeri adımını attığında, burada sapıkça seviştikleri öğleden sonrasının anılarıyla dolup taşıtı. Bir daha asla bu kadar sınır tanımaz olmayı hayal bile edemiyordu.

Garajın içini aradı, ardından odun yığınının etrafını kontrol etmek için dışarı çıktı. Toby kayıp olduğu sürece daha da endişeleniyordu. Pek çok açıdan Toby onun ikiziydi. Dünyada kendini yalnız hisseden bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu ve bu tür bir çaresizliğin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Panda evden çıktı. "İçerisi temiz." "Belki kayıkhane."

Ama bu da sonuçsuz kaldı. Bahçeyi ve yakındaki ormanı dolaşmak üzere ayrıldılar. Lucy cep telefonunu cebine sokmuştu ve Bree'yi aradı ama arkadaşının sesindeki tedirginlik ona hiçbir şeyin değişmediğini söylüyordu.

"Ya sahile gittiyse?" Bree söyledi. "Her şey olabilirdi. Çiftlik standını tahrip eden haydutlarla karşılaşmış olabilir. Polisi aradım ama sabaha kadar bir şey yapmayacaklar. Neden işleri daha da kötüleştirmek zorundaydı ki? En başından beri yaptığı tek şey işleri daha da kötüleştirmek."

Panda Lucy'nin arkasından geldi. "Ona bisikletinin hâlâ orada olup olmadığını sor." Lucy yaptı.

"Bekle," dedi Bree. "Mike'ın bip sesi geliyor. Seni hemen geri arayacağım."

Lucy'nin telefonu birkaç dakika içinde tekrar çaldı. "Toby'nin bisikleti gitmiş. Mike otoyolda ama şu ana kadar bir şey görmedi."

Lucy bilgiyi iletti.

Panda telefonu ondan aldı, her santimi polis gibiydi. "Bree, ben Patrick Shade. Mike'ın cep numarasını alabilir miyim?"

Lucy yazacak bir şey bulmak için telaşla etrafına bakındı ama Panda'nın kaleme ya da kâğıda ihtiyacı yok gibiydi. "Anladım. Toby'nin üzgün olduğunda gitmeye meyilli olduğu özel bir yer var mı?"

Dinledi ve başını salladı. "Tamam. Ne giyiyordu?" Tekrar dinledi. "Odasına git ve etrafa bak. Bak bakalım yanına bir şey almış mı? Bir sırt çantası? Kıyafet? Herhangi bir şey. İşin bitince beni ara."

Bağlantı kesilirken Lucy kendi kendine "O iyi olacak," dedi. "İyi olduğunu biliyorum."

Panda çoktan Mike'la konuşmaya başlamıştı. "Toby bisikletini aldı. Şimdi neredesin? Pekâlâ... Güney sahilini kontrol edin, sonra burada durun ve sonra ne yapacağımıza karar verelim."

Lucy, Toby'nin yerinde olsaydı nereye gideceğini hayal etmeye çalıştı. Adada büyümüş olmasına rağmen, onun bütün gece ormanda kalacağını hayal bile edemiyordu. Yalnız kalabileceği ama aynı zamanda kendini güvende hissedebileceği bir yer arardı.

Panda'nın kara kara düşündüğü kayalıkları hatırladı. Ormandan daha açıktı ve kayalar biraz barınak sağlıyordu. Panda otoyola doğru yönelirken, o da yamaca tırmandı.

Tepede hava durgundu ve aşağıdaki dalgaların sesini duyabiliyordu. Işını kayaların üzerinde gezdirerek onu görebilmek için dua etti. Hiçbir şey yoktu.

Birkaç saat içinde şafak sökecekti. Giderek daha da endişelenerek eve döndü. Panda, Toby'nin bisikletiyle yoldan aşağı iniyordu. Ona doğru koştu. "Onu buldun mu?"

"Sadece bisiklet. Yolun yaklaşık otuz metre yukarısında ağaçların arasına saklanmıştı."

Motorcuları ve adaya sarhoş olup sorun çıkarmak için gelen diğer serserileri düşündü. "Ya onu orada bırakıp otostop çektiyse?"

"Hiç sanmıyorum. Bazı ayak izleri buldum. Onları takip etmek için çok karanlık ama tahminimce buraya geliyordu."

"Her yere baktık."

Gözlerini ormana doğru dikti. "Belki de yerleşmeden önce bizim aramamızın bitmesini beklemiştir."

Güvenli. Korunaklı.

O ve Panda birlikte hareket ettiler.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LUCY onu rıhtıma inen merdivenlerden kayıkhaneye kadar takip etti. Teknenin demir atarken çıkardığı gıcırtilar sevişmelerinin sesiydi ama onun aksine Panda acı dolu anılarla boğuşuyor gibi görünmüyordu. El fenerini kamara kapısına doğru tuttu. Daha önce burayı aradıktan sonra kapıyı kilitlediğinden neredeyse emindi ama şimdi kapı hafifçe aralıktı. Kapıyı hafifçe araladı ve el fenerini içeriye tuttu. Kadın onun etrafına baktı.

Toby baş taraftaki ranzanın ön tarafına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu.

Rahatlaması onu bir an için sersemletti. Panda cep telefonunu geri verdi. Kış tarafa çekildi ve Bree'yi aradı. "Onu kayıkhane bulduk," dedi nefes nefese. "Uyuyor."

"Uyuyor musun?" Bree'nin sesi rahatlamış olmaktan çok öfkeliydi. "Kaçmasına izin vermeyin! Ben de geliyorum."

Lucy duyduklarından hoşlanmamıştı ama Bree, Lucy ona sakin olmasını tavsiye edemedi telefon kapattı.

Panda çok halsiz ve kirli bir Toby ile çıktı. Çocuğun kıyafetleri kirliydi. Kurumuş kan kolunu kabuk bağlamış ve yanağına bulaşmıştı. Bacakları bala doymuş kirle kaplıydı ve saçları kafasına yapışmıştı. "Teknede hiçbir şeye zarar vermedim," diye mırıldandı, korkmuş görünüyordu.

"Yapmadığını biliyorum," dedi Panda nazikçe.

Toby eve çıkan merdivenlerde ayağı takıldı ve Panda onu sabitlemeseydi düşebilirdi. Tam tepeye vardıklarında Mike koşarak geldi.

Evin yan tarafından. Toby onu görünce tökezleyerek ona doğru gitmeye başladı.

"Toby!" Mike haykırdı. "Aklından ne geçiyordu? Asla yapmamalıydın!"

Yeniden bir araya gelmeleri, Bree'nin ormandan fırladığı sırada bir ölüm perisinin çığlığıyla kesildi. "*Toby!*"

Mike dondu kaldı. Toby içgüdüsel olarak geri adım atarak hepsinden uzaklaştı, ancak piknik masasına çarptı.

Vahşi bir kadına benziyordu, giysileri kir içindeydi, kızıl saçları uçuşuyordu. "Nasıl böyle korkunç bir şey yapabildin?" diye çığlık atarak avluyu geçip ona doğru koştu. "Sakın bir daha böyle bir şey yapmaya cüret etme!" Hiçbiri onu durduramadan, onu kollarından yakaladı ve sarsmaya başladı. "Sana ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Herhangi bir fikrin?" Parmakları etine battı; başı sarsıldı.

Hepsi ona doğru hamle yaptı ama ona dokunamadan Toby'yi kendine doğru çekti. "Sana her şey olabilirdi. Her şey olabilirdi!" Ağlamaya başladı. "Beni çok korkuttun. Gitmemeliydin. Sana bağırdığımı biliyorum. Kontrolümü kaybetmişim. Özür dilerim. Ama kaçmamalıydın."

Onu birkaç santim geriye itti, yanaklarını avucunun içine aldı ve yüzünü yukarı çevirdi, sesi duyguyla boğulmuştu. "Bir daha benden kaçmayacağına söz ver. Eğer bir sorunumuz olursa, bunu konuşuruz, tamam mı? Söz ver bana."

Toby sessizce ona baktı, gözleri kocaman olmuştu.

Başparmaklarını onun kirli elmacık kemiklerine sürttü. "Beni duyuyor musun?"

"Söz veriyorum." Alt kapağından büyük bir gözyaşı döküldü. "Ama her şeyimizi kaybettik," diye fısıldadı. "Benim yüzümden."

"Seni kaybetmedik ve en önemli şey de bu." Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Gerisi için bir şeyler düşünüyoruz."

Tüm mücadele onu terk etti. Kadının karşısında soldu. Kolları onun beline dolandı. Kadın ona sıkıca sarıldı ve dudaklarını başının tepesine gömdü. Sonunda güvenli bir liman bulmuştu ve hıçkırıklarını tutmaya çalışırken küçük bedeni titremeye başladı. Bree sadece onun duyabileceği bir şeyler mırıldandı.

Mike diğerlerinden ayrı duruyordu, bir kez daha dışlanmıştı. Toby, Bree geldiğinden beri ona bir kez bile bakmamıştı.

Lucy, Bree'nin Toby'ye, "Hadi eve gidelim," diye fısıldadığını duydu. "Bize biraz krep yapacağım. Yarın geç yatarız. Buna ne dersin?"

Sözleri hıçkırıkla çıkmıştı. "Kreplerin pek iyi değil." "Biliyorum."

"Umurumda değil," dedi. "Benim için yeterince iyiler."

Onun başının üstünü öptü. Kollarını birbirlerine dolayarak ormana doğru yürüdüler. Ağaçların arasına girmeden hemen önce Bree durdu. Dönüp Mike'a baktı. Lucy onun elini kaldırmaya başladığını ama sonra tekrar yanına bıraktığını gördü. Uzun bir an daha geçti ve sonra o ve Toby gözden kayboldular.

Mike olduğu yerde, loş sarı ışık havuzunda tek başına kaldı. Lucy daha önce hiç kimsenin bu kadar yıkılmış görüldüğünü görmemişti. "Onu evlat edinmek istiyordum," dedi sonunda rahatsız edici derecede sessiz bir sesle. "Yarın onunla bu konuyu konuşacaktım." Gözlerini ağaçlara doğru dikti. "Kulübeyi satabilir ve başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirdi. Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm."

Lucy anlamıştı. Az önce tanık olduklarından sonra Mike, Bree'nin Toby'yi en az kendisi kadar sevdiğini ve onun gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Lucy, Dr. Kristi'ninkine çok benzeyen bir sesle, "Onu mutlu etmek senin için önemli, değil mi?" dediğini duydu.

Başını salladı. "Her zaman öyleydi. Onu gördüğüm andan beri. O sadece benim ne kadar budala bir aptal olduğumu hatırlıyor. Diğer çocukların etrafta olmadığı zamanlarda benim için resim yaptığını ya da müzik hakkında konuştuğumuzu unutmuş. Saçma sapan şeyler."

"Seni önemsiyor," dedi Lucy. "Değer verdiğini biliyorum."

"Numara yapıyor. Bana ihtiyacı olduğu için iyi bir görüntü çiziyor."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum. O da en az senin kadar değişti."

Buna inanmıyordu. "Geç oldu. Eve gitsem iyi olacak." Arabasının anahtarlarını almak için cebini karıştırdı.

Bu yanıltı. Lucy bunu biliyordu. Ama adam gitmek için döndüğünde, bunu düzeltmek için söyleyecek bir şey bulamadı.

Karşılıklı konuşmaları sırasında Panda sessiz kalmıştı ama şimdi sesi gecenin sessizliğini böldü. "Yanılıyor olabilirim, Moody, ama bana öyle geliyor ki, budala bir aptal olduğun günler sona ermemiş."

Ona bakmak için döndü. Anlayışlı olanın o olması gerekiyordu, Panda değil.

Belki de sözler başka bir adamdan geldiği için Mike durdu. Omuz silkmiş olan Panda'ya baktı. Mike yola doğru baktı. Ve sonra hareket etmeye başladı.

BREE arka basamaklara henüz ulaşmıştı ki, ormanda gürültülü bir hışırtı duydu. Toby onun yanına yaslanmıştı, sıcak ve sağlamdı. Sevgili. Döndü ve Mike'ın bahçeye çıktığını gördü. Göğsü daraldı.

Ağaçların kenarında durdu ve orada dikildi. Eğer kızın kollarına koşmasını bekliyorsa, uzun süre bekleyecekti. Toby'yi sıkıca vücuduna yasladı ve Mike'a baktı. "Neredeyse her şeyimi kaybettim," dedi sessizce. "Seni bir yemek bileti olarak kullandığıma inanabilirsin. Ya da gerçeğe inanabilirsin. Hangisine inanacaksın?"

Toby doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı, sanki nefes almayı bırakmış gibiydi.

Mike'ın elleri ceplerine kaydı, satıcı özgüveni onu terk etti. "Neye inanmak istediğimi biliyorum."

"Kararını ver," dedi. "Ya bu ailenin bir parçasıdır ya da değildir."

Yine de hareket etmedi. Ona bakmak yerine Toby'ye baktı. Sonra yavaşça yürümeye başladı. Ama arka merdivenlere kadar gitmedi. Onun yerine yarı yolda durdu. "Toby, Bree'yi seviyorum." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Onunla evlenmek için iznini istiyorum."

Bree'nin nefesi kesildi. "Dur bakalım! Beni sevdiğine sevindim ama bu çok erken-"

"Gerçekten mi?" Toby haykırdı. "*Gerçekten mi?* Ben evet diyorum!"

Mike'ın yaptığı inanç sıçramasına, kalbini güvenmeye hakkı olmayan birine sunarken gösterdiği cesarete inanamıyordu. Ama saat sabahın üçüydü ve çok yorgundular. Gelecek hakkında konuşmak için çok erkendi. Onu yola getirmesi gerekiyordu. Ancak bunu yapmak için önce gülümsemeyi bırakması gerekiyordu ve bunu başaracak gibi görünmüyordu.

Mike onun gözlerinin içine bakarken, yanağını Toby'nin yumuşak başının üstüne bastırdı. "Ben de seni seviyorum. Tüm kalbimle. Ama şimdilik sadece kreplerle ilgileniyorum."

Mike boğazını temizledi ama bu sesindeki duygu kabarmasını engelleyemedi. "Onları benim yapmama ne dersin? Bu işte gerçekten iyiyimdir."

Toby'ye baktı. Toby başını kaldırıp ona baktı. "Evet diyorum," diye fısıldadı.

Toby kollarındaydı ama gözleri Mike'inkileri buldu. "Sanırım ben de evet demek zorundayım."

Onun alev alev yanan gülümsemesi içinde kalan tüm karanlığı kesti. Elini uzattı. Adam elini tuttu. Ve üçü birlikte içeri girdiler.

LUCY bu gece kulübeye GERİ DÖNEMEDİ. Orada her ne oluyorsa, dışarıdan bakan biri olmadan ortaya çıkması gerekiyordu. Omuzlarını dikleştirdi. "Gecenin geri kalanında teknede yatacağım."

Panda piknik masasının yanında, bir ayağı bankın üzerinde duruyordu. "Sen evde kalabilirsin."

"Tekne iyi olacak." Ama bir yere gitmeden önce temizlenmesi gerekiyordu. Sadece kirden ve baldan değil, onu kesen küçük cam parçalarından da. Dışarıdaki duşta sadece soğuk su olmasına ve üstünü değiştirecek hiçbir şeyi olmamasına rağmen eve girmek istemedi. Plaj havlularından birine sarınacak ve sabah kulübede üstünü değiştirecekti.

Onun yanından duşa doğru yürüdü, bu yapmacık gariplikten nefret ediyordu, buna neden olduğu için ondan nefret ediyordu, bundan bu kadar incindiği için kendinden nefret ediyordu. "Duş çalışmıyor," dedi arkasından. "Geçen hafta boru kırıldı. Eski banyonu kullan. Alt kata taşınmayı bir türlü beceremedim."

Neredeyse iki haftadır evden uzakta olduğu için bu garip görünüyordu, ama soru sormuyor, ona gerekenden fazlasını söylemiyordu. Eve girmekten ne kadar korksa da, bu kadar dağınıkken uyuyamazdı ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Mutfak kapısı tanıdık gıcırtısını yaptı ve eski ev onu kucakladı, hâlâ hafif rutubet, kahve ve eski gaz sobası kokuyordu. Tepe lambasını yaktı. Ona bakmamaya yemin etmişti ama kendini tutamadı. Gözleri kırmızı çerçeveli ve kirli sakalları kötücüldü. Ama onu şaşırtan, arkasında göremediği şeydi. "Masanıza ne oldu?"

Sanki hafızasını yoklaması gerekiyormuş gibi davrandı. "Uh... Evet... Woodpile."

"Değerli masanızdan kurtuldunuz mu?"

Çenesi gerildi ve sesi gereksiz yere savunmacı çıktı. "Sürekli kıymık batıyordu."

Adam onun dengesini bozmuştu ve başka bir şeyin eksik olduğunu fark ettiğinde daha da şaşırdı. "Peki ya domuzun?"

"Domuz mu?" Sanki bu kelimeyi hiç duymamış gibi davranıyordu. "Şişko küçük adam," diye tersledi.

"Fransızca konuşuyor."

Omuz silkti. "Bazı şeylerden kurtuldum."

"Domuzun mu?"

"Sana ne ki? O domuzdan nefret ediyordun."

"Biliyorum," diye alay etti. "Ama ondan nefret etmek hayatıma odaklanmamı sağladı ve şimdi o da gitti."

Karşı yumruk atmak yerine gülümsedi ve onu içine aldı. "Tanrım, çok dağınıksın."

Onun şefkati kalbinin sıkışmasına neden oldu ve savunmasını yükseltti. "Bunu önemseyen biri için sakla." Koridora doğru yürüdü.

Onun arkasına geçti. "Bilmeni isterim ki... ben... seni önemsiyorum. Seni görmemek zor olacak. Seninle konuşmak."

Adamın huysuz, isteksiz itirafı açık yarasına tuz basmıştı ve kadın dönüp arkasına baktı. "Beni becermek mi?"

"Öyle söyleme."

Onun kızgınlığı karşısında dudağını büktü. "Ne? Kelimeyi doğru kullanmadım mı?"

"Bak, plajda seni kızdırdığımı biliyorum ama... Ne söylemem gerekiyordu? Eğer farklı bir insan olsaydım..."

"Orada dur." Çenesini yukarı kaldırdı. "Seni çoktan terk ettim. Buna gerek yok."

"Bu yaz savunmasız bir durumdaydın ve ben de bundan faydalandım."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Gururunu kırmasına izin vermeyecekti ve ona doğru atıldı. "İnan bana Patrick, küçük, adi ilişkimiz boyunca gözlerim sonuna kadar açıldı."

Ama o bunun peşini bırakmadı. "Ben Detroitli bir kabadayıyım, Lucy. Sen Amerikan kraliyet ailesindensin. Çok şey yaşadım. Senin için iyi değilim."

"Anladım," diye alay etti. "Çocukken cehennem azabı çektin, polisken cehennem azabı çektin, bu yüzden hayatın pis işlerini görmezden geliyorsun."

"Bu doğru değil."

"Bu doğru, tamam." Susması gerekiyordu ama duramayacak kadar çok canı yanıyordu. "Hayat senin için çok zor, değil mi Panda? Bu yüzden korkak bir mesafeden yaşıyorsun."

"Bundan daha fazlası var, lanet olsun!" Dişlerini sıktı, kelimeleri öğüttü. "Ben tam olarak... duygusal olarak dengeli değilim."

"Bir de bana sor!"

Ondan bıkmıştı ve merdivenlere yöneldi. Gitmesine izin vermeliydi ama bitkin, öfkeli ve kontrolden çıkmıştı. "Kaç!" diye seslendi arkasından, kendi yaptığı şey için onu suçlamasındaki ironiyi göremeyecek kadar kontrolden çıkmıştı. "Kaç! Sen bu konuda bir şampiyonsun."

"Lanet olsun, Lucy..." Arkasına döndü, gözleri acıma duygusunu harekete geçirmesi gereken ama sadece öfkesini ateşleyen bir sefaletle kararmıştı çünkü tüm bu acı, yaşamla titreşmesi gereken bir şeyin ölümünü ifade ediyordu.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım!" diye bağırdı.

Omuzları düştü. Bir elini tırabzana dayadı, sonra kolunun düşmesine izin verdi. "Bunu dileme. Seninle tanışmak... Bazı şeyler oldu."

"Ne gibi şeyler? Ya değerli sırlarınızı açıklayın ya da cehenneme gidin!"

"Ben zaten oradaydım." Parmaklarının tırabzanı kavradığı yer bembeyazdı. "Afganistan... Irak... İki savaş. Çifte eğlence."

"Bana Almanya'da görev yaptığını söylemiştin."

En alt basamaktan indi, etrafından dolaştı, sadece hareket etmek için hareket etti ve oturma odasına vardı. "Bu gerçeği söylemekten daha kolaydı. Kimse sıcak ve kum hakkında bir şey duymak istemiyor. Havan saldırıları, roket bombaları, hiçbir uyarı olmadan patlayan EYP'ler bacakları, kolları koparıyor, bir kalbin olması gereken yerde delikler açıyor. Beynime kazınmış ve asla çıkmayacak görüntüler var." Ürperdi. "Parçalanmış bedenler. Ölü çocuklar. Her zaman ölü çocuklar ..." Sözleri kesildi.

Tırnaklarını avuçlarının içine doğru kıvırdı. Tahmin etmeliydi.

Oturma odasındaki şöminenin yanında durdu. "Dışarı çıktığımda, hiçbir şeyin gördüklerim kadar kötü olamayacağını düşünerek polis gücüne katıldım. Ama daha fazla kan vardı, düzinelerce Curtis vardı, hepsi de zamanından önce ölmüştü. Migrenim daha da kötüleşti, kâbuslar gördüm. Uyumayı bıraktım, çok fazla içmeye başladım, kavgalara karıştım, insanlara zarar verdim, kendime zarar verdim. Bir gece o kadar sarhoştum ki bir adama kafamı uçurması için yalvardım."

Parçalar yerine oturdu ve kapı pervazına yaslandı. "Travma sonrası stres bozukluğu."

"Bir ders kitabı vakası."

Sakladığı şey buydu - o savaşlardan dönen pek çok kişinin kaderi. Bir tür kopuş için mücadele etti. "Bir terapistte gittin mi?"

"Elbette. Ne kadar yardımcı olduğunu sor."

Kendi duygularını mühürlemek zorundaydı. Bunu yapmazsa parçalanacaktı. "Belki de başka birini denemelisin," dedi.

Acı bir kahkaha attı. "Bana benim gördüklerimi görmüş, benim yaptıklarımı yapmış bir terapist bulun, ben oradayım."

"Terapistler her zaman hiç yaşamadıkları sorunlarla uğraşırlar."

"Evet, ama bu benim gibi erkeklerde pek işe yaramıyor."

TSSB'li gazileri tedavi etmenin zorlukları hakkında okumuştı. Korunaklı olmak üzere eğitilmişlerdi ve yardıma ihtiyaçları olduğunu bilenler bile, özellikle bir sivil'e açılmak konusunda isteksizdi. Savaşçı zihniyetleri tedaviyi sorunlu hale getiriyordu.

"Birlikte çalıştığım bir adam... İçini döküyor, değil mi? Sonra bir baktı, psikiyatrist yeşile dönüyor ve kusmak için bahane uyduruyor." Pencereye doğru yöneldi. "Benim gittiğim doktor farklıydı. TSSB konusunda uzmandı ve o kadar çok hikâye dinlemişti ki kendini soyutlamayı öğrenmişti. O kadar çok uzaklaştı ki sanki orada değilmiş gibi hissettirdi." Öfkesinin bir kısmı onu terk etmiş gibiydi. "Haplar ve basmakalıp sözler böyle bir deliliği düzeltmek için yeterli değil."

Ona her şeyin geçmişte kaldığını söylemeye başladı ama bu açıkça doğru değildi ve adamın söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Şu eve bakın. Manik zamanlarımdan birinde aldım. Curtis için yetişkin intikamım. Biraz intikam, değil mi? Remington öleli yıllar olmuştu. Ne düşündüğümü kim bilebilir ki?"

O biliyordu. Nefret ettiği aileyi gözetlemek için Grosse Pointe'e yaptığı tüm o yolculuklar

... ve bir parçası olmayı çok istediği aile.

Pencereden dışarıya, hiçbir şeye bakmadı. "Tanıdığım bir adam... Gecenin bir yarısı karısı ona dokundu ve adam uyandığında elleri kadının boğazındaydı. Ve birlikte çalıştığım bir kadın... Bebeğini kreşten aldı, çocuğun ölümcül bir tehlikede olduğuna ikna oldu ve kimseye söylemeden onu beş yüz millik bir yolculuğa çıkardı,

Kocası da dahil. Neredeyse adam kaçırmaktan hapse girecekti. Başka bir adam

... O ve kız arkadaşı bir tartışma yaşıyorlardı. Önemli bir şey değildi. Ama bir anda onu duvara çarpmış. Köprücük kemiği kırılmış. Bunun senin başına gelmesini ister misin?" Acı çizgiler ağzını paranteze aldı. "Neyse ki zaman benim için en kötüsünü halletti. Şimdi iyiyim. Ve böyle de kalmalı. Şimdi anlıyor musun?"

Dizlerini kilitledi, kendini destekledi. "Tam olarak ne anlamam gerekiyor?"

Sonunda ona baktı, ifadesi taş gibiydi. "Neden sana sahip olduğumdan daha fazlasını veremiyorum. Neden sana bir gelecek veremiyorum?"

Kendisi bile bunu bilmezken, onun ne istediğini nereden biliyordu?

"Bana içinde yüzebileceğim o gözlerle bakıyorsun," dedi, "ve her şeyi istiyorsun. Ama o karanlık yere geri dönmeme asla izin vermeyeceğim." Pencereden uzaklaştı, ona birkaç adım daha yaklaştı. "Ben büyük duygulara sahip değilim. Olamam da. Şimdi anlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi. Bekledi.

Göğsü kabardı. "Seni sevmiyorum, Lucy. Beni duyuyor musun? Seni sevmiyorum."

Ellerini kulaklarına götürmek, karnına bastırmak ve duvarlara çarpmak istedi. Onun acımasız dürüstlüğünden nefret ediyordu ama az önce söylediklerinin ışığında onu bunun için cezalandıramazdı. Sahip olduğunu bilmediği bir güç rezervini çekti "Gerçekçi ol, Panda. Ted Beaudine'i terk ettim. Gerçekten senin ve küçük ateşli yaz kaçamağımız için uykularımın kaçacağını mı sanıyorsun?"

Hiç irkilmedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı, mineral mavisi gözleri karanlığa gömülmüştü.

Buna bir saniye daha katlanamazdı. Çok hızlı hareket etmesine izin vermeyerek arkasını döndü. Koridora... Ön kapıdan dışarı... Gecenin içinde körlemesine yürüdü, bastırmak için çok uğraştığı korkunç bilgi yüzeye sızıyordu.

Ona aşık olmasına izin vermişti. Tüm mantığa, tüm sağduyuya rağmen, onu sevemeyen bu duygusal olarak bodur adama derinden aşık olmuştu.

Kendini tekne buldu, Toby'nin saklandığı pruvada kıvrılıp uyuyakalmış bir halde değil, uyanık bir şekilde oturuyordu; öfkeli, yapış yapış, kalbi kırık bir halde.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah arabası da onunla birlikte gitmişti. Lucy tökezleyerek eve girdi, giysilerini çamaşır makinesine attı ve duş aldı, ama başı çok ağrıyordu ve dışarı çıktığında kendini daha iyi hissetmiyordu.

Giymek için bulabildiği tek şey siyah mayosu ve onun tişörtlerinden biriydi. Boş evin içinde yalınayak dolaştı. Kıyafetlerinin çoğunu, iş dosyalarını ve sabahları yanında taşıdığı kahve fincanını almıştı. Her biri bir öncekinden daha acı verici olan pek çok duygu onu ele geçirmişti: Yaşadıkları için duyduğu acıma; böylesine hasarlı bir adama aşık olduğu için evrene ve kendine duyduğu öfke. Ve Panda'ya duyduğu öfke.

Sözlerine rağmen, onu yanıltmıştı. Her şefkatli dokunuşta, her ortak bakışta ve samimi gülümsemede, onun kendisini sevdiğini söylediğini hissetmişti. Pek çok erkek travmatik deneyimler yaşamıştı ama bu kaçıp gittikleri anlamına gelmiyordu.

Öfkesi onu daha iyi hissettirdi ve öfkesini bastırdı. Ona ya da kendine acımayı göze alamazdı. Bu acımayı düşmanlığa dönüştürmek çok daha iyiydi. *Kaç, seni korkak. Sana ihtiyacım yok.*

Aynı gün onun evine geri taşınmaya karar verdi.

Mutsuzluğuna rağmen, Bree'nin dün geceki vandalizmi temizlemesine yardım edeceğine dair verdiği sözü unutamamıştı ama kulübeye gidemedi Mike aradı ve Toby'yle birlikte pisliği temizleyeceklerini, kızların girmesine izin verilmediğini söyledi. İtiraz etmedi.

Kulübeden eşyalarını almak için öğleden sonraya kadar bekledi. Mutfak masasında elinde bir not defteriyle oturan, hülyalı gözlerle bakan bir Bree buldu,

Yanında da aynı derecede karasevdaı bir Mike. Bree'nin boynundaki hafif sakal yanığı ve Mike'ın şefkatli, tescilli tavrı, dün gece Toby uyurken ikisinin ne yaptığı konusunda pek şüphe bırakmıyordu.

Lucy niyetini açıkladığında Bree, "Gidemezsin," dedi. "İşimi kurtarmak için bir plan üzerinde çalışıyorum ve sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım olacak."

Mike, Bree'nin kusursuz el yazısıyla yazılmış notlarla kaplı bir deftere vurdu. "O büyük evde tek başına kalmanı istemiyoruz," dedi. "Senin için endişeleneceğiz."

Ama ikisi de onunla konuşacak kadar uzun süre gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı ve Toby de daha iyi değildi. "Mike ve Bree evleniyor!" diye duyurdu mutfağa geldiğinde.

Bree gülümsedi. "Sakin ol, Toby. Henüz kimse kimseyle evlenmiyor."

Mike ve Toby'nin bakışları, bu konuda başka fikirleri olduğunu gösteriyordu.

Lucy kendi mutsuzluğuyla onların mutluluğunu bozamazdı. Ertesi öğleden sonra geleceğine söz verdi ve el sallayarak veda etti.

Öfkesini beslemeye devam etti, ancak birkaç gün süren öfkeli, yalnız yürüyüşler ve onu hala uyuyacak kadar yormayan uzun bisiklet sürüşlerinden sonra, başka bir şey yapması gerektiğini biliyordu. Sonunda Panda'nın geride bıraktığı dizüstü bilgisayarını açtı ve çalışmaya başladı. İlk başta konsantre olamadı ama yavaş yavaş ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını buldu.

Belki de Panda'yla ayrılığının acısıydı ama hayatının ilk on dört yılını profesyonel bir parti kızı olan biyolojik annesiyle geçirdiği için daha önce çektiği acıları giderek daha fazla düşünmeye başlamıştı.

"Lucy, bu gece dışarı çıkıyorum. Kapı kilitli."

"Korkuyorum. Burada kal."

"Bebek gibi davranma. Artık büyük bir kızsın."

Ama büyük bir kız değildi - sekiz yaşındaydı - ve sonraki birkaç yıl içinde, kasvetli evlerindeki tek sorumlu kişi haline gelmişti.

"Lucy, lanet olsun! Çekmecemin arkasına sakladığımı para nerede?"

"Lanet kirayı ödemek için kullandım! Tekrar kovulmamızı mı istiyorsun?"

Her zaman sorumluluk duygusunun Sandy öldükten sonra, Tracy'ye tek başına bakmak zorunda kaldığında başladığına inanmıştı ama şimdi bunun çok daha önce başladığını anlıyordu.

Kaslarına kramp girene kadar yazdı ama sonsuza kadar yazamazdı ve durduğu anda kalp ağrısı onu ele geçirdi. İşte o zaman öfke pelerinini sıkılaştırdı. Bu pelerin sıkıca yerindeyken nefes almaya devam edebiliyordu.

PANDA, Chicago'da çekilen büyük bütçeli bir aksiyon filminin güvenliğini sağlayan yeni işini dört gözle bekliyordu ama işe başladıktan iki gün sonra grip oldu. Ait olduğu yerde, yatakta kalmak yerine ateş ve titreme ile mücadele etti ama sonunda zatürre oldu. Bunun da üstesinden geldi çünkü Lucy Jorik'ten başka bir şey düşünmeden yatağa gitmek bir seçenek değildi.

İyi olduğun şeyde en iyisi ol... Onunla tanıştığı güne kadar harika bir slogandı.

Temple çok sık yaptığı telefon görüşmelerinden birinde ona "Sen bir pisliksin," dedi. "Mutluluk için bir şansın vardı ve ondan kaçtın. Şimdi de kendini yok etmeye çalışıyorsun."

"Hayatını düzene soktuğunu düşünmen herkesin bunu isteyeceği anlamına gelmez," diye karşılık verdi, ne kadar zayıf görüldüğünü, ne kadar gergin olduğunu göremediğine sevinerek.

Başa çıkabileceğinden daha fazla iş teklifi aldı, bu yüzden iki eski polisi kendisi için çalışmaları için işe aldı. Birini Dallas'ta bir göreve gönderdi, diğerini de Los Angeles'ta genç bir oyuncuya bakıcılık yapması için.

Temple tekrar aradı. Burnunu silmek için cebinden bir mendil çıkardı ve kadın Lucy hakkında söylenmeye başlamadan hemen içeri daldı. "Yeni sezon çekimleri nasıl gidiyor?"

"Yapımcıların Kristi ve bana sürekli bağırması dışında," dedi, "her şey harika gidiyor."

"İkiniz onları zor durumda bıraktınız. Sizi değiştirecek zamanları olmadığı için şanslısınız yoksa ikiniz de yeni iş arıyor olurdunuz."

"Üzülürlerdi," diye karşılık verdi Temple. "Seyirciler eski şovdan sıkılmışlardı ve bu yeni yaklaşımı sevecekler. Bu

kalbim var. Kristi hâlâ kırmızı bikinisini giymek zorunda ama çok daha fazla ekran süresi var ve bunu harika kullanıyor." Kristi'nin bir şeyi çıtırdattığını duydu. Bir elma mı? Bir parça kereviz mi? Her gün kendine izin verdiği kurabiye mi? "Antrenmanları çok daha eğlenceli hale getirdim," dedi. "Ve bugün gerçekten ağladım! Gerçek gözyaşları. Bu altın değerinde bir reyting olacak."

"Bunu düşünmek bile boğazımda bir yumru oluşturuyor." Sesi hızla boğuklaşan bir öksürüğe dö n ü ş t ü .

"Hayır, gerçekten," dedi. "Bu yarışmacı -adı Abby- çocukken korkunç bir şekilde istismara uğramış. Bu beni çok etkiledi. Hepsinin hikayesi var. Neden daha önce daha yakından dinlemek için zaman ayırmadığımı bilmiyorum."

Nedenini biliyordu. Başkalarının korkularına ve güvensizliklerine dikkat etmek onu kendi korkularını ve güvensizliklerini incelemeye zorlayabilirdi ve o bunu yapmaya hazır değildi.

Ağzı dolu bir şekilde devam etti. "Genelde birkaç hafta çekim yaptıktan sonra insanlara bağırmaktan sesim kısılır ama beni dinleyin."

"Yapmamak için elimden geleni yapıyorum." Başka bir öksürük nöbetini bastırmak için bir yudum su içti.

"Egzersize 'Yeterince İyi' yaklaşımından bahsettiğinde Lucy'nin deli olduğunu düşünmüştüm ama bir şeyi yakaladı. Daha gerçekçi olan uzun vadeli bir egzersiz programı üzerinde çalışıyorum. Ve... Şunu dinleyin... Süpermarket reyonlarında sahte kavgalar sahneleyerek izleyicilere gıda etiketlerini nasıl okuyacaklarını öğrettiğimiz harika bir gizli kamera bölümümüz var."

"Bu sana kesinlikle bir Emmy kazandırır."

"Acımasızlığın hiç çekici değil, Panda. İstedğin kadar alay et ama sonunda insanlara uzun vadede yardım edebileceğiz." Ve sonra, çünkü hala onun her zamanki gibi sert olduğunu düşünmesini istiyordu, "Max'i geri ara. Üç sesli mesaj bıraktı ve sen hiçbirine geri dönmedin."

"Çünkü ben de onunla konuşmak istemiyorum," diye homurdandı. "Dün Lucy'yi aradım. Hâlâ evde."

Başka bir telefon daha ç a l d ı , bu da ona telefonu kapatmak için bir bahane verdi.

Ne yazık ki bu telefon Kristi'den geldi. "Konuşacak zaman yok," dedi.

Onu görmezden geldi. "Temple röportajımızda inanılmazdı. Tamamen ham ve açıktı."

Temple'la birlikte çekimlerini henüz tamamladıkları uzun danışmanlık seansından bahsettiğini anlaması bir anını aldı. Yapımcılar

Temple'ın lezbiyen olduğunun ortaya çıkmasının ekstra bir tanıtım fırtınası yaratacağını bildiğinden, yeni sezonu başlatmak için kullanmayı planladı.

"Kristi, "Sonlara doğru Max'i getiriyoruz ve ikisini birlikte izlemek en katı kalpleri bile yumuşatmaya yetiyor. Seyirciler onun bu yeni yönünü çok sevecekler. Ve ben de bir elbise giymek zorunda kaldım."

"Bahse girerim sıkı bir tane."

"Her şeye sahip olamazsın."

"Tek bir şey istiyorum," diye hırladı. "Senin ve o şeytan arkadaşının beni rahat bırakmanızı istiyorum."

Kısa, kınayıcı bir duraklama. "Sana tavsiye ettiğim şeyi yaparsan ve öfkeni başkalarına aktarmayı bırakırsan daha gerçek bir hayat yaşayabilirsin Panda."

"Şimdi kapatıyorum, böylece atlayabileceğim kadar yüksek bir pencere bulabilirim."

Ama onlardan ne kadar şikâyet etse de, bazı günler sanki onu ayakta tutan tek şey onların rahatsız edici telefonlarıymış gibi hissediyordu. Bu kadınlar onu önemsiyordu. Ve onlar Lucy ile arasındaki tek kırılğan bağıdı.

CHARITY Adası'na sonbahar erken geldi. Turistler ortadan kayboldu, hava serinledi ve akçaağaçlar ilk kızılıklılarını göstermeye başladı. Bir zamanlar Lucy için büyük bir mücadele olan yazma işi onun kurtuluşu oldu ve sonunda tamamladığı el yazmasını babasına gönderebildi.

Sonraki birkaç günü adanın etrafında bisiklete binerek ve boş sahillerde yürüyerek geçirdi. Bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğinden emin değildi ama acısı ve öfkesi sayesinde bir şekilde geleceğini nasıl şekillendireceğini bulmuştu.

Nefret ettiği lobicilik artık olmayacaktı. Kalbinin sesini dinleyecek ve bir kez daha çocuklarla bire bir çalışacaktı. Ama hepsi bu kadar olamazdı. Vicdanı, ikinci el şöhretini daha büyük ölçekte savunuculuk yapmak için kullanmaya devam etmesini emrediyordu. Bu kez bunu kendisini gerçekten tatmin eden bir şey aracılığıyla, yani yazarlığı aracılığıyla yapmaya niyetliydi.

Acımasızca dürüst gazeteci babası taslağı okuyup onu aradığında, zaten bildiği bir şeyi doğruladı. "*Luce, sen gerçek bir*

yazar."

Kendi kitabını yazacaktı, kendisi ya da ailesi hakkında değil, tehlikedeki gerçek çocuklar hakkında. Kuru, akademik bir kitap değil, çocuklardan, danışmanlardan kişisel hikayelerle dolu, en savunmasız olanların refahına daha parlak bir ışık tutmak amacıyla sayfa çeviren bir kitap olacaktı. Kitabın sırtında onun adının yazması bolca reklamı garantileyecekti. Bu da dezavantajlı çocuklar hakkında hiçbir şey bilmeyen binlerce insanın -belki de yüz binlerce insanın- onların karşılaştıkları sorunlar hakkında gerçek bir fikir edineceği anlamına geliyordu.

Ancak daha net bir yöne sahip olmak ona arzuladığı huzuru getirmedi. Ona aşık olmasına nasıl izin vermişti? Göğsünün ortasında acı bir düğüm öyle şiddetli yanıyordu ki bazen alevler içinde kalacaktı gibi hissediyordu.

Taslak postaya verilmiş ve Ekim ayı hızla yaklaşırken annesinin basın sekreterini aradı, o da onu *Washington Post*'tan bir muhabirle görüştürdü. Eylül ayının sonundan önceki gününde Lucy güneşlenme odasında oturdu, telefonu kulağına dayalıydı ve kaçtığı röportajı verdi.

Aşağılayıcıydı... Panikledim... Ted tanıdığım en iyi adamlardan biri... Son birkaç ayımı babamın kitabı üzerinde çalışarak ve kendimi toparlamaya çalışarak geçirdim... Kendi kitabımı yazacağım... Sesi olmayan çocukların savunucusu olacağım...

Panda'dan bahsetmedi.

Görüşmeden sonra Ted'i aradı ve onunla daha önce yapamadığı konuşmayı yaptı. Sonra da toplanmaya başladı.

Bree, Lucy geri taşındığından beri birkaç kez eski yazlık evine gitmiş ve görüşmenin ertesi günü kapanmasına yardım etmek için gelmişti. Sadece birkaç ay içinde o, Toby ve Mike Lucy'nin hayatının dokusuna işlemişlerdi ve Lucy onları özleyeceğini biliyordu. Ama Bree'ye ne kadar yakın hissetse de Lucy onunla Panda hakkında konuşamıyordu, kimseyle konuşamıyordu, Meg'le bile.

Bree tezgâhın üzerine tünemiş, Lucy'nin büyük paslanmaz çelik buzdolabını temizlemesini izliyordu. "Bu çok komik," dedi. "Bu eve girmenin beni mahvedeceğini sanıyordum ama tek yaptığı beni nostaljik yapmak oldu. Annem o kadar çok şey tamir etti ki

Bu mutfakta çok kötü akşam yemekleri oldu ve babamın ızgara yapması da yardımcı olmadı. Her şeyi yaktı."

Bree'nin babası hamburger yakmaktan çok daha kötü şeyler yapmıştı ama Lucy'nin anlatacağı hikâye bu değildi. Çok az kullanılmış bir hardal kavanozunu havaya kaldırdı. "Bunu ister misin?"

Bree başıyla onayladı ve Lucy hardalı, kulübeye göndereceği diğer artık yiyeceklerle birlikte bir karton kutuya koydu.

Bree erken sonbahar soğuğuna karşı giydiği ağır kazağın kollarını yukarı itti. "Bütün günümü çiftlik standında geçirmek zorunda olmadığım için kendimi boş zamanlarımda bir kadın gibi hissediyorum."

"Biraz boş zaman. Deli gibi çalışıyorsun." Bree gelecek yılın balının üçte birini vandallara kaptırmıştı; bir grup serseri feribota binerken yakalanmıştı. Ama yazın kuru havası ve sıcak günleri sayesinde yine de bin kilodan fazla hasat yapmayı başarmıştı.

"Papaz Sanders'ı sonsuza dek seveceğim," dedi.

Heart of Charity papazı Bree için Midwest hediyeelik eşya dükkanları zincirine tedarik sağlayan anakaradaki bir toptancıyla bir görüşme ayarlamıştı. Kadın Bree'nin örneklerine bayılmıştı: aromalı ballar, losyonlar, mumlar ve not kartları, balmumu mobilya cilası ve vandallardan kurtulan elle boyanmış bir Noel süsü.

"Yeni atlıkarınca etiketleri anlaşılmayı mühürledi," dedi Bree. "Onlara bayıldı. Tüm ürünlere tuhaf bir zarafet kattıklarını söyledi. Ama yine de bu kadar büyük bir sipariş beklemiyordum."

"İyi bir zevki var."

"Eğer o emretmeseydi ne yapardım bilmiyorum. Aslında biliyorum ama mecbur kalmadığım için memnunum." Lucy açılmamış bir havuç poşetini uzatırken tekrar başını salladı. "Maddi olarak Mike'a bağımlı olma fikrine katlanamıyorum. Bunu yaşadım, yaptım, bir daha yapmayacağım."

"Zavallı Mike. Onun tek istediği seninle ilgilenmek, senin tek istediğin ise kendinle ilgilenmek. Yakında onunla evlenmek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum. Ama Mike Moody ile ilgili olan şey..." Yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı. "O kararlı. Bu adam hiçbir yere gitmiyor."

Lucy acısını yuttu. "Her gece yatak odanızın penceresinden girip çıkmak dışında."

Bree gerçekten de kızardı. "Bunu sana sır olarak söyledim."

"Tıpkı bana onun ne kadar şehvetli bir aşık olduğunu söylediğin gibi. Mezara kadar bilmeden gidebileceğim bir şey."

Bree Lucy'nin itirazlarına aldırmadı. "Scott sorunu olanın ben olduğumu söylediğinde ona gerçekten inanmıştım ama şimdi tek hissettiğim on dokuz yaşındaki zavallı çocuğuna acımak." Hülyalı gülümseme geri gelmişti. "Mike gibi bağınaz, dindar bir adamın böyle olabileceği kimin aklına gelirdi-"

"Şehvetli," dedi Lucy, onun sözünü keserek.

Bree'nin yüzü bulutlandı. "Eğer Toby bizi yakalarsa..."

"Er ya da geç bunu yapacak." Lucy bir blok parmesan peyniri ve - duvara çarpıp parçalama dürtüsüne karşı koyarak- açılmamış bir Panda portakal marmelatı kavanozu ekledi.

"Mike etrafta gizlice dolaşma konusunda daha da gerginleşiyor. Aslında ben bir tarih belirlemeyi kabul edene kadar hizmetlerini geri çekmekle tehdit etti. Şantaj. Hayal edebiliyor musun?"

Lucy buzdolabının kapağını kapattı. "Seni engelleyen ne, Bree? Gerçekten mi?"

"Çok mutluyum." Bacaklarını salladı, düşündü. "Evliliğe olan isteksizliğimi aşmam gerektiğini biliyorum ve aşacağım da. Ama henüz değil." Tezgâhtan aşağı kaydı. "Bizi görmek için adaya geri geleceksin, değil mi?"

Lucy bir daha asla adaya dönmek istemedi. "Elbette," dedi. "Şimdi şu eşyaları kulübeye götürelim. Ve uzun uzun vedalaşmak yok, tamam mı?"

"Kesinlikle hayır."

Ama ikisi de gözyaşlarını tutmanın o kadar kolay olmayacağını biliyordu. Ve öyle de olmadı.

PANDA NİHAYET ÖKSÜRMEYİ BIRAKTI VE enerjisi geri gelmeye başladı ama sanki bir uzvu eksikmiş gibi hissediyordu. Refleksleri artık keskin değildi - başkalarının fark edeceği kadar kötü değildi ama o biliyordu. Atış poligonunda nişan alması eskisi kadar doğru değildi ve koşmaya başladığında sebepsiz yere ritmini kaybediyordu. Kahve fincanını devirdi, arabasının anahtarlarını düşürdü.

Lucy'nin *Washington Post*'a verdiği röportajı okudu. Ondan hiç söz edilmiyordu, neden edilsin ki? Ama yüzünün yine tüm haberlerde yer alması hoşuna gitmemişti.

Saçlarında birkaç tel ak olduğunu fark etti. Bu yeterince iç karartıcı değilmiş gibi, işi de iyi gitmiyordu. Filmde ikinci başrolü oynayan aktris ona asılmaya başlamıştı ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Neredeyse Dr. Kristi'ninkiyle yarışacak bir vücuda sahip olan bu kadın, bu dünyanın en güzel kadınıydı ve yeni bir kadınla yatağa girmek, bir öncekinin anılarını silmenin en iyi yolu olabilirdi ama bunu düşünemiyordu bile. Ona başka birine aşık olduğunu söyledi.

O gece yıllar sonra ilk kez sarhoş oldu. Panik içinde uyandı. Tüm dikkatine rağmen, uzun zamandır uzak tutmayı başardığı hayaletler geri geliyordu. Yardım edebileceğini düşündüğü tek kişiyi aradı.

"Kristi, benim..."

Nealy'nin basın sekreteri medyadan gelen telefonlardan kaçarken LUCY Boston'da bir daire ve iş buldu. *Bayan Jorik yakında yeni bir işe başlayacaktı ve ek görüşmeler için çok meşguldü.* Lucy ilk kitap turuna kadar çok meşgul kalmaya niyetliydi.

Virginia'daki evindeki son gecesinde, anne ve babasıyla birlikte büyüdüğü malikânenin verandasında oturuyordu. Nealy ısınmak için Lucy'nin eski üniversite tişörtlerinden birini giymişti ama yine de bir fincan sıcak çaydan yudumlarırken asil görünmeyi başarıyordu, normalde düzgün olan bal-kahverengi saçları Ekim başındaki esintiyle dağılmıştı.

Annesinin açık teni ve *Mayflower* soyu, babasının koyu renk yakışıklılığı ve çelik kasaba sertliğiyle belirgin bir tezat oluşturuyordu. Mat yeni şöminedeki ateşin üzerine bir kütük koydu. "Senden faydalandık," dedi açık açık.

Nealy sıcak çay bardağına sarıldı. "Her şey o kadar yavaş gelişti ki ve sen her zaman devreye girme konusunda o kadar neşeliydin ki, farkında değildik. Yazdıklarını okumak... Çok açıklayıcı ve yürek burkucuydu."

"Yazmaya devam edeceğine sevindim," dedi babası. "Elimden geldiğince yardım edeceğimi biliyorsun."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Lucy. "Bunu kabul edeceğim."

Birdenbire annesi Lucy'ye siyasi uzmanlık alanı olan yuvarlak yumruklardan biriyle vurdu. "Bize ne olduğunu anlatmaya hazır mısınız?"

onu?"

Lucy şarap kadehini sıkıca kavradı. "Kim?"

Nealy tereddüt etmedi. "Gözlerindeki ışıltıyı alan adam."

"O kadar da kötü değil," diye yalan söyledi.

Mat'in sesi uğursuz bir gümbürtüye dönüştü. "Sana bir şey söyleyeyim... Eğer o orospu çocuğunu bir daha görürsem, kışına tekmeyi basacağım."

Nealy ona bir kaşını kaldırdı. "Senin yerine başkan seçildiğim için ülke olarak ne kadar minnettar olduğumuzu bir kez daha hatırlattı."

PANDA, üç katlı kahverengi tuğla binaya girmeye cesaret edemeden önce bloğun etrafından iki kez dolaştı. Pilsen bir zamanlar Chicago'nun Polonyalı göçmenlerine ev sahipliği yapmıştı ama şimdi şehrin Meksika toplumunun kalbinin attığı yerdı. Dar koridor parlak grafitilerle kaplıydı ya da belki de duvar resimleriydi - cesur kamusal sanatın bu kadar belirgin olduğu bir mahallede bunu söylemek zordu.

Koridorun sonundaki kapıyı buldu. Elle yazılmış bir tabelada şöyle yazıyordu:

**SILAHLİYİM VE KIZGINIM.
YİNE DE İÇERİ GİRİYORUM.**

Kristi onu hangi cehenneme göndermişti? Kapıyı iterek açtı ve erken dönem Kurtuluş Ordusu tarzında dekore edilmiş, kırık deri bir kanep, birbirine benzemeyen birkaç sandalye, sarı ahşap bir sehpa ve bir posterin altında oturan testereyle oyulmuş bir kartalın bulunduğu bir odaya adım attı:

**ABD DENİZCİLERİ
1775'ten beri kötü adamların ölmesine yardımcı oluyoruz**

Bitişik odadan çıkan adam Panda'nın yaşlarındaydı, kırış kırıştı ve kelleşmeye başlamıştı, büyük bir burnu ve Fu Manchu bıyığı vardı. "Shade?"

Panda başını salladı.

"Ben Jerry Evers." Kolunu uzatarak ilerledi, yürüyüşü biraz düzensizdi. Panda'nın bakışları istemeden onun bacağına kayd. Evers başını salladı,

sonra bol kot pantolonunun paçasını çekiştirerek bir protezi ortaya çıkardı. "Sangin. Üç Beş'le birlikteydim."

Panda, Evers'in Afganistan'da bulunduğunu zaten biliyordu ve başıyla onayladı. Beşinci Alay'daki denizciler Sangin'de ağır darbe almışlardı.

Evers elindeki dosyayı döşemeli bir sandalyeye doğru salladı ve güldü. "Kandahar ve Felluce'de miydin? Nasıl bu kadar şanslı bir orospu çocuğu olabildin?"

Panda bariz olanı işaret etti. "Diğerlerinin durumu daha kötüydü."

Evers homurdandı ve kanepeye yığıldı. "Boş ver onu. Buraya senin hakkında konuşmaya geldik."

Panda rahatladığını hissetti ...

KASIM ayının ilk günlerinde Lucy Boston'daki hayatına ve Jamaica Plain'de kiraladığı daireye alışmıştı. Yazmadığı zamanlarda işteydi ve her zaman yorgun olsa da yeni işi ve yoğun programı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Sana ne ki?" Karşısındaki koltukta oturan on yedi yaşındaki çocuk alay etti. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Tacoların baharatlı kokusu, Roxbury'deki bırakma merkezinin her gün elli kadar evsiz gence akşam yemeği servis ettiği mutfaktan danışma odasına yayılıyordu. Merkezde ayrıca duşlar, küçük bir çamaşırhane, haftalık bir sağlık kliniği ve on dört yaşından küçük kaçaklara, kanepede yatanlara ve sokak çocuklarına barınak bulmalarında, okula gitmelerinde, GED'leri üzerinde çalışmalarında, Sosyal Güvenlik kartlarını güvence altına almalarında ve iş aramalarında yardımcı olan altı danışman bulunuyordu. Müşterilerinden bazılarının madde bağımlılığı sorunları vardı. Diğerleri, güzel elmacık kemikleri ve trajik gözleri olan bu kız gibi, korkunç fiziksel istismardan kaçmışlardı. Danışma merkezindeki danışmanlar akıl sağlığı sorunları, tıbbi sorunlar, hamilelik, fuhuş ve bunların arasındaki her şeyle ilgileniyordu.

"Peki senin hakkında hiçbir şey bilmemem kimin sorunu?" Lucy söyledi.

"Kimsenin sorunu değil." Shauna kanepeye daha da gömüldü, suratı asıktı. Lucy kapıdaki pencereden bazı çocukların Cadılar Bayramı süslerini indirdiklerini görebiliyordu: uçan yarasalar, siyah karton cadılar ve kırmızı parıltılı göz yuvaları olan iskeletler.

Shauna, Lucy'nin kısa siyah deri eteğini, sıcak pembe taytını ve ilginç çizimlerini inceledi. "Eski sosyal hizmet uzmanımı geri istiyorum. O senden çok daha iyiydi."

Lucy gülümsedi. "Çünkü o sana benim gibi tapmıyordu."

"Şimdi de alaycı olmaya başladın."

"Hayır." Lucy elini nazikçe genç kızın koluna koydu ve her kelimesini kastederek yumuşak bir sesle konuştu. "Sen evrenin harika yaratıklarından birisin Shauna. Bir aslan kadar cesur, bir tilki kadar kurnazsın. Zekisin ve hayatta kalmayı başarıyorsun. Sevilmeyecek ne var?"

Shauna kolunu savurdu ve ona dikkatle baktı. "Sen delisin, bayan."

"Biliyorum. Mesele şu ki, sen gerçek bir şampiyonsun. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Ve ne zaman bir işi sürdürmek konusunda ciddileşmek istersen, bunu nasıl yapacağını bulacağını biliyorum. Şimdi git buradan."

Bu onu öfkелendirdi. "Git başımdan da ne demek? İşimi geri almam için bana yardım etmen gerekiyordu."

"Bunu nasıl yapacağım?" "Bana

ne yapacağımı söyleyerek."

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrim yok da ne demek? Seni müdüre ihbar edeceğim. Seni kovacak. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bir aydan daha kısa süredir burada olduğum için bu doğru olabilir. Nasıl daha iyisini yapabilirim?"

"Bana işimi kaybetmemek için yapmam gereken şeyleri söyleyin. Her gün işe zamanında gelmek ve patrona saygısızlık etmemek gibi..." Sonraki birkaç dakika boyunca Shauna, diğer danışmanlardan aldığı tavsiyeleri tekrarlayarak Lucy'ye ders verdi.

Sonunda sakinleştğinde Lucy hayranlıkla başını salladı. "Vay canına. Benim yerime sen danışman olmalısın. Bu işte çok iyisin."

Düşmanlığı yok oldu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Diplomanı aldıktan sonra bence pek çok işte başarılı olabilirsin."

Shauna gittiğinde, Lucy gencin sorunlarından en az birini çözmeyi başarmıştı. Bu çok küçük bir şeydi ama evsiz bir çocuk için muazzam bir engel oluştuyordu. Shauna'nın çalar saati yoktu.

Lucy yıpranmış, rahat kanepesi, rahat koltuğu ve grafiti esintili duvar resmiyle boş danışmanlık odasına baktı. Bu onun yapması gereken işti.

O gece evine gitmek için merkezden her zamankinden daha geç çıktı. Arabasına doğru ilerlerken, akşamın serin çiseleyen yağmuruna karşı şemsiyesini açtı ve o akşam yatağa yığılmadan önce yapması gereken yazıları düşündü. Artık Kongre koridorlarında dolaşmayacaktı; Başkan Jorik'in kızını tanıdıklarını söyleyerek övünmek için kendisiyle tanışmak isteyen kodamanları görmek için şirket kapılarını aşındırmayacaktı. Bir kitabı halka açık bir platforma dönüştürmek çok daha tatmin ediciydi.

Bir su birikintisinden sıyrıldı. Bir projektör, otoparkta kalan iki araçtan biri olan arabasını aydınlattı. Kitap teklifini neredeyse bitirmişti ve yarım düzine yayınevi teklifini görmek istemişti bile. Kaç yazarın yayınlamak için mücadele ettiğini düşünürsek, belki de bu konuda kendini suçlu hissetmeliydi ama hissetmiyordu. Yayıncılar, bir kitabın sırtında onun adının olmasının büyük baskı ve büyük satışları garanti edeceğini biliyorlardı.

Evsiz gençlerin kişisel hikayelerini onların gözünden anlatmaya karar vermişti; ailelerinden neden kaçtıklarını, nasıl yaşadıklarını, umutlarını ve hayallerini. Sadece Shauna gibi dezavantajlı çocukları değil, varlıklı topluluklarda göçebe hayatı yaşayan ve daha az tanınan banliyö gençlerini de.

Sadece işine odaklandığı sürece enerjikti ama gardını indirdiği anda öfkesi geri dönüyordu. Gitmesine izin vermeyi reddetti. Kemiklerine kadar yorulduğunda, midesi ihtiyacı olan yemeği kabul etmediğinde, sebepsiz yere gözleri yaşardığında... Öfke onu ayakta tutan şeydi.

Birinin koşma sesini duyduğunda neredeyse arabasına varmıştı. Etrafında döndü.

Çocuk birden ortaya çıktı. Sıksa, çukur gözlü, kirli, yırtık kot pantolonlu ve yağmurdan ıslanmış koyu renk kapüşonlu. Kadının çantasını kaptı ve onu yere itti.

Şemsiyesi uçtu, acı vücuduna yayıldı ve içinde tuttuğu tüm öfke bir hedef buldu. Anlaşılmaz bir çığlık attı, kendini ıslak asfaltdan itti ve adamın peşinden gitti.

Kaldırırma çıktı, bir sokak lambasının altından geçti ve ona tekrar baktı. Onun peşinden gelmesini beklemiyordu ve daha hızlı koştu. "Bırak onu!" diye bağırdı adrenaline beslenen bir öfkeyle.

Ama adam koşmaya devam etti, kız da öyle.

Küçük ve hızlıydı. Umurunda değildi. İntikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Botları kaldırımını tokatlayarak kaldırımdan aşağıya doğru koştu. Adam, sığınma evi ile bir ofis binası arasındaki ara sokağı saptı. Kadın hemen peşinden gitti.

Tahta bir çit ve bir çöp konteyneri çıkışı engelliyordu ama geri çekilmedi, adamın silahı varsa ne yapacağını düşünmedi. "*Geri ver onu!*"

Duyulabilir bir homurtuyla kendini bir çöp konteynerinin üstüne çekti. Çantası keskin bir köşeye takıldı. Onu düşürdü ve kendini çitin üzerinden attı.

O kadar öfkeliydi ki adamın peşinden çöp konteynerine tırmanmaya çalıştı.

Botları ıslak metalin üzerinde kaydı ve bacağını sıyırdı.

Aklı yavaşça yerine geldi. Nefesini yuttu, öfkesi sonunda bitmişti.

Aptal. Aptal. Aptalca.

Çantasını aldı ve topallayarak kaldırıma doğru geri döndü. Deri eteğı düştüğünde biraz koruma sağlamıştı ama sıcak pembe taytı yırtılmış, bacağı sıyrılmış, dizlerinin ve ellerinin derisi yüzülmüştü. Yine de, kulaklarındaki cınlamaya rağmen, hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu.

Kaldırıma ulaştı. *Çok aptalcaydı.* Eğer Panda onun ara sokağı girdiğini görseydi, çılgına dönerdi. Ama Panda yakınlarda olsaydı, çocuk ona yaklaşamazdı.

Çünkü Panda insanları korudu.

İçini korkunç bir baş dönmesi kapladı.

Panda insanları korudu.

Yere yığılmadan önce kaldırıma ancak varabildi, botları akan oluğı battı, midesi bulandı, adamın söylediğı sözler aklına geldi.

"... bir anda onu duvara çarptı. Köprücük kemiğini kırdı.

Bunun senin başına gelmesini ister misin?"

Alnını ellerinin arasına aldı.

"Seni sevmiyorum, Lucy... Seni sevmiyorum."

Bir yalandı. Onu sevmediğinden değildi. Onu çok fazla seviyordu.

Bir gök gürültüsüyle gökyüzü açıldı. Sağanak yağmur trençkotunun içinden omuzlarına vuruyor, kafa derisine keskin çakıl taşları gibi batıyordu. Karısını boğmaya çalışan asker... Kız arkadaşını döven adam... Panda kendini tıpkı onlar gibi potansiyel bir tehlike olarak görüyordu,

Korunması gereken başka bir düşman. Ve o da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi.

Dişleri takırdamaya başladı. Bunu uyduruyor olma ihtimalini düşündü ama kalbi gerçeği biliyordu. O kadar dikkatle beslediği kararlı öfkesi olmasaydı, onu daha önce anlayabilirdi.

Beyaz bir minibüs yavaşladı ve durdu. Şoförün camı inip orta yaşlı, kır saçlı bir adam başını dışarı uzatınca başını kaldırıp baktı. "İyi misiniz bayan?"

"Ben... iyiyim." Ayağa kalkmaya çalıştı. Minibüs yoluna devam etti.

Bir şimşek geceyi böldü ve onunla birlikte Panda'nın gözlerindeki ıstırabı gördü, sesindeki sahte kavgacılığı duydu. Panda ona zarar vermemek için kendine güvenmiyordu.

Yüzünü kirli, yağmurla ıslanmış gökyüzüne çevirdi. Onu kendinden bile korumak için hayatını ortaya koyabilirdi. Böyle demir gibi bir iradeyle nasıl savaşılabildi? Tek bir yol görebiliyordu. Kendi demir iradesiyle.

Ve bir plan ...

Yirmi Altıncı Bölüm

FİLM ÇEKİMİ BİTTİĞİNDE, Panda sanki bu onu kadına daha da yakınlaştıracakmış gibi adaya geri döndü. Ev, kasvetli Kasım öğleden sonrasında ıslak ve yalnız duruyordu. Yapraklar olukları tıkamış, örümcek ağları pencereleri kaplamış ve ağaç dalları yakın zamandaki bir fırtınadan dolayı yere dökülmüştü. Kaloriferi yaktı ve omuzları kambur, elleri ceplerinde sessiz odalarda yürüdü.

Başka bir bakıcı bulamamıştı ve mobilyaların üzerinde hafif bir toz tabakası vardı ama Lucy'nin dokunuşu her yerdeydi: güneşlenme odasındaki sehpanın üzerinde duran plaj taşları, rahatça yeniden düzenlenmiş mobilyalar, dağınıklıktan arınmış raflar ve masalar. Ev artık Remington'ların geri dönmesini bekliyormuş gibi hissettirmiyordu ama onunmuş gibi de gelmiyordu. Onun eviydi. İçeri ilk adımını attığından beri öyleydi.

Yağmur durmuştu. Garajdan eski bir uzatma merdiveni aldı ve olukları temizledi, bir basamakta ayağı kayınca düşmekten zor kurtuldu. Temple'ın iğrenç donmuş yemeklerinden birini mikrodalgaya attı, bir kutu kola patlattı ve Lucy'nin eskiden kendisine ait olan eski yatak odasında yatarak kendine işkence etti. Ertesi gün soğuk bir kahvaltı yaptı, iki fincan kahve içti ve ormana doğru yola çıktı.

Kulübenin yeni bir kat beyaz boyası ve yeni bir çatısı vardı. Arka kapıyı çaldı ama Bree cevap vermedi. Pencereden bakınca mutfak masasının üzerinde bir saksı çiçek ve bazı okul kâğıtları gördü, demek ki Toby'yle hâlâ burada yaşıyorlardı. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için ön verandaya oturdu ve onun geri gelmesini bekledi.

Bir saat sonra yaşlı Cobalt göründü. Nemli hasır sandalyeden kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Kadın arabasını durdurdu ve indi. Onu gördüğüne üzülmüş gibi görünmüyordu, sadece şaşkındı.

Hatırladığı kişiden farklı görünüyordu; dinlenmiş, neredeyse dingin, artık o kadar zayıf değildi. Kot pantolon ve yulaf ezmesi renginde bir polar ceket giymiş, saçlarını rahat topuzlardan biriyle toplamıştı. Yeni bir özgüvenle ona doğru yürüyordu.

Ellerini ceplerine soktu. "Kulübe iyi görünüyor." "Gelecek yaz kiralamak için hazırlıyoruz."

"Peki ya arılarınız?" Lucy bunu önemserdi.

"Kovanları oraya taşımak için kulübenin yanındaki meyve bahçesinin sahibi olan aileyle bir anlaşma yaptım."

Başını salladı. Kadın bekledi. Ağırlığını diğer ayağına kaydırdı. "Toby nasıl?"

"Adadaki en mutlu çocuk. Şimdi okulda."

Daha sonra ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı ve sonunda söylemeyi hiç düşünmediği soruyu sordu. "Lucy ile konuştun mu?"

Tıpkı Temple gibiydi. Başını salladı ama herhangi bir bilgi vermedi.

Ellerini ceplerinden çıkardı ve merdivenlerden indi. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Tam o sırada Mike'ın Cadillac'ı geldi. Mike dışarı fırladı, kolunu uzatmıştı, sanki Panda'yı tekrar görmek gününün en önemli anıymış gibi görünüyordu. "Hey, yabancı! Geri dönmene sevindim."

Saçları daha kısaydı, artık o kadar özenle şekillendirilmemişti ve bir saat dışında takılarını bırakmıştı. Rahat, mutlu, şeytanları olmayan bir adam gibi görünüyordu. Panda kızgınlığını bastırdı. Panda'nın yapamadığını başarmış olması Moody'nin suçu değildi.

Mike bir kolunu Bree'ye doladı. "Sana sonunda bir tarih belirlediğimizi söyledi mi? Yılbaşı gecesi. Şimdiye kadar yaptığım en zor satışı."

Bree ona bir kaşını kaldırdı. "Satışı Toby yaptı." Mike sırtıttı. "Eski taştan yonga."

Bree güldü ve onun ağzının kenarını öptü. "İkinizi de tebrik ederim," dedi Panda.

Gün ısınıyordu ve Mike verandada oturmalarını önerdi. Panda az önce terk ettiği sandalyeyi aldı ve Mike korkuluklara tünemişken Bree de ona uygun olan sandalyeyi aldı. Bree'nin ne kadar iyi olduğundan bahsetti.

sonra Toby'nin son dönemdeki başarılarının bir listesini sundu. "Öğretmeniyle birlikte siyahların tarihi ünitesi üzerinde çalışıyorlar."

"Toby ondan daha çok şey biliyor," dedi Bree gururla. "Ama buraya benimle bir şey konuşmaya mı geldin?"

Mike'ın etrafta olması zaten zor olan bir görevi daha da zorlaştırıyordu. "Sorun değil. Daha sonra gelebilirim."

Bree kaşlarını çattı. "Lucy hakkında mı?"

Her şey Lucy ile ilgiliydi. "Hayır," dedi. "Bu özel bir mesele." Mike nazıkçe, "Ben gidiyorum," dedi. "Zaten yapmam gereken bazı işler var."

"Gitme." Kadın ona baktı. "Görünüşe rağmen Mike adadaki en ketum insan. Ve sen bana ne söylersen söyle, sonunda ben ona söyleyeceğim."

Panda tereddüt etti. "Emin misiniz? Bu... ailenizle ilgili. Baban."

Temkinli görünüyordu. "Anlat bana."

O da öyle yaptı. Gıcırdayan hasır sandalyeye oturdu, ona doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve ona babasının annesiyle olan ilişkisini, sonra da Curtis'i anlattı.

İşi bittiğinde Bree'nin gözleri yaşarmıştı. "Çok özür dilerim."

Panda omuz silkti.

Mike gelip onun yanında durdu. Bree ceplerinde bir mendil aradı. "Babam öldükten sonra annem hepimizin onun ne kadar kötü bir koca olduğunu bilmemizi sağladı, yani bu bir sürpriz değil. Ama hiçbirimiz onun başka bir çocuğu olduğunu hayal etmemiştik." Burnunu sümkürdü.

Mike elini sandalyesinin arkasına koydu ve Panda'ya sabit bir bakış attı; bu bilginin sevdiği kadına herhangi bir zarar verip vermeyeceğini değerlendirirken rahat tavrı kayboldu. "Evi neden satın aldınız?"

Panda onu korumak istediği için onu sevdi, bu yüzden onlara gerçeği söyledi. "Bir çeşit çarpık intikam. Babandan nefret ediyordum, Bree. Kendime tüm aileden nefret ettiğimi söyledim ama bu kıskançlıktı." Panda sandalyede kaydı ve sonra kendini şok etti. "Evi satın aldığımda çok net düşünemiyordum. Ordudan ayrıldıktan sonra travma sonrası stresle ilgili sorunlar yaşadım."

Sanki soğuk algınlığına yatkınlığını itiraf ediyormuş gibi söyledi.

Yüz ifadeleri endişe ve sempati karışımıydı, ama verandadan çılgık atarak kaçmadılar ya da kendilerini korumak için bir silah aramadılar. Bunun için Jerry Evers'a teşekkür etmeliydi. Kristi konuşması için doğru adamı bulmuştu, kendisi de savaş görmüş ve Panda'nın savaştığı iblislerin yeniden ortaya çıkıp başka insanlara zarar vermesinden ne kadar korktuğunu tam olarak anlayan, saçmalamayan bir psikiyatrist.

Bree daha çok Panda'nın Curtis hakkındaki açıklamasıyla ilgileniyordu. "Onun hiç fotoğrafı var mı?"

Bunu düşünmemişti ama sorması hoşuna gitmişti. Cüzdanına uzandı. "Chicago'ya döndüğümde sana biraz gönderirim. Üzerimde bir tek bu var."

Curtis'in son okul fotoğrafını çıkardı. Yırtık pırtıktı, biraz solmuştu, tişörtünün üzerinde PROOF yazısı hâlâ belli belirsiz görünüyordu. Curtis gülümsüyordu, yetişkin dişleri ağzına göre biraz fazla büyüktü. Bree fotoğrafı ondan aldı ve dikkatle inceledi. "O... kardeşim Doug'a benziyor." Gözleri yine yaşlarla doldu. "Kardeşlerimin Curtis'i bilmeleri gerekiyor. Ve senin hakkında da bilgi sahibi olmalılar. Hazır olduğunda onlarla tanışmanı istiyorum."

Beklenmedik başka bir şey. "Bu hoşuma giderdi," dediğini duydu.

Geri vermek için fotoğrafı uzatırken başparmağı resmin üzerinde hafifçe hareket etti.

"Sende kalsın," dedi. Ve her nasılsa bu da tam olarak doğru hissettirdi.

Ertesi sabah geç saatlerde cep telefonu çaldığında koşuya çıkmıştı. Eskiden yanına hiç telefon almazdı ama artık yanında çalışan insanlar olduğu için iletişimde kalması gerekiyordu ve bu hoşuna gitmiyordu. İşleri gelişiyor olabilirdi ama yine de yalnız çalışmayı tercih ediyordu.

Ekrana bir göz attı. Bir Doğu Yakası alan kodu. Numarayı tanıımıyordu ama bu alan kodunu biliyordu. Hemen yavaşladı ve cevap verdi. "Patrick Shade."

Duymak için can attığı ses vızıldayarak geldi, çok net, çok yüksek ve çok öfkeliydi. "Ben *hamileyim*, seni orospu çocuğu."

Ve sonra bağlantı kesildi.

Sendeleyerek yolun kenarına gitti, telefonu düşürdü, yerden aldı ve tekrar aramaya başladı. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, iki kez denemesi gerekti.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Oh, Tanrım. Yetişkin olan o olmalıydı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı -kim bilir ne diyecekti- ama kadın hâlâ bağıırıyordu ve buna hiç fırsatı olmadı.

"Şu anda seninle konuşamayacak kadar öfkeliyim! Sen ve senin *vazektomin*." Kelimeyi tükürdü.

"Neredesin?"

"Sana ne?" diye karşılık verdi. "Seninle işim bitti, unuttun mu?" Telefonu tekrar yüzüne kapattı.

Tanrım... Lucy hamile. Onun bebeğine. Kendini ılık, dalgalı bir su havuzuna dalmış gibi hissetti.

Geri aramaya çalıştığıında telesekreter çıktı. Nereye taşındığını zaten biliyordu ve çok geçmeden feribot iskelesindeydi. Altı saat sonra Boston'daydı.

Kiralık arabasını kadının kalması gereken dairenin önüne çektiğinde akşam olmuş ve hava kararmıştı. Lobideki zile bastığında cevap veren olmadı.

Birkaç düğme daha denedi ve sonunda altın değerinde bir şey buldu; komşularını gözetlemekten başka yapacak işi olmayan yaşlı bir adam. "Bu sabah bir bavulla çıktı. Kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Başkan Jorik'in kızı? Herkese çok iyi davranıyor."

Onu kaldırımından tekrar aradı ve bu sefer kadın telefonu açtı. Ona konuşma fırsatı vermedi. "Boston'dayım," dedi. "Binanızdaki güvenlik berbat."

"Sen de öylesin."

"Nereye gittin sen?"

"Eve, anneme ve babama koştum. Nereye gittiğimi sanıyorsun? Ve seninle konuşmaya hiç hazır değilim."

"Zor." Bu sefer telefonu yüzüne kapattı.

FİZİKSEL CESARET ona kolay geliyordu ama bu tamamen başka bir şeydi. Lucy'yi geri almak için bir sonraki adımı atmadan önce Bree'yle arasını düzeltmesi gerektiğini biliyordu ama Jerry Evers'la konuşmak ve Jerry'nin de karanlığın geri gelmeyeceğine Panda kadar ikna olduğundan emin olmak için kendine bir hafta daha vermeyi planlamıştı. Sonra da ona bir mektup yazmaya niyetlenmişti.

bir senaryo yazıp ezberlemişti, böylece bir daha çuvallamayacaktı. Şimdi burada, Washington'a geç bir uçuşta, tamamen hazırlıksızdı ve tüm geleceği tehlikeydi.

Dulles'a hava karardıktan çok sonra varmıştı. Uyuyamayacak kadar sarhoş olsa da, bu haliyle Jorik'in evine gidemezdi, bu yüzden bir otele yerleşti ve gecenin geri kalanında uyanık kaldı. Şafak söktüğünde duş aldı ve tıraş oldu. Midesinde bir fincan kahveden başka bir şey olmadan, Virginia'nın av ülkesinin kalbindeki zengin bir topluluk olan Middleburg'a doğru yola çıktı.

Dolambaçlı yollarda, şarap imalathanelerinin ve zengin at çiftliklerinin yanından geçerken, giderek daha da mutsuz oluyordu. Ya artık çok geçse? Ya aklı başına gelmiş ve ondan çok daha iyisini yapabileceğini fark etmişse? Jorik malikânesine vardığında terlemeye başlamıştı.

Ev yoldan görünmüyordu. Sadece yüksek demir çitler ve özenle yapılmış elektronik kapılar hedefine ulaştığını haber veriyordu. Önlerine park etti ve güvenlik kameralarına baktı. Cep telefonuna uzanırken kesin olarak bildiği bir şey vardı. Eğer şimdi boyun eğerse, her şey biterdi. Ne yapmak zorunda olursa olsun, onun nasıl bir enkaz olduğunu görmesine izin veremezdi.

Beşinci zil sesinde telefonu açtı. "Saat sabahın altı buçuğu," diye mırıldandı. "Hâlâ yataktayım."

"Sorun değil."

"Seninle konuşmaya hazır olmadığımı söyledim."

"İşte bu bir sorun. Ben çarpmadan önce bu kapıları açmak için bir dakikanız var."

"Bana Gitmo'dan bir kartpostal gönder!" Başka bir takılma.

Neyse ki tehdidini yerine getirmesine gerek kalmadı çünkü otuz saniye sonra kapılar açıldı. Bir Gizli Servis ajanıyla kısa bir görüşmeden sonra, yoğun ağaçlık araziye kesen kıvrımlı şerit boyunca, büyük bir tuğla Georgian olan eve doğru sürdü. Ön tarafa park etti ve dışarı çıktı. Serin hava sonbahar yapraklarının kokusunu taşıyordu ve açık sabah gökyüzü güneş ışığı vaat ediyordu, bunun iyiye alamet olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Midesinin bulandığını hissettiğinde bu kolay bir iş değildi.

Ön kapı açıldı ve işte oradaydı. Midesi boğazına kadar sıçradı. Onun için bulanık olan her şey şimdi kristal berraklığındaydı, ama

Belli ki onun için değil... Onu içeri davet etmek yerine dışarı çıktı, yeşil boğa kurbağası baskılı parlak kırmızı pijamasının üzerine siyah bir rüzgarlık giymişti.

şu anda yüzleşmek isteyeceği son insanlar ailesiydi, bu yüzden bu hesaplaşmayı dışarıda yapmak beklenmedik bir hediyeydi. Çıplak ayaklarını bir çift spor ayakkabının içine sokmuştu ve saçları güzel, parlak bir açık kahverengi yumruydı. Makyaj yapmamıştı ve yanağında bir uyku kırıklığı vardı. Güzel ve sıradan görünüyordu. Sıra dışı.

Üç geniş basamağın tepesindeki bir çift sütunun arasında durdu. Adam tuğla kaldırım boyunca ona doğru yürüdü. "Kim öldü?" dedi kadın, adamın takım elbisesine bakarak.

Onun Birleşik Devletler Başkanı'nın evine kot pantolon ve tişörtle gelmeyeceğini biliyor olmalıydı. "Değiştirecek zaman yok."

Merdivenlerden indi ve yürüyüş boyunca serpilmiş kırmızı ve sarı yaprakların arasına girdi. Küçük yüz hatlarına ve kurbağa pijamasına rağmen bir ergene hiç benzemiyordu. Tamamen yetişkin bir kadındı - çekici, karmaşık ve öfkeli, bunların hepsi de onu çok korkutuyordu.

Çenesini bir boksör kadar kavgacı bir şekilde ona doğru uzattı. "Vasektomi yaptırmakla vasektomi yaptırmayı *planlamak* arasında büyük bir fark var."

"Ne demek istiyorsun? Zaten bir tane içtiğimi hiç söylemedim."

Bunu duymazdan geldi. "Seninle bu konuda tartışmayacağım." Nemli, yapraklarla kaplı çimlere basarak, Thomas Jefferson'ın Bağımsızlık Bildirgesi'ni redakte ederken barınabileceği gibi görünen bir ağaca doğru ilerledi. "Gerçek şu ki," dedi, "bir yerlerde senin ufaklıklardan biri turnayı gözünden vurdu ve şimdi baba olacaksın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Düşünecek zamanım olmadı."

"Evet, var ve sana ne olmayacağını söyleyeyim. Sperm bankasına gitmişim gibi davranmayacağım ve bu bebekten kurtulmayacağım."

Dehşete kapılmıştı. "Kesinlikle değilsin."

Hâlâ çok kızgın bir şekilde devam etti. "Peki bu konuda ne yapacaksın? Yine mi kafayı yedin?"

Geçmişteki zihinsel sorunlarını sanki o kadar da önemli değilmiş gibi küçümsemesi, eğer böyle bir şey mümkünse, onu daha da çok sevmesine neden oldu.

"Eee?" Sanki onun üçüncü sınıf öğretmeniymiş gibi ayağını ıslak çimlere vurdu. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Yutkundu. "İyi iş mi?"

Bunun için ona bir yumruk atmasını bekliyordu. Onun yerine dudaklarını büzdü. "Ailem hiç mutlu olmayacak."

Kesinlikle yetersiz bir ifade. Tehlikeli bir bölgeye girdiğinin tamamen farkında olarak dikkatle konuştu. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

Süpersonik oldu. "İşte bu kadar! Seninle işim bitti!"

Hamile bir kadına, hamile olmayan bir kadına davrandığı gibi davranamayacağı için, kadının etrafından dolanarak eve doğru yürüdü. "Seni seviyorum."

Velet olduğu yerde durdu ve ona dudak büktü. "Beni önemsiyorsun. Büyük fark var."

"O da var. Ama hepsinden önemlisi, seni seviyorum." Boğazı düğümlendi. "Seni o Teksas sokağında bulduğum andan beri seviyorum."

O yeşil benekli gözler ardına kadar açıldı. "Bu bir yalan."

"Öyle değil. Seni sevdiğimi biliyordum demiyorum ama en başından beri önemli bir şey hissettim." Ona dokunmak istiyordu -Tanrım, ona dokunmayı hiç istememişti- ama bunun işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordu. "Birlikte olduğumuz her an doğru şeyi yapmak için savaştım. Bundan ne kadar yorulduğumu anlatamam. Ve sanırım sen de beni seviyorsun. Yanılıyor muyum?"

Onu rahatsız eden soru buydu. Ya yanılıyorsa? Ya onun sadece bir kaçamak olduğunu söylerken ciddiye? İçgüdüleri ona aksini söylüyordu ama kendini kandırmanın gücünün de farkındaydı. Kendini destekledi.

"Ne olmuş yani?" Lucy alay etmeyi bir sanat haline getirmişti. "Ted Beaudine'i sevdiğimi sanıyordum, bak nasıl oldu."

O kadar sersemlemişti ki zar zor cevap verebiliyordu. "Evet ama o senin için fazla iyiydi. Ben değilim."

"Tamam, bu doğru."

Onu alıp arabasına atmak ve oradan uzaklaşmak istiyordu ama ne onun ne de annesinin Gizli Servis ekibinin bunu kabul edeceğinden şüpheliydi. Biraz nefes aldı ve söylemesi gerekeni söylemek için kendini zorladı. "Kristi benim için gazi olan bir danışman buldu. Savaş görmüş. Hemen anlaştık. Her şeyin mükemmel olduğunu söyleyemem ama beni düşündüğünden daha akıllı başında olduğuma ikna ettiğini söyleyebilirim."

"*Yanılıyor*," diye ilan etti Madam Sensitive. Yine de, o iri kahverengi gözlerde bir yumuşama sezdiğini düşündü, ama bu hüsnükuruntu da olabiliirdi.

"Bana bu karmaşayla nasıl başa çıkmak istediğini söyle," dedi, yalvarmak üzereyken durdu. "İstediğin buysa seninle evleneceğimi biliyorsun. Senin için her şeyi yaparım. Sadece bana ne istediğini söyle."

Hayal ettiği tüm şefkat kaybolmuş, yerini buz gibi bir soğukkanlılık almıştı. "Umutsuz vakasın." Yaprakların arasından geçip merdivenlerden çıkarak ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı yüzüne çarpmadı, bu yüzden daha fazla kış tekmelemek için onu içeride takip etmesi gerektiği sonucuna vardı.

Heybetli giriş holünde geniş bir merdiven, etkileyici yağlıboya tablolar ve eski para diye bağırان antika mobilyalar vardı ama terk edilmiş sırt çantaları, bisiklet kaskları ve köşeye atılmış rengârenk tek bir diz çorabı daha genç sakinlerden söz ediyordu. Rüzgârlığını Smithsonian'dan ödünç alınmış gibi görünen bir sandalyeye fırlattı ve tekrar ona döndü. "Ya yalan söylüyorsam?"

Kapı aralığında uzanan Doğu halısı üzerinde ayakkabılarından dökülen yaprakları silmeye çalışmayı bırakmıştı. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Ya hamile değilsem," dedi, "ve bütün bunları uyduruyorsam. Ya sonunda beni korumak için yaptığın maskaralığı anladıysam -sanki kendimi koruyabilecek kapasitede değilmişim gibi- ve ya seni gerçekten seviyorsam ve seni geri kazanmanın tek yolu buysa? O zaman ne yapardın?"

Islak ayakkabılarını unutmuştu. "Yalan mı söylüyorsun?" "Soruma cevap ver."

Onu boğmak istedi. "Eğer yalan söylüyorsan, hayal edebileceğinden çok daha fazla sinirleneceğim çünkü söylediğim her şeye rağmen senden bir bebek istiyorum. Bana hemen doğruyu söyle!"

Gözleri erimiş gibiydi. "Gerçekten mi? Gerçekten bir bebek mi istiyorsun?"

Şimdi kavgacı olan oydu. "Bu konuda benimle kafa bulma Lucy. Bu çok önemli."

Arkasını döndü. "*Anne! Baba!*"

"Buradayız." Evin arka tarafından bir erkek sesi yükseldi.

Cidden onu öldürecekti ama önce onu büyük evin içinden geçerek kahve ve fırınlanmış bir şeyler kokan geniş, güneş alan mutfığa kadar takip etmesi gerekiyordu. Kare şeklindeki cumbalı pencere, sonbahar bahçesine bakan bir sehpa masasını barındırıyordu. Başkan Jorik bir uçta oturuyordu,
Duvar

Önünde *Street Journal* açıktı, yanında katlanmış başka bir gazete vardı. Beyaz bir bornoz ve gri terlikler giymişti. Makyajsız haliyle bile heybetli olmasının yanı sıra güzel bir kadındı. Kocasını kot pantolon ve cumartesi sabahı giydiği sweatshirt ile karşısında oturuyordu. Kadının saçları taranmış olmasına rağmen kocasınınki taranmamıştı ve adam henüz tıraş olmamıştı. Panda ikisinin de ikinci kahvelerini içiyor olmalarını umuyordu, yoksa bu iş beklediğinden de kötü gidecekti.

"Anne, baba, Patrick Shade'i hatırlarsınız." Lucy onun adını sanki bozulmuş bir etmiş gibi söyledi. "Benim bekçi köpeğim."

İkisinden de etkilenmeyi göze alamadı ve başını salladı.

Başkan Jorik *Wall Street Journal*'ı bir kenara itti. Mat Jorik iPad'inin kapağını kapattı ve okuma gözlüklerini çıkardı. Panda bebekten haberdar olup olmadıklarını merak ediyordu... ya da bir bebek olup olmadığını. Lucy onu hiçbir ipucu vermeden aslanların inine atmıştı. En azından kız ve erkek kardeşlerinin varlığından kurtulmuştu. Cumartesi olduğuna göre uyumuş olmalıydı. Annesiyle babasının da yatakta kalmasını diledi. "Hanımefendi," dedi. "Bay Jorik."

Lucy kendi payını istiyordu. Babasının yanındaki boş sandalyeye çöktü ve Panda'yı kraliyet ailesinin karşısına çıkarılmış bir köylü gibi önlerinde bıraktı. Annesine ters ters baktı. "Az önce ne dediğini asla tahmin edemezsin. Eğer istediğim buysa benimle evlenebileceğini söyledi."

Başkan Jorik gerçekten de gözlerini devirdi. Kocasını başını salladı. "Düşündüğümde de aptalmış."

"O aptal değil." Lucy ayaklarını masanın altındaki ahşap sehpaye dayadı. "O... Tamam, biraz aptal ama ben de öyleyim ve onun kocaman bir kalbi var."

Panda yeterince şey duymuştu. Lucy'ye en tehditkâr bakışını attıktan sonra ailesine döndü. "Kızınızla evlenmek için izin istiyorum."

Lucy gözlerini ona dikti. "Kendini çok aşırıyorsun. Önce onlara layık olmadığın tüm nedenleri anlatmalısın."

Şimdiye kadar onun ne yaptığını pek anlamamıştı ama şunu anladı. Yara bandını çabucak sökmesini istiyordu.

"Kahve ister misin Patrick?" Başkan Jorik tezgâhın üzerindeki cezveyi işaret etti.

"Hayır, hanımefendi." Kadın onun başkomutanıydı ve adam otomatik olarak hazır olda durduğunu fark etti. Bu pozisyon iyi hissettirdi ve o şekilde kaldı, ayakları bitişik, göğsü dışarıda, gözleri ileride. "Detroit'te zor şartlarda büyüdüm, hanımefendi. Babam uyuşturucu satardı ve annem de alışkanlıklarını her şekilde destekleyen bir bağımlıydı. Ben de biraz uyuşturucu kullandım. Sabıka kaydım var, koruyucu ailelerde zaman geçirdim ve kardeşimi çok küçükken çete şiddetinden kaybettim. Liseyi zar zor bitirdim ve sonra askere gittim. Detroit polisine katılmadan önce Irak ve Afganistan'da görev yaptım." Ölse bile her şeyi ortaya çıkaracaktı. "Wayne State'ten üniversite diplomam var ve-"

"Üniversite *diplomaları*..." Lucy araya girdi. "Onun ustası var. Bu beni rahatsız ederdi ama artık görmezden gelmeye karar verdim."

Kasıtlı olarak onu terletiyordu, ama onu her şeyi ortaya dökmeye zorlamasından sapkınca memnundu. Geçit törenine geçti, ellerini arkasında kenetledi, gözleri tam başlarının üzerindeydi. "Dediğim gibi, Wayne State. Bir Sarmaşık Üniversitesi'nin yakınında bulunduğum tek zaman, Harvard-Yale futbol maçında bir Hollywood aktrisinin güvenliğini sağlamak için çalıştığım zamandı."

"İyi sofra adabı var," dedi Lucy. "Ve kabul edelim, çok seksi." "Bunu görebiliyorum," dedi annesi şok edici derecede müstehcen bir sesle, Bu da Lucy ile gerçekte ne kadar farklı olduklarını merak etmesine neden oldu.

Devam etti. "Çok uzun süre sarhoş kaldığım ve bu yüzden çok fazla kavgaya karıştığım zamanlar oldu." Ellerini arkasında kenetledi. "Ama benim hakkımda bilmeniz gereken en önemli şey..." Kendini onlara bakmaya zorladı. "TSSB ile ilgili sorunlarım vardı." Yutkundu. "Geride kalmış gibi görünüyor ama işimi şansa bırakmıyorum ve tekrar danışmanlık alıyorum. Uzun bir süre, onları inciteceğim korkusuyla birilerini çok fazla önemsemekten korktum ama artık öyle hissetmiyorum. Yine de küfür ediyorum ve sinirliyim."

Başkan Jorik kocasına baktı. "Ona aşık olmasına şaşmamalı. Tıpkı senin gibi."

"Daha da kötüsü," dedi Lucy.

Babası sandalyesinde geriye doğru tekmeledi. "Senin sözüne güveniyorum."

Panda bu Joriklerin onu oyalamasına izin vermiyordu. Ellerini çözdü. "Geçmişime bakılırsa, kızınız için düşündüğünüz kişi olmadığımı eminim."

Başkan, "Bay Shade, geçmişinizle ilgili hiçbir şey Mat ya da benim için yeni değil," dedi. "Sizi iyice araştırmamış olsaydık Lucy'yi korumanız için işe alacağımızı düşünmüyorsunuz herhalde."

Bu onu şaşırtmamalıydı ama şaşırttı.

"Sen madalyalı bir askersin," dedi. "Ülkenize cesurca hizmet ettiniz ve Detroit Polis Departmanındaki siciliniz örnek teşkil ediyor."

"Ama," dedi Lucy, "gerçek bir aptal olabiliyor." "Sen de öyle," diye belirtti babası.

Panda kollarını iki yanına indirdi. "Ben de kızınızı çok seviyorum. Gördüğünüz gibi. Çünkü sevmeseydim, emin olun -affedersiniz hanımefendi- tüm bunları yaşıyor olmazdım. Şimdi, tüm saygımla, Lucy ile özel olarak konuşmam gerekiyor."

Bayan Belki Hamileyim-Belki Değilim birden temkinli olmaya başladı. "Önce kekler. Keklere bayılırsın."

"Lucy. Şimdi." Başını kapıya doğru salladı.

Onu cezalandırmayı bitirmemişti ve sandalyesinden kalkması sonsuza dek sürdü, tam olarak somurtkan bir ergen gibi görünüyordu, bu da ebeveynlerini eğlendiriyor gibiydi. "Eskiden çok tatlı bir kızdı," dedi annesi babasına.

"Sizin etkiniz," diyerek eski başkana karşılık verdi.

Bebek meselesi olmasaydı, hiçbirinin eğlencesini kıskanmazdı.

Babasının işi bitmemişi. "Belki de siz ikiniz bunu Mabel'de halletmek istersiniz?" Bunu hem bir soru hem de bir emir haline getirmişti.

Başkan kocasına gülümsedi.

Panda'nın neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Lucy anlamış görünüyordu. "Sanırım." Arka kapıya doğru yürürken hiç hevesli görünmüyordu.

İddialı bir tavırla yanından geçti, kapıyı açık tuttu, sonra taş bir terastan geçip iyi tanımlanmış bahçeleri ve olgun gölge ağaçları olan bir arka bahçeye kadar onu takip etti. Lucy'nin spor ayakkabıları dökülen yapraklar arasında sallanırken, büyük bir garaja doğru bir bitki bahçesi olduğunu tahmin ettiği tuğla patikayı takip etti. Yaklaştıklarında, garajın arkasından toprak bir patikaya saparak eski sarı bir Winnebago'ya çıktı. Sonunda hatırladı. Bu Mabel'di, Lucy ve Mat Jorik'in yıllar önce Nealy Case'i Pennsylvania'daki bir kamyon durağından aldıklarında seyahat ettikleri karavan.

Lucy kapıyı açtığında kapı paslı menteşeleri üzerinde gıcırdadı. Küf kokulu, kasvetli içeriye adımını attı. Küçük bir mutfak; soluk ekose döşemeli, sarkık, gömme bir kanepe; ve arkada bir yatak odasına açılıyor olması gereken bir kapı vardı. Küçük banket masasında bir beyzbol şapkası, bir defter, bir şişe yeşil oje ve boş bir kola kutusu duruyordu. Kardeşleri burayı takılmak için kullanıyor olmalıydı.

Lucy'ye annesinin neden buraya gelmelerini önerdiğini sorsa, Lucy ona geri zekâlı olduğunu söyleyen bakışlardan birini atacaktı, o yüzden sormadı. "Bu şey çalışıyor mu?"

"Artık değil." Kanepeye çöktü, *Sineklerin Tanrısı*'nın karton kapaklı bir kopyasını aldı ve okumaya başladı.

Gömleğinin yakasını çekiştirdi. Burası Jorik'ler için duygusal olabilirdi ama onun için klostrofobikti. *Gerçekten hamile misin? Beni gerçekten seviyor musun? Bu kadar yanlış ne söyledim ki?* Tüm soruları sormak istiyordu ama henüz soramıyordu.

Yaka düğmesini açtı. Başı neredeyse tavana değiyordu ve duvarlar üzerine doğru yaklaşıyordu. Kendini onun karşısındaki banketin üzerine yanlamasına sıkıştırdı. Buradan bile kırmızı pijamasından gelen yumuşatıcı kokusunu alabiliyordu, erotik olmaması gereken ama öyle olan bir koku. "Bree'ye babasından bahsettim," dedi.

Başını kitaptan kaldırmadı. "Biliyorum. Beni o aradı."

Sıkışık bacaklarını karavana doğru uzattı. Bir sayfa çevirdi. Sinirleri kırılma noktasına kadar gerilmişti. "Artık eğlendiğine göre, ciddi bir şekilde konuşmaya hazır mısın?"

"Pek sayılmaz."

Başka biri ona bu kadar zor anlar yaşatmış olsaydı ya çekip gider ya da yumruklardı ama Lucy'nin canını fena halde yakmıştı ve akıtabileceği her türlü kanı hak etmişti. Çok kan akıtmıştı.

Kendini bebek olmadığı gerçeğini kabullenmeye zorladı. Yalan söylemişti. Bu bilgi ne kadar acı verici olsa da, kabul etmek zorundaydı. Öfkelenmesine bile izin veremezdi, çünkü kadının yalanı henüz cesaret edemediği bir şeyi başarmıştı. Onları bir araya getirmişti.

Teslimiyet duygusuyla, ona saldırmak için ihtiyaç duyduğu cephaneyi verdi. "Bundan hoşlanmayacaksın ama o zamanlar senden ayrılmakla gerçekten doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum."

Kitabı çarparak kapattı, buz gibi rezervi paramparça oldu. "Eminim öyledir. Lucy'ye durum hakkında ne düşündüğünü sormaya gerek yok. Ona bir oy ya da söz hakkı vermeneye gerek yok. Devam edin ve küçük kadın için tüm kararları kendiniz verin."

"O zaman tam olarak öyle düşünmemiştim ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu ortaklık böyle mi yürüyecek? *Eğer* bir ortaklık varsa. İkimiz için de kararları sen mi veriyorsun?"

"Hayır. Ve kesinlikle bir ortaklık olacak." Birden kendini hiç hatırlayamayacağı kadar dengeli hissetti. Yeni istikrarının kanıtına ihtiyacı varsa, Lucy'nin onu arayıp hamile olduğunu söylediği zaman hissettiği heyecanı hatırlaması yeterliydi. Hiçbir korku ya da şüphe duymamıştı. Yalan söylediğini bilmek bir darbeydi ama ilk fırsatta onu gerçekten hamile bırakarak bunu düzeltecekti.

"Gücümü elimden aldın, Panda. Tüm artıları ve eksileri ortaya koyup fikrimi sormak yerine beni tartışmanın dışında bıraktın. Bana bir çocukmuşum gibi davrandın."

Her düşmesi iliklenmiş pijamasının içinde bile bir çocuğa benzemiyordu ama o kırmızı fanılanın altında ne olduğunu düşünmeye başlayamazdı, yoksa odağını kaybedecekti. "O zamandan beri çok şey öğrendim."

"Öyle mi?" Gözlerinde gerçek yaşlar parlıyordu. "O zaman neden beni görmeye gelmedin? Neden seni arayan ben olmak zorundaydım?"

Onu kollarına almak ve asla bırakmamak istiyordu ama bunu henüz yapamıyordu. Bu işi doğru yapmazsa belki de hiç yapamayacaktı.

Banktan kalktı ve onun önünde çömeldi. "Seni görmek için cesaretimi topluyordum. Seni sevmediğimi söylediğimde hayatımın en büyük yalanını söylemişim ama seni incitmekten ölesiye korkuyordum. O zamandan beri her şey değişti. Seni sevmekten korkmayı bıraktım. Şimdi devam et ve bana bağır."

Suçlu olduğu için burnunu çekti. "Ben asla bağırmam."

Bu ifadenin yanlışlığına işaret edemeyecek kadar zekiydi. "Sevindim, çünkü bundan sonraki kısmı sevmeyeceksin." Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı ama başaramadı. "Senden ayrılmak cehennem gibiydi, ama sonuçta kendim için yapabileceğim en iyi şeydi -ikimiz için de- çünkü sonunda tüm semptomlarımın geri gelmesinden endişe etmekten daha önemli bir şeyim vardı." Bir dal karavanın çatısına vurdu. "Bir seviyede acı çekmeyi hak ettiğime inandığımı anladım. Yaşadım ve

pek çok arkadaşım da yoktu. Bunu anladığımda diğer şeyler de netleşti ve ilk kez kaçınılmazlık yerine olasılıklara inanmaya başladım."

Kızın son savunmasının da erimeye başladığını görebiliyordu ama hâlâ biraz mücadele ediyordu. "Bana yaşattıklarını sana asla yaşatmazdım."

Şu anda da öyle yapıyordu ama ona işkence etmeye daha dün başladığı ve aylardır ona cehennemi yaşattığı için şikâyet edemezdi. "Biliyorum tatlım." Onun soğuk ellerini tuttu. "Sensiz ne kadar mutsuz olduğumu hayal bile edemezsin."

Bu onu daha da mutlu etti. "Öyle mi?"

Başparmaklarını onun avuçlarına sürttü. "Sana ihtiyacım var, Lucy. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var."

Bunu tekrar düşündü. "Dizlerinin üzerinde olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Evet, bunu biliyorum. Ve ben buradayken..." Yakası onu tekrar boğmaya başladığında gülümsemesi soldu. "Luce, lütfen benimle evlen. Seni seveceğime, sana değer vereceğime ve sana saygı duyacağıma söz veriyorum. Seninle güleceğim, seninle sevişeceğim ve aldığım her nefeste seni onurlandıracağım. Tartışacağımızı biliyorum ama sonunda bunun bir önemi kalmayacak çünkü senin için hayatımdan vazgeçebilirim."

Şimdi ter içinde kalmıştı. "Kahretsin, bunu daha önce hiç yapmamıştım..."

Başını eğdi. "Peki ya beni korumaya ne dersin? En iyi yaptığın şey bu, neden bunun için de söz vermiyorsun?"

Daha fazla dayanamadı ve kravatını çekip çıkardı. "Bu konuda ..." Yakasının bir düğmesini daha gevşetti. "Ben... bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Bekledi, ona zaman tanıdı, gözleri o kadar şefkatliydi ki kelimeler beklediğinden daha kolay döküldü. "Sen benim güvenli limanımsın. Senin korunmaya benim kadar ihtiyacın yok, o yüzden bir süreliğine bu işi sen üstlenmeye ne dersin?"

Saçlarını okşadı, parmakları tüy gibiydi, gözleri ona dünyayı gösteriyordu. "Elimden geleni yapacağım."

"Peki ya gerisi?" dedi, hayatı pamuk ipliğine bağlı olduğu için sesi titriyordu. "Benimle evlenecek kadar güçlü müsün?"

Parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi. "Hayal edebileceğinden daha zor."

Rahatlaması o kadar yoğundu ki başı dönüyordu ama kadın ona aşkını mırıldanırken yavaş yavaş sakinleşti. Sonra koltuktan kalktı, kapıya doğru ilerledi ve kilidi tıklattı. Yüzünü ona döndüğünde, parmakları pijamasının düğmelerini açmaya başladı.

Ayağa kalktı. Bir an sonra takım elbisesi yere düştü.

Ona doğru gelirken pijamasının üstü açıldı. Kollarını boynuna doladı, onu öptü, hayatının en tatlı öpücüğü, tutku ve vaat dolu ve doğduğundan beri aradığı aşk. Ama dudakları nihayet ayrıldığında, yine sıkıntılı görünüyordu. "Dahası da var."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı, pijamasının hemen altından sırtının küçük kısmını okşayarak.

"Hayır, o değil." Elleri onun gömleğinin ön kısmına dayadı. "Beni gerçekten sevdiğini anlayacak kadar sana öfkelenmeyi bıraktığımda, dikkatini çekmenin bir yolunu bulmalıydım."

O anladı. "Sorun yok, tatlım. Hamile olmadığını biliyorum." Ama bu onu tatmin etmemiş gibi görünüyordu. "Bir plan yaptım. Temple ve Max seni kaçırmama yardım etmeyi kabul etti ve-" "Beni *kaçırmak* mı?"

Birden kendini beğenmiş göründü. "Biz de yapabiliriz."

Cehennem donduğunda. "Sen öyle diyorsan."

"Mesele şu ki" -gömleğinin düğmelerinden birini çekiştirdi- "hamile olmamla ilgili..."

"Bunu çok yakında halletmeye niyetliyim, ama lütfen bana bir daha yalan söyleme." Düğmelerinden birini ve sonra diğerini açtı. "Mesele şu ki... kendimi gerçekten iyi hissetmiyordum, bu yüzden saymaya başladım ve sonra doktora gittim ve sonra ..."

Ona baktı.

Ağzı yumuşak bir gülümsemeyle dağıldı. Kollarını kaldırdı ve adamın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bu doğru."

Sonsöz

LUCY BAŞINI Ted Beaudine'in geniş omzuna yasladı ve memnun bir iç geçirdi. "Yaşadığımız onca şeyden sonra bu şekilde birlikte olacağımızı kim hayal edebilirdi ki?"

"Hayat gizemli yollarla işliyor," dedi.

Mayıs ayının sonlarıydı, neredeyse evlenmelerinin üçüncü yıl dönümüydü, ancak yeni kat parlak beyaz boya ve pırıl pırıl lacivert panjurlarla parıldayan göl evinde toplanmalarının nedeni bu değildi. Bunun yerine Anma Günü hafta sonunu ve yeni bir yazın başlangıcını kutluyorlardı.

Toby ve iki genç arkadaşı frizbilerin peşinden koşarken Martin de onların peşinden koşuyordu. Bree'nin yeğenlerinden biri Lucy'nin en küçük kız kardeşiyle garip bir şekilde sohbet ederken, Tracy ve Andre eğlenerek onları izliyordu. Lucy gözlerini Ted'in temiz traşlı çene hattına dikti. "Alınma ama seninle evli olmadığım için çok mutluyum."

"Alınmadım," diye neşeyle cevap verdi.

Uzaktan çekiç seslerinin belli belirsiz geldiğini duyabiliyordu. Bir ay sonra, geniş kütük binalar bitmiş ve ilk kampçılar için hazır hale gelmiş olacaktı. "Açıkçası Meg'in bunu nasıl başardığını bilmiyorum," dedi. "Senin mükemmelliğinle yaşamak onun gibi biri için zor olmalı."

Ted kasvetli bir şekilde başını salladı. "Bu bir yük, orası kesin."

Gülümsedi ve gözlerini bahçedeki yeni barbekü alanına dikti; orada anne ve babası biraz şaşkın Temple ve Max ile sohbet ediyordu. "Panda'yla evli olmak çok daha kolay," dedi Lucy.

"Senin sözüne güvenmek zorundayım," diye cevap verdi Ted. "Beni biraz korkutuyor."

"Böyle bir şey yapmaz ama eminim bunu bir iltifat olarak kabul edecektir."

Ted onun omzunu sıktı. "İyi ki nişanlıyken birbirimize karşı bu kadar rahat değildik, yoksa o düğün gerçekten olabilirdi."

İkisi de ürperdi.

Meg ve Panda onlara doğru geldi. Asık suratlı korumasının böylesine örnek bir kocaya dönüşeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Meg, Ted'i çok kötü etkilediğinden, sorun çıkarıp çıkarmayacağını görmek için Lucy'nin kafasına bir öpücük kondurdu. Ancak bu geri tepti, çünkü Lucy de sorun çıkarmayı seviyordu. "Kocan bana asılıyor," diye seslendi en yakın arkadaşına. "Bu arada, onun ikinci tercihi olmak nasıl bir duygu?"

Meg ukala ukala sıırttı. "Ortadan kaybolma numaranı yapmasaydın Panda'yı kesinlikle elde edebilirdim. Sözde prova yemeğinizin olduğu gece kesinlikle bana asılıyordu."

"Şey... O gece çok seksi görünüyordun," diye onaylarken Lucy, Panda ve Ted'in bakışları onları eşlerin en şanslısı ve en ezilmişisi ilan ediyordu.

"Bu çok tuhaf," dedi Meg. "Birbirimizin kocalarıyla evli olmamız gerekirdi."

Bu kez dördü de ürperdi.

"Sana neyin tuhaf olduğunu söyleyeyim." Bree yanlarına geldi, Mike onun yanındaydı, uyuyan bebeği bir atletizm forması gibi gururla giydiği Snugli'nin içine sokmuştu. "Dördünüz. Hiç bu kadar garip ilişkiler görmemiştım. Mike, hepsi biraz tuhaf değil mi?"

"Şimdi, Bree... Bazı insanlar bunu bizim için söyleyebilir."

"Gerçek olamayacak kadar iyisin." Bree ona dünyanın geri kalanını dışarıda bırakan özel bir gülümseme verdi.

Toby arkadaşlarından uzaklaştı. "O kadar da iyi değil. Dün gece M&M zulamı karıştırdı."

Mike sıırttı, Toby'yi boynundan yakaladı ve Toby'nin küçük kardeşini rahatsız etmeden başını hafifçe okşadı. "Daha iyi bir saklanma yeri bulmalısın evlat."

Son üç yıl içinde Toby'nin boyu on santim uzamış ve kızlar evi aramaya başlamıştı, bu da Bree'yi çıldırtıyordu. Ama Toby'nin akli on beş yaşındaki birine göre oldukça yerindeydi ve Lucy endişelenmiyordu.

Bebekler ve gelişen kariyerleri arasında hayatlarında pek çok harika değişiklik yaşamışlardı. Ama zor zamanlar da olmuştu. Lucy hâlâ büyükbabası Litchfield'ın yasını tutuyordu ve Bree ilk hamileliğinin başlarında düşük yapmıştı. Neyse ki bir yıldan biraz fazla bir süre sonra Jonathan David Moody'nin neşeli doğumu acılarını hafifletmişti.

Lucy dışında herkesi en çok şaşırtan değişikliklerden biri, Panda'nın danışmanlık diploması almak üzere okula geri dönebilmek için daha fazla çalışanı işe alma kararı olmuştu. Artık sadece kendisini eve yakın tutan güvenlik işlerini alıyor ve zamanının geri kalanını diğer yaralı savaşçıların hayatlarını geri kazanmalarına yardımcı olmak gibi daha önemli bir işe ayırıyordu.

Lucy, anneliğin büyüyen yazarlık kariyeriyle iyi bir uyum içinde olduğunu fark etti. Yardım ettiği çocukların hayatlarını canlandırma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği olan doğal bir hikaye anlatıcısıydı. Üçüncü kitabına yeni başlamıştı, bu kitap koruyucu ailelikten ayrılmış ve gidecek yeri olmayan on sekiz ve on dokuz yaşlarındaki çocuklara odaklanıyordu. Ayrıca risk altındaki çocuklar konusunda en yetkili kişi haline gelmiş, bu da onu televizyon haberlerinde ve talk show'larda popüler bir konuk haline getirmişti. Aynı zamanda, en çok sevdiği işle bağıni koparmamak için Chicago'daki bir rehabilitasyon merkezinde gönüllü olarak bire bir çalışmaya devam etti.

Aileleri dışında, Panda'yla birlikte üstlendikleri en büyük proje, Panda'nın bir zamanlar kara kara düşündüğü yerde inşa etmeyi neredeyse tamamladıkları ada yaz kampıydı. Kamp, koruyucu aileler tarafından ayrı düşmüş kardeşlerin her yaz birkaç değerli haftayı birlikte geçirmelerine olanak sağlayacaktı. Ayrıca, hayatlarında yeni bir normal bulmaya çalışan sorunlu gaziler ve aileleri için de bir sığınak görevi görecekti. Panda ve Lucy, krizdeki bu kadar çok çocuk ve yetişkinle uğraşırken ne kadar çok zorlukla karşılaşacaklarını tam olarak anlıyorlardı, ancak yardım etmeleri için bazı olağanüstü insanları işe almışlardı ve ikisi de zorluklardan korkmuyordu.

Kamp, Lucy'nin büyükbabasından miras kalan paranın büyük bir kısmını devretmesinin ardından mal varlığı önemli ölçüde artan Litchfield-Jorik vakfı tarafından finanse ediliyordu. Evrak işleri bittiğinde Panda, "İşte yatımız gidiyor," demişti.

Ama onun işi ve Lucy'nin yazarlık kariyeri sayesinde maddi açıdan rahattılar ve ikisinin de daha fazla para kazanmak gibi bir derdi yoktu.

lüks yaşam tarzı. Ailesinin dışarıda bıraktığı ayakkabıları giymekten son derece mutlu olan kızları da öyle.

Lucy'nin anaç kulakları dikilmeden saniyeler önce Panda'nın koruma içgüdülerini devreye girdi. "Ben onu yakalarım," dedi.

Lucy başıyla onayladı ve Ted Beaudine'in yüksek sesle protesto eden minyatür bir kopyasının elinden, neşeyle peluş bir dinozoru kapmaya çalışan iki yaşındaki kızlarına doğru yöneldi. Panda oğlunun uyukladığı verandaya ulaştı. Panda onu omzuna koyduğunda bebek sustu ve bir zamanlar hiç de hoş karşılanmayan eski ev ikisini de kucaklamış gibi göründü. Kendisi için her şey demek olan insanların toplandığı bahçeye baktı.

Lucy, Panda'nın koyu renk buklelerine ve annesinin maceracı ruhuna sahip küçük bir aslan terbiyecisi olan kızlarının dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Öğleden sonra feribotu limana doğru ilerliyordu. Bir çift martı yemek aramak için suyun üzerinde süzülüyordu. Lucy başını kaldırdı ve verandaya doğru baktı. Bakışları buluştuğunda ağzı, kalbini kabartan yumuşak bir memnuniyet gülümsemesiyle kıvrıldı.

İyi olduğunuz konuda en iyisi olun.

Bu işte bu kadar iyi olacağını kim bilebilirdi?

Yazarın Notu

Siz okuyucular çok ısrarcısiniz! *Fancy Pants* ve *Lady Be Good'u* yazdıktan sonra, nefis Ted Beaudine'i daha fazla görmek istediniz ve *First Lady*'yi yazdıktan sonra Lucy Jorik'i daha fazla görmek istediniz. *Call Me Irresistible*'da onları bir araya getirmek çok mantıklı görünüyordu... Oh, neyse... Nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Umarım Lucy sonunda kendi kitabına kavuştuğu için siz de benim kadar mutlusunuzdur.

Benimki kadar uzun süren bir kariyerde, pek çok insan beni destekledi ve ayakta tuttu - ailem; arkadaşlarım; uzun süredir editörüm olan bilge ve harika Carrie Feron; HarperCollins, William Morrow ve Avon Books'un bana karşı inanılmaz derecede cömert olan eşsiz ekipleri. Her zaman sabırlı olan kopya editörüm Shelly Perron'a gecikmiş bir teşekkür. Onun gözünden kaçan her şey ne yazık ki benim hatam. Aynı şey inanılmaz yetenekli asistanım, olağanüstü Sharon Mitchell için de geçerli.

Yazma arkadaşlarım olmadan ne yapabilirdim ki? Lindsay Longford, Robyn Carr, Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann Krentz, Cathie Linz, Suzette Vandeweile, Julie Wachowski ve Margaret Watson? Steve Axelrod ve Lori Antonson uzun yıllardır menajerim olduğu için çok şanslıyım. Kitaplarıma bu kadar iyi davranan dünyanın dört bir yanındaki yayıncılarıma minnettarım. Nicola Bartels, Inge Kunzelmann ve Münih'teki Blanvalet Verlag'ın olağanüstü ekibine özel olarak teşekkür ederim. *Sevgilerimle!*

Büyük Kaçış'ta bana yardımcı olan herkese ayrıca teşekkür ederim. Nicki Anderson, bir eğitmen olarak yaşamı onaylayan çalışmalarınız, bu kitaptaki belirli bir karakterinkinden daha farklı olamazdı. Kız kardeşim, Lydia

Kihm, risk altındaki çocuklara yardım etmek için çok şey yapan Minnesota merkezli mükemmel bir kuruluş olan Teens Alone'un çalışmalarına olan tutkusunu paylaşıırken bir ilham kaynağı. Birleşik Devletler Ordusu'ndan Yarbay Victor Markell'e bana yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Ve John Roscich, karakterlerime çeşitli yasal sorunlarında rehberlik etme isteğiniz için minnettar olmaya devam ediyorum. Okuyucularıma... İnternetin dünyanın dört bir yanındaki sizlerle bağlantı kurmamı sağlayan birçok yolu seviyorum. Beni henüz Facebook veya Twitter'da bulamadıysanız, lütfen merhaba deyin. Halka açık etkinliklerimden haberdar olmak isterseniz ve gelecek Kitaplar, Lütfen işaret yukarı için benim Bülten at www.susanelizabethphillips.com.

İyi okumalar,
Susan Elizabeth Phillips

Yazar Hakkında

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS *Dream a Little Dream* ile *New York Times*'ın en çok satanlar listesine girdi. Amerika'nın Romantik Yazarları'nın prestijli Yılın En Sevilen Kitabı Ödülü'nü dört kez alan tek yazardır. Chicago banliyölerinde ikamet eden yazar aynı zamanda yürüyüşçü, bahçıvan, okuyucu, eş ve iki yetişkin oğul annesidir.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Susan Elizabeth Phillips tarafından da yazılmıştır

*Bana Karşı
Konulmaz De Aşk
İçin Ne Yaptım
Parıltılı Bebek
Natural Born Charmer
Match Me If You Can
Ain't She Sweet?
Nefes Alma
Odası Bu Kalbim
Sadece First
Lady'yi hayal
edin
Lady Be Good
Dream a Little Dream
Nobody's Baby but Mine
Kiss an Angel
Cennet, Teksas
Sen Olmalıydın*

Krediler

KAPAK TASARIMI MUMTAZ MUSTAFA
KAPAK FOTOĞRAFLARI: BRIDE BY BRAD MILLER/ALAMY;
ROSES BY GAP/SUPERSTOCK

Kopyalama hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

BÜYÜK KAÇIŞ. Telif hakkı © 2012 Susan Elizabeth Phillips'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

ISBN 978-0-06-210606-3 (ciltli)

ISBN 978-0-06-220388-5 (uluslararası baskı) EPub

Edition © JULY 2012 ISBN: 9780062106100

12 13 14 15 16

OV/RRD10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd. 77-
85 Fulham Palace Road Londra,
W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.